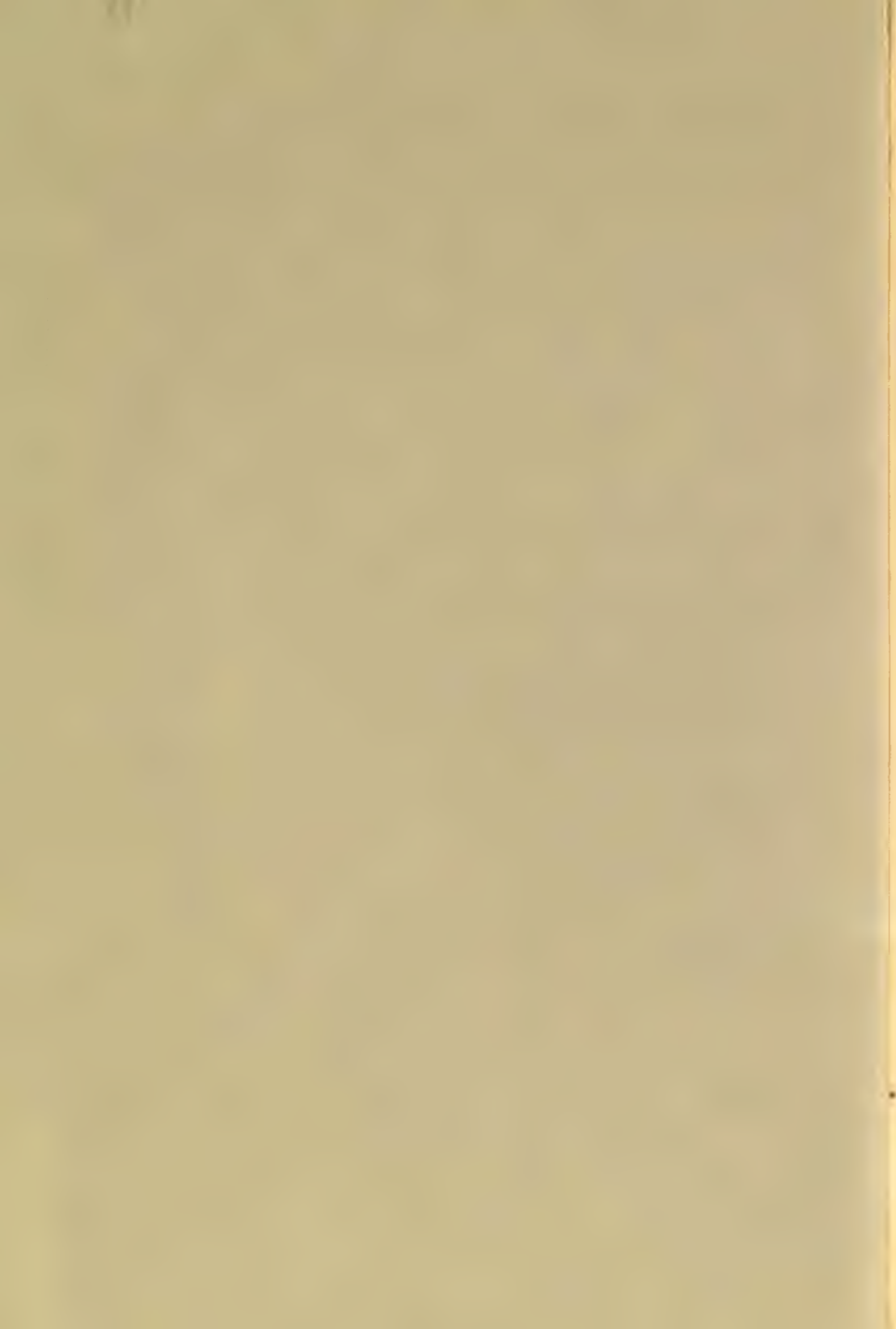

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT-IV

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

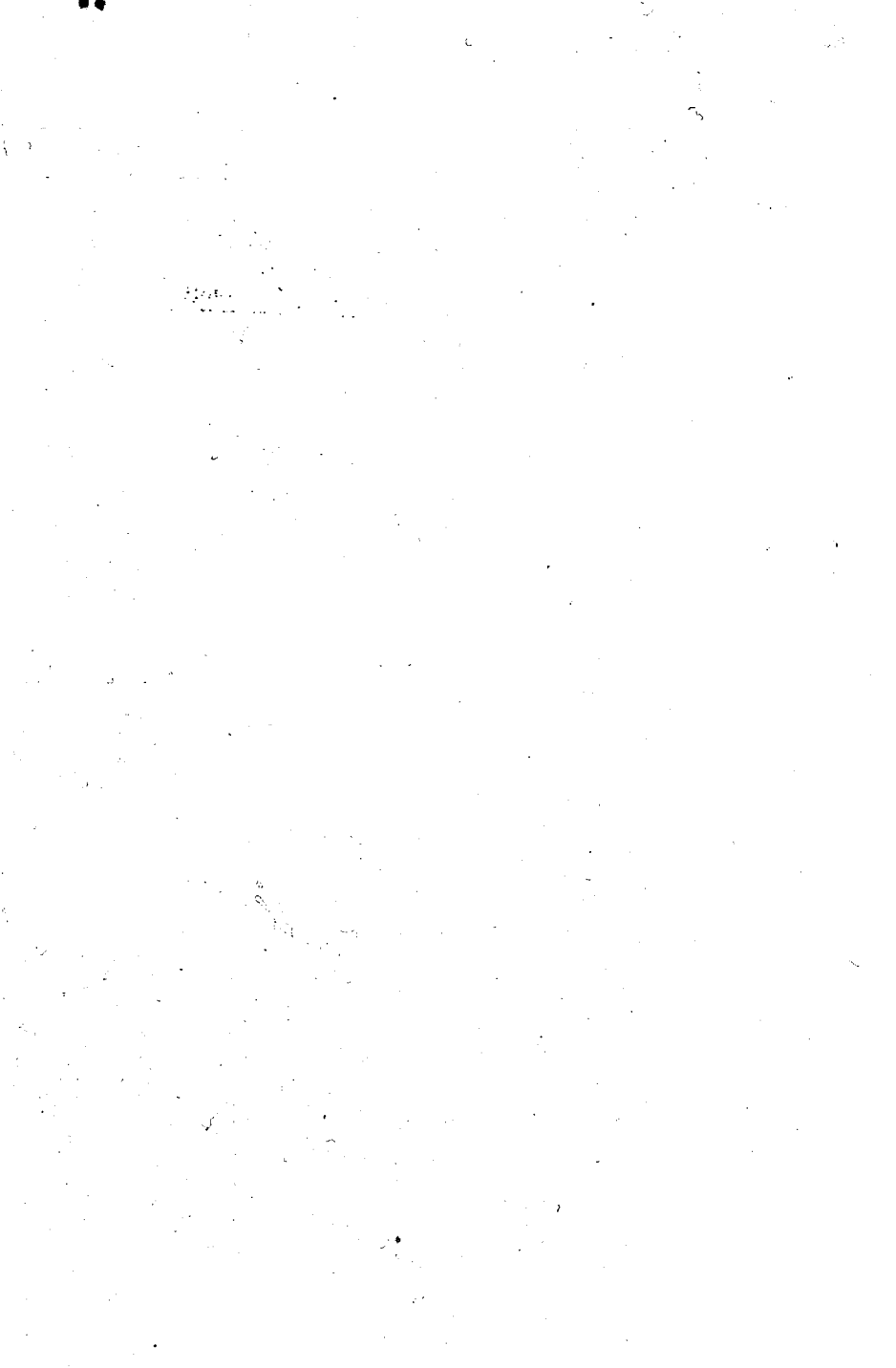

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

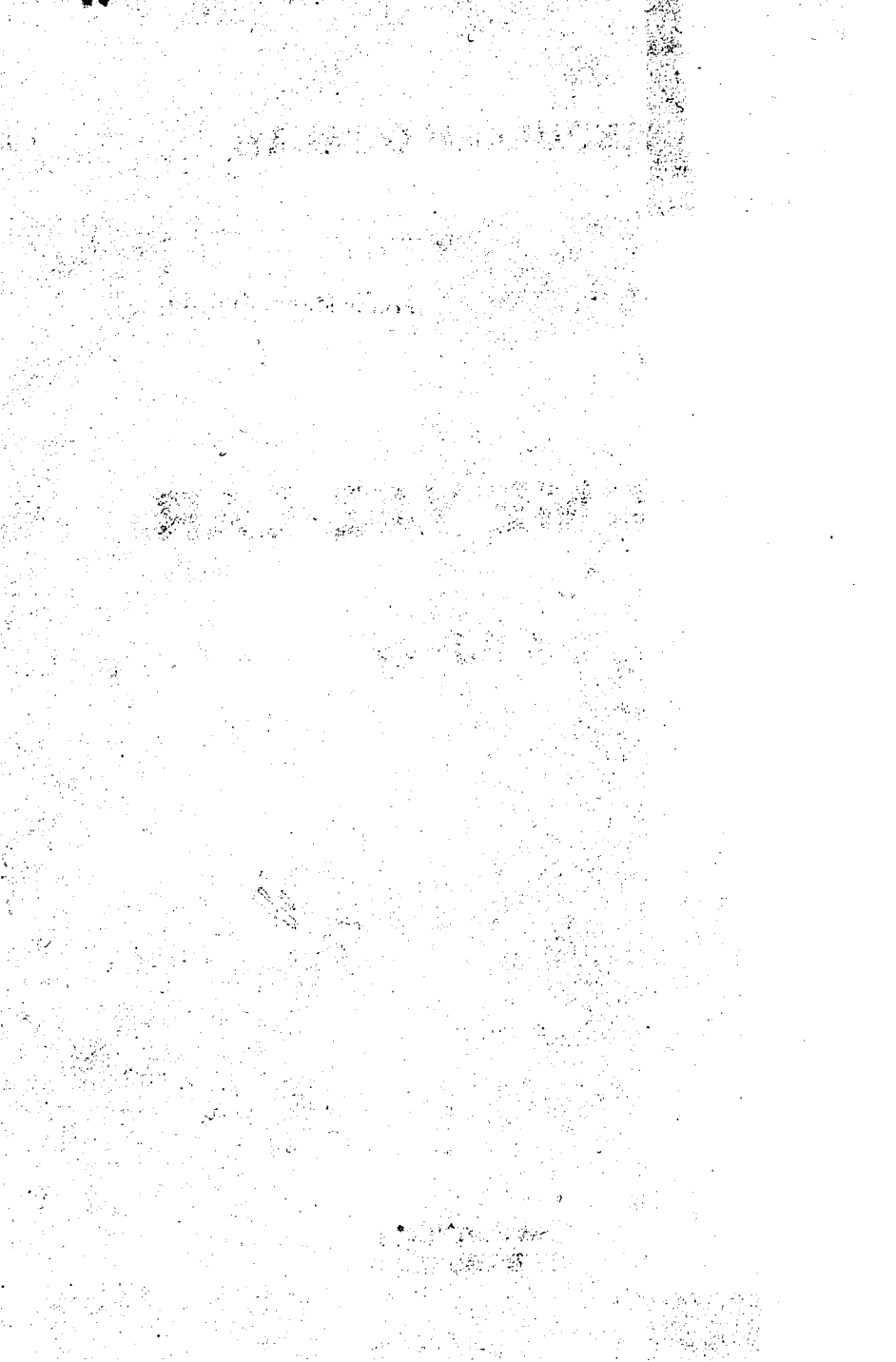
ABDULLAH ÖCALAN

Institut Kurde de Paris
Bibliothèque
Fonds Mirella Galletti

SEÇME YAZILAR

CİLT- IV

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT- IV

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

45

WEŞANÊN SERXWEBÛN - 45

Birinci baskî: Ağuŝtos 1989

**Herausgeber:
Agri Verlag
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30**

İÇİNDEKİLER

Sayfa

Yayınevinin notu

Newrozlarda PKK ile yaşam daha umutlu ve güzeldir 13

Teslimiyeti yaşayan bazı güçlerin durumu ve mücadelemize yönelik olası etkileri üzerine 25

TKP teslimiyetçiliğinin tarihsel ve güncel temelleri

Lenin ve Leninizm ölçüt alınmalıdır

Sosyalizmin Türk burjuva ulusal kurtuluş hareketiyle

ilişkileri ve bunun TKP'ye yansması

"Kapitalist olmayan yol" tezi üzerine bazı tarihi gelişmeler

Uluslararası güncel siyasal durum ve devrimci gelişme olasılığı 53

Emperyalizmin durumu

Ekim Devrimi, sosyalist inşa ve günümüzde

SSCB'deki gelişmeler

Siyasal gelişmelerden yakından etkilenen ve

etkileyen bir bölge Ortadoğu

Ulusal direniş tarihimizde 15 Ağustos'un 4. yılının tarihi anlamı, yeni dönem ve dayattığı görevler 95

Mevcut ortamın olumsuzlukları ve devrimci akımın doğuşu

Parti ve kitlelerin örgütlenmesine cesaret eden

atılımımızın içte ve dışta yarattığı etkiler

12 Eylül faşizminin beklentileri boşa çıkarıldı,

yeniden dönüş başarılı

15 Ağustos Atılımı köklü bir hazırlığın ürünüdür

15 Ağustos Atılımı ve Parti içi durum

III. Kongre, dönemi ilerletmenin ve uzun süreli kılmanın

zirvesi oldu

Rejimin yeni yönelimleri ve gerilla savaşımız

12 Eylül rejiminin 8. yılındaki durumu ve yeni

siyasal yönelimi

TC'nin Kürdistan üzerindeki yeni hazırlıkları

Partimiz bütün oyunları işlemez kıldı

Partimiz tarihi ve güncel gelişmelerden güçlü

sonuç çıkardı

Bizde savaş kurmayı partidir.....	141
Halkın özbirliğı olan Cephe silahı geliştirilerek zafer kazanılacaktır.....	142
Gerilla savaşımız tarihin en devrimci kaldıraçlarından birisidir	144
Türkiye halkı devrimci yaklaşımı temel almalıdır	147
Hareketimiz sağlam dostluklara da ulaşacaktır	149
15 Ağustos Atılımının 4. yılını başarı ile karşılayan Partimiz yeni dönemi de kazanacaktır.....	152
Kürdistan'da yeni siyasal gelişmeler ve ittifaklar sorunu.....	157
PKK 10. yıl gerçekliğı ve görevler	187
Geçmiş 10 yılda yaptıklarımız gelecek 10 yılda neler yapacağımızın en iyi aynasıdır	241
1989, her yıldan daha fazla Partimizin önderliğindeki halkımızın olacaktır	253

TALİMATLAR

Siyasal gelişmelerin takipçisi olalım, halk savaşı taktiklerini yaratıcı uygulayalım!.....	285
Halk Komiteleri, halkın savaşım organlarıdır!	309
Botan Eyaleti, tarihimizde belirleyici olacak rolünü mutlaka oynamalıdır	323

YAYINEVİNİN NOTU

İlk cildini, Ağustos 1986'da yayınladığımız Seçme Yazılar'ın IV. Cilt'ini de okuyucularımıza sunuyoruz. PKK önderliğinde, faşist Türk sömürgeciliğine karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin son derece önemli bir dönemine ışık tutan yazılar ve talimatlardan derlediğimiz Ciltler, **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaşın ulusal kurtuluş mücadelemizin yolunu aydınlatan görüşlerini içeriyor. Şimdiye kadar yayınladığımız her üç Cilt de kendilerinden beklenen rolü fazlasıyla oynadılar. Bu, PKK'nin ideolojik, politik ve örgütsel yaklaşımlarının doğruluğunu göstermektedir.

Ciltlere aldığımız yazı ve talimatlarda dile getirilen görüşlerin aradan geçen zaman süreci içerisinde doğruluklarının tartışılmaz bir şekilde kanıtlanması, bu çalışmaların öneminin büyüklüğünü de göstermektedir. PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelemizin her alanına ilişkin olarak görüşlerini zamanında ve kapsamlı bir şekilde açıklaması, ülkemizin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı büyük bir sorumluluk duyduğunu da göstermektedir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın bu gelişim sürecini aydınlatan değerlendirmelerini derli-toplu ve sistemli bir şekilde okura ulaştırmayı bir görev olarak benimsememiz, güneş kadar aydınlık olan bu gerçeğin bir gereğidir.

IV. Ciltimizin ilk konusu, **"Newrozlarda PKK ile yaşam daha umutlu ve güzeldir"** başlığını taşıyor. 1988 Newroz'unun ulusal kurtuluş mücadelemizdeki tarihsel önemine değinen değerlendirme, aynı zamanda PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin Newroz'a kazandırdığı çağdaş anlamın neyi ifade ettiği üzerinde de duruyor. Newrozlar'da umudun sürekli canlı ve diri olmasında PKK'nin soylu mücadelesinin belirleyiciliği tartışılmazdır. Bugün her Newroz'da ulusal kurtuluşa olan inancımız daha da sağlamlaşıyorsa, bunun temelinde PKK'nin yürüttüğü mücadele vardır.

Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük mesafeler aldığı bir dönemde, 60 yıldır tek bir olumlu bir gelişmenin sahibi olmayan TKP'nin yeni bir ihanetiyle karşılaştık. Faşist Türk devletine karşı direniş mücadelesini yükseltme yerine, eli kanlı bu rejime, PKK'ye karşı mücadele sözü vererek teslim olmasını gördük. **"Teslimiyetli yaşayan bazı güçlerin durumu ve mücadelemize olası etkileri üzerine"** başlıklı değerlendirmede TKP'nin ihaneti, tarihsel ve güncel yönleriyle irdeleniyor.

"Uluslararası güncel siyasi durum ve devrimci gelişme olasılığı" başlıklı değerlendirme, sosyalizm ve emperyalizmin güncel durumunu ele alıyor. Sosyalizm ile emperyalizm diğer bir deyişle SSCB ile ABD arasındaki yumuşama ve barış sürecini güncel ve tarihi nedenleriyle ele alan değerlendirme, bu uluslararası gelişmelerden bölgemiz Ortadoğu ile Kürdistan Devriminin nasıl etkileneceğini de ele alıyor. Yine, Kürdistan Devriminin bu yumuşama sürecini tersten nasıl etkilediğini de izah eden yazı, III. Cilt'te yayınladığımız Ekim Devrimi'nin 70. yılına ilişkin kapsamlı değerlendirmeyi de tamamlayan bir çözümlemedir. Yazı özellikle de sosyalizmin sorunlarının çözümüne doğru yaklaşımın hangi temelde olması gerektiğini somut bir şekilde ortaya koyuyor.

15 Ağustos Atılımı ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde

olduğu kadar, halkımızın tarihinde de büyük bir öneme sahiptir. 15 Ağustos Atılımı ülkemiz üzerine kalkmamak üzere geçirilmek istenen karanlık ortamı bir şafak gibi deldi. Halkımızın köleliğe karşı kendi bağımsızlığı için ayağa kalkışına büyük bir ivme kazandıran 15 Ağustos Atılımının 4. yılı üzerine, **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yaptığı "**Ulusal direniş tarihimize 15 Ağustos'un 4. yılının tarihi anlamı, yeni dönem ve dayattığı görevler**" başlıklı değerlendirmeyi 4. konu olarak ilte aldık. 15 Ağustos Atılımının 4. yılını değerlendiren bu yazı, mücademizin bugün ulaştığı seviyeyi de ortaya koymaktadır.

15 Ağustos Atılımının gerek hazırlanışı ve gerekse de sürdürülmesi döneminde, içten ve dıştan gelen engelleri ortaya koyan ve bu atılımı başarmak, süreklileştirmek için harcanan çabaları izah eden değerlendirme, Ulusal Kurtuluş Cephesinin ve Halk Ordusunun geliştirilmesinin gereğini de ortaya koyuyor. Bir yıl önce yapılan, bu değerlendirmede dile gelen görüşlerin Botan'ı özgürleştirme mücadelesinde yaygın bir savaş şeklinde ifadesini bulması, uzak görüşlülüğün olduğu kadar çizginin doğruluğunun da bir kanıtıdır. İç ve dış saldırıların yığınluğuna ve en alçakça metodlara başvurulmasına rağmen, bugün gelinen aşama 15 Ağustos Atılım ruhunun doğruluğunu daha da açıklığa kavuşturan bir gelişme düzeyidir.

Kuzey Kürdistan'da PKK'nin bağımsızlık çizgisi büyük gelişmeler yaratırken, ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformculuğu Güney Kürdistan'da halkımızı bir kez daha katliamlarla yüzyüze getirdi. Otonomi çizgisinin ve sömürgeci bir güce dayanmanın yarattığı sonuçları değerlendirmekten uzak, halkımızı TC gibi bir faşizme peşkeş çekecek kadar düşen bu güçler, yeni ihanet bağlarına da yöneldiler. İkel milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformculuğun Kürdistan'da önderlik şansını tümünden yitirdiği bu süreç, bu güçlerin iflasını da birlikte getirdi. PKK'nin temsil ettiği proletarya çizgisinin Kürdistan Devrimine damgasını daha belirgin olarak vurduğu bu süreci, **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaş "**Kürdistan'da yeni siyasal gelişmeler ve ittifak sorunu**" başlığı altında inceliyor. Bu değerlendirme, sözkonusu güçlerin TC'ye sığınacak, TC'yle birlikte PKK'ye karşı

savaş cephesinde yer alacak kadar düşmelerinin nedenlerini kapsamlı bir şekilde irdeliyor.

PKK kuruluşunun 10. yılını 1988 yılında kutladı. 10. yıl ulusal kurtuluş mücadelesi tarihi açısından kısa bir dönem olmasına rağmen, PKK bu yıllara, on yılların gelişmelerini sığdırdı. Yaşamasına bile şans tanınmayan bir hareketin sağladığı büyük gelişme 10 yıl gibi kısa bir süreye sığdırıldı. PKK 10 yılda büyük gelişmeleri başarmakla kalmayıp, hakkında ölüm kararı biçilen halkımızı yeniden diriltti ve bunu tüm dünyaya da ilan ederek Kürdün yaşayacağını kanıtladı. **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaş, "**PKK 10. yıl gerçekliği ve görevler**" ile "**Geçmiş 10 yılda yaptıklarımız gelecek 10 yılda neler yapacağımızın en iyi aynasıdır**" başlıkları altında PKK'nin 10 yılını ve bunun anlamını irdeliyor.

Elinizdeki cilde aldığımız son konuysa, "**1989, her yıldan daha fazla Partimizin önderliğindeki halkımızın olacaktır**" başlıklı, **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yeni yıl mesajıdır. 1989 yılının ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerine değinen mesaj, bu yılda mücadelemizin katedeceği gelişmeleri özetliyor. '89 Bahar Atılımı, bu mesajda halkımıza iletilen görüşlerin doğruluğunu daha yıl sona ermeden kanıtladı. 1989 yılı her yıldan daha fazla PKK önderliğindeki halkımızın oluyor.

Diğer ciltlerde olduğu gibi, bu cildin sonunda da Parti örgütlerine PKK Genel Sekreterliğinin gönderdiği talimatları aldık. Bu talimatlar, ulusal kurtuluş mücadelemizin içinden geçtiği süreci ve görevleri somut bir şekilde ortaya koyuyor.

Seçme yazılardan derlediğimiz yeni bir cildi daha okura sunmakla önemli bir hizmeti yerine getirdiğimize inanıyoruz. Ulusal kurtuluş savaşımızın yoğunlaştığı ve düşmanı adım adım topraklarımızdan sökmenin arifesine geldiği bir dönemde, bu ciltin, okura büyük bir perspektif sunacağı açıktır.

Weşanên Serxwebûn

Ağustos 1989

NEWROZLARDA PKK İLE YAŞAM DAHA UMUTLU VE GÜZELDİR

Yoldaşlar! Yiğit Kürdistan halkı!

Partimiz, görülmemiş koşullar altında düşmana amansız bir savaş açarak varlığını günümüze kadar ulaştırmış ve bizi kendi öz tarihimizi bizzat kendi ellerimizle yazdıracak bir aşamaya getirmiştir. Ve her şeyden önce, gerçekten muhtaç olduğumuz insanlığıımızı yeniden kazanmamızı sağlamış ve bunu özgül vatan gerçeğimizde, ona sıkı sıkıya bağlı, onun üzerinde bugün en soylu bir savaşımı gerçekleştirecek, bunun için gerekirse her şeyimizi ortaya koyarak başartacak bir cesarete ve fedakarlığa bizi ulaştırmıştır. Biz şimdiye kadar Partimizi, her türlü zor günleri adım adım başarıyla geride bırakarak, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve aynı zamanda da en sinsi gücüne karşı sürekli geliştirerek ve koruyarak getirdik. Bugün halkımızın huzuruna, daha büyük

başarıları sağlayabilecek bir önderliğe ulaştırarak çıkardık.

Biz, en fazla muhtaç olduğumuz bu silahı bugün ortaya çıkarmış, ve halkımızın eline vermiş olduğumuza inanıyoruz. Parti silahı büyük bir silahtır. Kolay kazanılmamıştır. Biz bu silahı tam onbeş yılı doldurarak ve onu çağımızda böylesine zalim bir düşmana karşı her türlü koşul altında savaşmada ve savaşta da başarıyı mümkün kılmada gerekli tüm özelliklere kavuşturarak halkımızın eline verdik. Geçmişte bırakalım böyle bir silaha sahip olmayı, silah adı altında çürük sopalar bile yoktu. Sözümüz, özümüz çok zayıf idi. Ve gerçeğimizi ifade etmekten çok uzaktık. Denilebilir ki tüm dünya halklarının doğru ve ileri istikametine ters, kendini yitirmiş, iradesi felç olmuş, insanlık tarihi kadar vazgeçilmez vatan mefhumundan uzaklaşmış bir vaziyetteydik. Biz, vatanına ihanet etmenin bir bardak su içme kadar basite indirmediği ve soysuzlaşmanın yaşandığı böylesi bir dönemin, yani vatansız olmanın en büyük düşkünlük olduğunu söylüyoruz. Her şeyden önce vatanseverlik duygusunu, düşüncesini geliştirmeden asla ve asla insanlığın karşısına çıkacak yüzümüzün olmadığını bilmeliyiz. Biz bu hakikatsiz yaşamaya yaşam denilemeyeceğini bilerek ve en çağdaş temel yaşam ilkesini esas alarak yola koyulduk. Ortaya çıktığımızda umutsuzluk kokan topraklar üzerinde sıradan bir yaşam bile sağlanacağına dair umut geliştirmeyen, her şeye boş vermiş inançsızlar yaşamıyla yüz yüzedik. Buna yaşam denilemeyeceğini ve kabul edilemeyeceğini bilerek adımlarımızı attık. Bu yıllarda kendimizin ve Partimizin şahsında zafer için gerekli düşmanımızla savaştıracak, dostlarımızla buluşturacak ve en başta da kendi öz gücümüze kavuşturacak bir siyasete, bir yola kavuşturdu. Yüzyıllardan beri uzak düşünülen ve en sonunda kişinin kendinden başka hiçbir şey düşünmeyen, göremeyen ve zayıflığı, hiçliği tanık olunmamış bir düzeyde yaşayan böylelikle de çağın en gerisinde bir duruma düşen kişiliğinden, düşünen ve siyaset sahibi olan kişiye ve bu kişilerden bugün büyük bir uyanışın, hareketin içinde olan bir halk gerçeğine ulaştık.

Biz savaşı önce öncü Parti düzeyinde, PKK biçiminde kazanmasaydık bütün sözlerimiz, çabalarımız boşa gidecekti. Her za-

mankinden daha fazla Parti gerçeğimizi doğru kavrayalım diyorum. Bu silah doğru kullanıldığında, yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyin adım adım kazanılmasının ve korunmasının mümkün olduğu görülecektir. Veya hepimizin yüreğini yakan ve başlı başına bir yiğitlik kalesi ve kanıtlanmış en büyük gerçeğimiz olan şehitlerimize doğru yaklaşmak, onları esas almak istiyorsak, bileceğiz ki onların yoğunlaştığı, onların gerçek haline getirdiği biricik nesne Partidir. Onlar Partiyi yaratarak kendilerini ölümsüzleştirdiler. Şehitlerimize değer veriyoruz, onları düşünüyoruz ve üzülüyoruz. "Biraz daha yaşasaydılar olmaz mıydı" diyoruz. Evet! Yaşıyorlar işte, Partimiz PKK biçiminde yaşıyorlar ve gerçeklerdir.

Yine Parti silahının oluşmasında büyük zindan direnişçiliği vardır. Bu, insanlık tarihinde kendisine sayfa açacak kadar büyük bir direniş gerçeğine sahiptir. Orada gerçekleştirilebilecek her şey gerçekleştirilmiştir ve bu Parti olmuştur. Peki bunlar şahsi çıkar için mi? Hayır! Milyarlar bile olsa bir günlük işkence görmemek için ödenmeye bin defa değer. İnsan yaşamının hiçbir koşul altında kabul edemeyeceği böylesine acımasız ortamda sadece bu büyük silahı oluşturmak için zorluklara göğüs geriyorlar. Ve sonuçta bu silahı bize çok sağlam bir biçimde emanet ediyorlar. Bu silah büyük kahramanlarımızın bize emanet ettiği bir silahtır. Adlarını bile anmaya cesaret edemeyeceğimiz bu kahramanlarımızın anısına bugün en büyük bağlılık bu silaha en yüksek değeri biçmektedir.

Kişi kişi, grup grup, acımasız ve tam bir savaş halinde dört yıllık süreci aşan zirvede bir direnişimiz, savaşımız var. Tarihin hiçbir döneminde rastlanmayacak kadar güçlü donanımlı düşman ordularının çepre çevre kuşatmasına rağmen, elde silah direnen, cesaretini kaybetmeyen, bilakis kişilikleriyle düşman ordularını mahveden kahramanlarımız, şehitlerimiz var. Bunlar bir gerçektir. Bunlar tarihimizin hiçbir döneminde bu denli sahip olmadığımız gerçekliklerimizdir. Ve bu da bugün elimizde büyük Parti silahıdır. Partimizin gelişiminin her anı büyük bir düşünce, direnme, fedakarlık ve cesaret hareketidir. Soysuz olmamak ve zayıflığı bir kader olarak görmemek gerekir. Hep basiti, günlük çıkarlar uğruna gelecekte vazgeçmeyi kabul etmemek gerekir.

Eğer bunlar böyle ise, o zaman Partiye de tam hakim olmalıyız. Tam hakim olmaktan, onu olduğu gibi kavramak ve kullanmaktan bir an için bile olsa vazgeçmemeliyiz. İnsanlığımızı, vatanımızı, özgürlüğü, emeği, kısaca her şeyimizi kazanmanın biricik ve en temel koşulu budur. Çünkü biz halk olarak —bazi istisnalar ve hafif baskı dönemleri hariç—, binlerce yıllık bir işgal, istila ve katliam altında yaşamı bütün tarihi gerekçeleriyle reddediyoruz. Ve bu reddediş önemlidir. Bunu reddetmek, dayatılan sahte tarihi, onun 'yaşamdır, ilkedir, içinde büyüyen, gelişin' dediği her şeyi kabul etmemek demektir. Bu da büyük bir hesaplaşma içinde olmaktır. Büyük bir hesaplaşmaya ihtiyacımız vardır. Çünkü bugün dünyaya bakıyoruz, kendimize bakıyoruz ve utanıyoruz. Bundan kurtulmanın yolu büyük hesaplaşmadır. Ve bugün böyle bir hesaplaşmanın imkanları ortaya çıkmıştır. Basit bir tarzda düşünmeyelim, kendimizi yanıltmayalım, insanlık davasını da kolay kolay bırakmayalım. Eğer bu böyleyse, o halde yapılması gereken, son derece haksız ve zalimce bizden kopartılan en tabi haklarımızı sökerek almaktır. Bugün neredeyse adımızı bile yasaklayıp, bu yasağı kaldırmanın da sanki bir barışçılık, bir insanlık gereği olduğunu söyleyecek kadar dengesiz olan, ama dengesiz olduğu kadar da kendini güç sahibi gören düşmana bu hesabı ödettirmeliyiz.

Dünyada insanların eşit doğdukları söylenir. Öyledir de. Fakat daha sonra herkesin kaderi toplumsal ve ulusal gerçekliğine bağlı olarak gelişir. Bu, bizde hiçbir ulusla karşılaştırılamayacak kadar kötüdür. Ve bu bir gerçektir. Biz bugün gerçeğin en iyi farkına varmış bir konuma ulaşmışız. İşte bu, hesaplaşma gerçeğimizdir. Hiç kimse bugün bu görevi ikincil plana bırakma, başka şeyleri öne çıkarma, kendi kendini inkarın ve ihanetin içinde tutma ve bu konumuna da izin isteme gücünde ve cesaretinde olamaz. Kürdistan ülkesinde gerçekten doğru, haklı, emeğin sahibi olan ülkesinin de sahibi olmalıdır. Biz, halk olarak bu biçimde bir karara ulaşmış ve bu kararın keskinliğini ortaya çıkarmışız. Biz bu karar için Partiyi oluşturduk. Partimiz bizim için en büyük karar oluyor. Vatanın, toprağın, emeğin, özgür yaşamın sahibi olmamızdan daha büyük bir hediye ve daha büyük bir armağan ola-

maz. Dikkat edelim çağdaş tarihimizi yaratıyoruz. Biz binlerce yıldan beri kaybettiklerimizi Partimizin onbeş yıllık gelişiminde yeniden yaratıyoruz. Bir avuç öncümüzle, Parti militanımızla bağımsız ve özgür temellerde yeniden yaratılışı bugün halkımızın tümüne dayatıyoruz. Partimiz ve onun militanı, halkı için neler yapılması gerekiyorsa, en ufak bir endişeye kapılmadan, tereddüt geçirmeden, korkmadan onu yapmasını bilmiştir. PKK militanlığı binlere varan şehidiyle sözünün eri olduğunu kanıtlamıştır. Dünyada, bölgede ve ülkemizde hiç kimsenin bunu reddedecek bir gücü olmadığı ortaya çıkmıştır. Düşman da bunu itiraf ediyor.

O halde kendini bu kadar ispatlamış bir Partiye, halkımız nasıl cevap verecek? Artık biz halkımızı da bir imtihan içine çekiyoruz ve bu da basit bir imtihan olmayacaktır. Büyük ve acımasız bu kavgada haklı olanın kesin kazanması gereği vardır. Düşmanın, TC egemenliğinin bütün uygulamalarında en büyük adaletsizlik, zorbalık, katliam ve düşürmenin her türlü biçimi mevcuttur. Çoğumuz, bize bir tokat vurulduğunda kıyameti koparız. Bir küfür, bizde bir cinayet işlemenin gerekçesi olur. Bir köpeği öldürmeye cinayetle karşılık verilir. Peki bu kadar haksızlık, kötülük ondan da öteye işkenceli yaşam ve her türlü ayak altında ezilmeye nasıl karşılık verilecek? İnsanımız, halkımız bu kadar sağduyudan yoksun olamaz. Bu kadar kendini düşüremez ve öyle hissedemez.

Günümüzde Partimiz artık buna imkan vermiyor, kabul etmiyor. Parti kararlıca şimdiye kadarki bütün yaşama "dur" diyor. Ve bunu sadece sözde değil, eylemiyle de sürdürüyor. Ve öyle bir noktaya, tarihin öyle bir dönemine geldik ki, artık halk ayağa kalkacak diyoruz.

Newroz, halkımız tarafından hep yeni gün, yeniden ulusal giysilerimiz ve geleneklerimizle bir bayram olarak karşılamak istediğimiz bir gün, halk ruhumuzun buluştuğu, özgürlük ateşlerinin yükseldiği bir gün olarak değerlendirilir. Böyle bir gün münasebetiyle biz, bir araya gelmenin, ateş yakmanın, yeni güne ulaşmanın tamıtamamına gereklerini yapıyor, bunu göstermeye çalışıyoruz. Büyük direniş şehidimiz Mazlum DOĞAN yoldaş boşuna kendini 21 Mart Direnişinin şehit bayraktarlığı haline getirmemiştir. O, insanımızın düşünüp de geliştirmek isteyeceği en

büyük direnişi inanılmaz koşullarda ve dönemde gerçekleştirmenin önemini, bizde insan olarak kendine sahip çıkmak isteniliyorsa içinde bulunulan koşullar ve de dönemde hiç kimsenin nefes bile alamadığı bir zamanda ancak ve ancak tek bir yolla bir ulus adına, bir halk adına direnişin bu biçimde gösterilebileceğini, böylelikle tarihe önemli bir katkı sağlanabileceğini kestirdiği an, yer ve zamanda şehit olmasını biliyor. **Çağdaş Kawa**'lık, çağdaş Newroz, ulusal kurtuluşçuluk böylesine büyük bir adımın da sahibidir. Bizim ve tüm Partimizin geçen yılları böyledir. Biz Newroz'la bu Partinin temelini attık. Baharın doğaya getirdiği büyük renklilik, ışık, sıcaklık, umut, canlılık ruhuna PKK ruhuyla karşılık vermek istedik. O günden beri o da gittikçe açılıyor, canlanıyor, güçleniyor ve en büyük direnişleri hep bu günlerde daha da yenilmez, ele avuca sığmaz bir hale getiriyor. Her yıl gelecek yılın kurtuluş müjdecisi yılı haline gelmiştir. PKK bu yılları, Kürdistan'ın amansız kış koşullarının bittiğinde büyük umudun ayağa kalktığı, coştığı bir yıllar zinciri haline getirmiştir. Şehitlerimiz vardır; bu yıllarda her Mart ayının şehitleri vardır. Ve biz artık her yeni 21 Mart'ı şehitler vererek kutluyoruz. Bütün bunlar direniş gerekçelerimizi yaratmak ve bunu gerçek hesap sorucu olan halkımızın kararlılığına dönüştürmek içindir. Bugün '88 Newroz'u da dünyaya ve bölgeye Kürdistan halkının adını duyuruyor, bu kararını yüce eylemiyle hayata geçiriyor. Bu yılın kendi yılımız olduğu, bu noktayı yakaladığımız ve bırakmayacağımız açıktır.

Düşman yeni özel savaş biçimleri geliştiriyor. Her türlü hilekarlığa başvuruyor, taviz veriyor. Ve üstelik bunu en sahtekarca yapıyor. Belliki içine büyük bir korku düşmüştür. Çünkü bin yıllık suçlarının hesabının sorulacağı günün gelip çatacağını görüyor. İşte korkusu bundandır. Bundan nasıl kurtulabileceğini düşünüyor. Bugün dünya bile onun üzerindeki hakimiyetinde çok iddialıdır. NATO dahi diyor ki "Doğuyu da savunur musunuz, aman ordaki savunmada en ufaklık bir eksiklik olmasın." Bugün milyonluk ordusu var, her şey elinde. Biz ise bir avuç insanız, ama iliklerine kadar yine de korkuyor. Bütün dünya gericiliğine sığınıyor, dünyaya vermediği taviz kalmıyor. Bu, korkusunun büyüklüğünü gösteriyor. Ve bunda gerçekten de haklı, çünkü çok büyük suçları

var. Bugün biz, insan olmamızın zorunlu bir gereği olarak ve halkımıza da kesin saygılı, ona bağlı olmanın bir gereği olarak diyoruz ki, kavgamız her zamankinden daha büyük bir fedakarlık, cesaret ve güçle olacaktır.

Partimiz, her yüz yılı bir yıla sığdırarak ve böylece özgürlüğü kendi içinde yaratarak bu gelişmeyi sağladı. Ne için? Bugünü yakalamak için, halkımızı ayağa kaldırmak için. Halkımız şimdi biraz uyanmıştır. Kendi ulusal kimliğine yüreklice sahip çıkıyor. Baskı, açlık, yoksulluk dinlemeden Partinin sesine kulak veriyor. Doğru söylendiğinin derin farkındadır. Bu, çok önemli bir gelişmedir. Fakat biz bunu da yeterli görmeyiz. Bugün halkımız daha çok kendi öz savaşımına girme aşamasındadır. Bütün bunlar halkın kendi savaşımını mümkün kılmak içindir. Halk bir güçtür, halk bir gerçektir, halk büyük bir yetenektir. Halk, üretilen bütün sanatın, siyasetin kaynağıdır. Ama bunun şartı vardır; örgütlense, cesaretle ayağa kalkarsa ve savaşırsa böyledir. Peki bizim çektiğimiz sıkıntılar, verdiğimiz uğraş, işkenceli yaşam savaşçı yaşamdan daha mı kolaydır? Hayır! Hiçbir yurtsever Kürdistanlı yaşantısının savaş koşullarındaki yaşantıdan daha iyi olduğunu iddia edemez. kendi yaşamına "daha az acıdır, daha fazla yaşanılır durumdadır" diyemez. Böyle bir yaşamı biz haysiyetimize, onurumuza yakıştırmıyoruz; tam tersine öfke duyuyor ve reddediyoruz.

Büyük devrim ustaları, "devrimler halkların bayramıdır" derler. Ve bu gerçektir. Zaten bütün bayramlar büyük savaşların kazanıldığı günlerin anısına ilan edilir. Biz sadece bir savaşın kazanıldığı günü bayram olarak ilan etmiyoruz. Newroz belki böyle bir gelenektir, fakat çok geride bir gelenektir. Biz bu yıllarda ne yaptık? Doğaya karşı, zalime karşı hangi başarıları kazandık da kendimize bayram yaptık? Bu bir anıdır, biz anıyla yetine-meyiz. Şu anda gerçek bir bayrama muhtacız ve en büyük bayramımız büyük savaşımızdır. Yine hakların büyük önderleri derki, "halklar eşsiz yeteneklerini savaşlar içinde gösterirler; bu günler ve savaş yılları yaşamaya hakkı olanla olmayanın ayırt edildiği, yücelmesi gerekenle düşmesi gerekenin, emek ve toprağın gerçek sahipleriyle yabancının ve sömürücünün ayrıştığı,

bilincin karanlıkla hesaplaştığı ve hep haklı olanın kazandığı" günlerdir, yıllardır. İşte bundan daha iyi bayram olur mu? Ve herhangi bir halktan daha fazla böyle bir bayrama muhtaç değil miyiz? Savaşa girdiğimizde bizim korumamız gereken, kaybedeceğimiz neyimiz var? Bazıları kaybedilecek çok şey var diyebilir. Hayır! Neyimiz kalmış, bir karış özgür toprağımız bile yok. Emek üzerinde sadece sömürü değil, emeğin üzerine en büyük haksızlık olan onu işletmeme, onu çalıştırmama vardır. Bu, dünyada belki de görülmemiş en büyük haksızlıktır. Çalışma özgürlüktür. Çalışan emek ileri bir emektir. Sömürülse de böyledir. Bizde emek tutsaktır; çalışmıyor ve üretmiyor. Bu, emeğin zindana konulmasıdır ve bizde de bu çok güçlüdür. Ailelerimiz perişandır, çocuklar eğitimsiz ve sağlıksızdır, köylülük perişan, kentler yığıla işsizle doludur. Görülmemiş ihanetler ileri düzeydeki yaşam diye sunulur ve gözde rağbet bulur. Bunları kabul edilemez olarak görüyoruz ve savaşımız bunlardır. Savaştığımızda bizim kaybedeceğimiz ne vardır? Biraz gerçekçi, biraz kendimize sadık olursak, kaybedilecek hiçbir şeyimiz olmadığı gibi, her şeyin kazanılacağı ve bunun da ancak savaşla mümkün olabileceği ortadadır. Savaş gerekçelerimiz bu denli kesin olduğu gibi, buradaki karalılığımızın da bu kadar kesin olduğundan kuşkumuz yoktur.

O halde, savaş biçimimiz nedir, nasıl savaşacağız? Açık ki, bu halkımızın kendi öz savaşımıdır. Biz bu savaştan uzun süre uzaktık, uzak durduğumuz için de bu duruma düştük. Partimizin en büyük silahlarından birisi de, halk savaşımı silahını, halkın nasıl savaşabileceğini cesaretle, fedakarlıkla ve kanıyla yazıp önüne koymasıdır. Bu en büyük bir kazanım ve iyi kullanıldığında zafere kesinlikle götürecektir bir silahtır. Bugün bu silah var; halk savaşımız, partizan savaşımız, gerilla savaşımız budur. Biz bu aracı çok denedik. Bugün bu araç zindanda, dağda, taşta, yeraltında çalışıyor, iş yapıyor. Ve bu da düşmanı korkutuyor. Bugün düşmanı karakolundan, karargahından, garnizonundan kolay kolay çıkmayacak duruma getirmişiz. Demek ki, bu silah çalışırsa düşmanı geriletecek ve halkı cesaretlendirecektir. Bugün halkımız cesur ve artık düşmandan korkmuyor. Düşman da bunu bildiği için halka yaltaklanıyor. Bu büyük bir gelişmedir. Bu şunu göster-

riyor ki, halkımız biraz kendi öz savařım aracına kavuřtuęunda, kendi savařımını biraz cesaretli bir biçimde karřıladıęında kazanabilir. Bu da ispatlanmıřtır. O halde halkımız bu silahlarla ayaęa kalkacak diyoruz. Kaybedeceęimiz řeyler yok, zincirlerden, karanlıklardan, dūřkūnlūklardan bařka. Oysa kazanacaęımız çok řey var. Çok gūzel ūretim, sosyal geliřme burada olur; en canlı ulusal ūzelliklere, insanlık tarihi kadar eski bir kūltūre, engin bir coęrafyaya, daęı, tařı ve ovasıyla her tūrlū tarımsal ūrūnler bitiverecek ūretkenlikte bir topraęa, iklime, suya sahiptir. Bu vatan da eęer ūzgūr bir halk kimlięiyle pek de uzun olmayan sūrelerle çalıřırsak, gerçekten zenginlięin gūrūl gūrūl akacaęı bir vatandır. Bundan hiç kuřkumuz yok. Yeterki vatan kazanılsın, sahip çıkılsın, bu az bir kazanç mıdır? Hepimiz kurtulmak, biraz ūrūn elde etmek, biraz ailemizi onurlu kılmak için yařıyoruz. İřte bunun en yūcesi, en geliřkini bu vatan ūzerinde yařanır. Bu būyūk bir kazanımdır. Emeęimiz ūzerinde bu denli uygulanan sōmūrū ve onu tutsak etmeyi ortadan kaldırdıęımızda, onu vatan topraklarıyla birleřtirdięimizde gōrūlmemiř zenginliklerin kaynaęı olacaktır. Emeęe sahip olmak, emeęin ūzgūrleřmesi būyūk bir kazanımdır. Onu kazanacaęız ve bu ikisini kazandıktan sonra da gerisi kendilięinden gelecektir. Gerisinin kazanımları sadece bizi insanlık ailesinin içine atmakla kalmayacak, bizi saygı deęer, onurlu, geliřkin, zengin bir halk haline de getirecektir. Bunlar, dūnya halklarının bugūn çok iyi yařadıęı ve bizim de yařamaktan bařka çaremizin olmadıęı kavramlardır. İřte savař bunun içindir. Bunun için bu kadar acıya, sıkıntıya, yokluęa ve yoksulluęa katlanıyoruz. Elbetteki karřılıęında bu kadar kazanımı olan bir savařımı gōze alacaęız. Biz bu savařı bōyle gerekçeli, kararlı bir istek olmaktan çıkarıp gerçekteřtirmek istiyoruz. Bu yılımızı ve ūnūmūzdeki yılları bu savařın gūçlū geliřimine kendimizi bizzat yařayarak katmak istiyoruz. Her řeyimiz halk savařımınıdır diyoruz. Partimiz tūm gūcūyle buna ūnderlik edecek, gerilla ūnderlerimiz bu būyūk savařımın yeraltı ūslerini kazıyacaklar, gerekirse yıllarca orda savařı yōnetmek ve geliřtirmek için būyūk yeraltı hareketini yūrūteceęiz ve daęlarımızın fethedilemez doruklarını ūs haline getireceęiz.

Biz Parti olarak halkımızı bu temelde hazırlıyoruz. Halkımız buna gereken karşılığı verecektir. Biz halkımıza "bu karşılığı verebilirsiniz, ulusal kurtuluş cephesinde örgütlenin" diyoruz. "Kendi birliğinizi, kendi öz gücünüzü ve öz siyasi gücünüzü ortaya çıkarmak için bir araya gelin" diyoruz. Aracınız budur. Bu büyük bir kuvvettir ve seve seve katılmak gerekir. Genç, ihtiyar, kadın, erkek her sınıf ve tabakadan biraz yurtsever olan, geçmiş günahlardan, kötülüklerden biraz kurtulmak isteyen her kesimin geleceği bir cephe bu. Kendini yurtsever sayan kişi, grup ve partilere daha dün hasımlarımız da olsa, bize karşı her türlü sıfatları da yakıştırsalar bu cepheye gelin diyoruz. Biraz yurtseverlik duyguları olan herkesin gelmesini istiyoruz. Bunlara da veremeyeceğimiz hiçbir şeyimiz yoktur; yeterki bağımsızlık ve özgürlük yolunda savaşılsın ve bunun kararlılığında olsunlar; bundan bizi alıkoy-mak diye bir dertleri olmasın. Güçleri oranında katılacaklarına bizi biraz inandırsınlar her şeyimizi onlara verelim. Geçmişleri ne olursa olsun hepsine bu cepheye gelin diyoruz. Bu cephe gerçek bir savaş cephesidir. Halkımızın savaşı bu cephenin silahıyla kazanılacaktır. Parti silahı öncünün silahıdır, halkı yönetir. Halkın öz silahı, siyasi silahı onun cephesidir. Mutlaka bu cephesi içinde doğru temelde ve uygun biçimde örgütlenecektir. Sıradan yurtseverliği olandan tutalım en kararlı savaşçılara, duayla katılmaktan tutalım bütün ailesini, varını, canını feda edecek olanlara kadar hepsinin içinde yer alacağı bu savaş ve savaş cephesine herkesi çağırıyoruz.

Bugün üç temel silahımız; Parti-Cephe-Gerilla silahlarımızdır. Denilebilirki, tarihte muhtaç olunup da bir türlü halkımızın öz çıkarları temelinde bulamadığımız, kullanamadığımız silahlardır bunlar. Bugün bu silahları içiçe, yerli yerinde ve iyi hazırlamış olarak kazanmış bulunuyoruz. Halkımızın en yiğitleri ve savaşmak isteyenleri gerillada birleşecekler; partizan savaşımını, gerilla savaşımını geliştirecekler. Bunun için dağlarımız çok engin ve insanlarımız da çok iyi savaşçıdır. Bu nedenle bu savaşım aracımız gelecektir. Halkımız, geniş çalışanlarıyla, büyük birlik ihtiyacını Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşerek giderecektir. Büyük birlikten uzaklaştırılmış bulunan, birbirlerine karşı kıskırılmış olan

ve daha da kışkırtılmak istenen halkımız, büyük birlik ruhunu, irade birliğini ve direnişçi kişiliğini bu araç etrafında gerçekleştirecektir. Bu nedenle Ulusal Kurtuluş Cephesi için her şeyini verecektir. Bunda yoğunlaşmak için ne evinden, ne malından, ne mülkünden, ne çalışmasından ve ne de ailesinden vazgeçmesi gerekir ama cepheli olabileceğine de kendisini karar sahibi kılmalı ve cepheye girmelidir. Yine yurt dışında ve yurt içinde çalışacağız, fakat hepimiz mutlaka bir cephe çalışanı olacağımızı unutmayacağız.

Biz, bu yıllarımızı, tarihimizin hiçbir döneminde karşılaşmadığımız bir savaş yılı haline getirmek istiyoruz. Bunun için de bütün yeteneklerimizi ayaklandıracamız ve görülmemiş başarılarla ulaşacağız. Bundan daha soylu, daha yüce, daha çekici bir çağrı ve bunun gerçekleşmesi için harcadığımız çabalar, emekler kadar daha değerli bir emek olamaz. O halde bunun karşılığı son derece mükemmel, yerinde ve anlamlı verilmelidir.

Halkımızı, Partimizin bilenmiş, kanıtlanmış ve eğer iyi kullanılırsa zafere götürebilecek öncülüğü etrafında, yine büyük ihtiyaç duyduğu kendi öz savaşım aracı olan, onu birlik ihtiyacını, irade keskinliğini ve uyum kabiliyetini gösteren Ulusal kurtuluş Cephesinde birleşmeye, savaşı en üst düzeyde geliştirmek isteyen halkımızın en yiğit ve en fedakar öğelerini en sonuç alıcı ve kendi iradesini yerine getirmede, birliğini kurmada, pekiştirmede, korumada vazgeçilmez silahı olan gerilla savaşımına katılmaya, onu güçlendirmede üzerine düşeni yapmaya çağırıyoruz!

Bu konuda bütün Parti militanlarımızın, her zamankinden daha fazla gelişkin olmalarını, yeteneklerini bu dönemde görülmemiş biçimde olağanüstü ayaklandırarak sınır tanımayan bir direnişçiliği büyük bir siyasi ustalıkla birleştirmelerini, her ne koşul altında olursa olsun vazgeçilmez olan önderlik görevlerini her sahada layıkıyla yerine getirmelerini, halkımızın savaşımını bu tarihi dönemde başarıyla ilerletmeyi büyük bir görev aşkıyla, sorumlulukla ve başarıyla yürütmelerini istiyoruz.

Parti, Cephe ve Ordu silahlarıyla daha çok savaşmak ve daha büyük başarılar kazanmak için ileril..

11 Mart 1988

TESLİMİYETİ YAŞAYAN BAZI GÜÇLERİN DURUMU VE MÜCADELEMİZE YÖNELİK OLASI ETKİLERİ ÜZERİNE

Türkiye halkının öncü gücü olması gerekenler, çok çirkin bir teslimiyeti hem de faşizmle işbirliği temelinde yaşıyorlar. Bu, kapsamlı ele alınması gereken, başta Türkiye halkı olmak üzere mücadelemiz üzerinde de eğer önlem alınmazsa olumsuz etkileri olabilecek yeni bir teslimiyet dalgasıdır. Türk burjuva milliyetçiliğinin faşist biçimleriyle en tehlikeli bir şekilde örgütlendirildiği ortadayken onunla uzlaşmak, hem de bu uzlaşma sosyalizm adına ve ulusal direniş mücadelemize karşı yapılmak isteniyor. Bu gelişmeler soruna yaklaşırken ve bu tehlike ile mücadele ederken, son derece ilkeli olmamızı ve adımlarımızı dikkatli atmamızı gerektirmektedir.

Dikkat etmemiz gereken ikinci tehlike Kürt ilkel milliyetçiliğinden kaynaklanandır. İkel milliyetçilik, halkı ulusal kurtuluşa götürmediği; bunu gerçekleştirme gücünde olmadığı gibi demokratik mücadeleye sonuna kadar kapalı olmasının yanı sıra,

Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş hareketimiz üzerinde her türlü uzlaşmaya giriyor ve tehlikeli ilişkiler geliştirmeye çalışıyorlar.

Kısacası, ister sosyalizm adına geliştirilen TKP teslimiyetçiliği ve isterse de ulusal kurtuluşçuluk adına, ilkel milliyetçilik tarafından girilen tehlikeli yönelimler, esas olarak Parti ve ulusal kurtuluş hareketimizin sağladığı gelişmeyi ve onun önemli sonuçlarını tasfiye etmeyi; yine bu güçlerin bu yolla sarsılan çıkarlarını korumalarını amaçlıyor ki, TKP'nin korumak istediği çıkarlar son tahlilde şoven Türk burjuva milliyetçiliği tarafından yönlendirilen, Türk kapitalizminin en gerici, tekelci ve işbirlikçi çevrelerinin çıkarlarıdır. İhaneti ve uzlaşmayı yaşayan bu çıkarın araçları, dünya genelinde sözümona çok sınırlı bir 'barış' için halkımızın tüm kazanımlarını feda edebilmeyi, göze alan katı yürekli insanlardır. Bunlar, kendileri için rejimden icazet alma uğruna, tüm örgütümüzün yok olmasına çalışacak ve onunla savaşmaya girmekten kendilerini alıkoyamayacak kadar karşı-devrimci bir ruhun sahibidirler.

İlkel milliyetçilik ise, o güdük saltanatı en aşağılık çıkarlar temelinde sürdürmek için, bugün en tehlikeli, barbar ve katliamcı çevrelerle ilişkiye girmekten çekinmeyecek kadar gözükara davranıyor, çok değişik düzeylerde doğrudan ya da dolaylı olarak mücadelemizin önüne dikiliyor. Bunlar, yüzyıllardan beri var olan, halkımızın inkarına yönelik tüm politikanın, davranışların ve sınıf çıkarlarının, PKK'nin şahsında yıkılmasına duydukları tepki ve rahatsızlığı gidermek için, Partimizi uysal bir araca dönüştürmek ya da bu gerçekleşemez ise komplolarla tasfiye etmek gibi, hiçbir şart altında kabul edilemez tutumların ve bunun ardındaki politikaların sahipleri oluyorlar.

Biz, savaşımızı en zor koşullarda bugüne getirmeyi, adım adım her şeyin nasıl kazanıldığını ve nelerin kazanıldığını bilen bir hareket olarak elbetteki değil bunların etkisinde kalmak ve gerilemek, tam aksine bunların bütün kişiliklerini, karşı-devrime götüren çabalarını göreceğiz ve ezeceğiz. Yine sosyalizme ve ulusal kurtuluşçuluğu küçümsenmeyecek gücümüze, doğru sahip çıkacağız. Bunları çok iyi değerlendirerek, bunların dayat-

mak istedikleri beş para etmez tehlikeli emellerini kursaklarında bırakacağız.

TKP teslimiyetçiliğinin tarihsel ve güncel temelleri

Adı komünist, gerçekte ise burjuvazinin resmi komünist partisi olan TKP, halihazırda bir teslimiyet sürecini yaşıyor. Bu eğilim, kesinlikle dünya proletarya devrimleri çağında gecikmiş Türk burjuva ulusçuluğunun Osmanlı İmparatorluğunun yıkılış sürecinde duydukları büyük üzüntüyü, büyük yılgınlığı, büyük Ekim Devriminden yararlanarak ve onun gücüne dayanarak imparatorluk ülkülerini tekrar canlandırmaya dönüştüren ve yeni bir ad altında, yeni bir sınıf temelinde bunu gerçekleştirmeye çalışan güce hizmet etmenin ötesine geçmeyen, Osmanlı İmparatorluğunun kalıntısı paşa bürokratların kendilerine yakıştırdıkları bir isim olmaktan öteye gitmeyen, gerçekte ise cumhuriyet ve demokratlıkla ilişkisi olmayan kuruluşun daha da yükselmesi ereği ile yola çıkan bir örgüttür. TKP'nin kurucularının, TC henüz tam oluşmadan bile onun temsilcilerinin çağrılarını uyarak yola çıkmaları bile bunların ne denli cumhuriyetin emirlerinde olduğunu gösteriyor.

TKP, bağımsız olmuş bir güç değildir. Bunlarda çöküşe giden Osmanlı İmparatorluğunu yaşatma emeli vardır. Hakim sınıf egemenliği TKP'nin biricik özlemidir. Onun bu şekilde bir gelişmeyi yaşaması için dayanakları da var. Buna ulaşmak için bir yandan Ekim Devrimine diğer yandan ise halkımızın içindeki işbirlikçilere dayandılar ve halkımızın direnmeci geleneğini kullanmak istediler. Tabii ardından bunların, halkımızın başına neler getirdiğini biliyoruz. Demek ki, Türk milliyetçiliğinin, Osmanlı İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde oluşturduğu burjuva ulusçuluğu ve onun ürünü olan cumhuriyet, TKP'nin de ulaşmak istediği asıl amaçtır.

TKP, kemalist burjuvazinin emirleriyle yola çıktığı için, kurduğu hayallerin kurbanı oldu. Cumhuriyetin kuruluşu bunların programlarının da sonu oldu. 1925'te TKP'de yaşanan büyük tasfiyecilik hareketi ve ardından Kemalizme yapılan sunuculuk

bu bitişin bir izahıdır. Bunlar, kemalist burjuvaziyle dışı dış bir mücadele içinde olmaları gereken bir dönemde bu burjuvazinin emirlerine girdiler ve onlara karşı olan her şeyle bir savaşım içinde oldular. Bunlar, o kadar onursuzdurlar ki, en fazla düşürüldükleri ve uşak durumuna geldiklerinde bile yine ona bağlı kalmaktan, onun şoven ve katliamcı gelenek ve karakterini ileriliklik olarak sunmaktan geri durmadılar. Kemalist burjuvazinin katliamlarını bile alkışladılar.

TKP'nin güncel durumunda yaşananlar da tarihsel süreçte yaşananlardan uzak değildir. Geçmişte TKP kendi yanlışları veya Kemalizmi savunma, onun cumhuriyetine ulaşma çabası ile kendisini tasfiyeciliğe götürdü. Bu yanlış günümüze kadar da sürdü. Bugün de TKP'nin dönüşünde bu politikanın ağırlıklı bir etkisi vardır. TKP'nin kendisini kemalist devletten bir türlü koparmamasının nedeni de, bu tarihsel geçmişin günümüze kadar sürmesidir. Ancak, günümüzdeki teslimiyetçiliğe yol açan başka nedenler de vardır. Bunları da açmakta yarar var. Mevcut politikanın sadece TKP'de yaşanmadığını, Ortadoğu'da benzer gelişmelerin diğer klasik komünist partilerde de yaşandığı ve tasfiyeci oluşumlara yol açtıkları gözönüne alınırsa, bu sorun üzerinde daha geniş durmak gerektiği de ortaya çıkmaktadır. Çünkü, bu güçler günümüzde "kapitalist olmayan yol" adı altında "sosyalistlik" adıyla özünde burjuvalığı geliştiren ve sonunda emperyalizme boyun eğmeye kadar götüren politikaların oluşmasına temel teşkil ediyorlar.

Biz, bu konuda ister resmi-gerçekleşen sosyalizmde olsun, ister gayri-resmi çeşitli benzer anlayışlar içinde kendini örgütlemiş olanlar olsun, hepsiyle kıyasıya bir mücadeleyi yeniden gündemleştiremezsek, kendi yaratıcı sosyalizm anlayışımız kadar, devrimci sosyalizmin dünya çapında gelişmesine de fazla katkıda bulunamayız.

Bu dönemde Rusya'da zafer kazanan Ekim Devrimi ciddi tehditlerle karşı karşıyadır. Sovyetler devrimi ilerletmek için dünyadan tecrit olmuş durumdan kurtulmak ve iç savaşın yıkıntılarını temizleyip, sosyalist inşaya yönelmek istemektedir. Bilindiği gibi, Rusya'da sosyalizmi inşa çabaları başarı kazanır. Bizim burada,

bunları bu şekilde vurgulamamızın nedeni, o dönemki koşulları bilmek ve bu dönemde Türkiye'de ortaya çıkan resmi TKP'nin sosyalizmle ilişkisinin ne derecede olduğu ve onunla ne kadar içiçe olduğu sorunudur. Yine, bu resmi TKP denilen olay ne kadar sosyalizmin karşısındadır. Bu sorulara verilmesi gereken cevap esas olarak günümüz için büyük bir önem taşımaktadır. Bu, yalnız Türkiye ve Kürdistan için değil, genel açısından bilinmesi gereken bir sorundur.

TKP'nin somutunda yaşananlar, daha sonra benzer oluşumların da dünya halklarının gelişimi önüne birer tasfiyeci olarak çıkmasına da yol açmıştır. Diğer bir deyişle, böylesi bir oluşumun sosyalizm bünyesinden erkenden tasfiye edilmemesi, başta Ortadoğu olmak üzere, birçok halkın öncülüğünün dumura uğratılmasına yol açmıştır. Bu açıdan TKP olayını ve buna bağlı olarak sosyalizmde yaşanan gelişmeleri, bu yıllardan alıp değerlendirmek ve günümüze getirmek, birçok sorunun aydınlatılması için gereklidir. Bu bakımdan biz daha önceki değerlendirmelerimizi de tamamlayan bir yaklaşımla sorunun bazı boyutları üzerinde durmak istiyoruz.

Lenin ve Leninizm ölçüt alınmalıdır

Lenin, Karl Marx ve Friedric Engels'in temellerini atıp geliştirdikleri bilimsel sosyalizmi esas aldı, onu, emperyalizm koşullarına uyarladı ve emperyalizm koşullarında devrim teorisinin nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda ilerletti. Lenin, emperyalizm çağının Marksizmine ulaştı, buradan yola çıkarak emperyalizme karşı devrimin hangi tip örgütlenmeyle zaferi yaratacağını gösterdi. I. ve II. Enternasyonal döneminde tam billurlaşmamış örgüt problemine Bolşevik parti geleneğiyle bir cevap buldu, bir katkı sağladı.

Lenin, örgüt aracını sınıf savaşımı içinde çelikleştirerek, somut koşullardan kaynaklanan doğru taktikler içinde savaştırarak geliştirdi. Lenin, bu aracı geliştirirken özellikle II. Enternasyonal oportünizmine dikkati çekti. Lenin, devrimci örgüt ilkelerini, oportünist örgüt ve taktik anlayışına karşı savundu (1905). Birinci

Rus Devrim deneyinde, Lenin, devrimci örgüt anlayışının sonuçlarını çok iyi ortaya koydu, analiz etti ve buradan kalkarak II. Enternasyonal oportünizminin Rusya'daki uzantıları olan Menşevikler, karşı-devrim yıllarında tasfiyeciliği ve Bolşeviklerle Menşevikler arasında ortayolculuğu temsil eden ve küçük-burjuva bireyciliği olan Troçkizmi mahkum etti.

Lenin, bunları mahkum etmekle kalmadı, adım adım devrimin nasıl hazırlanması gerektiğini ve devrimci örgütlenmesinin yolunu açtı.

Lenin, 1914-18 Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının neden ve sonuçlarını doğru kestirebildi, emperyalist savaşa iç devrimle karşılık vererek en zayıf halkadan sistemi parçalayarak zafere gidebileceğine inandı. Bu temelde devrimin somut, güncel bir olay gibi düşünülüp partinin buna göre hazırlanmasını Rusya koşullarına uygun bir devrimci ayaklanmayla zaferin gündemde olduğunu kestirdi. Bunun için partinin örgütlülüğünü geliştirdi. Emperyalist güçler arasındaki savaşı iç savaşa dönüştürme sloganını adım adım örgütledi ve emperyalist-feodal Rus Çarlığı'nın en zayıf anında yıkılışını gerçekleştirdi.

Lenin, kesintisiz bir biçimde burjuva-demokratik devrimden, Büyük Ekim Devrimiyle sosyalist devrime geçişi sağladı. Lenin, üç yıl süreyle Ekim Devrimini boğmak için yıkıcı bir savaş yürüten Rusya'nın emperyalist güçlerce desteklenen karşı-devrim güçlerini yenilgiye uğratan devrimci-yurtsever savaşın başında oldu.

İç savaşın Sovyetlerin zaferiyle bitmesi, proletarya diktatörlüğünün bu tarihlerden sonraki inşası ve birliğin bu temelde özgür bir şekilde gerçekleştirilmesi gerektiği, devrimin ana bir yasası şeklinde koordine edilerek çözümlendi.

Sosyalist uygulamaya geçiş sürecinde Lenin ölür. Lenin, proletarya diktatörlüğünün temellerini atmakla birlikte onun güçlü uygulamasını yaşamadı. Ulusal sorunun ülkede ve başlangıç düzeyinde çözümünü göstermekle birlikte daha sonraki gelişimini göremedi. Sosyalist ekonominin inşasına yönelik temel ilkeleri koymakla birlikte, uygulanmasını adım adım göremedi.

Lenin'in ölümüyle birlikte parti içerisinde bir önderlik çekiş-

mesi de ortaya çıkar. Stalin, Bolşevik çekirdek içindedir, O, daha çok örgütlülük ve eylemlilik hattında yer almıştır. Stalin, Lenin'in sadık bir izleyicisi durumundadır. Troçki ise geleneksel olarak, bizzat kendisinin açıkladığı gibi, leninist değildir. Fakat, Lenin'le sık sık ortak çalışan birisidir. Troçki, zaman zaman Bolşevik çekirdeğin içinde çalışır, zaman zaman da bloklar oluşturmaya gider. Lenin'in ölümüyle, Troçki, önderlik sırasının kesinlikle kendisine geldiğini, ikinci adam olduğunu iddia ediyor, tabii ki, birçok konuda Stalin'le ayrılığa düşüyor.

Bu konular nelerdir? En büyük sorun, tek ülkede sosyalizmin inşa edilip edilmeyeceği üzerinedir. Buna bağlı olarak köylülük sorunu, ulusal sorun, dünya devrimi sorunu var. Açık ki, bu anlaşmazlık çatışmaya götürecek ve bir taraf kaybedecektir. Troçki'nin geleneksel özelliği bir aydın küçük-burjuva entellektüeli olmasıdır. Fazla örgütlenmeye girmez, sağlam örgüt ölçülerine sahip değildir, son derece lafazandır, teorik faaliyeti güçlü, aynı zamanda güçlü bir ajitatördür de. Esasında Troçki'nin konumunu belirleyen de bu sınıf yapısı oluyor. Troçki'nin Sovyet devriminin zaferine zaten inancı yok. Bütün bir dünya devrimini düşlemektedir. Halbuki, o koşullarda bırakalım dünya devrimini yapabilmeyi, Rusya'da devrimi kurtarmak bile büyük bir meseledir. Konumu bu olan birinin zafer kazanan Rus proletaryasına önderlik şansı da tabii ki olamazdı. Sosyalizmi inşa etmek isteyen en güçlü çekirdek, öncü kim ise o kazanacak, diğeri ise kaybedecekti. Bu kadar zorluk pahasına kazanılmış devrim, elbette kendisini koruyacaktı. Yapılan da budur. Ve biliyoruz bu mücadelede Troçki kaybeder.

Bu savaşta ortayolcular da vardır. Bunlar, zaman zaman Troçki ile dirsek temasında olan, zaman zaman Stalin'le birlikte çalışan bazı politbüro ve diğer komitelerden parti üyeleridir.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus daha vardır: Lenin'in vasiyetinden de bahsedilir. Bu vasiyette hemen hemen tüm politbüro üyeleri hakkında, önde gelen merkez üyeleri hakkında değerlendirmeler vardır. Bu vasiyetlere dayanarak bazı sonuçlar çıkarmak doğrudur. Ama sonuna kadar ölçüt alınması gereken bir yol olarak görülmemelidir. Yine de dikkate alınması

gereken hususlar vardır.

Troçki'nin lehine söylenenler fazla bir şey değildir. Birlikte çalışılabileceği söylenmiştir. Lenin de yaşamında hep bunu yapmıştır. Lenin, Troçki ile uzlaşabileceği kanısındadır. Ama tehlikeli yönlerini de sık sık söylemiştir. Kendisinden sonra da muhtemelen Troçki ile çalışılabileceğini belirtmiştir. Ama, Troçki'nin sağlam bir unsur olmadığını da vurgulamaktan geri kalmaz.

Lenin, vasiyetinde Stalin'den şu sözcüklerle bahseder: "Büyük Rus şovenizmine düşme tehlikesi vardır." Yani ezilen ulus milliyetçisi olmayalım derken, hakim ulus milliyetçiliğine kayma tehlikesine dikkat çekilir. Lenin, bütün gücün Stalin'in elinde yoğunlaşmasını da kaba biçimlerinden dolayı tehlikeli bulur ve böylesi bir durumun sakıncalı sonuçlar yaratabileceğine dikkati çeker. Lenin, ulusal soruna bakışında, proletarya diktatörlüğünün geliştirilmesi sorunlarında Stalin'e ilişkin kaygıları var. Fakat yine de Stalin'in sağlam pratikçi olduğundan emindir.

Sosyalizmin Türk burjuva ulusal kurtuluş hareketiyle ilişkileri ve bunun TKP'ye yansısı

Lenin, Türkiye ulusal kurtuluş hareketiyle ilişkiye önem verir. Türk burjuvazisi ile SSCB arasındaki ilişkiler Lenin sağken kurulur. SSCB, kemalistlere karşılıksız silah ve yüklü miktarda altın verir.

Lenin, bu ilişkiyi kurar ve karşılıksız yardımı yaparken, kesinlikle ölçütü şudur: 1920'lerde Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin etrafında bir kuşatma vardır. Avrupa'dan, Karadeniz'den ve Sibiry'a'dan emperyalist güçler Rusya'nın karşı-devrim güçlerini ve Çar generallerini silahlandırarak henüz yerine tam oturmamış sosyalist iktidarı yıkma savaşı yürütmektedirler. Bu kuşatma ve saldırılar, 1918'den 1921 yılına kadar sürer. Bu kuşatmayı yarmak, zaman kazanmak, sosyalist iktidarın toparlanmasını sağlamak ve Ekim Devrimini yaşatmak için hayati bir önemdedir. Bildiğimiz Brest-Litovsk antlaşması vardır. Bu antlaşmayla, Lenin Sovyet ülkesinin büyük bir parçasını Almanlar'a bırakır. Karşı-

devrim kuşatması ve sözkonusu antlaşma birçok önemli girişi ve devrimci saldırıyı yarım bırakır. Ama Lenin, belirttiğimiz nedenden antlaşmayı imzalamak zorunda kalmış ve antlaşma Ekim Devriminin yaşamasına hizmet etmiştir. NEP döneminde de belli ölçüde kapitalist gelişmeye izin verilmiştir. Bunlar, taktik uzlaşmalardır. Lenin'in bu konuda çok usta olduğunu biliyoruz.

Lenin'in, Türk ulusal kurtuluş hareketiyle girdiği ilişkilerde kesinlikle böyle bir anlayış içindedir. Bu anlayışta "kapitalist olmayan yol" tezi yoktur. O dönem, İstanbul ve Anadolu'nun önemli bir kesimi İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından işgal edilmiştir. Bunlar, Kafkaslar'dan ve Karadeniz'den Sovyetler'e karşı yıkıcı bir savaş yürütmektedirler. Eğer, bunların işbirlikçileri Anadolu'da hakim olurlarsa Kafkaslar'da ayaklanma halinde olan Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ın sağ milliyetçileri güçlü bir karşı-devrim ordusunda birleştirilip, hakim emperyalist güçlerin yardımıyla Ekim Devrimini yıkma tehlikesini yaratabilirlerdi.

İşte, Türk ulusal kurtuluş hareketi Anadolu'da başarıya ulaşırsa, Sovyet devleti için bu tehlike geçici de olsa ortadan kalkacaktı. Türk ulusal kurtuluş hareketi, objektif olarak Ekim Devrimi için güçlü bir destektir. İşte, Lenin'in önderliğinde Mustafa Kemal'le kurulan ilişkinin özü budur.

Bu ilişkiden hareketle Mustafa Kemal'e ve kemalistlere "ilericilik" ve "sosyalizm dostu" rolleri hiç atfedilemez. Tam aksine Anadolu hareketinde Kemalizm en gerici ögedir. Kemalist hareketin etkin ögesi Osmanlı egemenliği artığı paşalardır. Lenin de kemalist burjuvazinin ne kadar despot ve emekçilerin düşmanı olduğunu bilir. Cılız ve güdük bir burjuva ulusal kurtuluşçuluğu olduğunun farkındadır. Lenin, daha 1921'de kemalistlerin "kendilerini emperyalistlere satma hazırlığı içinde olduklarını" söyler.

Nitekim aynı dönemde kemalist burjuvazi, Ermeni halkına karşı katliamlar yürütür, TKP'nin önderlerini öldürür, Anadolu halk hareketinin radikal ögelerini tasfiye eder. Buna rağmen, bunlar ilişkinin önünde engel olarak tanınmazlar, ve biz Sovyetler bu ilişkilerinde haklıdır diyorum. Ekim Devriminin karşı karşıya bulunduğu önemli tehlikelerden kurtarılması için, böylesine

taktik bir ilişki yerindedir ve ilerlemeye hizmet ediyordu.

Türk burjuvazisinin de başka çaresi yoktur. Karşı-devrimin güçlü olduğu bir Rusya'yı düşünelim; ortada ne İstanbul ne de Ermenistan ve Kürdistan kalır. Çarlığın müttefikleri olan İngiliz ve Fransızlar çok geniş bir alanı işgal etmişler. Kemalizmin bağınaz sosyalizm düşmanlığına rağmen, Ekim Devriminin zafer kazanması objektif olarak Türk ulusal kurtuluş savaşının zafer kazanması demek olduğundan, bu ilişkiye yönelir.

İşte ilişkiyi zorunlu kılan böylesine denk, elverişli ve ortak koşullardır. M. Kemal'in ne denli komünizm düşmanı olduğu "komünizm her görüldüğü yerde ezilmelidir" sloganında ifade-sini bulur. Lenin'in de ne denli burjuvaziye karşı olduğu, ona karşı proletarya devrimini gerçekleştirmesinde görülür.

Ama tarihsel zorunluluk, ikisini taktik bir ilişkide bulunmaya götürüyor.

Bu ilişkiyi neden bu denli detaylı anlatma gereği duyduk? Daha sonra bu ilişki stratejik bir ilişkiye dönüştürüldü. Yani sosyalizmin çeşitli koşullarda burjuvazi ile girdiği bu taktik ilişkiler, "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş" sloganı ile politik olarak ifade edildi. Bu dönüşüm kesin burjuva ideolojisi ve çizgisini doğurmasına rağmen, uzun yıllar bu yetersiz ya da tahrif edilen ilke SSCB'nin dış politikasının ana bir ögesi haline geldi.

"Kapitalist olmayan yol" tezi üzerine bazı tarihi gelişmeler

Sene 1924, Komünist Enternasyonalin toplantıları vardır. Ve burada önemli bir tartışma olur. İngiliz delege Roy, "kapitalist olmayan yol" tezinin, artık tüm burjuva önderlikli hareketlerin ne kadar ilerici ne kadar gerici oldukları tartışılmadan desteklenmesinin ve bunun bir politika olarak tüm dünyaya yayılmasının sakıncalarını dile getirir, bunun sosyal-şovenizme götüreceğini söyler. Lenin, artık hayatta yoktur. Stalin ve diğerleri vardır.

Yine aynı dönemde TKP'nin temsilcilerinin de III. Enternasyonal toplantılarına katılması sözkonusudur. Aslında 1924'ten sonra TKP'nin Komünist Enternasyonal'de bir daha sesine rastlanmaz. Komünist Enternasyonalin V. Kongresinin 25. oturumunda

Ukrayna delegesi Manilovski, TKP'yi "Gerçekte proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliğini savunan aydınlıkçı yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir. Eski Avusturya İmparatorluğunu, Ukraynalı sosyal-demokratların ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışlarının köklerinin II. Enternasyonalin bütün sosyal patriyotik ideolojisi içinde olduğunu anlayacaktır" (Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar) belirlemesiyle "tehlikeli bir sosyal-şovenizmi temsil etmekle" suçlar. "Kapitalist olmayan yol"un burjuva hareketi sonuna kadar desteklemek olarak anlaşılmasının, sosyal-şovenizme ve burjuva kuyrukçuluğuna sonuna kadar kapıyı araladığı, TKP'nin örgüt kişiliğinde isim verilerek açık olarak ortaya konur. Kaldı ki Bakü Doğu Halkları Kurultayında Lenin tarafından da taktik olarak benimsenen burjuvazi ile ittifakın değişen koşullarda benzer şekliyle sürdürülmesi ve leninist "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş" ilkesinin tahrif edilerek bu ilkeye maledilmesi, birçok ülkede burjuva kuyrukçusu komünist partilerinin eliyle halk hareketlerinin tasfiyesine yol açacaktır.

Aynı konuda oldukça öğretici bir de Çin deneyi vardır. Çin deneyimi konusunda Mao ve Stalin'in son derece öğretici tartışmaları vardır. Bu tartışmada Mao, Çin burjuva örgütü Koumintang'la ittifakta fazla bütünleşmeden, onların kuyruğunda yüzmekten yürümeyi, ayrıca onlarla kurulan bloktan ayrılmayı, proletarya önderlikli bir savaşa yönelmeyi ve gerillanın ön plana alınmasını savunur. Uzun süreli halk savaşı, ilk defa böyle potansiyel bir tez olarak gündeme gelir. Daha çok Rus devrim geleneğine bağlı Stalin ise, Çin komünistlerinin, —Türk deneyiminde olduğu gibi— Koumintang'la daha fazla yol alması gerektiğini savunur, ki bu o zaman Komintern'in de görüşüdür. Kaldı ki Türk deneyi hem Çin komünistleri hem de Çin burjuvazisi için derslerle doludur. Çan Kay Şek, komünistleri saf dışı etmeyi beceren M. Kemal'e hep öykünür ama başaramaz. Çin komünistlerinin de başarılarının önemli bir sırrı, TKP gibi davranmamış olmalarıdır.

Mao, III. Enternasyonal'in görüşüne karşı direnir. Mao'nun haklı olduğu ortaya çıkar. Koumintang çok geçmeden komünistlere yönelir, birkaç şehir ayaklanmasının ardından binlerce

komünisti katleder. Bu ağır bir yenilgi ve kayıptır.

Mao, bundan dersler çıkarır. Hemen ardından şehir ayaklanmaları yerine gerilla ordusunu kurmaya ve gerilla savaşını geliştirmeye girişir. Uzun yürüyüş ve kızıl siyasi üslerin inşasıyla gerillanın temellerinin atılması ve Çin üzerine Komintern'in görüşlerine rağmen, Mao'nun inandığı yolda yürümesinin anlamı budur. Bu durum, partide Mao'nun etkinliğini artırır. Bu durum tartışılır. Mühim olan Mao'nun haklılığının ve bu haklılıkla birlikte devrimci taktiğin ortaya çıkmasıdır.

Mao, milli kurtuluş cephesinde proletaryanın önderliğini üstelik Koumintang'la birlikte yürüyerek gerçekleştirir. Bunu TKP gibi burjuva kuyrukçuluğu yaparak değil, örgüt ve eylem bağımsızlığını koruyarak ve onu gerillaya dayandırarak sağlar. III. Enternasyonal'e rağmen Mao, doğru yoldadır. Bu, bir yerde Roy'un anlatmak istediklerinin ve Manilovski'nin dikkat çektiği sosyal-şovenizmden kurtulma ve bağımsız çizgiyi gütmenin pratikte uygulanmasıdır. Bu açıdan Mao, III. Enternasyonal'e rağmen, sömürgesel devrimlerin stratejik bir önderliğini geliştirmede sözsahibidir. Mao, Ekim Devriminin açtığı sosyalizm yolunu sömürgelerde ilerletmiş, halk savaşı teorisi ve taktiğini çeşitli sapmalara karşı —ki bu sapmalar Komintern'den kaynaklansa da— korumayı ve bu sapmaları yenmeyi başarmış, bu anlamda yaratıcı ve sosyalizme katkı sağlamış bir önderdir.

Daha sonraki süreç de bildiğimiz gibi çok zengin deney ve derslerle doludur. Milli kurtuluş cephesi —Japon işgaline karşı ulusal kurtuluş savaşımı— kurulmuş ve geliştirilmiş, tüm tutarsızlığına rağmen uzlaşma elden bırakılmamış, savaşın içinde ve Japon işgali sona erer ermez iç savaş derinleştirilmiş ve Çin Halk Cumhuriyeti kurulmuştur. Burada dikkat edilmesi gereken önemli husus şudur: Mao, Stalin'in de içinde yer aldığı ve bir sağ sapma olarak değerlendirilmesi gereken III. Enternasyonal'in bu tutumuna ideolojik ve siyasal tavır almasına rağmen, Stalin'le yakın ilişki halindedir. Çin devriminin zaferinde, Sovyet Kızıl Ordusunun desteği ve onların yoldaşlığının payı büyüktür. Mao, Stalin'i birçok noktada hatalı bulmakla birlikte, yüzde yetmiş doğru yaptığı şeklinde belirlemelerde bulunmuştur.

Daha sonraki dönemde Mao, Stalin'den sonraki Sovyet Rusya'da gelişmelerden revizyonizmin ve kapitalizme dönüşün temellerinin atıldığı dönem olarak bahseder. Mao, 1950'lerin sonlarından itibaren modern revizyonizme karşı mücadelenin bayraktarlığını yapar. Bu mücadele süreci içinde kültür devrimine yönelir. Fakat, kültür devriminin sonuçlarında fazla başarıya ulaşamamıştır. Tıpkı Stalin'in başına gelenler, onun da başına gelebilecekleri önleyememiştir.

Deng Siao Ping, daha Mao'nun sağlığında hem kültür devriminde ve hem de daha öncesinde bol bol mahkum edilmesine ve hatta "kara it" tabiriyle bütün kızıl muhafızlar tarafından lanetlenmesine rağmen parti içindedir ve Mao sonrasında bütün partiyi ele geçirebilecek kadar güçlüdür.

Burada eğer revizyonizm geliyorsa, eğer kapitalizme dönüş aralanabiliyorsa, Mao'nun da hatalarından bahsetmek gerekir. Bu hataların kaynağı nerede aranmalıdır? Lenin'in başlangıçta aldığımız değerlendirmelerine yani proletarya diktatörlüğü aygıtının doğru ele alınması ve uygulanmasına, proletarya demokrasisinin doğru uygulanıp uygulanmadığına dayandırmalıyız. Bunlar tam uygulanmış mıdır?

İster Stalin, ister Mao olsun, onlar tarafından da hatalar yapıldığını söylemek gerekiyor. Nelerdir bu hatalar? Stalin'de örgüt içi alanıyeti daraltmaktan söz etmek gerekir. Günümüzde buna "Glasnost"la karşılık veriliyor. Yine parti içi demokrasinin tam sağlanamayışından bahsediliyor ki, bunun da iki emperyalist dünya savaşı arasındaki özgü koşullarla izah edebilecek nedenleri var. Ama tüm bunlar, proletarya diktatörlüğü ve proletarya demokrasisinin sorunlarıyla yakından ilgilidir. Demokrasinin tam gelişmeyişi sınıf mücadelesinin yer altına kayışına yol açıyor. Bu da sahte bir pohpohlama altında gerekirse komploculuğa kadar gidebiliyor. Burada sonuna kadar demokrasi ve alanıyet olması gerekiyordu. Ve en ufak bir baskı olmadan tartışma özgürlüğü sağlanmalıydı. Bu konuda eksikliklerden bahsedilebilir. Ki bu daha sonraki revizyonist çıkışları mümkün kıldı. Revizyonizm, kendini gizlemiştir, fırsat bulur bulmaz ortaya çıkmıştır. Sürecin daha iyi incelenmeye ve sorgulanmaya ihtiyacı var. Bu temelde

tartışmayı geliştirmek yararlıdır.

Mao ise böylesine bir anlayışın içine düşmemek için o "yüz çiçek bir arada açsın, yüz fikir bir arada yarışsın" tezi ile bu defa başka bir sapmaya düşer. Çünkü, bu tez, parti içinde burjuvaların cirit atması demektir. Burjuva çizgisi çok açık olan ve onu sık sık partiye dayatan Deng Siao Ping gibi biri vardır. Zaman zaman partiden atılmasına rağmen, her seferinde de geri alınmıştır. Parti içinde sağ ögelerin varlığına olanak tanıyan bu tez, bu sefer de sağ, biraz da liberal ve hatta daha kapsamlı bir liberalizme götürecek tutumların gelişmesine yol açıyor. Bir hataya düşmeyelim derken, sonuna kadar liberalizme kapının aralanması durumu yaşanıyor. Parti içindeki sağcılar, Mao'nun ölümüyle Çin'i Kruşçev döneminin Sovyetler Birliği'nden çok daha hızlı bir dönüşümle kapitalist ve emperyalist etki altına girecek kadar açıyorlar. Bugün, Çin'de yaşanan durum budur. Çin'deki gelişmeleri proletarya demokrasisinin tam uygulanmayışına bağlamak gerekiyor.

Lenin'in büyük ulus şovenizmine düşme tehlikesi içinde bulunmakla itham ettiği Stalin'in konumu vardır. Stalin, "halkların babası" olarak bilinir, ve gerçekten ezilen ulusların kurtuluşunda teorik ve pratik katkısı büyüktür. Fakat Rusya koşullarında daha Lenin'in sağlığında ve başta da Gürcistan yurtseverliğine karşı gösterdiği tutumdaki aşırılıktan, Lenin rahatsızdır. Sömürgelerde proletarya önderlikli devrimin teorik olarak da en önde gelen birisi konumunda olmasına rağmen, Çin devriminde de görüldüğü gibi, burjuvazi ile fazla uzun süre yol alınabileceği hatasına düşülmüş oluyor. Acaba Lenin, bu durumlara düşmedi mi? Ekim Devrimi süresince taktik ittifakları gördük. Ama bunun Lenin'de kesinlikle stratejik bir anlayış, temel bir sosyalist politika değil de, koşullara bağlı olarak kullanılması gereken bir politika olduğuna eminiz. Nitekim, örnekler de bunu açıkça gösteriyor. Fakat daha sonra tüm III. Enternasyonal dönemi boyunca, tekrar bir Sovyet kuşatmasına yol açmamak ve düşmanı çoğaltmamak için bu taktik ilişkinin stratejik bir ilişki olarak görülmesini hatalı buluyoruz. Çin pratiğinde bu hatalı tutumu gördük.

Stalin'in bütün endişesi iki savaş arasında Sovyetler Birliği'nde sosyalist sanayiye inşa etmek, tarımda kollektivizmi başa-

maktır. Bu dönemde Almanya'nın öncülüğünde gelişen faşist mihver vardır. Ve bu mihverin SSCB'yi yutmasına izin vermemek büyük önem taşıyor. Bu nedenle, Stalin, gerekirse Hitler'le 1939'da yaptığı antlaşmanın amacında görüldüğü gibi, emperyalist sistemi kendi içinde çelişkiye düşürmek istiyor. Biliyoruz ki, bu antlaşma Hitler'i İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin üzerine yöneltmiştir. Stalin, iki yıl kazanabilmiştir. Bu iki yılın kazanılması Sovyetler'in zaferi için büyük önemdedir. Bu uzlaşma, bir taktiktir. Faşizmle bile olsa yapılabilir. Diğer burjuva çevrelerle de gerekirse yapılır, ama taktik bir ilişkidir. Daha sonra Sovyetler, Hitler'i yokeder.

Ama ezilen ulus burjuvalarıyla ilişkilerde bu ölçü kaçırılmıştır. Burada taktik bir ilişkinin, giderek tüm Sovyetler'in günümüze kadar uyguladığı bir sosyalist ilkeye dönüştürülmesi sözkonusudur. Bu bir sosyalist ilke değil, sosyalizmin revizyonist bir ilkesi ya da sosyalizmin revize edilen bir ilkesidir.

Süreci daha da ilerletebiliriz. Çünkü, sonraki gelişmeler daha olumsuzdur ve sapma daha net gözükmemektedir. Sovyet dış politikasının temel ilkesi haline getirilen "kapitalist olmayan yol" tezi sadece Çin ve Hindistan'da uygulanmak istenmedi ve sadece iki savaş arasında uygulanmakla sınırlı kalmadı, günümüze kadar sürdürüldü. Ortadoğu'da Mısır, Sudan, Irak deneyleri vardır. Bunlarda burjuva, küçük-burjuva radikalizmi sonuna kadar desteklenmiştir. Destek yanlış anlaşılmalıdır. Onun anti-emperyalist yönüyle ilişki kurulmalı. Ama desteğin, bunları sosyalist ilan etmeye, komünist ilan etmeye, komünist partilerinin bunlar içinde eriyerek tasfiye olmalarına ya da kendi kendilerini tasfiye etmelerine kadar vardırılmasına onay verilmiştir.

Lenin'de taktik olarak uygulanan, Stalin döneminde ise biraz ölçüsü kaçırılan, Kruşçev ve Brejnev döneminde ise yaygınlaştırılan bu ilkenin bu düzeyde revize edilmesinden ezilen uluslar ve dünya halkları çok şey yitirdiler.

Ve bugün bu politika, yani "kapitalist olmayan yol" tezi, bir Irak deneyiminde görüldüğü gibi, katliamlara ve bir halkın sonunu getirmeye kadar yönelen bir rejime destek vermeye kadar varabiliyor. Kaldı ki, Güney Kürdistan'daki feodal-aşiretçi önderliğin

ardına kadar emperyalizme açılmasının bir nedenini Irak rejimine verilen bu destekte aramak yanlış olmayacaktır.

Sadece bu ilke değil. Barış ilkesi de var. TKP örneği, bunlarla sıkı bağlantı içinde, sadece TKP'yi değil, tüm halkların mücadelesini etkiliyor. Sovyet sosyalizminde ciddi bir kurumlaşma sözkonusudur. İleri, güçlü nükleer teknolojiye kadar emperyalizmle rekabet edebilen ve hatta onu aşan bir konum yaşıyor. Buna Sovyet kitlelerinin maddi ve manevi doyumunu da eklemek gerekir. Buna dayanarak Sovyet sosyalizminin daha önceki dönemlerinkine benzer bir tehlike içinde olduğunu söylemek zordur. Her ne kadar nükleer tehlike varsa da, bu, bütün dünya için geçerlidir. Emperyalist sistem biliyor ki bir nükleer savaş kendi sonu da demektir. Dolayısıyla nükleer silahlar, Sovyetler için potansiyel bir tehlikedir ama günlük olarak Sovyetleri yutabilecek bir tehlike değildir. Nükleer silahlara karşı başkaldırı, yalnız Sovyetlerin değil, tüm dünya halklarının önemli sorunlarının başında geliyor. Her ulusal kurtuluş hareketi bu anlamda barışçıdır. Elbette Sovyetler, dünya barışının korunmasında herkesten fazla sorumluluk gösterecektir. Bunun anlaşılmayan bir yönü de yoktur. Fakat, "Sovyetler birincil derecede nükleer tehdit altındadır ve herkes Sovyetler'e bu konuda yardımcı olmalıdır" demek mübalağadır. Dolayısıyla nükleer silah tehlikesini bahane edip, tümüyle Sovyetler etrafında bir dayanışma çemberi oluşturma ve bunu bir politika temelinde yapmak gerçekçi olmadığı gibi Sovyetler'in yararına da değildir. Nükleer silahlara karşı mücadele bir insanlık meselesidir. ABD, İngiltere ve Fransa'daki tekелci emperyalist çevrelerin nükleer silahlara sığınarak dünya üzerinde gerici politikalarını sürdürmelerini engellemenin yolu yalnız Sovyetler'le bu ülkelerin silahlanma görüşmeleri değil —bu daha çok taktik öneme haiz bir konudur— esas olarak nükleer savaş tehlikesinin kaynağı olan bu ülkelerdeki tekellere karşı mücadeledir.

Aralarında TKP'nin de olduğu klasik komünist partilerinin yetmezliğe düştüğü nokta, dolayısıyla tasfiyeye uğramalarının en temel nedenlerinden biri gerek revize edilen "kapitalist olmayan yol" gerekse barış politikasında taktik düzeyde olan emperyalist

tekellerle görüşme ve antlaşmaları stratejik düzeye çıkaran Sovyet dış politikasına gözü kapalı bağımlılıktır. Bu nedenle, bu partiler Sovyet dış politikasının araçları olmaktan kurtulamamakta, kendi kendilerini yenileyememekte, dolayısıyla politika üretip yığın hareketi örgütleyememektedirler. Dikkat edilirse, Sovyetler'in barışı kurtarma adı altında doğrudan emperyalizmle geliştirdiği ilişkiler, özellikle görüşmeler yöntemine biçilen yüksek değer ile klasik komünist partilerinin bu politikanın basit araçları olmaları arasında sıkı bir ilişki vardır. Ve bu ilişki emperyalizmin nükleer silah şantajına geri adım attırmak bir yana, onu daha da cüretkar kılmaktadır. Dolayısıyla olumsuz bir etkiye yol açmaktadır. Bu, halkların devrim yaparak barışı sağlayabilecekleri ilkesi yerine, hazır gelişmiş bir sosyalizm ve merkezileşmiş kapitalist-emperyalizmle bütün dünya meselelerinin bir araya gelip halledilmesi yöntemidir. Biz, bu yöntemle dünyanın kurtulacağına inanmıyoruz. Aslında III. Enternasyonal'in lağvedilmesi bu anlayıştan daha ileri bir uygulamadır. Komünist Enternasyonal'in feshedilmesi; her ülkenin devrimci pratiğinin o ülkenin özgül şartları temelinde gelişmesi; devrim ve demokrasi mücadelelerinde bu koşullara uygun temel mücadele, yöntem ve araçların belirlenmesinde her ülke devrimcilerinin bağımsız karar vermesi ve eylemini geliştirmesinin daha doğru olacağı tesptine dayanıyor ki, günümüzde kesinlikle bu biçimde bir uygulamadan bahsedilemez.

TKP'nin teslimiyeti de, bir yerde bu ilişkiler ve anlayış içinde görülmelidir. Günümüzde NATO ile bozuşmayalım diye ABD ile önemli bir pazarlığa oturulmuştur. TC de NATO içindedir, yani emperyalist ülkelerin müttefiğidir. TKP'nin teslimiyeti bir yerde TC'ye "bir barışseverlik ve TC'nin düşmanı olunmadığının göstergesi" olarak değerlendirilmelidir. 8 Aralık '88 zirvesinden önce TKP'nin dönüşü, bunun bir emirle gerçekleşmiş olduğunu hatırlatmaktadır. İstenseydi TKP engellenemez miydi?

Lenin döneminde emperyalist kuşatmayı yarmak için taktikler var. Bu ilişkiler kesinkes Ekim Devriminin yaşatılmasına hizmet ediyor. Yine Stalin döneminde büyük faşist saldırıyı önleme açısından taktikler var. Peki, ya şimdi onlar nedir? Denilecektir ki

dünya çapında büyük nükleer tehlike var. Emperyalizmin, bu politika ile sosyalizme ve dünya halklarına boyun eğdirmek, ulusal kurtuluş savaşlarını tümünden tasfiye etmek istediğini de biliyoruz. ABD ile SSCB arasında yapılan görüşmelerin ana konuları da biliniyor: Rusya'da insan hakları... Bunun anlamı nedir? Sosyalizmden vazgeçirtme değil mi? Bölgesel savaşlarda Sovyetler Birliği'nin asla taraf olmaması. Bu nedir? Başta Orta-doğu olmak üzere ABD yanlısı rejimlerin devrimle devrilmesine fazla bulaşmaması demektir. Hep uzlaşma, barışma içinde olmak devrimin lehine mi? Hayır! Gerekirse burjuva hükümetler kurulabilir, en kötü uzlaşmalar olabilir. Burada devrimden tamamen sarf-ı nazar edilebilir; kurtarılacak asgari ne varsa, onunla yetinerek bu politikaya işlerlik kazandırmak için evet denilebilir. Orta menzilli nükleer silahlar azaltıldı. Ve yine gündemde olan anlaşmalar uğruna, gerekirse birçok devrim feda edilebilecek. Bu ortaya çıkmış mıdır? Çıkmıştır. Orta Amerika devrimlerine karşı ilgisizlik, Afganistan'da içine girilen durum, Ortadoğu'da ve İran-Irak savaşımında, Arap-İsrail çatışmasında ve Afrika'da devrimi daha da ilerletme yerine, işbirlikçileri devrimle devirme yerine, onlarla uzlaşma çok açıktır. Bu uzlaşma en gerici rejimlere belki de, kestirilemeyecek bir süreye kadar yaşam hakkı tanıyarak, devrimleri gündemden kaldırarak, böylelikle barışı garanti altına almayı, nükleer silahları ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Mümkün müdür bu? Yoğun görüşmeler süreci yaşanıyor. Geçen aylarda bir zirve yapıldı ve ardından bir zirve görüşmesi daha gündemde. Bunlara "büyük zafer" ve "başarı" sıfatları veriliyor. İki bin yılına kadar da dünyanın nükleer silahlardan temizlenmesi deniliyor.

Emperyalizmin de uzun vadeli hesapları var. NATO'nun birliğini son toplantı ile birlikte daha da pekiştirdiklerini ve nükleer silahların güncelleştirilmesi denilerek yapılan anlaşmayı daha şimdiden boşa çıkartacak uygulamaların kabul edildiğini görüyoruz. Nükleer silahlar daha da güncelleştirildiği gibi, Sovyetlerdeki mevcut önderliğin, bu konuda son derece tavizkar olduğunu bildikleri için, "insan hakları" meselesiyle de sosyalist ülkelerde kapıların ardına kadar kapitalizme açılması, böyle bir aralanmanın yaratılması da amaçlanıyor. Bölgesel savaşlardan sosya-

list sistemin el çekmesi, yani fazla nükleer silahlara güvenme, daha fazla bütünleşme ve beraberlik diyor emperyalizm. O halde görüşme yöntemi, tavizler verme yöntemi, emperyalizmi geriletmi, yoksa cesaretlendirdi mi? Görülüyor ki cesaretlendirmiştir. Politikalarının doğru olduğuna başta Reagan ve Thatcher olmak üzere onları inandırmıştır. Ve durumdan memnun olduklarını söyleyebilecek durumdadırlar. Sovyetler şimdi sıkıntılı, biraz rahatsız. Birkaç küçük başarı uğruna verdikleri tavizlerin büyüklüğünü çok iyi biliyorlar ve bu Sovyetler Birliği Komünist Partisi içinde de şimdi büyük bir tartışmaya yol açıyor. Tartışmanın bazı kanıtları oluşuyor. Her ne kadar glasnost, yenilenmeye karşı olanlarla, yenilikçiler deniliyorsa da, aslında bu taviz politikasının temel rol oynadığını görmek durumundayız.

Bu bugün, yalnız emperyalizme karşı nükleer silahlardan arınma uğruna verilen bütün tavizlerde ortaya çıkan bir politika değildir. Temelini göstermeye çalıştığımız gibi, bu kapitalist olmayan yol, emperyalizmle devrimsiz barış içinde sonsuza dek birarada yaşamada ifadesini bulmaktadır. Çin örneğinde ve daha sonra Hindi-Çin'de, Afrika'da, en son Nikaragua'da devrimlerin buna rağmen yapılması gerçeği vardır. Nikaragua devrimcileri diyor ki; "Sovyetler devrimde ancak zaferden sonra bizimle görüştüler." Diğer birçok devrimsel çıkış da böyle gerçekleşiyor. Çünkü, bu devrimler, kapitalist olmayan yol tezine ve barış politikalarına göre değerlendiriliyor, yararlıysa ilişki kuruluyor, değilse sırtüstü bırakılıyor. Haklı olup olmadıklarına göre bir ayırım yok. Lenin'de böyle değildir. Lenin, haklı bütün ulusal kurtuluş hareketlerinin arkasındadır. Kendi kaderlerinin bunun ayrılmaz bir parçası olduğunu söyler. Yani O, devrimler ilişkiyi stratejik düzeyde ele alır, burjuvaziyle ilişkiyi taktik düzeyde ele alır. Ama daha sonra mevcut Sovyet politikasında devrimle ilişkiler taktik düzeye inmiştir, bu günümüzde kesinlikle böyledir. Ama taktik ilişki olarak alınması gereken emperyalizmle anlaşma, stratejik düzeyde sürdürülmüştür. Yani ilke tersyüz edilmiştir. İlke revize edilmiştir.

Demek ki TKP'nin son teslim olma hareketine, güncel çerçevesini böyle örnekleriyle gösterebileceğimiz ve iyice görmek

durumunda olduğumuz ve saptırmanın ışığında anlam vereceğiz. TKP'nin teslimiyetteki son durağı bu bağlam içinde görülmelidir. Yoksa, burada mesele Haydar Kutlu ajan mıdır, değil midir sorusuna cevap aramak değildir. Yine onun AT tarafından desteklenmesi biçiminde de görülmemelidir. Bunlar tali düzeyde etki olarak değerlendirilmelidir. Dünya çapında sosyalist bir ilkenin revize edilmesinin ve günümüzde de onun yaygın bir biçimde kullanılmasının, en kritik bir noktasında TKP'de vücut bulmasıdır.

Nükleer şantaj politikasını —buna caydırıcılık deniliyor— temel yayılma politikasıyla birleştirip dünya çapında devrimleri bastırma, Sovyetler'i hizaya getirme amacı ile kullanan ve bunun günümüzde daha da gerici tarzda başını çeken Reagan yönetiminin, Thatcher'ın ve NATO'nun 12 Eylül rejiminin oluşumundaki payları bilinmektedir. Böylesine bir saldırı döneminde dünya çapında Sovyetler Birliği'nin girdiği ilişkiler şunu açığa çıkarmaktadır: Bunlar, mutlaka bir uzlaşmaya varmak istiyorlar ve taviz veriyorlar. Yine, içerde ne kadar taviz verildiğini biliyoruz. Her ne kadar glasnost (açıklık), perestroika (yeniden yapılanma) adı altında yapılsa da, biz bu iki ilkenin de önemli olduğunu söylüyoruz. Açıklık gereklidir. Mevcut temel hatalara fazla açıklık olmadığı için düşülmüştür. Yeniden yapılanma gereklidir. Bir yığın ko-kuşmuş tembel bürokratin konumu devam etmemelidir. Sosyalist ekonomi, sosyal, kültürel inşaya yol açmak için yeniden yapılanma lazımdır. Hatta proletarya demokrasisini yeniden kurmak için yeniden yapılanma gereklidir. Mühim olan bu kavramların kendileri ve içeriği değil; neye hizmet ettiğidir. Eğer bu kavramlar emperyalizmle bir ilişki, bir uzlaşma anlamında ise, nükleer silahların artırılmasını, ya da imha edilenlerin yerine daha sağlam olanların yerleştirilmesini önlemeyecek bir biçimde, salt bir taviz koparmak için yapılıyorsa, ve bunun için de “bakın işte, birçok karşı-devrimciyi biz serbest bırakıyoruz, sonuna kadar kapılarımızı açtık” diyerek —ki Batıda buna benzer insan hakları sürekli gelişim halindedir—, insan haklarını koruma çabaları vb. şeylerle bu ilkelerin doğru devrimci uygulanması yerine, sağ uzlaşmacı uygulanması esas alınıyorsa, bu biçimde değerlendir-

mek ve doğruları savunmak gerekir.

Kavramlardan çok içeriği, kime karşı, kimden yana olduğu ve nasıl kullanıldığı önemlidir. Onun için biz bu biçimde tartışmayı doğru görmeli ve geliştirebilmeliyiz. Ama emperyalizmle girilen mevcut ilişkiler tarzındaki uygulaması sağ bir uygulamadır. İnsanlık büyük tehlike içinde diyorlar ve mutlaka nükleer silahlardan dünyayı temizleyeceklerini söylüyorlar. İnsanlığın bütünü kurtarmak için bu geri adımı attıklarını söylüyorlar. Bu bir ütöpik ilkedir. Pratikte ise, nükleer silahlardan temizlenme yerine, emperyalistler daha fazla silahlanmaya çalışmaktadır. Bu politika NATO içinde çelişki yerine daha çok birliğe yol açmıştır.

Genelde peşpeşe verilen tavizler silsilesinin bir örneğinin de TKP olduğunu tespit etmek gerekir. Biz şimdi bu konuda, kesin emir verilmiş, "gidin" denilmiştir, demiyoruz. Fakat olasılık güçlüdür. TKP kendi başına böyle bir teslimiyeti tercih edecek güçte değildir. Yeşil ışık görmese cesareti de yoktur. "Gidiyorum" denildiğinde, "gidebilirsiniz, size bağlıdır" denilmemişse gelemezdi; sadece AT'ye bel bağlayamazdı. O zaman burada burjuvaziye boyun eğme, NATO'ya şirin gözükme durumu vardır. Onlara göre, TKP Türkiye'de olsa hiçbir tehlikeli yönü yoktur. TKP zaten şiddete, proletarya diktatörlüğüne karşıdır. Yine, PKK'ye karşıdır. Ki bunlar basına da yansıdı. İstedığı, tamamen icazetli bir parti olmaktır. Partisinin programı da böyledir. Herkes biliyor ki, bu reformist bir programın bile gerisindedir. Tüm istediği serbest çalışmadır ve bunun dışında başka bir şey yoktur. Serbest çalıştıklarında ise, herhalde en başta bunun içine polisler dolar. Zaten balık baştan kokar. Bunların tarihine bakın; bir Türk burjuvazisinin dünya çapındaki ustalığına bakalım, bir de TKP'nin stratejik ve taktik olarak devrimin bütün belirtilerine karşı oluşuna, ona terörist demesi ve saldırmasına bakalım; günümüzde kendisine bile bu olanağı açan PKK'nin direnişine saldırısına bakalım. TKP'nin bu gelişi, dünya çapındaki Reagan-Gorbaçov zirvesinden aldıkları cesaretle olmuştur. Yani "onlar tepede anlaşıyorlar, biz de Türkiye ile anlaşıyoruz" diyorlar. Bunun için AT ile anlaşıyor; "Ben öyle sonuna kadar komünizme bağlı değilim, giriş yapabilirim" diyor. Yani AT, aslında sonuna kadar revizyonist bir par-

tiye elini uzatıyor. Otuz tane parlamenter ile Avrupa'dan birlikte geldiler. Bu da Türk burjuvazisine cesaret vermek içindi. Yani, "tehlikeli birisi değil, dört yıldır PKK'ye karşı açık savaşım yürütmüştür; teşhir, tecrit ve komplolara dek varan bir politikanın altında imzası vardır ve bu konuda da cesaretlidir" diyerek güvence verdiler. TKP de zaten "devlet için en büyük tehlikeye ben başından karşı çıkmış, mücadele ediyorum" diyor ve gerçekten de esasta devleti kurtarma iddiasıyla ve inancıyla geliyor. Eyleminin temelinde böyle bir amaç yatan ve gerisinde bu güçlere dayanan bir TKP'nin dönüşünü durdurmak, çekinmesine yol açacak hiçbir şey elbetteki olamazdı. Avrupa'da umut görüyor, AT ile olan ilişkilerde umut görüyor, PKK'nin teşhir ve tecritinde görev yapmış, ondan umut görüyor. O zaman bunun doğal sonucu teslim olmaktır. Hangi yoldan gidilirse gidilsin, teslim olmak teslim olmaktır. Kaldı ki, demokrasinin geliştirilmesi, öncü örgüt ve hem de komünist parti olduğunu iddia eden bir gücün, daha dün faşist olduğunu söylediği bir rejime gelip teslim olması biçiminde olmaz. Demokrasi, ister burjuva döneminde, ister proletarya döneminde tümüyle dışı dış mücadele ile kazanılır. Bu yeni icat kimin icadıdır? Bir ölüm-kalım savaşımıyla geliştirdiğimiz bu adımların üzerine büyük teslimiyeti, ihaneti dayandırmak kimin icadıdır, kimin çıkarınadır iyi görmek gerekir.

Bu, tehlikeli bir teslimiyettir. Çok geniş uluslararası ortamın olanaklarını arkasına alarak burjuva-demokratik gelenekleri kullanıyor, Avrupa üzerinden sosyalist sistemin ilişkilerini kullanıyor, Türkiye'de ölüm kalım pahasına yürütülen direnme var, ve bunun karşısında "teröristir, maceracıdır" diyerek, onunla mücadele ederek böylece güven yaratmak istiyor. Niçin? İzin koparmak için. Ne olduğu belirsiz bazı hükümet yetkilileri ile ilişkiye girdiklerini söylüyorlar. Büyük bir sorumsuzluk, büyük bir alçaklıktır bu. Daha başlangıçtan, izin bile almadan böyle bir şeye girişmişlerdir. Hiç olmazsa Mustafa Suphi, izin alırken o zaman Ankara hükümeti güdükte olsa anti-emperyalisttir ve O savaşmak için geliyor. O durum kısmen de olsa anlaşılmalıdır. Ama ya şimdiki geliş? Geldiği yer emperyalizmin karargahı. Ankara'da en tehlikeli faşist rejim var. İzin aldığı hükümet, bu faşist rejimin

hükümeti. Yani karşı-devrimin ilgi merkezi. Böylesi bir durumda Ankara'ya iniş yapmak ve kolunu kaldırmak, bu gelişi "demokrasinin gelişimi için büyük bir adım" olarak göstermek büyük bir demagojidir.

Yaygın bir yazar-çizer takımı da bu akımı körüklemektedir. Avrupa'da birçok kişi gelmek için sıraya giriyormuş. Türk burjuvazisine verdikleri bu hediye yetmiyormuş gibi, bir sürüsünü daha bu akıma katmak istemektedirler. Sol Birlik ve onun etrafında daha başka birlikler, Türk burjuvazisinin altmış yıldır vurup-kırmakla, katliamla engelleyemediği halk hareketini bu teslimiyet darbesiyle ölüme maruz bırakmak istemektedirler. Başta Türkiye halkı olmak üzere, Kürdistan halkı üzerinde de büyük oyun oynanarak, tüm dökülen kanlara, görülmemiş direnmelere bir kırmızı çizgi çekilmek ve düşmanla anlaşmak, barışılmak isteniyor. Bu, genel açısından da çok büyük tehliktir. Dünya sosyalizm tarihinde, 1924'te bizzat TKP'nin savunduğu ve komünist hareket içinde en tehlikeli sosyal-şovenizm geleneğini sürdürdüğü biliniyor. Buna karşı önlem alınmadı ve dünya çapında bir tehlike oldu. Şimdi yine en tehlikeli bir teslimiyetin önderidir. Komünizm içinde bundan daha alçakça bir teslimiyet—adı komünist de olsa, böylesine bir adla böylesine bir teslimiyet—gerçekleşmemiştir.

Bunun sonuçları ne olacak? Halk direnmeleri adına ne varsa, sosyalizm adına ne varsa, hepsini peşkeş çekmek ondan sonra dörtbaşı mamur bir karşı-devrim güruhu olarak örgütlendirileceklerdir. Bunlar, demokrasi-sosyalizm maskesi ile yoğun bir tasfiyeyi daha çok bizim önderliğimizde geliştirilen ulusal direnişe karşı ve Türkiye devrimci-demokratik gelişimine dayatacak ve bunu da bir karşı-devrimci savaş tarzında yapacaklardır. Bunlar, bizimle mi uzlaşmayı istiyorlar, TC ile mi? PKK'ye karşı savaş açtıklarını ve ona karşı çıktıklarını Paris'te basın toplantıları ile açıkladılar. Ve Türkiye'deki bütün direniş ögelerine terörist damgalarını vurarak lanetlediler. Bunlar, aynı zamanda Özal'a demokratik açılımı sağladı diye imzayı basanlardır. Şimdi ise ehlileştiriliyor, görevlerini yürütecek provokatörler haline getiriliyorlar. Sağlam iş yürütecek konuma getirildikten sonra, bunlara

örgüt de kurduracaklar. Yalnız bununla yetinmiyorlar. Dev-Yol içindeki bazılarına da böyle örgüt kurdurtabilirler. Bunlar dışarı çıkar çıkmaz icazetli parti kuracak ve daha sonra bizim esas doğrultumuzda, sayemizde, önderliğimizde gelişecek olan veya müttefikliğimizde ortaya çıkan Türkiye devrimci hareketine saldıracaklardır.

TKP, 1925'te Kürt ayaklanmasına karşı tavır alırken de benzer bir durum yaşanıyordu. Diyelim onlar feodaldı, gericiydi, İngiliz maşalarıydı ve o tavrın izahı bu idi; bu saldırının bir izahı vardı. Peki ya şimdi, bize yönelik olarak neyi gerekçe gösterecek, ne ile saldıracaklar, ellerinde ne var? İşte burada Türk burjuvazisinin veya onun bugünkü faşist devletinin, Evren-Özal kliğinin elinde bir maşa olarak bir yandan TKSP, Peşeng gibi karşı devrimci güruhu saldırtarak, Türkiye içinde benzeri "sol" örgütlenmeleri dayatarak burjuvaziye ve faşizme ne kadar yararlı olduğunu ortaya çıkaracaklardır. Bu konuda ne kadar yardımcılık ettikleri ortaya çıkacaktır. Eğer başarılı olursa burjuvazi aferin diyecek, destekleyecek, onay verecek, izin çıkartacak; eğer başaramazsa kesinlikle affetmeyecektir. Türk burjuva geleneğinde başarısını yerine getirmeyen, kendi adamları da olsa; uzun vadeli zararlı olacağını bilse, en gözde adamlar da olsa canına okumaktan çekinmez ve bunların başarısızlığı halinde bunların canına da okuyacaktır. Her şey Türk burjuvazisinin Evren-Özal faşist kliğinin politikalarının uygulanmasına, bunların yararlı olup-olmadığına bağlı olarak değerlendirilecek; gerekirse izin-icazet, gerekirse mahkumiyet-tasfiye veya yoketme uygulanacaktır. Buna şaşmamak gerekir. İkisi de ortaya çıktığında, kesinlikle bunun aynı özden kaynaklandığını, bunun teslimiyet olduğunu kesin hüküm biçiminde değerlendirmek gerekiyor. Taktik düzeyde ister burjuvaziyle, ister anti-faşizm ile, ister ulusal kurtuluş, ister emperyalizm ile girilecek bir ilişkinin, temel bir anlayış olarak görülmesi, temel bir anlayış haline getirilmesi halinde kesinlikle sosyalizmin revize edilmesi, revizyonizmin bunun yerine ikame edilmesi durumu ortaya çıkacaktır. Bu da ister sistemler arası çatışma ve görüşmeler, ister ezilen ulus içinde anti-faşist ve faşist güçlerin arasında olan çatışmalara, sömürge halklarının

ulusal kurtuluşlarında böyle uygulandığında en tehlikeli sonuçları verir ve teslimiyete kadar gider.

Genelde böyle ağır etkilerini göstermiş olan revizyonist ilke, günümüzde TKP somutunda tehlikeli bir teslimiyet biçiminde ifadesini bulmuştur. Önderler sayesinde yolu açılan bu teslimiyet, ardından diğerlerinin de dönüşüne yol açacaktır. Altmış yıldır bunlar Türkiye ve Kürdistan halklarının; halk direnişlerinin önündeki oportünist-revizyonist barikatlardır. Halk direnişinin gelişmeyişinin, başarıya gitmeyişinin, demokrasiyi geliştirmeyişinin en temel nedenidirler.

PKK önderliğinde ifadesini bulan yaratıcı sosyalizm ve önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu devrimci-demokratik hareket bu kısa pratiğinde de gösterdiği gibi, bu barikatla doğru mücadeleyi becerdiği, onun teslimiyetini boşa çıkardığı oranda hem Kürdistan halkına hem Türkiye halkına kendi halk hareketini geliştirme ve bunda başarıyı görme imkanlarını verecektir. Altmış yıldır örtbas edilen halkların doğru ideolojik-politik önderliğine biz, doğru bir çıkışı yaptırmışız. Yani ısrarla bu temeldeki doğru çıkış işlenirse, örgütlenirse, büyük bir sebat, sabır ve olgunlukla savunulursa, şüphesiz PKK'nin şahsında sosyalizmin büyük bir kazanımı ortaya çıkacaktır. 65 yıldır Türkiye somutunda hep halkların aleyhinde işlemiş, hep sosyalizmin kötü tanınmasına ve dolayısıyla teşhir ve tecritine ve giderek halk hareketlerinin öndersiz kalmasına yol açmıştır. Türk burjuvazisinin başaşağı gidişini durdurmak için Türk tabanından bir resmi TKP, daha sonra boyun eğmiş TKP'yi oluşturmak ve bunlar, bu halleriyle de emekçi halkların bağrına saplanmış hançer gibi en tehlikeli boyun eğdirici araç olacaktır. Gerek Türkiye halkı, gerekse de Kürdistan halkı için çıkış yolu bu barikatın yıkılmasına bağlıdır. Bunda halkların zafere gitmeyiş ve demokrasiye kavuşmayış ne TC'nin çok güçlü, çok usta bastırma geleneğinde ve ne de halkların az çaba harcadığında aranmalıdır. İkisi de değildir. Burada, daha baştan itibaren halk önderliğinin felç olmasına yol açan, onun doğru devrimci örgütlenmesinin ve direnmesinin geliştirilmesini değil, engellenmesi doğrultusundaki revizyonist, sosyal-şoven politikanın hakim olması; örgütlenmeyi engelleyen birincil engel ola-

rak görülmelidir. Bu yalnız Türkiye emekçi halkının çıkışı için değil, Kürdistan halkı için de böyledir. Karakteri ne olursa olsun, ne kadar geri olursa olsun, haklı tüm ayaklanmalara karşı çıkan bu sosyal-şoven yaklaşımın ardına kadar burjuvaziye desteklemesi, dolayısı ile Kürdistan halkının mahfına yolaçabilecek kadar tehlikeli bir durumdur ve bu da onun böylesi bir araç olmasında aranmalıdır. Bugün biz bu tarihi çok yönleri ile irdeledik, açığa çıkardık. Onunla da yetinmedik, bağımsız sosyalistler ile birlikte organize ettik, örgütledik.

PKK, böylesine bir gelişim içinde, dünya çapında sosyalizmin kanunlarına, onun bütün önderlerine sonuna kadar sahip çıkmıştır. Sosyalist inşanın Sovyetlerde, Çin'de, her tarafta emperyalizmi gerileten bütün tutumlarına, mirasına sahip çıkmıştır. Kesinlikle sonuna kadar kazanımlara bağlılık vardır. En ileri düzeyde sorumlulukla en ufacak bir inkarcı, gerici eğilime pirim vermeden sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkmıştır. Ve yine, sosyalizmin içindeki sağ sapmalara, milliyetçiliğe, sosyal-şovenizme, TKP'nin geleneğine ve günümüzdeki uygulamalarına karşı, tutarlı, ideolojik, siyasal mücadele vermiştir. Bu mücadele ile Türkiye'de doğru devrimci-demokratik mücadelenin önü açılmıştır. Devrim bastırılmamıştır. Gelişme imkanlarına kavuşmuştur. Büyük zindan direnişi ile bugün cezaevlerinde başlattığı büyük başkaldırıya, Sağmalcılar'ı, Metris'i, Mamak'ı ve bütün cezaevlerini iştirak ettirerek, kendilerinin büyük direnişle ve şehit kanlarıyla kazandıkları insanlık onuru —bu kazanılan hakların büyüğüdür— hakkını bütün Türkiyeli devrimci tutuklulara da tanıtmaya götürecek yasal bir olanağa kavuşulmuştur. Bizim ulusal kurtuluş mücadelemiz Kürdistan'lı devrimin gelişen bir odağı haline getirmiştir. Bugün gelişen devrimimiz, Evren-Özal kliğini geriletıyor, klikler arası çatışmayı derinleştiriyor. Devrimci-demokrat güçler üzerindeki baskıyı azaltıyor. Onların çılgınca uyguladıkları faşist baskılarının başarıya ulaşmamasına yolaçıyor. Ve bu da şimdiden halkların doğru devrimci-demokratik mücadelesiyle özgür temellerde birleşmemiz dolayısıyla sağlam bir enternasyonalizme temel teşkil ediyor. Görülüyor ki, bütün bunlar da büyük bir mücadelenin küçümsenmeyecek kazanımlarıdır.

Biz bu temelde bu kazanımları hangi zorlu çabalarla sağladığımızın derin bilinci ile bundan sonra da olduğumuz kadar, onun kıskırtmak istediği, üzerimize saldırttığı, yeni teslimiyetçi-reformist, Kürt uşaklarına karşı ardıcıl bir mücadeleyi sürdüreceğiz. Bugün Güney Kürdistan'da aynı anlayış, ilkel milliyetçiliği zorla tutuyor. İkel milliyetçiliğin, modern kurtuluş mücadelesinin karşısına bir bela haline gelmesi için arkadan destekliyor. Modern ulusal kurtuluşu destekleme yerine, onların ayakta kalmasına gerekli güç, destek ne ise onu gösteriyor. Benzer bir politika Güney Kürdistan'daki halk hareketliliğinin de önünde olumsuz bir rol oynuyor. Bu olumsuz rol, burada anlatıldığı üzere yakın geçmişte son derece şoven bir rejimle ortak iktidar kurmaya kadar gittiği gibi, kelleyi peş peşe verdiklerinde, ancak bu uğursuz ittifaktan kurtulmuşlardır. Kurtulmalarına rağmen, (IKP'den bahsediyoruz) Kürt hareketi içine geliş devrimci-demokratik hareketi desteklemek için değil, tam tersine kendi oportünist politikasına yaşam kanalı bulabilmek içindir. Rejimden bula madıkları yüzü, burada bulmak içindir. İkel milliyetçilikle doğru olmayan ve daha çok da bize karşı işleyen, bize karşı olanlarla birlikte son derece rahatlıkla tavır alabilecek bir tutuma girmelerine benzer bir olumsuzluk içerisinde olmalarına yol açmıştır. Bugün ister Güney Kürdistan'dan gelsin, ister Kuzey Kürdistan'da TKP'nin saldırttığı güruhtan olsun, hepsinin mücadelemiz karşısında adım adım inşa etmek istedikleri barikatlarından kurtulmak, bu barikatları yıkmak, halkın devrimci enerjisini sonuna kadar açığa çıkarmak büyük bir görevdir. Bunlar kurnaz, entrikacı, komplocudurlar. Bunlarla mücadele ederken gerekirse en sert mücadeleleri gündeme getirebileceğimiz gibi, günlük, aylık taktik uzlaşmaları da gündemde tutacağız. Yani, ya hep mücadele, ya hep uzlaşma anlayışımız yoktur. Koşullar tarafından belirlenen ve görüldüğü kadarıyla da taktik ilişki olmaktan öteye gitmeyecek olan bu ilişkilere, ister Güney Kürdistan'daki reformist yarı-feodal burjuva önderlikle olsun, ister küçük-burjuva yani ağır basan gruplar olsun, bunlarla mücadeleyi somut koşullara göre ve hepsine devrimin çıkarlarına göre yaklaşacak ve onları adım adım böyle hazırlayacağız. Bunda ya sonuna kadar

mücadele veya sonuna kadar güvenebileceğimiz ilişki mantığı yoktur. Geçmişte biz bu konuda ilkeli davranabildik. Ancak, ilkelerimizin içimizdeki bazı ögeler tarafından bazen sekterizme, bazen de sağcılığa düşürülmesini önleyemedik. Bizim ilkeli mücadelemizin bu konuda doğru taktiklerle yerine getirilmesi ve tamamen siyasi gelişmemizin doğrultusunda olması gerekiyor.

Bu konuda bir kez daha Parti tecrübelerimizi gözönüne getireceğiz. Bir kez daha düşülen yanılgıları tespit edeceğiz ve bir daha bu tutumlara düşmeyeceğiz. Birçok başarılı uygulamamızı da, gördüğümüz gibi bir taktik ilişkiden ne kadar yararlanılabileceğine dair Parti Önderliğinin geliştirdiği muazzam çabaları görerek, taktik ilişkiye ve de böylece gereken anlamı vererek güçlendirmeye, onun politik uygulanmasını hayatın her alanına yansıtmaya çalışacağız. Bunlar başarılıldığında görülmektedir ki, Kürdistan'da kazanan yalnız sosyalizm ve ulusal kurtuluş olmuyor, kazanan Kürdistan somutunda ve PKK önderliğinde sosyalizmin yaratıcı ilkeleri, başta komşu halkların devrimci-demokratik kurtuluşları olmak üzere dünya halklarının devrim gerçeği olacaktır.

ULUSLARARASI GÜNCEL SİYASAL DURUM VE DEVRİMCİ GELİŞME OLASILIĞI

Uluslararası güncel siyasal durumun en belirgin ve öne çıkan yönü, ABD ile Sovyetler Birliği arasında gerçekleşen barış görüşmeleri ve beraberinde birçok gelişmeyi yaratması kaçınılmaz olan durumlardır. Bunların somut özelliklerini doğru koymak, bu temelde gerçekçi bir dünya anlayışına ulaşmak, devrimci mücadeleimizin bu tablo içindeki yerini doğru koymak, dikkat etmemiz gereken hususlardır. ABD-SSCB zirveleri açık ki, geniş bir uzlaşma politikası temelinde gelişmektedir. Her ne kadar temeline silahsızlanma, özellikle de nükleer silahsızlanmayı koymuşlarsa da, bunlar belli siyasi temeli olan siyasal politikaların sonuçları biçiminde karşımıza çıkar. Burada önem taşıyan ve bir sonuç olan silahlanmanın hangi oranda gerçekleşip gerçekleşemeyeceği değil, —şüphesiz bu önemli— önemli olan başını ABD'nin çektiği kapitalist-emperyalist sistemle, başını S. Birliği'nin çektiği sosyalist sistem arasında ne tür yeni bir uzlaşmanın, dengenin kurulabileceğidir. Önemli olan bu dengenin dünya devrim süre-

cinin ne kadar lehinde veya aleyhinde olabileceğini ve kendi devrimci mücadelemiz üzerindeki olası etkisinin de ne olabileceğini gerçekçi bir şekilde değerlendirmektir.

Ekim Devrimi temelinde kurulan Sovyetler Birliği, bizde anlamını güçlü bir biçimde bulduğu gibi, yeni bir çağı; dünya proletarya devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını açmıştır. SSCB, kapitalist-emperyalist kuşatmayı, gerek 1918'de, gerekse de daha güçlü bir biçimde de II. Dünya Savaşında kırmayı başarmış ve kendisini giderek bir sistem haline getirebilmiştir. Ekim Devriminin özelliklerine ilişkin değerlendirmelerimiz geçerliliğini korumaktadır.

Ezilen sınıfların ve halkların kurtuluşunda, Sovyetler'in rolü belirgindir. II. Dünya Savaşı sonrasındaki yaygın ulusal kurtuluş devrimlerinde ve peşpeşe sosyalizmin bir sosyo-ekonomik kuruluş olarak birçok ülkede vücut bulmasında rolü belirgindir. Özellikle de 1960'lara doğru her iki sistem arasında bir dengeyin olduğu dönemde, bu rolü zirveye varmıştır.

İki sistem arasında birçok konuda bir denge oluşur. Sistemlerin başını çeken iki büyük gücün ilişkilerinde, denge ile birlikte bir tıkanma, birçok sorunda artık birbirini fazla geriletememe durumu da ortaya çıkar. Diplomatik, siyasi, askeri tüm ilişkilerde kısır bir döngüye girme ve en açık bir biçimde insanlığı tehdit eden nükleer silahlanmanın insanlığı defalarca yutabilecek kadar gelişmesi ve buna bir türlü önlem alamamaları açıkça ortaya çıkan bir durumdur. Silahsızlanma uğruna yapılan birçok görüşme sonuç vermedi. Bu görüşmeler ve hatta yapılan bazı anlaşmalar silahlanmanın gelişmesini durduramadı. Çok umut bağlanan Salt-II antlaşmaları ise, silahsızlanma yolunda fazla bir mesafe katetmedi.

Emperyalizmin durumu

ABD'nin emperyalist sistem içinde geliştirdiği hakimiyeti, gelişmeleri ile birlikte etkisini yitirmeye başladı. Bunun böyle olmasının iki nedeni var: Birincisi, Japonya'nın Uzakdoğu'da yeni bir güç olarak yükselmesi ve ABD pazarlarını zorlayarak ekonomik

alanda önemli bir güç haline gelmesi; ikincisi ise, Batı Avrupa emperyalist ülkelerinin AT biçiminde örgütlenmeleri, bu temelde bütünleşmeleri ve giderek kendilerini toparlamaları sonucu, ABD ve dünya pazarlarında kendilerine daha fazla yer açmalarıdır. ABD bu gelişmeler çerçevesinde yeni yönelimler içerisine girdi. Öyle ki ABD Kongresi çok katı kararlar alarak gümrük duvarlarını yükseltti. ABD böylesi bir kararla, Japonya ve AT'nin büyümelerinin yarattığı olumsuz sonuçları gidermeye çalıştı.

Ekonomik alanda yoğunlaşan bu çelişkiler, giderek siyasi alanda da yansımaları buldu. ABD bu alanda da, AT ve Japonya karşısında zor durumda kalmaktadır. İşte, bu durumdur ki, ABD'yi yeni bir uzlaşma sürecine girmeye zorluyor.

Böyle bir sonucun ortaya çıkmasının kuşkusuz diğer bir yönü de var: Bilindiği gibi ABD emperyalizmi, II. Dünya Savaşı sonrasında İngiliz ve Fransız sömürgecilerinin klasik-sömürgecilik uygulamasından farklı olarak yeni-sömürgeciliğe yöneldi. ABD, II. Dünya Savaşından sonra bu sömürgecilik biçimini geliştirmek istemişse de, buna karşı halkların yoğun bir direnişi gerçekleşmiştir. Yeni-sömürgeciliğin ilk uygulandığı alanlardan biri olan Vietnam'da yükselen direniş, bu sömürgecilik biçiminin daha başlangıçta ölü doğmasını birlikte getirdi. 1950'li yılların ortalarına doğru dünya çapında yeni-sömürgecilik sistemi oturtulmaya çalışılmış ve ABD bunun için bütün gücünü sarfetmişse de, başarılı olamamıştır. ABD'nin bütün çabasına rağmen, gelişmesi önünde engel olamadığı Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni-sömürgeciliğe fazla yürüme şansı bırakmadı.

Vietnam halkının zaferi, halkların yeni-sömürgecilik sistemini alaşağı edebileceğinin açık bir kanıtı oldu. Vietnam devriminin zaferi ile birlikte, ABD'nin geliştirdiği yeni-sömürgecilik sistemine karşı Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da ulusal kurtuluş hareketleri peşpeşe gelişti. Bu mücadeleler sonucudur ki, ABD'nin yeni-sömürgeciliği ve buna bağlı olarak kalıntı halinde yaşatılmaya çalışılan klasik-sömürgecilik peşpeşe birçok ülkede tasfiye edilmeye başlandı. 1970'li yılların ortalarına geldiğimizde kapitalist-emperyalist sistem, bağımlı ve sömürge halklardan ölümcül

darbeler yediğinden dolayı daha fazla sıkışmaya başladı. ABD'nin Asya, Afrika ve yakınındaki Latin ve Orta Amerika'da darbe yemesi ve bu alanlardan geriye çekilmeye başlaması, emperyalizmi 1970'li yılların sonuna gelindiğinde önemli oranda sıkıştırdı.

İşte, emperyalizmin böylesi bir süreci yaşadığı bir dönemde, ABD'de Reagan'ın başkanlık dönemi başladı. Reagan'ın bu konudaki güç kaybını önlemek için yoğun bir karşı-devrim saldırısına başladığı biliniyor.

Demek ki, ABD ve genelde emperyalizmin yüzyılımızın sonuna doğru bunalımının derinleşmesinin bir nedeni halkların klasik ve yeni tipte sömürgeciliğe karşı geliştirdikleri mücadeledir. Bu mücadele emperyalizmin dünya çapındaki hegemonyasını geriletken ve birçok alanda ölümcül darbe yemesine yol açan gelişmelerdir.

Sömürge ve ezilen halkların bu mücadelelerinin gelişmesi aynı zamanda, emperyalizmin sömürü ve pazar alanlarını oldukça daralttığından, beraberinde ekonomik bunalımı da derinleştirdi. AT ve Japon teknolojisinin bazı dallarda ABD teknolojisini aşması da, emperyalistler arası çelişkiyi artırıyor.

Bu gelişmeler ise, ABD ekonomisindeki durgunluğun bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Son dönemlerde yaşanan gelişmelerden de çok açık bir şekilde görüldüğü gibi, ABD'de bütçe açığı ve dış borç yükü dünya ekonomik sistemini tehdit eder bir düzeye yükselmiştir. İçinden nasıl çıkılacağı konusunda tam bir çözümün ortaya konulamadığı bu bunalım, emperyalizmden kaynaklanıyor. Bunalımı aşma yönünde alınan önlemler ise, kısa vadeli olmaktan öte bir sonuç vermemektedir. Bu da bunalımın giderek şiddetlenmesini birlikte getirmektedir. Bütün bu durumun ortaya çıkmasında baş sorumluluğun ise ABD'ye ait olduğu bilinmektedir. Böylesi bir bunalım durumunun yaşandığını emperyalizmin önde gelen bütün yorumcuları da açık olarak belirtmektedirler.

ABD, her ne kadar Reagan'ın başkanlığı döneminde "yeni umutlar, ABD devrimi" gibi terimlere kavuşmuşsa da, bunlar parlak sözler olmaktan öteye bir değer taşımamaktadır. ABD, iç cepheden de önemli oranda tikanıklığı yaşıyor. Bunalım son de-

reçe şiddetli bir hal almış, rejim kendisini yeniden üretemez bir duruma gelmiştir. İçte geçici bazı mali-ekonomik tedbirlerle bunalımdan çıkamayan ABD, yeni arayışlara yönelmiştir. ABD de bu sonuca, AT, Japonya ve gelişmekte olan ülke halklarına yönelik olarak sistemin gelişmesini sağlayamadığından ve içte mevcut ekonomik politikasıyla kapitalizmin yeniden üretmesini başaramadığı için vardı. Var olan durgunlaşmayı aşmak için böylesi bir yeni arayışa yönelmesi gerektiğini ABD çok iyi kavramaktadır.

İşte bunun sonucudur ki, 1980'lerden sonra, ABD yeni ufuklar, ABD devrimi gibi parlak sözlerle lanse edilmeye çalışılan Reagan dönemi başlamıştır.

Reagan dönemi, emperyalist sistemin kendi içinde bir toparlanma, ABD'nin AT ve Japonya karşısında aleyhinde olan ekonomik durumu düzeltme, bağımlı ülkeler üzerindeki politikasını gerici, faşist rejimlerle güçlendirme dönemidir. Reagan özellikle de yeni-sömürge ülkelerdeki yönetimleri faşistleştirerek, bu alanlarda olası devrimci patlamaları önlemek veya en azından bir süre daha durdurmak istiyor. İşte emperyalizm bu politikayı uygulamakta başarılı olamadığı için, yeni arayışlara yönelmektedir.

ABD, mevcut bu politikasını uygulamak ve başarıya götürmek için çok çaba sarfetti. Sovyetlere karşı dayatılan nükleer savaş tehditinden Japonya'nın sık sık görüşmelere oturmaya mecbur bırakılmasına, yine başta Türkiye olmak üzere birçok ülkede faşist yönetimlerin işbaşına getirilmesine kadar birçok yöntemi uygulamıştır. Bütün bunlar boşa çıktıktan sonra ABD tarihinde hiçbir başkanının yapmadığı bir şekilde barış görüşmelerine yönelme sözkonusudur. Kaldı ki Reagan başta keskin bir anti-sovyetiktir. Ve Sovyetleri "şeytan imparatorluğu" olarak adlandırır. Ama yaşanan çıkmaz ve rejimin tikanıklığı, ABD başkanını böylesi bir görüşmeye yönelmek durumunda bırakıyor.

ABD açısından barış görüşmelerine yönelmenin nedeni, yaptığımız bu izahlarla birlikte anlaşılıyor. Böylesi bir politikaya karşılık veren SSCB'nin, dolayısıyla sosyalizmin durumu açısından neler söyleyebiliriz?

Ekim Devrimi, sosyalist inşa ve günümüzde SSCB'deki gelişmeler

1960'lardan itibaren sosyalist sistemde de yeni bazı gelişmelerin ortaya çıktığını biliyoruz. Bundan önceki sürecin de Ekim Devrimi ile birlikte başladığını ve bu devrim sonrasında ise Sovyetler'in tümü ile sosyalizmi korumak için yoğun çaba harcadığını yeniden belirtmeye pek gerek yok. İki savaş arasındaki süreçte hem emperyalist kuşatmayı boşa çıkarmak ve hem de ekonomik inşayı ilerletmek, SSCB'nin temel görevleri arasındaydı. Esas olarak da Stalin döneminde gerçekleştirilen proletarya diktatörlüğünün kurumlaşması ve bu diktatörlüğün yaşaması için, bunun temeli olan ekonomik inşanın geliştirilmesi başarılmıştır. II. Dünya Savaşına kadar olan dönemde, SSCB'nin gelişimi ekonomide, tarımda kollektivizmin gerçekleştirilmesi, sanayinin kurulması ve proletarya diktatörlüğünün kurumlaşması biçiminde sürdü.

Bu dönem, bütün hataları, sevapları ve aşırılıklarıyla böyle yürütülmek zorundaydı. Ekim Devriminin mirası ancak böyle korunabilirdi. Bugün, bu dönem üzerine birçok tartışma yürütülüyor. Dosyalar yeniden açılıyor, komisyonlar kuruluyor; yargılayanlar yargılanma durumuna getirilmek isteniyor. Bunları olumlu karşılamakla birlikte, gerçek anlamda Sezar'ın hakkı Sezar'a vermek tarzında bu belgeleri açmak gerekir. Yoksa bir uzlaşmayı yaratmak için tarihin sayfaları açılmamalıdır. Eğer bu sayfalar açılacaksa, tarihin o döneminin koşulları gözönünde bulundurularak yapılmalıdır. Hataların daha açık bir şekilde o dönemde ortaya konulmasında sakınca olduğu, bütünü korumak için feda edilmesi gerekenlerin bulunduğu; ama bütün bunların günümüzde bir daha uygulanmasının mümkün olmadığı şeklindeki bir açma yerindedir. Ya da meseleye bu şekilde yaklaşılmalı ve tarihe açıklık getirilirken, bu gerçekler gözönünde bulundurulmalıdır.

İlerde bu konular üzerinde daha geniş tartışma imkanları olacaktır. Bugün SSCB'de gelişen bu durumun yadırganmaması gerektiği görüşündeyiz. Ekim Devrimi tamamlanmamış, yarım kalan bir devrimdir. Bu açıdan gerek SSCB'de ve gerekse de dünya çapında bu devrimi tamamlamak ve ileri götürmek için

tartışmalar olacaktır. Bu devrimin bünyesindeki aksaklıklar da ancak bu şekilde açığa çıkarılabilecektir. Bu temelde de, devrimin eksik yönleri ortaya çıkacak ve bu eksikliklerin giderilmesi için nelerin yapılması gerektiği de net bir şekilde anlaşılacaktır.

Biz, daha önceki değerlendirmelerimizde de ifadesini bulduğu gibi, bu devrim yıllarını bu şekilde değerlendiriyoruz. Devrimin, Çarlık Rusyası'na ve daha sonra faşizme karşı insani ve enternasyonalist yönü ile büyük bir gelişme kaydettiğini ve devrimci mirasın korunması yolunda muazzam bir inşa hareketine tanık olduğunu söylüyoruz. Özellikle de devrim yıllarında parti içinde, devlet yapısında ve ekonomik inşada elde edilen olumlu kazanımlar oldukça fazladır.

Esas doğrultu devrimi korumadır, geliştirmedir. Ama gerek parti içinde ve gerekse devlet sisteminde demokrasi, bürokrasi sorunu vardır. O dönemin koşullarıyla izah edilse bile daha sonra izah edilmesi ve savunulması güç olan durumlar vardır. Özellikle tek ülkede sosyalist devrim şiarının ve gerçekleşmesinin aşırıya kaçması, giderek sosyalizmin korunması adı altında dünya devrimci sürecinin Sovyetler Birliği'nin korumasına dönüştürülmesi durumu vardır. Hatta bu politikanın uygulanması giderek bazı devrimlerden vazgeçmeye, bazılarına ağır destek vermeye, bazılarıyla da hiç ilgilenmemeye kadar vardırıldı. Bütün bunlar da sosyalizmin korunması adı altında yapıldı.

Sovyetler Birliği'nde tek ülkede sosyalizmin kurulup kurulamayacağı üzerine başlayan tartışmalar giderek Troçki'nin tasfiyesiyle sonuçlandı. Daha sonra tarımın kollektifleştirilmesinde baş gösteren ve yine sonuçta Buharin gibilerinin tasfiyesiyle sonuçlanan ekonomik inşa dönemlerinde proletarya demokrasisi ve bürokrasi sorunları kendilerini açıkça ortaya koymuş, bu yönlü büyük bir tartışma ve giderek çatışmaların içine girmekten kurtulunamamıştır. Daha sonra bildiğimiz önemli yargılamalar ortaya çıkmış ve tasfiyeler parti dışına atma, idam, sürgüne yollama biçiminde gerçekleştirilmiştir. Bu dönemde, kendini gösteren ve III. Enternasyonal'in çizgisiyle fazla bağlantılı olmayan; hatta onun desteklediği fraksiyona karşı Mao'nun başını çektiği, Çin Komünist Partisi tarafından geliştirilen Çin Ulusal Kurtuluş Devrimi

vardır. Buna karşı yetmez bir duruma düşme sözkonusudur. Halk savaşı teorisi ve pratiğine karşı III. Enternasyonal'in olumlu değerlendirmelerden uzak tavrı sözkonusudur. Yine bu dönemde dünya çapında yükselen faşizme karşı geliştirilmek istenen halk cephesinde önemli başarısızlıklar sözkonusudur. Şimdi bütün bunlar yeniden tartışma gündemine getiriliyor.

II. Dünya Savaşından sonra, Stalin'in ölümü ardından Sovyetler'de yönetimin başına yeni yöneticilerin geçmesi ile birlikte yeniden kapitalizme dönüş başladı diyerek, tüm kazanımları bir tarafa atan ve geriye dönüşün mümkün olabildiğini savunan anlayışlar ortaya çıktı. Sovyetler'de giderek bir kapitalist-emperyalist sistemin olduğu söylenerek, "Sovyet sosyal-emperyalizmi" teorisi geliştirildi. Çin bunun başını çekiyordu. Fakat Sovyetler'in içine düştüğü durumun aynısını bugün Çin daha geriden yaşıyor. Ama buna rağmen, biz iyi biliyoruz ki, Sovyetler gelişimini II. Dünya Savaşından sonra Doğu Avrupa'da sürdürdü. Çin'in kurtuluşuna ulaşması ile birlikte Doğu'da da genişledi. Vietnam ve Küba ile daha da büyüdü. Günümüzde de halen gelişiyor.

Sovyetler Birliği'nin yakın geçmişte yaşadığı gerçekler örnek teşkil eden durumlardır. Sovyetler beş yıllık kalkınma planını dört yılda bitirdi. Eşi benzeri görülmemiş bir kalkınma planıdır bu. Faşizm, Sovyetler Birliği'ni yutmak isterken, bunun için mutlaka kazanılması, geliştirilmesi gereken bir sosyalist sanayisi vardır. SSCB bunu gerçekleştirerek, dünya halklarının kaderini etkiledi. Bu etki, en azından siyasal devrim kadar önemli olan ekonomide bir devrimdir. II. Dünya Savaşından sonra, bu gelişmeler daha da kuvvet kazandı ve sosyalist sistem emperyalizme karşı dengeye kavuştu.

Ekim Devrimi, I. Dünya Paylaşım Savaşının en kritik olduğu bir dönemde ve aynı zamanda savaşın en zayıf halkası olan Çarlık Rusyası'nda birkaç şehirdeki (Petrograd, Moskova) ayaklanmalarla başlar. Sağlıklı kapitalist bir gelişmenin olmadığı Çarlık Rusyası bağımlı halkları savaşta bir enkaz haline getirmiş, ülke adeta batmıştı. Ve savaştan hemen sonra çok büyük bir kuşatmayla karşı karşıyadır ülke. İşte Ekim Devrimi, böylesi bir ülkede, ekonomik yapısı iflas etmiş olan Çarlık Rusyası'nda ekonomik

inşaya yönelir. Böylesi bir durumda açık ki yapılacak şey, böyle-sine olağanüstü koşullarda devrimi korumasını bilmek ve geliştirmektir.

Lenin bu büyük ustalığı göstermiş ve Stalin aynı politikayı sürdürmüştür. Bunun kaba veya sert uygulanışı doğruluğunu değiştirmez. Gerek Troçki, gerekse Buharin gibilerinin parti içindeki faaliyetleri başarıya ulaşmış olsaydı; tek ülkede sosyalist inşa gerçekleştirilemezdi. Tarımda kollektivizasyon bu kadar gelişemezdi. Yine diğer "küçük üretime daha fazla şans tanınmalı" tezine hayat hakkı verilmiş olsaydı; daha sosyalist ekonominin temelleri atılmadan ve düpedüz bir küçük-burjuva sınıfını daha o zaman yaygınca üreten bir yapılanmaya yol açacaktı. Zaten tek ülkede sosyalizmin gelişebileceğine inanç yoktu bunlarda. Eğer bunlar, bu düşünceleri ile başarılı olup iktidara gelselerdi, sosyalist inşa gerçekleşmeyecek, dolayısıyla bu hiziplerin başları Sovyetler Birliği'ni olsa olsa, burjuva demokratik bir ülke haline getirebileceklerdi. Tabii eğer bu da mümkün olursa geri Rusya koşulları belki de daha o zaman Rusya'yı bağımlılığa kadar götürebilirdi.

II. Dünya Savaşına kadarki kuşatma sürecini gözönüne getirirsek, bu kuşatmanın arkasındaki emperyalist ülkeler ve onların görülmemiş saldırıları, içindeki hiziplerin programlarıyla birleştiğinde, Sovyetler'in yitirilmesi de gerçekleşecekti. İşte Stalin çizgisinin haklılığı, doğruluğu burada ortaya çıkıyor. Bugünkü Sovyetler'in aslında kabul ettiği doğrultu budur. Her ne kadar lafta değişik şeyler söyleniyorsa da, onların da üstünde yaşadığı tarihi gerçek, onları da onlar yapan budur. Her ne kadar bugün daha fazla bürokrasiye batmışlarsa da; hantallık, tembellik, ayyaşlık varsa da, bütün bunlara rağmen yine de ayakta kalıyorlarsa, yine bu büyük temel sayesinde. O halde, bu yılları sosyalist devrim adına önemli kazanımlar, ağır basan yıllar olarak değerlendirmek gerekiyor.

Günümüzde olağanüstü dönemin özelliklerinden ötürü, gerek enternasyonalizm, gerekse de ulusal kurtuluş devrimleri sorununda Sovyetler'in çıkarını aşırı bir şekilde öne çıkaran ve dünya devriminin çıkarlarını gölgeleyen tutumlar kesin vardır. III. Enter-

nasyonal'de bu açık olduğu gibi, faşizme karşı oluşturulan taktiklerde de başarısızlıkları çok oldu. Tüm bunları hangi temel noktaya indirgeyebiliriz? Tek ülkede sosyalist inşayı, özellikle Sovyetler Birliği'ndeki inşayı aşırı bir biçimde öne çıkarmak, tüm dünya devrim sürecini buna bağlamak; enternasyonalizmi Sovyetler Birliği dış politikasının itiraz görmez bir parçası olarak görmek ve bu konuda birçok ayrıntıyı, küçük devrimci gelişmeyi bu arada ihmal etmek; hatta eğer bunlar dış politika önünde bir engelse karşı durmak, Ekim Devriminin özüne aykırı olan yaklaşımlardır.

Bu yaklaşım daha sonra değişik bir şekilde ifadesini bulmuştur. SSCB'de komünist parti içindeki hiziplerin tasfiye edilmesi, tek ülkede sosyalizmin inşa fikrini güçlendirmiştir. Bu, zayıf bir yönü de içinde barındırmıştır. Değişik bir ifade ile tek ülkede sosyalizmin inşasına yönelme, dış gelişmelerden bir yönü ile kopmaya yol açmıştır. III. Enternasyonal'in dağıtılması ile birlikte gittikçe daha fazla dünya devrimci gelişmelerinden uzak durma gelişmiş ve bunun yerine ise, tüm güçleri ile yerel ülkeleri kalkındırma ve kapitalizmle her alanda yarış, bir sosyalist ülkü olarak gelişmiştir. Her alanda kapitalizmin yaptığı yapılmak istenmiş ve hatta onu geçmek temel mesele olarak alınmıştır. İşte günümüze doğru geldiğimizde sosyalist ülkelerin temel ülküsü bu olmuştur.

"Kapitalizmi geç" formülü ne anlama gelmektedir? Onu tasfiye etmek ve tarihe gömmek değildir. Bu, "ben kapı komşumdan daha iyi olayım" anlamına gelmektedir. Burada bir burjuva demokratlığı vardır ve günümüzde Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin de sorunu bu olmuştur. Bugün Sovyetler'de tartışılan bir burjuva demokrati olabilme veya olamama konusudur. Biliyorsunuz, bugün özellikle Reagan'ın bütün umudu da budur, bütün başarısının da gelip dayandığı zirvenin noktası budur. Gerek ekonomik, gerekse siyasal yapıda sosyalist kuruluşun liberalize edilmesi ABD ile ve giderek kapitalist-emperyalist sistemle ilişkilerin geliştirilmesinin temel şartı olarak konulmaktadır. Verilen taviz de bu temeldedir. Bu konuya izah getirmeden önce, biraz daha Sovyetler'in özellikle 60'lardan sonraki gelişmelerini görmek gerekiyor.

Sovyetler, bu yıllarda II. Dünya Savaşından zaferle çıkmış,

ulusal kurtuluş hareketleri tarafından yine önemli oranda güçlü bir müttefiğe kavuşturulmuştur. Kapitalist-emperyalist sistemi I. Dünya Savaşında olduğu gibi, II. Dünya Savaşında da büyük oranda güç kaybına uğrayarak çıkmıştır. Mağlup sistem yaralarını ancak 60'lara doğru sarabilmiş ve dünyanın üçte birinden sökülüp çıkarılmasını önleyememiştir. Yani gerek Ekim Devriminin kuruluş yıllarında ve gerekse iki dünya savaşı arasındaki on yılda ve daha sonra 60'lara kadar olan dönemde dış ortam, Sovyetler'in lehine işlemiştir. Rahat bir soluk alma, Sovyetler'in ekonomik inşasını ve kalkınmasını geliştirme şartları vardı. Her alanda, özellikle de nükleer-teknik dahil olmak üzere emperyalist sisteme bir ulaşma sözkonusudur.

Savaştan zaferle çıkmış Sovyetler Birliği'nde başlangıçta Lenin'in çok karşı çıktığı kapitalizm kalıntılarına karşı mücadelede Brejnev ve Kruşçev'in politikası göz yumma biçiminde olmuştur. Bu konuda bürokrasiyi alabildiğine beğenen, bu anlamda daha çok çağı esas alan bir çizgi sahipleri olarak partide ve devlette etkinliklerini sürdürüyorlardı. Ama dikkat edelim, bu sürdürülen etkinlik yalnızca sistem olarak oturmuş Sovyetler Birliği'nde değil, aynı zamanda dünyanın üçte birinde ve gittikçe de genişleyen bir sistem içinde boy salmaktadır. Gerek dönem itibarıyla, gerek somut güncel durumu itibarıyla olsun, farklar vardır. Daha önceki dönemlerde sağ etkinliğe rağmen, Sovyet sistemi geliyordu. Sağa sapma bürokrasiyi taşınmaz bir duruma getiriyor, bu da muazzam bir hantallığın, tembelliğin, rüşvetçiliğin ve giderek yozlaşmanın gelişmesine yol açıyordu.

Sovyet devletinin çıkarı her koşul altında bütün dünya halklarının çıkarlarına eşittir denemez. Devlet çıkarı büyük ulus içinde gerçekleştiriliyor. Bu da son tahlilde sosyal-şovenizme götürür. Nitekim bugün Sovyetler'deki ulusal sorunda ortaya çıkan durum budur. Yarın sosyal-şovenizmin, gerek küçük ulusların, gerekse de büyük ulusun bünyesinde olduğu apaçık ortaya çıkacaktır. Bunun bugün ipuçları var. Yarın daha da ortaya çıkacaktır. Bugün Sovyetler için doğru olanın, yarın dünya çapında da böyle olduğu ortaya konulacaktır. Bu gerçeklerden hareketle bir çoğunun yaptığı gibi biz Sovyetler için emperyalizm tanımlamasını

kullanmıyoruz. Zaten bu tanımlı geliştiren emperyalist burjuvazinin kendisidir ve bu burjuvazinin SSCB'ye yakıştırmaya çalıştığı bir nitelemedir. Bizim böyle bir tanımlamamız söz konusu değildir.

Resmi sosyalizm, reel sosyalizmdir anlamına gelmez. Klasik komünist partileri için, Sovyetler'in ağzından çıkan her şey sosyalizmdir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi ne derse sosyalizm, hakikat ve devrim odur. TKP'nin durumunda görüldüğu kadar her türlü sahtekarlığa, faşizme en alçakça teslimiyete kadar götürebilen ve bundan utanç bile duymayan bir politikanın mevcudiyeti ortaya çıkıyor. Bu enternasyonalizm olmayıp milli devlet çıkarlarını ifade etmekten öteye gitmeyen bir durumdur. İşte bu dönemde, başlangıçta dünya halklarının yararına olan Sovyetler Birliği'nin kurulmasıdır denildi. Ki, önemli kritik anlarda bu böyledir. Ama daha sonra kesinlikle böyle bir durum söz konusu değildir. Sonra daha yaygınca sürdürölen bu politika, başlangıçta Ekim Devriminin içinde gerçekteştiği ortamın yetersizliklerinde izahını ne kadar bulsa da, yine de eksiklidir. Bu yetersizlik, bu politikaları başlangıçtan itibaren doğurdu. Bu politika taktik uğruna devrimin stratejik hedeflerini gözardı etmeye kadar götürdü. Günümüze doğru geldiğimizde, artık bütün Sovyet dış politikası, güncel çıkar sağlayan taktiklere kadar indirgenmiştir.

İşte Afganistan politikası buna bir örnektir. Afganistan'a yapılan yardımın büyük bir enternasyonalist destek olmadığı, gerek devrimin gelişmesinde, gerekse de ilk ve son yıllarda görölmüştür. Bugün karşı-devrim Afganistan'ı 80'ler öncesinde olduğundan daha fazla bir biçimde tehdit ediyor. Necibullah rejimi mücahitlere taviz vererek, bunları iktidara ortak ederek yaşamak istiyor. Diğer taraftan ise Afgan gericilerine savrulan tehditler var. Sonucun nereye varacağını birlikte göreceğiz. Afganistan'da enternasyonalizm mi yoksa milli devlet çıkarları mı uygulanmıştır? Bu konu da yapılan tartışmalarla ağığa kavuşturulacaktır. Burada emperyalizme taviz verildiği açıkça görölüyor. Bu tür tavizlere daha başka örnekler de mevcuttur.

Demek ki, güncel durumlar ifadesini burada buluyor. İşte Gorbaçov'un çok açık ifadeler taşıyan raporlarıyla dile getirdiği

gibi, ekonomi gerçekten zor durumda; rüşvetçilikten tatalım da tembelliğe kadar birçok hastalık yaygınca ürüyor. Sosyal alanda ayyaşlık, ahlaksızlık gelişirken, gençlik bırakalım sosyalist dünya görüşünü, kapitalist dünyanın bile rağbet etmediği rock müziği vb. şeyler ile kendini tatmin ediyor. Gorbaçov siyasi alanda, geniş bir demokrasiye şiddetle ihtiyacımız var diyor. Hatta buna su ve hava kadar ihtiyaçlarının olduğunu söylüyor. Bu ne anlama gelir? Bu, Sovyetler Birliği'nde önemli tıkanmaların var olduğunu gösteriyor. Biz bu anlamda Gorbaçov reformlarına başlangıçta, özellikle tarihsel bir ihtiyaçtan kaynaklandığından dolayı değer biçtik. Tabii burada iki çizgi sözkonusu. Mevcut sağ çizgi devam mı edecek, yoksa geçmiş tarihte yapılan hataların düzeltilmesi temelinde bir gelişme mi sağlanacak? Bu bakımdan Gorbaçov dönemi hakkında net bir görüşe ulaşılmış değil.

Biz ilk değerlendirmelerimizde böyle bir yaklaşımı ifade ettik. Yeni bir dönemin açılmasının kaçınılmazlığı kadar, bunun doğru yolda mı gelişeceği, yoksa daha mı sağa savıracağı konusunda ihtiyatlı olmak gerektiğini vurguladık. Bu görüşümüz geçerliliğini koruyor. Bu konudaki tartışmaları fazla açmak yerine, bunun tarihsel temelini ortaya koymak ve yine Sovyetler'in de güncel olarak tıkanmasını dile getirmek, tartışmalara daha bir anlam kazandırır.

Silahlanma, ekonomi üzerine muazzam bir yük getiriyor. Nükleer silahlanma, insanlığı defalarca yutabilecek bir canavara dönüşüyor. Elbette sosyalist bir ülke, bunu normal karşılayamaz. Tedbir isteyecek. Zaten emperyalist sistemin başı, özellikle Reagan artık sığınacağı ve dayanacağı başka bir güç olmadığından, nükleer silahları, "ya benimle uzlaşmaya oturursunuz, ya da silahlanmayı tırmandırırım" biçiminde bir şantaj aracı olarak dayattı. Hatta "uzayı silahlandırırım" diyor. Gerçekten insanlık için büyük bir tehlike ve eğer önüne geçilmek isteniyorsa Sovyetler Birliği'nin bir şeyler yapması gerekiyor. Eskiden sürdürülen görüşmeler ve anlaşmalar sonuç vermedi. Ve silahlanma yarışını önleyemediği gibi NATO alabildiğine silahlandı. Nükleer caydırıcılık, nükleer şemsiye adı altında bir güvenlik politikasında karar kıldılar. Sovyetler de buna cevap vermek için, nükleer silahlan-

mayı geliştirdi. Sonuçta tepede muazzam derecede bir tıkanma ortaya çıktı. İnsanlığın kaderi artık bu silahların gölgesi altında. Güvenliği ve güvensizliği ile gerçekten bu konuda barış karakterinin bir anlamı vardır. Çünkü insanlığın topyekün imhası sözkonusu. Bu konuda yeni düşünce ve yeni politikalar deneniyor. Bunu Gorbaçov da dile getiriyor. Evet bütün bu durum, şüphesiz ki yeni düşünceleri, yeni politikaları zorladı. Ama nasıl? Devrime karşı mı, yoksa devrimi daha somut ve gerçek özgür temellerine oturtturarak mı?

Yeni düşünce, yeni politikalar üremelidir. Barış hareketleri, pasifizmin bir gösterisi mi olur, yoksa devrimci gelişmenin bir ön adımı mı olur? Ancak bu çerçevede değerlendirilebilir. Sovyetler'in, ABD ile girdiği uzlaşma, gerçekten o sağın şimdiye kadar girdiği tıkanmadan kurtulmak için midir, yoksa dünya devrimine bir açılım kazandırmak için midir? Buna bakılarak, bu uzlaşmalar hakkında değerlendirme yapılır. Fakat günümüz somut durumunda, kendini açıkça gösteren odur ki, sistemler arasındaki denge tam bir çıkmaza, kördüğümüne dönüştü. Her iki sistemin temsilcileri gerek kendi tarihlerinde, gerekse güncel somut durumlardan kaynaklanan nedenlerden dolayı, bir yeni arayışa yöneldiler. Özellikle de nükleer silahlanmayı, silahlanmanın ana sorunu olarak gündeme getirmelerinin temelinde aslında ciddi ekonomik, sosyal, politik sorunların olduğu ve bunları aşmak için taraflar bu sorun etrafında bir zirvenin geliştirilmesine zorunlu kaldılar. Bu konuya daha köklü yaklaşma ihtiyacını hissettiler. En son gerçekleşen zirve sonrası değerlendirmelere göre Doğu-Batı ilişkilerinde, yani kapitalizm-sosyalizm çelişkisinde yeni bir dönem açılmıştır. Sovyetler Birliği ve ABD arasında, dünyanın ezilen halklarına ve sömürölen ölkelerine yardım etmek amacıyla ortaklaşa bir komisyon kurma önerileri getiriliyor. Reagan zirve sonrasında başyardakçısı İngiltere Başbakanı Thatcher'e, "olağanüstü değişmeler gördüm" diyor. "Yeni umutlar hissettim, Kremlin meydanında şöyle yürüdüm, insanlara özgürlük ihtiyacından sözettim. İnanılır mıydı buna" diyor. Daha bunlar zirveden birkaç gün, hatta birkaç saat sonra yapılan değerlendirmelerdir. Bir de diplomatik sözlerdir.

Biz olaylar üzerinde hemen şöyledir veya böyledir diye hüküm yürütemeyiz; ama bize burada düşen, bu yeni denilen düşünceleri, yeni politikaları, zirvelerle artık somutlaşan durum karşısında olası gelişmeleri daha doğru değerlendirmektir. Özellikle II. Dünya Savaşı sonrasındaki basmakalıp değerlendirmeleri açmak zorundayız. O dönemin dengesine dayanan, yani yaygın bir biçimde yükselen ulusal kurtuluş hareketlerine, genişleyen Sovyet sistemine, yine o zamanki emperyalizmin içinde bulunduğu duruma dayanan değerlendirmeler yerine, gücümüzün durumunu esas alan değerlendirmelere ihtiyaç var. Biz Partimizin çeşitli önemli toplantılarında, 80'in başlarında, 80 ortalarında, güncel durumu doğru değerlendirmek için bazı tespitlerde bulunduk. Doğruluklarını önemli oranda sürdüren değerlendirmelerdir. Reagan dönemine ilişkin emperyalist sistemin değerlendirmesi ortaya konulmaya çalışılmıştı. Yine, bizim bu değerlendirmelerimizde, bir de somut gelişmeler vardı. Yani onları da anlamlandırmaya çalıştık.

Şimdi de kısaca yaptığımız bu değerlendirmeler çerçevesinde, sosyalist ve ulusal kurtuluş devrimlerinin gelişmesi için olasılıklar nelerdir konusu üzerinde durmak istiyoruz.

Kapitalist emperyalizm ile sosyalizm arasındaki denge ve bu denge sürecinde karşılıklı mücadelelerin bir çıkmaza girmesi ve taraflar arasında gittikçe sorunların daha da tıkanmaya yol açması, uzlaşma yönteminin esas alınmasına neden oluyor. ABD-Sovyet zirveleriyse bu uzlaşma arayışlarının açık ifadeleridir. Bu ise, günümüz için yeni durumlar ortaya çıkarmaktadır. Olası etkileri her düzeyde değerlendirilmeye çalışılıyor, fakat görüşme sonuçlarının henüz tam açığa çıkmaması, olası etkileri için de zamanın çok erken olması nedeniyle isabetli sonuçlara hemen ulaşmayı da zorlaştırmaktadır. Ama yine de durumda yeni gelişmelerin daha şimdiden uç verdiklerini söylemek yanlış olmayacaktır. Kapitalizm-sosyalizm kavgasında bu yeni süreç hangi sistemin lehine sonuç verecektir? Kapitalist sistemin başlangıçta, dünya çapında kuşatma ve Polonya örneğinde ve yine Afganistan'da olduğu gibi alabildiğine yüklenerek sosyalist sistemi, Sovyetler Birliği'ni zorlaması taktiği, buna yön veren ideoloji-

politika hamlesi geçerliliğini korumaktadır. Yeni düşünce, politika sistemini hayata geçirmeden ve yine daha benzer birçok örnek gelişmelerden de cesaret alarak, özellikle Orta Amerika'daki, Ortadoğu'daki, Hindi Çin'deki, güncel olarak Afganistan'daki başarısına yenilerini katmak istemektedir emperyalizm. Yine Polonya'da görüldüğü gibi, Macaristan ve giderek bugün Sovyetler Birliği'nde bile insan haklarını yaygınca dile getirmekte ve kendilerine göre de son derece umutlu bir durumun ortaya çıktığını kabul etmekte. Emperyalist sistemin, bu en saldırgan çevrelerinin ideologları, bu gidişattan gerçekten umutlular ve kendilerini toparlamayla birlikte, gittikçe hızlanan bir saldırıyla kendileri için en uygun alanlarda mevzi kazanmayı, kazanımlarını arttırmayı, tabii bununla yetinmemeyi, sosyalist sistemi zayıf halkalarından koparmaya kadar, bu işi ilerletmeyi düşünüyorlar. Bayağı da inanıyorlar buna. Nasıl ki eskiden sosyalist sistem emperyalizmi zayıf halkalardan yakalayıp zayıflatmaya yöneliyorduysa, şimdi tersi bir durumla karşı karşıyayız. Emperyalist sistem de, sosyalist sistemin zayıf halkalarına vuruyor. İşte bu zayıf halkalar Afganistan'dır, Kamboçya'dır. Günümüzde ise Ortadoğu'daki, Orta Amerika'daki politikalarıdır. Doğu Avrupa ülkelerinde gerçekten burjuva etkilere son derece açık gelişmeler var. Emperyalizm tüm bu zayıf noktaları görüyor, yükleniyor ve sonuç almak istiyor. Nükleer silahları ise bu işte bir şantaj aracı olarak kullanıyor.

Nükleer silahlandırma, bu amaçlarına ulaşmak içindir; yani adım adım sosyalizmi, ulusal kurtuluş hareketlerini geriletme, kendi iç sınıf mücadelelerini tasfiye etmek, bağımsız ülkeleri kendine bağlamak için nükleer tehdit, politik amaçlara ulaşmada bir araç olarak kullanılıyor. Ve sonuna kadar yararlanmak için de gündemde sürekli canlı tutuluyor. Emperyalist sistem hiç de öyle büyük savaşlara, —I. ve II. Dünya Savaşlarında olduğu gibi— girmeden nükleer silahları bir şantaj aracı olarak kullandıkça sonuç alabileceğini görüyor. Dolayısıyla konuyu güncel olarak sürekli canlı tutuyor. Bir yandan en azından kendi iç istikrarını sağlarken, diğer yandan sosyalist sisteme de geri adım attırıyor, ve bölgesel konularda da ulusal kurtuluş hareketlerine karşı sonuç alabiliyor. Dolayısıyla da bu yöntemi, yani silah kullanmayı nükleer silahlan-

mayla birlikte silahlanmayı politik amaçlarla kullanmakta, giderek ekonomik ve diğer askeri konvansiyonel alanda da zayıflıklarını telafi etmek için, sağlam bir araç olarak bu politikaya dayanıyor. İşte son zirvelerde onlar açısından —başta ABD olmak üzere— kanıtlanan olay budur. Onlara biraz rahat nefes aldırın, umutlu kılan gerçek budur. Silahsızlanma konusunda belli ölçülerde taviz verecekler. Ama hiçbir zaman insanlık üzerindeki bu tehlikenin toptan ortadan kaldırılmasına kadar indirgemeyecekler bu tavizleri. Ama politik sonuçlar elde etmek için de sayısal (nicel) indirimi azar azar gerçekleştirecekler. Hele karşılarında Sovyetler Birliği'ndeki, kendilerine göre çok memnun kaldıkları Gorbaçov yönetimi gibi bir yönetim olursa bu konuda daha da ileri gidilebileceğini söylemektedirler.

Şimdi günümüzde emperyalist sistemin içinde bulunduğu son hesap var. Peki sosyalist sistemin başını çeken Sovyetler Birliği'nin hesapları nedir? Sosyalist sistem derken reel (gerçekçi) sosyalizmi kastediyoruz. Resmi gerçekleşen sosyalizm, bu da yine politikasını iç ve dış politikasını ancak böyle bir silahsızlanmayla düzeltebileceğini sanıyor. Sorunun bu olduğunu bilecek bu adımı atıyor. Nükleer silahlanma denge için başvurulmuştur; fakat, öyle bir noktaya geldi ki, sosyalizmin hiç de çıkarına bir şey olmadığı kesinlikle ortaya çıktı. Hatta diğer alanlardaki askeri yükümlülükler de kaldırılamayacak kadar arttı. Ekonomi üzerinde ve giderek sosyal yaşam üzerinde muazzam bir yük haline geldi. Hatta sosyalizmi tehdit eder noktaya kadar ulaştı. Şimdi bu gelişmeleri daha yakından incelemek istiyoruz.

Gorbaçov'un 27. Parti Kongresi'nde temel politik çizgi olarak somutlaştırmak ve kendisine temel dayanak yapmak istediği bu gerçekliktir. Mevcut sosyalizmin sorunlarından kurtulmanın, onları çözmenin yolu, kendini çok açık bir şekilde böyle dayatmakta ve çözüm istemektedir. Tabii ki buna diğer nedenler de sebep teşkil etmekte. İşte tarihsel sorunlar bunun için ortaya çıkarılmakta. Bir yığın dış politika sorunu bu temelde ortaya çıkmaktadır. Öyle bir noktaya geliniyor ki, eğer sosyalizme bir açılım vermek isteniliyorsa, adına glasnost, perestroika denilen politikalara başvurmaktan başka çare kalmıyor. Buna gerçeklik kazandır-

mak için de emperyalist sistemle uzlaşmaya, onun başı durumundaki ABD ile ilişkileri geliştirmeye yöneliyor. Görüşme yönüne bu kadar ağırlık vermeleri, kendi önlerindeki ağır sorunları çözmek içindir. Ve özellikle de askeri alandaki dağılma, bürokrasiyi güçlendiriyor. Devlet etkisinin alabildiğine güçlenmesi, ekonomik yaşam üzerine son derece ağır ve kaldırılamayacak etkiler bırakıyor. Dikkat edilirse, eskiden Sovyetler Birliği, emperyalizmi direkt karşısına alarak açık savaşım cepheleri yaratıyordu. Örneğin iç savaş döneminde kıran kırana bir savaşım sözkonusuydu. İki dünya savaşı arasında, yine mümkün olduğu ölçüde ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyip, emperyalist sistemi klasik-sömürgelerde parçalamak için mücadele vardı, görüşme ve uzlaşma değil; tamamen bir savaş vardır. II. Dünya savaşı sonrası emperyalist sistemin zayıf halkalarının peşpeşe kopartılması, Sovyetler Birliği başta olmak üzere, sosyalizmi güçlendiriyor. Temel politika ulusal kurtuluş hareketlerine alabildiğine destek verme; önce Sovyetler Birliği'nin etrafındaki ülkeleri ya dost yapma, —örneğin Türkiye, Irak ve Afganistan'da görüldüğü gibi— ya da bir kısmını sosyalist sistemin içine alma; Doğu Avrupa ülkelerinde, hatta Çin'de ve Kore'de olduğu gibi, 60'lı yıllara kadar yoğun bir biçimde hayata geçirilen politika budur. Yani emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerine dayanarak, bir gelişme ve ilerlemeyi sağlamak hedefleniyor.

Sovyetler'i dengeye ulaştırma; hatta güçlü bir konuma ulaştırma politikası anlaşılır bir politikadır. Burada bir noktaya daha dikkat çekmek gerekecek. Sovyetler Birliği'nin belli tarihî dönemlerde, belirli politikaları vardır. Her ne kadar sürekli değişmeyen politikalarından bahsediliyorsa da, gerek enternasyonalizm, gerek devrim açısından bu politikaların değişik dozajda uygulandığını belirtmek gerekiyor. Denge durumuna geçtikten sonra tümüyle yapılan her cepheden eşit konuma gelmektir. Buradan anlaşılması gereken bir durum ortaya çıkıyor: Reel sosyalizmin Sovyetler Birliği şahsında amacına ulaştığı. Çoğuna bugün garip geliyor: Niye bu kadar sosyalizm ile bağdaşmayan veya devrimi değil de, tamamen Sovyetler Birliği'nin çıkarını temel alan politikalar esas alınıyor? Bugün tarih öyle gösteriyor ki, Sov-

yet sosyalizmi, mevcut tarihi koşullarda ulaşabileceğinin azami-sine ulaşıyor. Birkaç defa dünya çapında bir sistem yaratmaya yöneldi; hatta dünya devrimine Lenin bile inandı, ama bunu Polonya önlerinde Kızıl Ordu'nun durmasıyla birlikte gerçekleştiremedi. Yine benzer bir gelişmeyi emperyalist sistemin II. Dünya Savaşındaki yıkımından sonra, Stalin alabildiğine denedi; fakat Stalin, bir dünya sistemine ulaşamayacağını çok yakinen gördü ve sosyalizmi bugünkü sınırları içerisine oturtmayı yeğledi. Şimdi Gorbaçov ne yapabilir? Sınırları fazla genişletmeyi hiç de çıkarlarına bir gelişme olarak görmüyor. Var olanla yetinme politikası yeğlenmektedir. "Biz bu kadarını sistem içine aldık, karşı sistemde de bu kadar var. Şimdi burada anlaşılmak ve anlaşarak dünyayı idare etmeliyiz" demektedir. Çünkü çatışmayı daha da derinleştirirlerse, II. Dünya Savaşından daha feci bir savaş yaşanılır. Bu sefer insanları defalarca ortadan kaldıracak yıkım araçları da var. "İnsanlığın yok olması, bizi böylesine bir düşünceye götürüyor" diyor. Gorbaçov, bunun için sistemi kökten gözden geçiriyor. Emperyalizmi de bu gelişmelerin ışığında kendisini gözden geçirmeye zorluyor ve böylelikle barış içinde bir dünya; yani emperyalizmle sürekli barış içinde bir dünyayı yaratmak istiyor. "Bütün sorunlar" diyor Gorbaçov, "politik olarak çözümlenmeli." Bu temelde işçi sınıfı mücadelelerini de şiddet öğelerinden alabildiğine arındırmaya çalışıyor. Yine ulusal kurtuluş sorunlarını da bölgesel sorunlar olarak tamamen politik yöntemlerle çözmek istiyor.

Yeni dış politika enternasyonalizm adına yapılan bu barış politikalarını hayata geçirmekten başka bir şey değildir. Sistemin çıkarları veya (gerçekleşen sosyalizmin) reel sosyalizmin çıkarları burada görülmektedir. Yani II. Dünya Savaşında yaygınca görüldüğü gibi ulusal kurtuluş savaşımalarını gerçekleştirerek, anti-faşist hareketleri geliştirerek değil, daha çok barışı ve politik çözüm yollarını yaygınlaştırarak sosyalizm geliştirilmek isteniyor. Zaten Gorbaçov önderliği bunu çok açıkça belirtiyor. İki bin yılına doğru bütün dünyanın nükleer silahlardan arındırılmasını, bütün gergin bölge sorunlarının politik çözümlerle sonuca bağlanması sözkonusudur. "Barış içinde sonuna kadar birlikte yaşayalım"

diyor ve hatta Gorbaçov, "Merih'e ABD ile birlikte gitmeyi, barış politikamızın bir sembolü olarak görüyoruz" diyor. Öyle anlaşıyor ki, bu politika önümüzdeki döneme damgasını vuracaktır.

Sosyalizmi değerlendirirken bazı kavramlara da açıklık getirmek gerekiyor. Her şeyden önce sosyalizm bir dünya görüşü olarak kabul edilmeli ve doğruluğu kanıtlanmış bir teorik yaklaşım olarak görülmelidir. Sosyalizmi ele alırken, şu veya bu ülkede uygulanmış, başarıya ulaşmış ya da ulaşmamış şeklinde değil; doğayı, toplumu yorumlama, kavrama ve değiştirme ideolojisi olarak ele almak gerekiyor. Sosyalizm, herhangi bir ülkeye bağlı olarak gelişmeyen veya herhangi bir kişinin şahsında temsil edilmeyen, ama proletarya sınıfının çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak ustalar tarafından geliştirilen ve günümüze kadar daha da yetkinleştirilen bir dünya görüşüdür.

İkinci olarak açıklık getirilmesi gereken diğer bir kavram ise, reel sosyalizm meselesidir. Reel sosyalizm kavramı ise, daha çok başını Sovyetler Birliği'nin çektiği, gerçekleşen sosyalizm olarak da görülen ve çok önceleri de "sosyalizm eşittir reel sosyalizm" biçiminde değerlendirilen bir kavramın kendisidir. Evet, böylesi bir sosyalizm kavramı vardır. Yine bu konuda en güçlü sosyalist uygulamayı, SBKP gerçekleştirmiştir. Bu, bilimsel sosyalizmin ruhuna, ilkelerine en çok yaklaşan bir uygulama olarak da değerlendirilmektedir.

Reel sosyalizmin sorunlarının neler olduğunu biraz ortaya koymaya çalıştık. Bu sosyalizmin hangi tarihi koşullarda gerçekleştiğinin bilinmesi önemli bir noktadır. Tabii günümüzde bu sosyalizmin ulaştığı boyutlar da değerlendiriliyor, açığa çıkarılmaya çalışılıyor. Ekim Devrimi temelinde gerçekleştirilen sosyalizmi, biz daha önceki değerlendirmelerimizde tam olarak sonuca götürülemeyen bir devrim olarak değerlendirdik. Bunun için dünyanın önemli bir parçasında gerçekleşen sosyalizmdir, dedik. Fakat, bu devrim dünya devrimine ulaşmayı başaramamış, bürokrasi sorununa tam çözüm getirememiştir. Bu nedenle devlet ve demokrasi sorunu halen gündemde olan bir sorundur. Bugün bu sorunların çözümü için de yoğun bir çaba gösteriliyor. Bu sosyalizm günümüzde hala demokrasiden tatalım ekonomik

kalkınmaya, eğlenceden tatalım dünyayı yorumlamaya kadar birçok hususta kapitalizmin temel özelliklerinden önemli bir kısmının etkisi altında bulunuyor. Her ne kadar kapitalizmin bu alanlarda geliştirdiği kavram ve uygulamaları aşan, ona yeni içerikler kazandıran bir konumda olsa da; ondan tam kopuşu, giderek tümünden bunları aşmayı becerme yeteneğini gösterememiştir.

Sovyet toplumunun insanı, kapitalizmin yaratmaya ve geliştirmeye çalıştığı insan tipinin çok çok ilerisindedir. Bunlar arasında karşılaştırılmayacak düzeyde bir fark vardır. Fakat yaşam tarzıyla, ahlakıyla —ekonomiden tatalım siyasal alana kadar— kapitalist toplum insanından tam kopmamıştır, onun derin etkileri altındadır. “Her alanda kapitalizmle rekabet ediyoruz” formülü altında yatan gerçek de budur. Birbirleriyle rekabet edenler, birbirlerine benzeyenlerdir. Ancak benzer konumda olanlar birbirleriyle rekabet ederler. Birbirlerinden çok farklı olanların rekabeti söz konusu olamaz. Bu rekabetin sonu nereye varacak? Kapitalizmi aşmaya mı? Hayır. Diğer taraftan kapitalizmin sosyalizmle içine girdiği rekabette de ulaşmak istediği bir amacı vardır. Kapitalizmin iddiası o ki, gerçekleşen sosyalizmi her alanda aşabilmektir; gerçekten de bu konuda bir yarış içindedir. Spordan tatalım da estetik alana kadar bir benzeşmeden bahsediliyor, gittikçe benzer yönlerin arttığı söylenmektedir. Bu kimin ideolojisidir? Sosyal-demokrasinin dünya görüşüdür. Yani bu kesimlere göre sosyalizmi ve kapitalizmi aşırılıklarından arındırmak ve orta bir yolu bulmak gerekiyor. Böylelikle, sosyal-demokrat dünya görüşüne işlev gördürölmek istenmektedir. Bu durum, sosyal-demokrasiye, tarihsel bir çıkış imkanı hazırlamakta; en azından böyle bir konumu yakalayabilme şansını artırmaktadır.

Nitekim, Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin öncölük ettiğı yaklaşım, başından beri bu çabalar içindeydi, bunların gücü de sosyalizmin kapitalizme karşı mevcut olan bu yaklaşımın kaynaklanıyor. Sosyal-demokrasi sistemleri aşırılıklarından arındırmak için Sovyetler Birliğı ve ABD'nin dünya üzerindeki etkinliklerini bu politikasıyla sınırlamaya çalışıyor. Ki bu da son tahlilde Alman emperyalizminin zor yöntemiyle sağlayamadığı yayılmayı bu sefer, barışçıl yöntemler altında geliştirmek çabasıdır. Hitler

faşizmiyle dünya çapında kuramadığı egemenliğini Alman emperyalistleri bu sefer, sistemleri bir noktada uzlaşmaya çekerek ve onları aşırılıklarından arındırarak bir ağırlık sahibi olmak istiyor.

Tarih hükmünü kimden yana icra edecektir? Bu konularda kahin olmaya gerek yok. Bu son derece açık olan gerçeklerdir. Dünyamız bugün bir gelişme doğrultusuna girmiştir. Sosyal-demokratlar, dünya görüşü iddialarından vazgeçmiş olmasa da, bu konuda hala bir umutları olsa da, başarıya gidemeyecekleri açıktır. Bu kesim gücünü, en gerici çevrelerden almaktadır. Bu çevreler, yeni ideoloji ve politikalar üretmekten, böylece de iddialarını uygulamaktan vazgeçmiş değillerdir.

Hiç şüphesiz reel sosyalizmin de dünya çapında tasarıları vardır. Onlar da bu planlarında iddialıdır. Reel sosyalizmdeki enternasyonalizm milli gerçekliği önemli oranda aşamadığı gibi zaman zaman enternasyonalizme ters düşen ulusal gerçekliği inkar etme gibi politikalar içine de girmektedir. Enternasyonalizm, daha çok milli gerçekliği ikinci plana iterek, bir ağırlık kazanabiliyor. Örneğin bugün, bu durum kendini daha da açık bir şekilde ortaya koyuyor. Doğu Avrupa ülkelerinde, hatta Sovyetler Birliği'nde, enternasyonalizme değil de, milli çıkarlara, kendi devletlerinin çıkarlarına ağırlık verme yönü ağır basıyor. Kısaca, reel sosyalizmde enternasyonalizmin tam uygulanmasından bahsedemiyoruz. Halen enternasyonalizmin gelişmesini ve uygulanmasını tehdit eden inkarcı yaklaşımlara düşülmektedir.

Üçüncü bir kavram olarak Çin, Arnavutluk vb. örneklerini görüyoruz. Bunlar, milli sosyalizm olarak da değerlendirebileceğimiz bir gelişmeyi yaşıyorlar. Bu tür sosyalizmler, dünyanın birçok ülkesinde uygulanma durumundadırlar. Bu sosyalizmin uygulanması ve sonuç alınması için teorik tezler geliştirilmekte ve bunlara önem verilmektedir. Bu yaklaşımın başında Çin geliyor. Çin, gerçekten milli sosyalizme en yakın bir uygulamayı yaşayan ülke durumundadır. Enternasyonalizme yakınlık bakımından, Sovyetler Birliği'ne göre daha sağda olan bir konumu temsil ediyor. Milli çıkarlarına bağlılık anlamında, bunlar için yine aynı kıyaslama geçerlidir.

Nereden bakılırsa bakılsın Çin deneyimi, uluslararası proletarya hareketi içinde, Sovyetler Birliği'nden daha geri bir konumda seyretmekten kurtulamamıştır. Çin sosyalizminin geliştirdiği politikalar, —içte veya dışta olsun—sosyalizmin en bilimsel ifadesinden çok, kapitalizme yakınlığı daha fazla olan politikalar. Özellikle Mao sonrası dönemde, Çin'in durumu kesin böyledir. Mao önderliği, sosyalizme bazı alanlarda katkılara yönelmişti. Mao'nun halk savaşlarının teori ve uygulamasında, kültür devrimi olayında, sosyalizm temelinde sınıf savaşımının güçlü sürdürülmesinde ileri çıkışları vardı. Ama daha sağ olan yanları da mevcuttu. Özellikle parti ve devlet içinde burjuvaziyle birlikte, bir arada yaşamaya —Çeng Siao Ping örneğinde görüldüğü gibi— yönelmiştir Mao; yine bugün birçok kapitalist girişime bile öncülük edebilecek öğelerle de uzun süre aynı parti içinde yaşamıştır; hem de bunu önderlik düzeyinde yer alırken yapmıştır.

Çin deneyimi, Çin tarihinin derin özelliklerine bağlı —yine reel sosyalizmin etkisini yaşayarak— kendine özgü bir model yaratmaya yönelmedir. Bu pratik Çin'i bağımsızlaştırmıştır. Feodal-komprador egemenliği yıkmaya gibi olumlu adımlar atılmasını sağlamıştır. Toprak devrimi ve giderek sosyalist aşamaya yönelinmiş; bu önemli oranda gerçekleştirilmiştir. Buna rağmen, Çin de Sovyetler'de ortaya çıkan durumlara benzer sorunlarla yüzyüze gelmiştir. Bu sorunlar, büyük oranda, ABD ile ilişkileri geliştirmekten, Batılı ülkelerin özellikle teknolojilerini öğrenerek kalkınmak istemesinden kaynaklanmaktadır. Bugün Çin, kurtuluşunu bir kalkınma sorunu olarak görmektedir. Böylelikle ileri kapitalist ülkelere ulaşabileceğini ve hatta onları aşabileceğini söylemektedir. Giderek sağa yönelip kapitalizme benzeşme, Çin yönetiminde bugün çok daha belirgindir.

Arnavutluk gerçeği, değişik özellikleri olan bir durumdur. Özellikle Enver Hoca'nın ilkeli, dogmatik bir yaklaşımla Arnavutluk'ta yürütmek istediği bir model vardır. Bu, adeta Arnavutluk'u kendi içine hapseden bir model oluyor. Fakat reel sosyalizmin emperyalizmle içine girdiği ilişkilere tepki gösteriyor. Aynı şekilde Çin'e de karşıdır. Daha çok da Stalin pratikçiliğini esas alan, bunda da son derece katı davranan bir model olmaktadır. Sade-

ce arı bir sosyalizmi uygulamakta ısrarlıdır. Ama yine bunlar da Arnavutluk'un öyle eski ve geri ölçülerini aşmaktan uzaktırlar. Kendilerini bilimsel sosyalizmin seçkin bir örneği olarak kabul ettirmekten hayli uzak olmalarına rağmen gerçekleşen sosyalizmin bir kalesi olarak kendilerini görmekte-dirler.

Şimdi bu örneklerin dışında birçok örnek daha var.

Küba'nın başını çektiği Latin Amerika'da, Afrika'da sosyalizmin çeşitli tanımlamaları vardır. Bunlar da daha çok milli yanları ağır basan ve sosyalizmi bir kalkınma hamlesi olmaktan ileri götürmeyen modeller olarak karşımıza çıkıyorlar. Bunların içinde, şüphesiz ilerici, hatta bilimsel sosyalizme yaklaşan, onu yaratıcı uygulayan örnekler de var. Bu yaklaşımlar, zaman zaman milli yanları ağır basan sonuçlar ortaya çıkarsa da, halen birçok devrimin geliştirilmesinde etkili olan yaklaşımlardır. Genelde bilimsel sosyalizmin somut koşullara uygulanma süreçlerini yaşayanlar, ulusal kurtuluş ve bağımsızlık aşamasında bilimsel sosyalizmle tanışarak onu uygulamaya çalışıyorlar. Bu nedenle de bu ülkelerin haklarında kesin yargılarda bulunmak yerine, sosyalist uygulamalarının sonuçlarını irdelemek gerekiyor. Yani sosyalizm, devrim sürecindeki bu ülkelerde daha yaratıcı nasıl uygulanır, buna bakmak gerekmektedir.

Bilimsel sosyalizmin sorunları önemli oranda bu ülkelerde ortaya çıkmakta, bazen sağ bazen de sol yaklaşımlar biçiminde uygulamalar görülmektedir. Fakat yine de küçümsenmeyecek başarılar da gündeme gelmektedir.

Dördüncü bir kavram olarak Euro-komünizm veya Avrupa sosyalizmi ortaya çıkıyor. Euro-komünizmi, her ne kadar kendini yeni bir komünist tür olarak ortaya çıkarmak istiyorsa da, bırakalım sosyal-demokrasinin bir varyasyonu olarak görmeyi, onun bu aşamadaki bir türevi olarak görmek gerekiyor. Sosyal-demokrasi, komünist hareket içinde burjuvazinin bir yansıması biçiminde ortaya çıkarak, daha 1920'lerde komünist hareketten kopmuştur. Euro-komünizm de, günümüzde, özellikle II. Dünya Savaşı sonrasında gelişerek ve Avrupa burjuvazisinin klasik komünist partileri içindeki etkilerinin bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. Zaten günümüzde Euro-komünizm ile sosyal-demokrasi

hızla birbirlerine benzeşiyorlar. Örneğin, İtalya Komünist Partisi'yle Sosyal-Demokrat Parti veya Sosyalist Parti arasındaki fark giderek siliniyor. Aynı durum Fransız Komünist Partisi ile Sosyalist Parti arasındaki fark için de geçerlidir. Kaldı ki birbirlerinin içinde eriyorlar. Fransız Sosyalist Partisi, Komünist Parti'nin bazı sloganlarına sahip çıkarak onu etkisizleştirmektedir. Komünistler de Sosyalist Parti'nin içinde bu temelde erimekten kurtulamıyorlar. İspanyol Komünist Partisi için de benzer durum yaşandı. Ve zaten diğer küçük komünist partilerinde de bu durum çokça yaşanıyor. Örneğin, Batı Almanya Komünist Partisi, ülkede güçlü olan Sosyal-Demokrat Parti içinde bir klik haline bile gelemmez. Bu kadar zayıf bir komunu yaşıyorlar.

Sosyal-demokrasinin oynamak istediği rolden bahsetmek gerekiyor. Onun bilimsel sosyalizm karşısında ne anlama sahip olduğu daha 1900'lerin başında ustalar tarafından değerlendirilmiştir. Lenin, özellikle bu konuda güçlü tahlil yapmıştır. Yine Marks-Engels döneminde bile revizyonizmle karşı bilimsel sosyalizm savunulmuştur. O halde, bu kavramların günümüzdeki sonuçlarını toparlarsak, sosyalizmin durumu hakkında nasıl bir sonuca varabiliriz?

Şüphesiz önemli birlikler vardır, ama sosyalizmin birliği söz konusu değildir. Eğer sosyalizmin birliğinden, birlik anlamında bilimsel sosyalizmden bahsedilecekse, denenmiş ve gerçekleşen sosyalizmden söz etmek gerekir. Ki bunda da birlik yoktur, ama kavram olarak bilimsel sosyalizm anlayışında birleşilir. Günümüzde bilimsel sosyalizme getirilen tanımlamalar son derece artmıştır. Fakat bütün bu karmaşıklık bizi —emperyalist ideologların bahsettiği gibi—bilimsel sosyalizmin gerçekliğinden uzak tutar mı? Hayır. Bilimsel sosyalizm bugün de toplumu değiştirmenin bilimsel ifadesi olarak geçerliliğini sürdürüyor. Çünkü sosyalizm çağımızın en bilimsel toplumsal bilimidir. Gerek insanlık tarihine, gerek bunun güncel ve geleceğine uygulandığında gerçekçi sonuçlar veren ve insanlığı ilerleten dünya görüşü bilimsel sosyalizmdir.

Bilimsel sosyalizmin uygulama alanları artmış ve çeşitlenmiştir. Bunu da yadırgamamak gerekir. I. Enternasyonal bu konuda

toparlayıcı rol oynamak istedi, ama daha o zaman bile her ülkenin farklı koşulları; kimisinin bağımsız ülke olması, kimisinin bağılılık durumu, yine işçi sınıfının değişik örgütlenme biçimleri kısa bir süre sonra I. Enternasyonal'in oynamak istediği rolü engelledi. II. Enternasyonal de, başlangıçta iyi niyetli ve önemli bir rol oynamasına rağmen, daha sonra, özellikle ülkelerin farklı koşulları ve burjuva iktidarlarının giderek güçlenmesi onu da tasfiyeye götürdü. III. Enternasyonal, gerçekleşen Ekim Devrimi temelinde dünya çapında birliğe ulaşmak istedi; bu amacı doğrultusunda küçümsenmez adımlar da attı. Fakat II. Dünya Savaşının ağır sorunları, özellikle emperyalizmin saldırıları, engellemeleri; ve diğer yandan bir de her ülkenin somut koşullarının farklı oluşu, farklı uygulama sorunlarının kendini dayatması nedeniyle, II. Enternasyonal de feshedildi. Daha sonra da işçi ve komünist partilerinin toplantılarında genelde bir birlik sağlanmadı. Özellikle Çin Komünist Partisi'nin içine girdiği yaklaşımlar, altmışlı yıllarda geliştirilmek istenen bir birliği daha da zayıflatmıştır. Bu yıllardan sonraki birlik çabaları da günümüze kadar sonuca ulaşmaktan uzaktır.

Bu durum sosyalizmin gelişmesi açısından çok kötü bir durumdur. Bu, yalnız Sovyetler Birliği için değil, kendini ekonomik ve siyasi alanda örgütleyerek devlet olmuş diğer sosyalist ülkeler için olumsuzluk ifade eden bir durumdur. Bu nedenle sosyalizmin etkisinde, onlara bağımlı veya bağılı olmayan ülkelerin, partilerin —küçüklüğü-büüklüğü gözetilmeden— bilimsel sosyalizmin sorunları etrafında bir araya geldiği bir tartışma, birlik platformunun açılması uygundur. Bilimsel sosyalizmin teorik sorunları ve çeşitli ülkelerde bu teorinin uygulanmasında ortaya çıkan uygulama sorunlarını gözden geçirmek ve gerçekten sosyalizmin ruhuna uygun bu dünya görüşü çerçevesinde kapitalizmi bir sistem olarak aşmak, onu tasfiye etmek isteyen özelliğine sıkı sıkıya bağlı olmak; ilkede uzlaşmayı kabul etmemek, pratikte de sosyalist devrimin aleyhinde sonuç vermeyecek ve ancak taktik düzeyde uzlaşmalara —ki bunlar da pratik konulara ilişkindir— girebilmek, bu doğrultuda yaklaşımlar geliştirmek, tüm bunlara göz-kulak olup özenle yaklaşmak; bunu sürekli bir tartışma platformu

haline getirmek ve danışılarak kararlar almak gerekiyor. Tabii bu kararların içeriği, "şu ülkede bu kadar sosyalizm gerçekleştirilim, şu partinin önüne şu politikaları koyalım" biçiminde olmamalı. Yani gerçekleşen sosyalizmin güncel-pratik sorunlarıyla uğraşma ve partilerin politikalarını belirleme temelinde değil. Çünkü bunlar, daha önceki Komünist Enternasyonal döneminde yapılanlardır; ve tam başarıya gitmeyen yaklaşımlardır. Bunun yerine sosyalizmin ilke düzeyinde savunulması, kapitalist ideolojiye, hatta feodal uzantılara ve yine sosyalizm içindeki sapkınlıklara karşı sürekli bir mücadelenin yürütülmesi; sosyalist uygulama adı altında gerçekleşen pratik gelişmelere de cevap veren bir birlik anlayışı doğrudur ve bunun sürekli bir şekilde savunulması büyük önem taşıyor.

Bu yönlü bir çalışma için bazı organların geliştirilmesi yerindedir. Böylesi bir ihtiyaca gerekli cevap verilmeli, çeşitli kişi, parti ve hatta devletler düzeyinde temsilciler yollanabilir. İşte olası bir enternasyonal dayanışmaya, ancak bu çerçevede bir geçerlilik kazandırılabilir. Bu konuda mevcut olan birlikler, şu veya bu partinin bağımlılığı altında, şu veya bu biçimde gerçekleşen sosyalizmin ve onu temsil eden ülkelerin etkisi altında oluşan birlikler henüz bu ihtiyacı gidermekten uzaktırlar. Ve bunların sosyalşovenist yönleri, şu ya da bu biçimde yer yer kendini açığa vurmaktadır. Dolayısıyla sosyalizm içi eleştiri günümüzde yaygın olarak yapılmak durumundadır. Hele bu aşamada, özellikle de günümüzde emperyalizmle girilen yeni uzlaşmalar nedeniyle sosyalist ülkelere yönelik eleştiriler yoğun bir biçimde geliştirilecektir. Aynı şekilde millî sosyalizmlere yönelik olarak bu eleştiriler yapılacaktır.

Zaten, sosyalizmi içten bozmanın esas kaynağı olan ve daha çok da bugün Batı Avrupa'nın öncülük ettiği saptırma girişimlerine, tarihte olduğu gibi günümüzde de yoğunca eleştirilerle karşılaşmak şarttır. Bütün bunlar yapıldığında, bilimsel sosyalizmin birliğine doğru giden yolda ileri adımlar atılabilecektir. Aynı şekilde ileri adımlar atıldıkça sosyalizmin gelişmesi de hızlanacaktır.

Örneğin, eskiden olduğu gibi, müslümanlığın merkezini ya

Emevi İmparatorluğunda, ya Abassi, ya da Osmanlı İmparatorluğunda görmemek gerektiği bugün de geçerli bir husustur. Sosyalizmin de özü, bu türden bir imparatorlukta değildir. İslamın özü daha değişik ve kendi içindedir. Tabii daha o zamandan beri İslama Arapçılık hakim kılınmıştır. İşte günümüzde İran, "ben gerçek İslamı temsil ediyorum" diyor. Yarın bir başkası çıkar, bunu başka yerde söyler. Bu tür ihtilaflar tarih kadar eskidir. Hristiyanlık için de bu böyledir. Hristiyanlığın yayılma merkezi bir dönem Roma ve bir dönem Kudüs'tü, daha sonra Antakya oldu. Doğu Avrupa kiliseleri ortaya çıktı. Bugün de halen had safhada dağılmaları vardır. Kapitalizm için de aynı durum geçerlidir. Kapitalizmin birkaç tane merkezi ortaya çıktı. Önce Paris, Londra, bugün New York; hep merkezdir bunlar. Aynı şekilde ideolojileri de çok farklı gelişti. Felsefeden tutalım, çok çeşitli alanlara kadar bu gelişti. Yine ahlaki yaşam çeşitli felsefik anlayışlar açısından olduğu kadar kapitalizm açısından da farklı yaklaşımlar çıktı.

Sosyalizmde de benzer çeşitliliklerin ortaya çıkmasına şaşmamak gerekiyor. Ama bu, en gelişmiş biçimiyle ve bilimsel ifadesiyle, bizi sosyalizm uğruna bir savaşım vermekten alıkoyamaz. Bilimsel sosyalizmin tanımlanmasında ve somut koşullara yaratıcı bir şekilde uygulanmasında sonuna kadar ilkeli davranmak, onun doğduğu günden bugün kadar tamamen geçerli olan ve bundan sonrası için de geçerli olacak doğru bir yaklaşımdır. Herhangi bir ideolojiden, dünya görüşünden daha çok sosyalizm için ilkeli yaklaşım, sınıfın dayandığı zemin ve tabiatı itibarıyla gereklidir.

Proletarya, ancak sınıfları ortadan kaldırdıkça, yok olacak bir sınıftır. Onun dünya görüşünün de bu temelde insanlığı sınıflara bölmekten kurtarmayı amaçladığına göre, bir birlik amacı vardır. Ve yine sınıflar mücadelesi ortadan kalktıkça veya çözümlendikçe sosyalizmin birliği de başlangıçta ilkede olduğu gibi, daha sonra pratikte de gerçekleşecektir. Sosyalizmin birlik ihtiyacı, onun özünden ileri gelmektedir. Başından itibaren sınıfsız bir dünya amaçladığına göre, bir iş bütünlüğü olacaktır. İşçi sınıfı çok sayıda sosyalizmi kabul etmeyecektir. Fakat ancak mücadele ile

bir birlik geliŖeceđine göre, bir yandan birlik, diğer yandan birliğe karŖı çabalar arasında sürekli bir mücadele sınıf eliŖkilerinin önemli oranda tasfiye edildiği döneme kadar sürecektir. Bu gerçeğin ıŖıđı altında sosyalizmin birliği kısa bir tarihi dönem içinde gerekleŖmedi diye de kendi kendimize yerinmemek gerekir. "Neden bu kadar dağılma, parçalanma vardır? Sosyalizmin birliği bir hayaldir. Uğrunda mücadele edilmeye değmez" gibi yanlışlığa d Ŗmemek gerekir. Bilakis birlik, her zaman en üst düzeyde —baŖta ilkede olmak üzere— geliŖtirilmek zorunda olan bir ihtiyaçtır. Sosyalizm için pratik mücadeleler sürdükçe, bu birlik ihtiyaı acilliğinden bir Ŗey yitirmeyecektir.

Sosyalizmin her somut alana uygulanıŖında ortaya çıkaracağı farklılıklar, onun pratiğe geçirilmesinde bir ileri adımı teŖkil edecektir. Bu ileri adımlar g r n Ŗte, içinde paralanmıŖlıđı da taŖısa, ileride daha büyük bir birliğin temeli olarak değerlendirilmelidir. Bu tür ilkeli bir anlayıŖla da bilimsel sosyalizmin birliğine yaklaŖımımızı gerçekçi kılmalıyız. Bu konuda içerisine girilecek bir hayalcilik, sosyalizmi —gerekleŖeceđi veya gerekleŖen ülkede—, kendi milli çıkarlarına hapsedmektedir. Buna marksist literatürde ad verilmiŖtir: Sosyal-Ŗovenizm veya sosyalizmi sadece ilkede bir  topya olarak görmek. Bu, aynı zamanda subjektivizmdir. Bu yaklaŖımlara itibar etmemek gerekiyor.

O halde, gerçekten insanlığın elinde güçlü bir kurtuluŖ silağı olan ve gerçekten ustaları tarafından geliŖtirilerek, bütün emekçilerin mücadeleleriyle de kanıtlanan bilimsel sosyalizmi, her zaman yaratıcı bir biçimde kavramak ve onu her zaman temel toplumsal sorunlarda uygulayarak ilerlemeye yol açmak ilerici insanlığın g revevidir. Günümüze kadarki sosyalizm uygulamaları, birçok hatalara, sapmalara rağmen, bu gerçekliği kanıtlamıŖtır. Bundan sonra da varlığını bu biçimde kanıtlanmış bir temelde en güçlü bir Ŗekilde sürdürecekler.

Siyasal geliŖmelerden yakından etkilenen ve etkileyen bir gölge: Ortadoğu

Ortadoğu gerçeği, gerek bölge halklarının temel tarihi sorun-

larının gittikçe olgunlaşması ve artan bir düzeyde çözümünü dayatması açısından olsun, gerekse uluslararası sorunların kördüğüm noktalarından birisi olması açısından olsun, bölgesel meselelerin odağında olan bir bölge konumundadır. Ortadoğu tarihinde hep bu yönlü bir konumu yaşadı; özellikle ilk ve ortaçağlarda dünyanın kaderini önemli oranda bölgedeki gelişmeler belirliyordu. Bilinen insan topluluklarının gelişmesi burada daha hızlı bir seyir izlemekteydi. Sınıflı toplumlara geçiş, yazılı tarihin ortaya çıkması da yine aynı şekilde Ortadoğu bölgesinde ortaya çıktı. Temel uygarlıklar; yani köleciliğe dayalı uygarlıklar olan Mısır, Babil, Hitit, Pers ve daha sonraki büyük köleci imparatorluklar bu alanda ortaya çıktılar. Tabii bu durum, insanlık tarihini önemli oranda koşullandırdı. Temel siyaset kuralları dinler, ahlak öğretileri bu uygarlıklar temelinde ortaya çıktı ve insanlığın malı oldu. Aynı şey, ortaçağda feodal uygarlığın gelişiminde de büyük bir role sahiptir. Gerek hristiyanlığın, gerekse de islamîyetin doğuşundan feodalizmin ortaya çıktığını görmek gerekir. Bu, insanlık tarihi açısından önemli bir aşamadır ve doğuş ile birlikte büyük imparatorluklar kuruldu. Bütün dünya arenasına giderek hükmeden gelişmeler, yine uygarlığa ve çeşitli değerlerine önemli katkılar Ortadoğu'da sağlanmıştı.

Kapitalizmin doğuşu, şüphesiz Avrupa'nın —özellikle Batı Avrupa'nın— eseridir. Yakın çağlarda uygarlığın yükselişinde Batı öncü duruma gelmiştir. Batının artan bu öncü konumu karşısında Ortadoğu sönükleşti ve kapitalizm, emperyalist aşamaya vardığında bu sönükleşme neredeyse unutulmaya kadar vardı. Evet, bu dönemde uygarlık alanları ve buralarda yaşayan uygar halklar sönmeye yüz tuttu. Ortadoğu'nun uygarlığı böyle sönükleşirken, kapitalizmin geliştiği alanlarda halklar uluslaştılar. Ve dünya çapında bir hakimiyete ulaştılar. Başta İngiltere, Fransa ve günümüzde de ABD ve ABD'nin başını çektiği imparatorluklar gelişti. Bu gelişmeden, —bütün dünyada olduğu gibi— Ortadoğu halkları da olumsuz yönden epey etkilenmeye uğradılar. Ve günümüze kadar etkisi daha da şiddetlenen bir bağımlılık altına girdiler.

Kapitalizme karşı dünya çapında sosyalizmle cevap verildiği, bunun merkezine de Rusya'nın oturtulduğu bilinmektedir. Sos-

yalizm, kapitalist emperyalizmi durdurmada, onu dünya çapında geriletmede büyük bir temel teşkil etti. Gerçekten günümüze kadar —Batı etiketli kapitalist uygarlığın önemli konularda aşılmasıyla birlikte—daha çok onu sınırlama, ona karşı kendini bir sistem olarak geliştirmede iddialı olan —başını Sovyetler Birliği'nin çektiği— sosyalist sistem ortaya çıktı. Bu noktada, bölgede gerçekleşen sosyalizmin etkisi çok sınırlı oldu. Kapitalizmin geliştirdiği bağımlılığa, hakimiyete karşı sosyalist sistemin etkisi sınırlıdır. Bazı milli kapitalist gelişmeleri ve bu gelişmelere öncülük eden hareketleri desteklemişse de —Mısır, Irak vd. ülkelerde—, bu desteğini öyle fazla uzun süreli kılmadı. Bölge üzerinde etkisi vardır, fakat bu etki o kadar güçlü değildir. Bölgede, kapitalist değer yargıları, siyasi hakimiyeti; ve daha çok da kapitalist ekonomik kuralların feodalizmle içiçe yaşanması daha ağırlıktadır. Burada uygulanmak istenen sosyalizm, milli kapitalizmi amaçlamaktan öteye varmıyor. Özgür bir kapitalizmin gelişme şansı olmadığı için, geliştirilmek istenen milli kapitalizm çok çarpık geliyor. Tabii özgür kapitalizmin şansının olmadığı yerde, sosyalizmin etkileri de çok sınırlıysa; burada had safhaya ulaşmış bir bunalımdan bahsetmek gerekiyor. Çünkü kapitalizm, feodal koşullardaki üretime göre, daha ilerleten bir üretim biçimidir. Bu, feodal üretim koşullarının da ortadan kalktığı bir geçiş döneminin toplumu oluyor.

İşte, bölgedeki toplumların bu durumu, günümüzde de mevcut siyasal çerçevenin sınırlarını oluşturuyor. Kapitalist emperyalizmin bağımlılık ekonomisinden tutalım siyasi alana kadar, kendi öznal, özgücüne dayalı gelişme dinamiklerini yitirmiştir. Bağımlılıktan başka çaresi kalmamış; özellikle bu durum işbirlikçi sınıfların konumunda çok açıkça görülmektedir. Her alanda bir bağımlılığı, adeta kendileri davet ediyorlar. Sosyalizmin yaratıcı bir uygulamasından doğacak gelişme imkanı da bulunamamıştır.

O halde bölge bir bunalım içinde, dolayısıyla bu bunalımdan ötürü bir devrimci çıkış aşamasındadır. Nitekim günümüzdeki durumu böyle bir süreçtir. Bölgenin köklü tarihsel sorunları vardır. Bölge halkları kültürleri uyanmak istiyor. Ve gerçekten salt bir dönem değil, tarihte uzun dönemlerce insanlık tarihine dam-

gasını vurmuş bölge halkları ve onların temsil ettiği kültür, gerek kapitalist emperyalizmin dayatmak istediği bağımlı uşaklığı aşıl-ayan kapitalist yayılcılığa karşı gerekse de reel sosyalizmin milli kapitalizmi yaratmaktan öteye varmayan etkilerine karşı bir kurtuluş özlemi içine giriyorlar. Bu konudaki milli sosyalist ögele- rin bile ilericiiliğinden bahsediliyorsa, halkların, bu tarihi ger- çeklerine olan bağlılıklarından ileri geliyor. Hatta bugün İran'ın, islam devrimi altında dalgalandırmak istediği bayrak emperya- lizme karşı iş yapıyorsa, gerçekten sonuçta, bunu dikkatle değér- lendirmek gerektiği ortaya çıkıyor.

Gerçekten Ortadoğu'daki gelişmeler —Lübnan'da görüldüğü gibi— çelişkilerin bu kadar içiçe geçip sınıfsal, ulusal, dinsel, mezhepsel, aşiretsel, kültürel açıdan bir yumak teşkil etmesi; dünyanın hiçbir bölgesinde görülemeyecek bir durumdur. Ne- den bu durum yaşanmaktadır? Çünkü, Ortadoğu insanlık tari- hinin oluşum merkezidir. Yine, kendisini dayatan kapitalist-em- peryalist sistem, bölgenin bu özelliklerini temel alarak, sömürü- sünü sürdürmek için var olan çelişkileri daha da alevlendirdiği için bu durum ortaya çıkıyor.

Kapitalizm, bölgeye girerken milli devletler yaratma teme- linde girmiyor. Özellikle, hemen hemen girdiği her ülkenin bünye- sine, böl ve yönet taktiğini temel aldı. Arapları onlarca parçaya böldü; yine İran'ı her bakımdan parçalar duruma getirdi. Ulusal sorunları çözümsüzlüğe götürecek yapay sınırlar yarattı. Hemen hemen bütün bölge halkları parçalandığı gibi, onların kültürel ihtiyaçları dikkate bile alınmadı. Tabii ki bütün bunlar sorunları ağırlaştıracaktı. Kısacası, tarihsel gelişim ve emperyalizmin etki- leri bu çelişkiler yumağının oluşumunu iyi açıklıyor. Bu çelişkilere devrimci bir çözüm sunacak sınıfsal, sosyal oluşumun da geri olması durumu, bunalımı diğer bir yönden ağırlaştırıyor. Hemen hemen ulusal-sosyal yapıdaki tüm önemli alt-üst oluşlarda, bunu mümkün kılacak bir kesimin oluşması gerekiyor; bir sosyal olu- şuma ihtiyaç vardır. Böylesi bir oluşumun önünde de, ağır feodal ve günümüzde işbirlikçi burjuvazinin engellemesi vardır. Bu en- gelleme yüzünden, sosyal oluşumlar bir türlü bağımsız olamıyor- lar. Tabii ki, buna bir de tarihten süregelen çaresizliği eklemek

gerekiyor.

Bugün Ortadoğu bölgesinde, ailelere dek bir parçalanma yaşıyor. Kimilerine bu durum çağdışı gibi gelebilir. Fakat bu, tarihsel gerçeklerle açıklanabilecek bir durumdur. Ve bu gerçek Ortadoğu'nun bir aynasıdır. Lübnan'da olduğu gibi, Ortadoğu çapında da benzer çelişkiler ortaya çıkabilir. Böyle olunca da, elbette ki gelişmelere önderlik edebilecek güçler son derece bölünmüş olacaklar ve bu durum da önderliğin gelişiminde zorluklar yaratacaktır. Zaten gerek Arap ulusal kurtuluş hareketinde, gerek İran ve hatta bir anlamda Türkiye solunda, bu işlere öncülük etmek açısından dayanılacak sınıf zemini, ulusal özellikler önemli oranda çarpıktır. İşte bu durum da bunalımı ağırlaştırıyor. Ama bütün bunlara rağmen, diğer bir gerçek de şudur: Bölge halkları devrim silahından başka hiçbir silahla kurtulamazlar. Bunun objektif şartları günümüzde en can alıcı bir biçimde yaşanmaktadır.

Ortadoğu bunalımını, ne reel sosyalizmin milli kapitalizmi geliştirme yöntemleri ve ne de emperyalizme bağımlılık politikası çözebilir. Bu iki yöntemin denenmesinden ortaya çıkan sonuçların neler olduğu biliniyor. Bu politikalar, bölgede çözümsüzlüğü geliştiren modellerin adıdır. Özellikle, emperyalizmin Türkiye üzerinde denediği model, Türkiye pratiğinde büyük bir iflası yaşıyor. Dolayısıyla ne reel sosyalizmin önermeleri, ne de kapitalist emperyalizmin öngördüğü modeller bölgeye şu anda bir seçenek oluşturabiliyor. Bu yüzden bölgede büyük bir boşluk ortaya çıkıyor. İdeoloji ve politika ile bu boşluğun doldurulması için İran'ın, Arap ulusal kurtuluş hareketinin bir çıkışları vardır. Tabii bunların içinde bulunduğu durum biliniyor. Arap ulusal kurtuluş hareketi, İsrail tarafından durdurulmuştur; İran'ın çıkışı ise adeta Irak'ta düğümlenmiştir.

Gerçekten İran-Irak savaşı bir çözümsüzlük aşamasına gidiyor. Arap-İsrail çelişkisi de öyle bir aşamaya varmış ki, sorunlar çözümlenmediği gibi milyonlarca insanın kanı akmıştır. Gerçekten bir arpa boyu kadar çözüme doğru gidilmiş değildir. Örneğin emperyalizmin, Türkiye modeline bel bağlaması sözkonusuydu. 8 yıldır bu modeli yaşatmak için dünya kadar para döktüler. Yine,

bu modeli görölmemiş baskı ve işkenceyle yürütmek istediler. Ama bu en son model, kendi insanlarını en büyük bir bunalıma ve kandırmaya uğramaktan öteye sonuç vermedi.

Yine, Arap-İsrail çelişisini bölgenin en büyük çelişkilerinden biri olarak görmek gerekiyor. İsrail gerçeğinin çok eski tarihi bir temeli vardır. Bugün kendi ülkeleri olarak tanımladıkları topraklardan, kendi insanları kaç bin yıl önce kopup dünyaya savruldu-lar. Fakat bu insanlar, Yahudi dini etkisi altında bağınaz bir biçimde varlıklarını sürdürdüler. Ve gerçekten bunda Yahudi dini-nin kendi insanlarını üstün görme ve bundan hareketle gittikleri toplumların gözeneklerine yerleşme ve bu temelde sürekli para-sermaye, ticaret işleri ile uğraşma, dolayısıyla toplumun —ister ortaçağda, ister yakınçağda olsun— kontrolünü bu para gücüyle ele geçirme, siyasi iktidarları etkileyerek bağlama; böylelikle Ya-hudi topluluğuna her zaman seçkin bir yer verme konusunu muaz-zam ölçülerde başarmışlardır. Ve gerçekten uyuyan bir dünya, bir de üzerinde hüküm süren Yahudi dünyası vardır. Birçok ideolo-jinin oluşumunda, özellikle ortaçağda mezheplerin ve hatta savaş-ların gelişiminde Yahudi dininin etkisi önemli derecededir.

Yahudicilik, Rusya ve Doğu Avrupa'da nüfüz ettiğinde, kapita-lizmi konuşurmanın prototipini oluşturuyor. İlkel sermaye biri-kimi önemli oranda Yahudilerin kontrolü altındaydı. Bu ise Yahudi milliyetçiliğinin gittikçe gelişmesine yol açar. Hatta Rusya devri-minde Bundçuluğun gelişimi vardır. Bu Bund (Yahudi milliyetçili-ği) örgütü giderek siyonist bir oluşuma yönelir, daha sonra da siyonist bir kongre toplar. Bu kongrede Dünya Yahudiler Birliği kurulur. Ve amaçları, binlerce yıl sonra tekrar savruldukları top-raklara dönmek ve yerleşmek, burada bir devlet kurmaktır. Bu temelde de dünya savaşlarının gelişiminde önemli oranda etkide bulunuyorlar. O dönemler Osmanlı İmparatorluğuna bağlı olan Filistin'i bir yayılma alanı olarak gördüklerinden, önce onu para ile satın almak istiyorlar. İstediklerini elde edemeyince, bir Türk burjuva hareketi olan İttihat-Terakki'yi oluştururlar. O dönem Osmanlı padişahı olan Abdülhamit'e karşı bu oluşumu kullanı-yorlar. Daha sonra Osmanlı İmparatorluğu kısmen parçalanıyor. Ve böylelikle, Yahudilerin Filistin'e ilk yerleşimleri gerçekleşiyor.

Tabii bu şiddet temelinde bir yerleşmedir; para ile satın almadır. En son olarak, II. Dünya Savaşında Hitler'in Almanya'da Yahudilerin gerçeğine karşı yürüttüğü katliam da bu çabalara eklenince, amaçlarına ulaşmada daha bir hırsla çalışmalarını yürütmeye başlıyorlar. ABD ve İngiltere de Yahudilerden yana ağırlıklarını koyunca, II. Dünya Savaşından bu kesimler başarıyla çıkıyorlar.

II. Dünya Savaşı sonrası dönemde, Arap ulusal hareketi zayıf bir konumda ve feodal-aşiretçi ögelerin önderliği altındadır. İngilizlerin bölüp-parçalama taktikleri güçlüdür ve kontrol kendilerinin elindedir. Bölgede İngilizlerin hakimiyeti söz konusudur. Yine İngilizlerin desteğiyle siyonizmin etkinliği ABD'de çok daha fazladır. Yahudilerin de para gücüyle yerleşim çabaları daha da yoğunlaşır. Ve savaş sonrasında bilindiği gibi Filistin topraklarında bir İsrail devleti kurulur.

İsrail devleti doğduğunda Arap milliyetçiliği zayıftır. Bütün çırpınmalarına rağmen bu gelişmeyi durduramazlar. Çünkü güçlü, ciddi bir üslenme vardır. Aynı zamanda bu üslenme, emperyalizmin ciddi bir saldırı mevzisidir. Emperyalizm bu üs vasıtasıyla bir yandan Arap işbirlikçilerini kendine bağlarken, diğer yandan Arap ulusal kurtuluş hareketini ezdirmek amacındadır. İşte bu nokta çok önemlidir. İsrail görünüşte bir Yahudi devletidir, ama özünde dünya kapitalizminin gözde unsurlarının adeta yoğunlaştığı ve yine emperyalizmin göz-kulak olduğu kendine özgü bir oluşumdur. Bu oluşumun dünyada dayanakları olduğu gibi, ona büyük bir destek de vardır. Aynı zamanda bu güçlü konumu itibarıyla bölge üzerinde etkisini de rahatlıkla yürütebilecek bir durumdur.

Gerçekten siyonizmi, bir Yahudi milliyetçiliği olmaktan ziyade, önemli bir emperyalist araç olarak değerlendirmek gerekiyor. Yahudi ırkını, insanını; Hitler'in temsil ettiği bir ırkçılık gibi görmek ve değerlendirmek de yanlıştır. Yani, Yahudi emekçisi, aydını da vardır. Bunların durumu farklı; İsrail'de yoğunlaşan Yahudi emekçileri de vardır. Özellikle Hitler'in Yahudi ırkına karşı geliştirdiği ırkçılığın vahşiliği biliniyor. Bu ayrı bir noktadır. Fakat bugün, siyonizmde yoğunlaşan daha çok; Arap gerçeğine, onun ulusal hareketine karşı geliştirilen bir politika ile Güney Afri-

ka'da ve Latin Amerika ülkelerinde gördüğümüz bir ırkçılık ve azgın bir faşist-askeri diktatörlüğün İsrail'de de uygulanmasıdır.

Tabii bu arada siyonizmin, Türkiye gerçeğindeki rolüne de değinmek gerekir. Türk gerçeği kendisini tamamen islamcı saymasına ve siyonizmle hiç ilişkisi yokmuş gibi göstermesine rağmen, özünde ekonomik ve siyasal olarak rejimini şekillendirmede, tamamen siyonizme dayanan bir yapıdadır. İttihat-Terakki Cemiyeti de siyonistlerin oluşturduğu bir kuruluştur. M. Kemal kendisi bile ünlü bir masonudur. Ve nitekim Türkiye'nin birçok devlet adamlarının da mason oldukları biliniyor. Dolayısıyla siyonistlerin, Türkiye'de de ekonomi ve politikanın yönlendirilmesinde etkileri vardır. Türk milliyetçiliğinin oluşumunda masonların etkisi büyüktür. Tabii masonluğun oluşumunda siyonizmin etkisi vardır. Siyonizmin konumu böyle olunca, bölgede siyonizmin etkisini İsrail'in sınırları dışında görmek ve bütün bölge üzerinde bir politik, ekonomik hakimiyet peşinde olduğunu, uluslararası çok güçlü dayanakları olduğunu ve hatta Sovyetler Birliği'nde de etkisini görmek mümkündür. Yahudi hareketi, bugün Sovyetler Birliği'nde de devletin başını en çok ağrıtan bir hareket durumundadır. Her gün göçmen listeleri sunuluyor. Reagan bile, onlarla görüşmeyi esas alacak kadar bunlara değer verdiğini ortaya koydu. Demekki, bu kadar güçlü olan bir hareketin konumunu doğru değerlendirmek gerekiyor.

Bugün siyonist güç, her ne kadar görünüşte sadece Filistin halkının üzerinde terörü ve göç ettirmeyi uyguluyorsa da, bunun gizli yürütüldüğü alanlar da vardır. En başta Türkiye üzerinden bir halka geliştirilip, bu devrime karşı kullanılmak isteniyor. Evren-Özal rejiminin oluşumunda da bu saldırganlığın etkisi açıktır. Yine dünyanın birçok parçasında bu askeri-faşist diktatörlüklerin yönetime getirilmesinde bu etkiyi görmek mümkündür.

Arap ulusal kurtuluş hareketi, böylesi bir gelişmeye karşı sağlıklı bir temele oturamadı; çünkü başında feodal-aşiretçi önderlik vardı. Ayrıca, Arap ülkelerinde kapitalist gelişme çok cılızdır. Ta 1960'lara kadar bu önderlikle Arap ulusal kurtuluş hareketi yönlendirilmek istendi. 1950'lere kadar uzun bir süre Ürdün Kralı Hüseyin'in babası Filistin hareketini yönlendirmek istedi. Tabii ki

bu, İsrail devletinin kuruluşunu engelleyemediği gibi, onun kuruluşuna birçok imkan da hazırladı. I. Dünya Savaşından sonra kurulan Arap devletçikleri de siyonist devletin kuruluşuna zemin oluşturdu.

Arap ulusal kurtuluş hareketi, henüz radikal bir nitelikte değildir. Arap milliyetçiliği, içinde bulunduğu ilkelikten ötürü güçlü bir ulusal kurtuluş hareketini ortaya çıkaracak durumda değildir. Parçalanmaya her zaman açıktır. İlkel milliyetçilik kabile temelinde güç olmaya önem verir. Bu durum da parçalanmayı geliştirmektedir. Bu, Araplarda çok daha yaygın ve daha ileri boyuttadır. Araplarda biraz modern gelişme veya bir burjuva sınıf gelişimi ortaya çıktığında, artık İsrail güçlenmiş bir durumdaydı. 1960'larda Arap ulusal kurtuluş hareketi radikalleşmeye yüz tuttuğunda Filistin'in durumu biliniyor. Bugünkü Filistin önderliğinin oluşumuna yol açan Fetih hareketinin ortaya çıkması, yine bugünkü Suriye direnişine önderlik eden Arap Baas Partisi'nin iktidara doğru tırmanması ve Irak'ta benzer gelişmelerin yaşanması, ileri gelişmeleri ifade ediyordu. 1950'lerden sonra Mısır'da Nasırcılık hareketi gelişti. 1960'larda bu gelişmeler yükseldiğinde, gerçekten İsrail artık oturmuş bir devlet durumuna gelmişti. İşgalci de olsa, tepeden tırnağa silahlı da olsa, yine de böyle bir güçtür.

1960'lardan sonra önderlik konumuna yükselen küçük-burjuvazi, o bilinen '67 savaşına girişir ve ağır bir yenilgiye uğrar. Bu savaştan sonra İsrail sınırları bir kat daha genişler. '67 savaşı, gerçekten Arap radikalizminin aldığı büyük bir yenilgidir. 1967'den sonra Arap ulusal kurtuluş hareketinde alt-üst oluşlar yaşanır. Filistin hareketinde radikalleşme gündeme gelir. Halk Cephesi, Demokratik Cephe biraz gelişmek isterler. Arap Baas Partisi'nde daha fazla sola açılma; Esad önderliği ortaya çıkar. Bu da '67 krizinin bir sonucudur. Irak'ta Saddam ortaya çıkar, Mısır'da Nasır ölür, Libya'da Kaddafi yönetimi ele geçirir. İşte bunlar radikal gelişmelerdir. Bu radikal gelişmeler, 1973 savaşında kısmi bir başarıya ulaşır. Özellikle bu konuda Suriye'nin konumu daha belirgindir. Bu gelişme, Arap ulusal kurtuluş hareketinde kendine daha fazla güvenme, bir yandan da sosyalistlerle dostluğu geliştirme, içerde modernleşmeyi öne alma gibi ileri adımlara götür-

dü. Ama yine de bu köklü bir gelişme olarak değerlendirilemez. Çünkü, bu reformist bir gelişmedir. Aslında bu gelişme, 1982 Haziran'ındaki İsrail saldırısı karşısında yenilgiye uğramaktan kendisini kurtaramadı. 1970'lerden günümüze kadar Araplarla İsrail arasında stratejik dengeye ulaşma çabaları vardır. Suriye de önderlik peşindedir. Bu çabalar hep İsrail'le stratejik dengeye ulaşma doğrultusunda geliştirilmektedir. Örneğin, "eğer İsrail'le barışa oturulacaksa önce stratejik dengeye ulaşmak gerekiyor" deniliyor.

En son olarak yapılan Arap ülkeleri zirvesinde birlik çabaları geliştirilmek isteniyor. Ama diğer taraftan Mısır'ın ABD ve İsrail yanlısı tutumu bu birlik önünde engeldir. Bu nedenle, Arap birliği görünüşte sağlanabilir, ama özünde ayrılık devam edecektir. Bir de buna üstten Sovyetlerin ve ABD'nin bölge üzerindeki barış planları eklenebilir. Bunlarla bir Ortadoğu konferansına gidilmek isteniyor. Arap zirvesinin amacı budur. Sovyet-ABD zirvesinin de bir gündem maddesi buna yöneliktir. Ancak bu gelişmeye karşı direnen güçler vardır. Böylesi bir konferanstan, tam istediği doğrultuda olmadığı için Arap radikalizmi memnun değildir. Bu konferansta çözüm arayacak güçler, her iki taraf da zayıftır. Dolayısıyla böyle bir konferans toplarsa bile, kesin bir çözüme ulaşılması zor görülmektedir.

Arap ulusal kurtuluş hareketinin durumu böyle. Belki İsrail ile uğraşmaya devam edecektir. İsrail dayattığı bağımlılıkla birlikte, ABD ile bölge üzerinde hakimiyet geliştirmek istiyor. Arap ulusal kurtuluş hareketi ise birlik, özgürlük ve bağımsızlık talep edecektir. Tabii bu çelişki öyle kısa vadede çözümlenecek bir çelişki değildir. Eğer Arap ulusal kurtuluş hareketi Mısır gibi boyun eğerse, bu çelişki İsrail-ABD lehine çözümlenecek. Direnmeyi daha da geliştirmek isterse, bu çatışma ile sonuçlanır. Şimdilik bir denge söz konusudur; fakat bu son derece kararsız bir dengedir. Taraflar bazı taktik çatışmalarla dengeyi lehlerine çevirmek istiyorlar. Ama hala dengenin öyle köklü bir kayışı da söz konusu değildir. Dengenin köklü değişmesi için önemli bir savaşa ihtiyaç vardır. Bu savaş hangi taraf üstünlük sağlarsa, denge açık ki onun lehine değişebilir. O zaman da savaştan başarı ile çıkan güç kendi

görüşlerini kabul ettirmede şans sahibi olabilir. Ama öyle bir olasılık, henüz güncel gelişmeler arasında gözüküyor. Ancak bunun, birçok nedeni olduğu için koşulları vardır. Bu gelişme hiç gündeme gelmeyecek, mevcut durum hep böyle devam edecek, demek de gerçekçi olmaz.

Bölgedeki diğer bir önemli gelişme de, Arap gericiliğinin desteklediği Irak Saddam rejimi ile İran rejimi arasındaki savaştır. Arap gericiliğinin, özellikle bizzat İsrail ve ABD'nin yönlendirmesiyle böylesi bir savaş içine itilmiştir. Saddam'ın şovenist amaçları, İran devrimine karşı rahatlıkla zafere gitmek için, bu devrimden rahatsız olan emperyalizmin desteğine güvendi. Fakat umduğunu bulamamış, hesapları tutmamıştır. Başlangıçta kısmi bazı başarılar elde ettiyse de, daha sonra İran islam devriminin kendisini toparlamasıyla birlikte durum tersine döndü. Hatta savaşın ortalarında epey sıkışan Irak, yenilgiyle yüzyüze geldi. İşte tam da bu dönemde emperyalizmin ve hatta reel sosyalist ülkelerin korumasına girdi. Burada öyle bir noktaya geliniyor ki, Saddam'ın yıkılması Arap gericiliğinin peşpeşe devrilmesi ve bu da bölgede dengenin alt-üst oluşuna yol açacaktır. Doğacak böyle bir sonuçtan dolayı, ABD ve başını çektiği emperyalist sistem, Arap gericiliği ve bölgenin diğer devletleri —başta Türkiye—, böyle bir alt-üst oluşu kesinlikle kabul etmeyeceklerini açıklıyorlardı. Dolayısıyla Saddam rejimine askeri, siyasi ve maddi desteklerini artırarak onu devrilmekten kurtarıyorlar. Bu sefer İran, muazzam ekonomik zorluklar altına giriyor; siyasi ve diplomatik alanda tecrite alınıyor, özellikle silah ambargosuyla ablukaya alınmak isteniyordu. Böylelikle, başlangıçta Irak'ın başarısı, sonra İran'ın ve daha sonra da bir denge oluşturuldu. Burası da önemli bir çelişki odağı haline getirildi. Bu çelişki odağı bugün bir ateşkes ile çözüme götürülmek isteniyor. Ancak bunun da yeni çelişkilere gebe olduğu açık olan bir durumdur.

Bölgede dikkate alınması gereken, Arap-İsrail ve İran-Irak arasındaki çelişkilerdir. Bölgede gelişme kaydetmek ve politikasını yürütmek isteyen her gücün bu iki çelişkiyi dikkate alması gerekiyor. Bunlar iki büyük çelişkidir ve bu iki çelişki de birbirine son derece bağlıdır. Bölgedeki denge savaş temelinde olan bir

dengedir. Bu denge ne Orta Amerika'daki dengeye ve ne de Hindistan'daki dengeye benziyor. Hatta Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki dengeye de benzemiyor. Ortadoğu'daki denge orduların sıcak savaşım cephesinde yüzyüze oldukları ve geri cephe- den tüm ekonomik, siyasal sistemin hizmet ettiği bir dengedir.

Görünüşte, bölgedeki denge normal bir statüko olarak var- sayılıyor. Ancak bu statükoyu içten yok etmek için, tarafların tüm güçleriyle çalıştığı bir gerçektir. Ekonomiler savaşa göre düzen- lenerek, bütün siyasal gelişmeler, bu çelişkiler temelinde vücut bulmaktadır. Ortaya çıkmak isteyen her güç, bu etkiye maruz kalarak hem etkilenmekte ve hem de etkilemektedir. Zaten böl- gedeki gelişmeler birleşiktir. Bölgedeki gelişmelerin birleşikliği, olası devrimci gelişmelerin de birleşikliğini ortaya koymaktadır.

O halde, sıcak savaşın etrafında kurulan bu dengeyi somut- laştırmakta büyük yarar vardır. Hele bu dengeyi dümdüz görmek, ona savaş gerçeği dışında yaklaşmak, hemen sonuç alınacak bir muharebe olarak ele almak gerçekçi bir tutum olmaktan uzaktır. Zaman zaman cephe savaşları gündeme gelir. 1973-82'de Arap- İsrail çatışmasının savaşa dönüşmesi ile İran-Irak arasında 8 yıldır süregelen savaş, buna örnek gösterilebilir. Bunun yanısıra zaman zaman gerilla savaşları da gündeme gelmektedir. Yine, Lübnan'da uzun süreden bu yanadır devam eden iç savaş, Ür- dün'de patlak veren isyanlar, şu veya bu Arap ülkesinde patlak veren ayaklanmalar bu çatışmanın vardığı biçimlerdir. Bazen devrevi büyük meydan muharebeleri de olur, ama bir yandan da sabotajlar, füze saldırıları gibi karışık bir şekilde süren bir savaştır da. Diğer yandan Irak ve İran'da güçlenen gerilla savaşlarının dinsel nitelikleri vardır. Bunlar içinde tehlikeli olanları da vardır. Bütün bunlar bölgedeki savaşımın ve bu savaşımdaki denge- nin özellikleridir.

Bölgemizin dengesini etkileyen bu gelişmeleri vurgula- mamızın nedeni, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Parti- mizin de bu dengeden yakinen etkilenmesidir. Bugün, Kuzey-Ba- tı Kürdistan'da yükselttiğimiz ulusal kurtuluş mücadelemiz, böl- genin bu dengesinden etkilenmekle birlikte, bu dengeye de bü- yük bir etkide bulunmaktadır. Biz bu gelişmeler çerçevesinde

m¼cadelemizi yönelttiğimiz doğrultuda, daha ileri gelişmeleri de yakalayabileceğiz. Bölgenin muhtemel gelişmelerini değerlendir-diğimizde Partimizin çok önemli rolle y¼klendiđini de görmekte-yiz. Partimiz bu rol¼n¼ de hakkı ile yerine getirmesini bilecektir.

ULUSAL DİRENİŞ TARİHİMİZDE 15 AGUSTOS'UN 4. YILININ TARİHİ ANLAMI, YENİ DÖNEM VE DAYATTIĞI GÖREVLER

Parti hareketimizin, ulusal direniş savaşıımızın ve belki de halk tarihimizin en önemli dönemi olan 15 Ağustos Atılımının 4. yılını da geride bıraktık. Her bakımdan derslerle dolu olan bu dönemin, gerek olumlulukların ve gerekse de olumsuzlukların açığa çıkması anlamında iyi irdelenmesi ve bu derslerden gerekli olan sonuçların çıkarılması, geleceğe ilişkin olarak başarılarla dolu bir döneme girmeyi de mümkün kılacaktır. Yine, ulusal kurtuluş devrimimizin zaferini garantileyecek gelişmeleri de, ancak bu görevlerin yetkince yerine getirilmesi ile sağlayabiliriz.

Bu dönem üzerine söylenebilecek çok şeyler vardır. Bu dönem hakkında yürütülebilecek eleştirilerin yanı sıra, en önemlisi de çağdaş bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesini mümkün kılacak doğru tezi ve pratiği de ortaya çıkardığını da görmek

gerekir. Bugün gerek halkın, gerek aydınların ve gerekse de toplumun diğer kesimlerinin ilgisini çekmede, 15 Ağustos Atılımı temel gündem maddesi olarak bütün sıcaklığıyla etkisini devam ettirmektedir. Birçok toplumda çok ender olarak görülen o yüzyılların karanlığı içindeki çözümsüzlüğünü, umutsuzluğunu parçalamada bu atılımımızın yol açtığı gelişmelerin rolü belirgindir. Yine, bu atılımımızın bu dönemdeki tüm sorunların merkezini işgal etmesi de en önemli gelişmelerden birisi olarak görülmelidir. Eğer bir ideolojik-siyasal akım, kitle zemini onu özümseyecek bir durumda değilse, ne kadar iyi hazırlanmış olursa olsun bunun adeta bir sabun köpüğü gibi sönmesi işten bile değildir. Önemli olan, bu akımı özümseyecek olan bir toplumsal uyanışı ve hareketliliği sağlamaktır. 15 Ağustos Atılımı ile birlikte Kürdistan'da bu durumun önemli oranda ortaya çıktığını belirtebiliriz. Özellikle de, bu atılımın 12 Eylül faşizmi gibi gelişkin bir pasifikasyon hareketlerinden birinin düzenlendiği döneme denk getirilmesinin önemi çok daha açıktır.

15 Ağustos Atılımının sonuçlarının askeri açıdan incelenmesi başlı başına bir iştir. Yine, bunun siyasal sonuçlarının ele alınıp incelenmesi de büyük bir önem taşımaktadır. Bu atılıma öncülük eden Parti gerçekliğimizin bu dönemdeki gelişimini tüm yönleriyle incelemek de büyük öneme haizdir. Bu değerlendirmelerimize, atılımımızın sağladığı uluslararası sonuçları da eklersek, sonuçta sorumluluğumuzu, rolümüzü ve görevlerimizi belirleyip, sorunu eskisi ile kıyaslanmayacak bir biçimde daha net bir şekilde ortaya koymak ve buradan hareketle yeni dönemlerin daha güçlü bir hazırlayıcısı olmak çok büyük bir önem taşımaktadır. Böyle bir gelişmeyi yakalamamız ise, dünle kıyaslanmayacak bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelemizi daha fazla iddialı kılıyor. Bu durum ise, gerek devrimciler, gerekse de halk açısından olsun eşsiz bir dönemi yaratmanın fırsatını ele geçirme anlamına gelmektedir.

Bu değerlendirmemizde daha fazla atılımın tarihi, genel siyasi anlamı üzerinde durmak istiyoruz. Bunun yanı sıra günümüzde önemi birinci plana çıkmış olan devrimci taktiklerin uygulanma sorunu üzerinde duracağız. Atılımımızı derinleştirmek ve bunu

geleceğe yansıtırken, önemli yanlışlıklardan arındırmak ve yetkin devrimciliğe ulaştırmak da önem taşıyor.

Mevcut ortamın olumsuzlukları ve devrimci akımın doğuşu

15 Ağustos Atılımını tarihi planda ele alırsak, halkımızın ulusal kimliğini kazanmada ve çağdaş bir ulusal kurtuluş akımı içine girmede, bu dönem birincil derecede bir öneme sahiptir. Gerek geçmişe ve gerekse de geleceğe ilişkin olarak böylesi bir anlamda ele alınıp, değerlendirilmesi gereken bir süreçtir. Çünkü, tarihimizin hiçbir döneminde, bu dönemde olduğu kadar ulusal sorun ortaya çıkarılıp tartışılmamış ve geniş kesimlerin buna katılması mümkün olmamıştır. Hangi yönden bakılırsa bakılsın, halkımızın tarihsel probleminin bilince çıkarılması en yaygın olarak bu dönemde gerçekleşmiştir. Dolayısıyla bu döneme, tarihin temel bir dönüm noktası olarak da bakmak gerekmektedir.

Parti hareketimizin çıkışına kadar olan süreci başaşağı gidiş, ulusal tükeniş ve çağdaş bir ulusal hareketin geliştirilmesine dair umutların oldukça azaldığı bir dönem olarak değerlendirdik. Bu dönemde ortaya çıkan birçok akım aslında işbirlikçiliğin sınırlarına bile ulaşmayan, meseleyi basit ailesel-kabilese çıkarlardan öteye götürmeyen hareketler durumundadırlar. Yine, aydınlar düzeyinde de —modern bir aydın tabakanın ortaya çıkması hususunda da— sorun akademik bir tartışmanın boyutunu aşmamıştır. Gerek emperyalist ve gerekse sosyalist sistemin soruna yaklaşımı ise kültürel ilgi duymaktan öte gitmemiştir. Siyasal bir akım olarak meseleyi gündemlerinde tutmadıklarını çok rahatlıkla görebiliyoruz.

Yerli egemen sınıfların soruna yaklaşımları ise, feodal baskı ve sömürü sahalarını savunmaktan öte gitmemiştir. Aşiret-kabile etkinliklerini koruma sözkonusu olduğunda Kürtlük meselesini ağızlarına aldıkları, bu çıkarları zedelendiğinde ise, meseleyi rahatlıkla isim düzeyinde bile terkedip, çıkarları neyi emrediyorsa, bu, yüzde yüz bir ulusal inkarcılığa girme olsa da buna kapıldıklarını görüyoruz. Yerli egemen sınıfların isyan adına geliştirdikleri birçok hareket, ulusal nitelikten uzak, buna ulaşmak istedikle-

rinde ise, dayatılan baskı karşısında teslimiyete çok yakın ve çoğunlukla var olan ulusal özelliklerin yitirilmesine daha fazla yol açan karakterde gelişmeler içine girdiklerini belirtmek mümkündür.

Sömürgeci kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ortaya çıkan; özünden boşaltılmış, önemli oranda asimilasyondan geçirilmiş ve boyun eğdirilmiş olan küçük-burjuvazinin elit tabakası, sorunu ya katı ulusal-inkarcı politikaya son derece bağlı biçimde ele aldı ya da basit bir doğru kalkınma meselesinden öteyi görmedi. Bunlar, biraz ilerlemek istediğinde ise, son derece örgütsüz, ciddi bir sorumluluğu üstlenmekten uzak bir şekilde bunu yapmaya çalışıyor ve en ufak bir baskı karşısında yılan, hemen kabuğuna çekilip çıkarları neye el veriyorsa ona kapılan bir durumu yaşıyorlar. Bunlar, bu yapıları ile birakalım devrimci-siyasi bir akımı geliştirmek, işbirlikçilik anlamında bile siyasi bir akıma yönelmekten çekinmekteler. Eğer yasal koşullar el veriyor ve sömürgeci ulusun sol çevreleri belli bir tartışma imkanı veriyorsa, bundan istifade etmeye kalkışan, utangaç milliyetçiliği böylelikle savunma konumunu aşmıyorlar. Bunların dışında radikal, köklü ve devrimci-yurtsever bir siyasal akımın gelişmesi söz konusu olduğunda ise, bunlar vebadan kaçır gibi kaçmaktalar. Hatta böylesi bir gelişmeye "katliamdır, maceracılıktır" deyip gericiliklerini hemen kustuklarını da görmekteyiz.

Yakın dönemde bunların aydın görünümü de olsa; hatta kendilerine "yurtsever, sosyalist, demokrat" gibi kılıflar geçirmiş de olsalar, bunların özde radikalizme karşı oldukları açıktır. Birçok Afrika, Latin Amerika ülkesinde görülen küçük-burjuva radikalizmi anlamında bile, bunların devrimci-yurtsever bir radikal siyasi çıkışa yönelmedikleri, böylesi bir gelişmeye yaklaşmadıkları görülmektedir. Bu örgütler, ismen diğer ülkelerde gelişen radikal küçük-burjuva devrimci-yurtsever gelişmelere çağrışım yapsalar da bunların böylesi bir gelişmeden çok uzak olduklarını rahatlıkla belirtebiliriz. Bizde, sömürgeciliğin gelişim karakterinden dolayı bu sınıfların çağdaş örnekleri ile benzer sınıfsal gelişmeleri olmalarına rağmen, bunların ismen diğer örneklerine benzediklerini, ama özde zıt özelliklere sahip olduklarını teslim etmek

gerekir. Bu durumun böyle olmasının tabii ki köklü nedenleri mevcuttur.

Sömürgeciliğin güncel uygulanış biçimi ile tarihi temeli, yerli sınıfların dumura uğramış halleri, bunların birer ucube olmaktan öteye gidememelerinin nedenleri olarak gösterilebilir. Demek ki, çağdaşlık ve çağdaş aydınlar sözkonusu olduğunda, bizde genel olarak ortaya çıkan, bunların karikatürü bile olamayacak, ölü bir kişiliğin sergilenmesinden öte gitmeyen, burjuva anlamda bile bir radikalizme yönelmeyen, kendinden geçmiş, iddiasız, umutsuz, sömürgecilik, emperyalizm ve iç gericilikle içiçe onların temel dayatmalarından kurtulamayan ve bunu bir kader olarak gören, eğer yaşamak istiyorlarsa, uyuşma ve uzlaşmayı iyi becermelerini şart gören bir zihniyettir. Bütün çabaları, bu güçlerin politikası içerisinde kendilerine bir yer tutma çabasıdır. Bu güçleri aşan bir siyaseti, örgütü geliştirmeleri, bunlarla çelişki içine giren bir politikayı örgütlemeleri, hele hele bunu sıcak savaşıma kadar götürmeleri, bunların rüyalarına bile gelmez. Kaldı ki böylesi bir gelişmeden uzak dururlar ve bunu kendilerinin yüzde yüz ölümü olarak görürler.

Klasik ayaklanmaların durumunu da —yakın dönemdekiler de dahil— değerlendirdik daha önceleri. Bu ayaklanmaların başarı getirme şansı yoktu. Bunlar, aşiretçi-feodal bağlarından ötürü bazı ailelere, hanedanlıklara hizmet etmekten öte gitmediler. Güney Kürdistan'daki hareketin yapısı, bu bakımdan ibret vericidir. En son olarak bu dayandıkları güçlerin kendi aralarında kısmi anlaşmaya varmaları, bunların tamamen iflasına, teslimiyetine ve daha derin bir çöküşe, umutsuzluğa düşmelerine yol açtı. Bunların bundan önceki tarihi de böyle olmuştur. Günümüzde olan durumları da bundan farklı değildir. Yine bunlar çağdaş ideolojik-siyasi bir dönüşüme ulaşmaktan da uzak bulunuyorlar.

Bunlar, ancak dış güçlere dayanarak ayaklanmalara girişebiliyorlar. Bu güçlerin desteğinin kesilmesi ile birlikte, aynı gün nefeslerinin tükendiğini görüyoruz. Bu durumlarıyla da, bağımsız-özgür bir temelden ulusal gelişmeyi de olumsuz yönde etkiliyorlar. Yakın dönemlerde bu özellikte gelişen bütün hareketlerin, halkın ulusal özlemlerine yıkıcı darbeler vuran etkiler bıraktı-

lar. Bunun sonucunda da halkın ulusal gerçeklikten daha fazla kopması, kendi ulusal kimliğinden daha fazla uzaklaşması ve bu sorunları gündeminden çıkarması gibi vahim bir sonuca yol açtığı görülmektedir.

Günümüzde, geleneksel aşiretçi-feodal yapının çözülmesi, komprador bir kesimin doğması ve bunların aydın bir tabakasının ortaya çıkması da farklı bir sonuca yol açmıyor. Bunlardan beklenen, gerek burjuva milliyetçiliği anlamında ve gerekse ulusal bir hareketin önderliğini geliştirme de değildir. Kaldı ki böylesi bir gelişmeyi sağlayacak bir burjuvalaşma sözkonusu değildir. Bu kesimlerin burjuvalaşması hakim ulus burjuvazisinin bir maketi olarak ortaya çıktığından, kendini "kraldan daha fazla kralcı" görmekte, dolayısıyla hakim ulustan sanmaktadır. Yani bunların hakim ulus burjuvazisi ile herhangi bir toprak ve pazar kavgası olmamaktadır. Bunların tüm kavgası, bir acentacılık ele geçirmek, bir malın komisyonculuğunu yapmak ve bankadan kredi almaktır. Hatta bunlar, bir müteahhitliği bile ele geçirmede o kadar iddialı olmamaktalar.

Bu kesimlerin, bazı ekonomik çabaları bu şekilde var olsa da bunu kesin olarak bir siyasal akıma dönüştürmemektedirler. Bunlar, en gerici hakim ulus çevreleriyle, MİT'le sıkı işbirliği içerisinde bazı iş olanaklarını elde edebiliyorlar. Bunlar burjuvalaşma imkanlarına, hakim ulusun en gerici emelleri ile birleştikleri oranda ve uzlaşmanın en tehlikeli biçimlerini kabul ettiklerinde ancak sahip olabiliyorlar. Kuzey Kürdistan'da gelişen işbirlikçiliğin amacı, kırıntılar elde etmekten öte bir amacı taşımamaktadır. Esas olarak sömürüden pay alan sömürgeci kapitalizmdir. Devlet kapitalizminin, Kürdistan üzerindeki sömürüden esas payı aldığını, bütün yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına el koyduğunu daha önceleri yaptığımız değerlendirmelerde belirtmiştik. Sanayileşmede tamamı ile devlet tekeli hakimdir. Bütün kaynakları olduğu gibi Batıya aktararak sömürüyü sürdüren bu tekeller, uluslararası tekellerle de işbirliği içerisinde sömürülerini yürütmektedirler. Kürdistan hakim sınıflarının bu sömürüdeki payı vurguladığımız gibi bir kırıntı almayı geçmemektedir.

En sert bir biçimde geliştirilen bu model içerisinde böylesi bir

burjuvalaşmada Kürdistan adına bir ulusal hareketi geliştir-
mesini, bir pazar kavgasına girmesini beklemek mümkün de ğil-
dir. Ekonomik yapısı bile buna olanak tanımamaktadır.

Bu kesimlerden gelen aydınların durumu da farklı de ğildir. Bunlar, gerç ek anlamda aydın olmaktan ç ok Afrika'da görüldü ğu gibi, özümsenmiş asimilado tabakasıdır. Bu aydınlar, egemen sınıfa ne tam fiziki, ne de dil, kültür açısından benziyor, ama bunlar K rtl kten tam elini çekmiştir. Bugün, karşı-devrim bu tabakaya "Do ğulu gençler" diyor. Bu kesimler, iliklerine kadar ihaneti yaşıyorlar. Bu nedenle bunlardan onurlu bir hareket bek-
lemek mümkün de ğildir. Bunlar sıradan bir onur, bir kimlik arayı-
şına bile yönelmezler. Bu kesimlerin geçmişte ç ok güçlü oldukları bilinmektedir. Sömürgecilik bunları ç ok kötü bir şekilde kullan-
maktaydı. Bu nedenle bunların oynadı ğı tarihi rol olumsuzdu.

Bunlara karşı önceden de eleştirilerimizin var oldu ğu bilin-
mektedir. Bunlar da ç ok cılız olan Türkiye solculu ğunun bir ben-
zerini yürütmeye çalıştılar. Ç ok sınırlı bir anayasal çerçevede
muhalafet etmek isteyen bu güçler, en iddiasız, en korkak, en
güdük ve fazla bir de ğer üretmeyen yaklaşım içinde bazı sözcük-
ler kullanmaya başladılar. Laflarında Kürtlük ve sosyalizm keli-
meleri eksik olmadı. Ama bunlar, kullandıkları bu sözlerin bir
gere ği olan devrimci bir örgütlenmeyi bir yana bırakalım, milli-
yet i bir örgütlenmeyi kurmaya bile yanaşmadılar. Hele böylesi
bir örgütlenmenin eyleme yansımaya ise hiç yaklaşmadılar;
bunda kendi ölümlerini gördüler. Bu konuda biraz ilerlemek is-
teyenleri ise, lafazanlıkları ile mahk m etmeye çalıştılar. Bunlar
Çok iyi biliyorlar ki, e ğer kendilerinden daha ileri bir gelişme
olursa maskeleri düşecektir. İşte, bu nedenden dolayı sömürge-
cilikten daha çok bunlar devrimci-radikal hareketlerin gelişme-
sine karşı durdular. Bu konuda başarılı olmak için de bütün güç-
lerini harcadılar.

Bugün bunlar tam bir ölüm noktasında bulunuyorlar. Adeta
nesli tükenmiş bir durumu yaşıyorlar. Uluslararası alanda bir şey-
ler alıp-satma çabası ile Kürdistan ger e ği üzerinde biraz oynaya-
bilme ve bazı şeyler elde etme çabası ile arz-ı endam ediyor ve
kendilerini satışa çıkarıyorlar.

Bunlar halen, tarihin en güçlü çıkışı olan Partimize saldırıyorlar. Sömürgeciliğe karşı mücadeleden çok, bunlar devrimci çıkışın engellenmesi için çaba harcamaktalar. Bunların böylesi bir saldırıya yönelmelerinin temelinde yatan nedenlerin ne olduğunu biliyoruz. Bu nedenle bunların saldırılarını yadırgamıyoruz.

Yaşanılan bütün bu gerçekler ne anlama gelmektedir? Tarihi gelişimimizin başaşağı yöneldiğini, katliamlarla birlikte ulusal kimliğinden uzaklaşmanın, toplumsal yönden dumura uğramanın yaşandığını ve son derece olumsuz bir tablonun olduğunu görebilmekteyiz. Eğer bu ortama müdahale edilecekse, hangi tarihi gelişmeye karşı yapıldığı ve nasıl yeni bir gelişmeye yol açması gerektiği şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Gerçi başlangıçta müdahale edilirken, yüksek bir bilince sahip olunmayabilir ve bunun gerekli kıldığı ağır sorumluluklar bilinmeyebilirdi. Fakat, bu olumsuz ortama rağmen, bizim başaşağı giden tarihe çağın en ileri ideolojisi ve en radikal yöntemle müdahale etmemiz, tarihi bir olaydır. Böyle bir adımın büyük bir sorumluluk isteyeceği de açıktır. Bu tamamen yetkinleşmeyi, her türlü sonucu göğüslemeyi beraberinde getirir.

Bu ortama müdahale ederken, başka çevreler var mıydı, yok muydu? Biz bunu da değerlendirdik. Mesela; dil-kültür özerkliğinden giriş yapmak, bir çözüm olabilir miydi? Bugün emperyalist çevreler Kürdistan politikasını yeniden oluştururken, dil-kültür çözümüne yöneliyorlar. Biz bunu temel alabilir miydik? Söz konusu çevreler, yıllardır, bu politikayı hem de emperyalist metropollerde geliştirmeye ve yaşam hakkı vermeye çalışıyorlar. Bu çevreler, 20-30 yıldır; Kürtlük, Kürtçülük adına, bazı çabalara girdiler. Hatta, bu çalışmalarının tarihini kendileri 100-200 yıl daha öncesine bile dayandırmaktadırlar. Ama, geldikleri noktada Kürt dili ve kültürü üzerinde daha fazla imhaya yol açmaktan öte bir şey yapmamışlardır. Hareketimizin bugün emperyalizmi böylesi politikalar oluşturmak zorunda bıraktığı dönemden önce, bu güçlerin uzun süreli çalışmaları olmasına rağmen, ulusal kültür ve dilin ağza alınmasını bir yana bırakalım, daha da tükeni-şe gitmekteydi.

Benzer bir çalışma sosyalist ülkelerde de mevcuttu. Bunlar

Kürtlûge, ancak edebi yönden bir hizmet yapmayı uygun görüyorlardı. Bunların tarihi de eskiye uzanıyor. Bunların edebi faaliyetlerinin varlığını zaman zaman duyuyorduk. Ama bunların en başta kendi topraklarında, çoğunluğun üzerinde varlıkları bile hissedilmiyordu. Çalışmaları kitapçıkların dışına taşma gücünü gösteremedi.

Bu örneklerden de görüldüğü gibi, işe kültürel özerklik yöntemi ile yaklaşmak ölümü peşinen kabul etmek anlamına gelmektedir. Bunun ise, var olan ulusal özellikleri de yitirmekten başka bir anlamda değerlendirilemeyeceğini görmek gerekir. Çünkü; bu çalışmaların uzun bir tarihi geçmişi olmasına rağmen bırakalım bunların ulusal kurtuluşa ivme kazandırması, tam tersine bu gelişmeye ölümcül bir darbe vurduğunu görmekteyiz. Sömürgeciliğin ise bu tür çalışmaların sonucundan ulusal imhayı daha da derinleştirmeye çalıştığı ve bunu da vahşi bir şekilde uyguladığını görmek gerekir.

Sözkonusu aydın çevreler bu tür çalışmalarını yürütürken, kimisi sosyalist ülkelerdeki bu edebi çevrelerle ilişki ararken, kimisi de emperyalizmin uzun vadeli politikaları içerisinde kendisine yer yapmak ister. Bunlar 20-30 yıldan beri özellikle de ilkel-milliyetçi ayaklanmalardan da biraz güç alarak, emperyalist metropollerde bazı bürolar bile açtılar. Fakat, bunlar o kadar gafil, ölü ve düşkün bir konumu yaşıyorlar ki, bu çevrelere adeta iliklerine kadar bağlanıyorlar. Batıda iseler demokrasicilik, doğuda iseler sosyalistlik adına hareket ediyorlar. Ama kimin için, kimin adına bu sıfatlara soyunduklarını bilmezler. Adeta, papağan gibi bazı sözleri ezberlemişlerdir. Sürekli bir biçimde bunları tekrar ederler. Demek ki, bunların çıkışı reformizm bile kabul edilmeyecek, radikalizmden çok uzak bir çıkıştır.

Böylesi bir çıkışa karşı, bizim tercih edeceğimiz, yani PKK'de somutluk kazanacak olan yaklaşım ideolojik açıdan en ihtilalci, pratik açıdan ise en radikal bir yaklaşım olmak zorundaydı. Bunun dışındaki bütün yöntemler, tarihimizin bu şekilde başaşağı gidişini durdurma ve olumsuzlukları giderme gücünde değildi. Yine denilebilir ki, bunun dışındaki yöntemler daha başlangıçta iflas etmeye mahkumdur. Biz bu gerçeği bugünkü kadar bile-

miyorduk ve bilince çıkarmamıştık. Ama yine de çağımızdaki ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişiminden esinlenerek, yapılması gereken en doğru müdahalenin bizim yaptığımız olduğu sonucuna vardık. Eğer, sonuç alınmak; yani ulusal kurtuluşa gidilmek isteniyorsa, en devrimci ideolojiyi esas almak ve buna pratikte en doğru yöntemi uygulamayı da eklemek gerekmektedir. Bunun dışında başka bir çözüm de yoktu. Yapılanın kendisi de bu olmuştur.

Bu müdahale, niteliği gereği tarihi önemde bir anlama sahiptir. Başlangıçta çoğu kimse, müdahalemizin anlamını böyle kavramamış olabilir. Bugünkü sonuçlarından çok iyi biliyoruz ki, bu büyük gelişmelerin başlatıcısıdır. Vahşi bir sömürgecilik karşısında nefes bile alınamayacak bir ortamda, ilk kıpırdanışların hemen ezileceğini bekleyen, iç ve dış kamuoyu ve çevrelerde kısaca kendisini bu konu ile ilgili hissedenerde PKK'nin bu müdahalesi bir çılgınlık izlenimi yaratabilir veya bunlara böyle gözükebilirdi. Bunlar, böylesi bir çıkışın ömrünün değil yıllar, ömrü ancak aylarla sınırlı olduğu kanısındaydılar. İster dost, isterse de düşman çevreleri olsun hepsinde bu kanı mevcuttu.

Halk yığınları derin bir uykuda ve karanlık bir ortamda yaşıyorlardı. Toplumsal özgürlüğe gösterdikleri ilgi, hayvanlarına karşı gösterdikleri ilginin yüzde biri kadar bile değildi. Gündemlerinin baş maddesini tarlaları ve ailelerinin küçük bir sorunu oluşturmaktaydı. Diğer kesimlerin durumunu ise, yukarıda izah ettik. İşte Kürdistan'daki tablonun bu yıllardaki durumu böyleydi. O yılları değerlendirirken, bu tabloyu gözönünde bulundurarak değerlendirmek gerekir. Ancak, bu durumda atılan adımların gerçek anlamı bilinebilir. İşte, durum böyle olunca Kürdistan'da yapılan müdahalenin tutacağına ilişkin kanılar da azdı.

Herhangi bir dönemde herhangi bir biçimde özgürlük sözcüğü ile oynamamak gerekir. Özgürlük sözcüğü, eğer aydınların ağzında sorumsuz bir şekilde gevelenirse ve en demagogik bir şekilde üzerinde oynanırsa, bu durum kişiyi en ahlaksız davranışlara götürmekten öte bir rol oynamayacaktır. Bu durum sorumsuzluğun alabildiğine gelişmesinden öteye bir sonuç da veremeyecektir. Bu bakımdan özgürlük sözcüğüne bu şekilde bir

yaklaşım tehlikeli bir biçimdir.

Özgürlük sözcüğünün ilk ele alınışı ve bu bunun adım adım hayata uygulanışı, büyük emek ve çaba ister. Hele bu, bizim ülkemizde, burada bu sözcüğün karşılığının en sert baskı, işkence ve ölüm olduğu bilinmelidir. İşte böylesi bir ortamda gelişmeler sağlanıyor ve ileri adımlar atılıyorsa, özgürlük konusunda çok duyarlı, dikkatli olmak ve bunun kutsallık derecesini bir an bile gözardı etmemek gerekir. Özgürlük atılımımızın anlamı da bilinebiliyorsa, bu gerçeklere derin bağlılık temelinde olmalıdır. Özgürlük tarihi ise, bu gerçeklerle bağlantılı olarak ele alınmalıdır. Günümüzdeki anlamı da bu şekilde kavranmalıdır. Bunun dışındaki bir yaklaşım ve ele alış bizi hiçbir şekilde doğru sonuçlara götürmeyecektir.

Hareketimiz ortama böyle müdahale ettiğinde, bırakalım bu çevreleri, kendi mensupları tarafından bile fazla iddialı görülmediğini belirtmek gerekir. Bu hareketin gelişimine katılanların, sonradan kendilerinden beklenen gelişmeyi sağlayamamalarının nedenlerini biraz burada aramak gerekir. Bunların amatör-lükten öteye gidememeleri ve bu amatörlüğü giderek hastalık biçiminde derinleştirmeleri, cüceleşmelerinin kaynağı buradadır. Bunlar kararsız, ikircikli, çok durgun bir ruh hali ile adeta raşitizm hastalığına kapılmış gibi büyümediler. Bunlar o kadar çaba göstermemize rağmen, bu durumlarını bir türlü aşamadılar. Böylesi bir durumun ortaya çıkmasının tarihi ve sosyal nedenlerini izah ettik.

Toplum olarak öyle bir noktaya getirildik ki, adeta bir çürümeyi, yozluğu yaşar durumdaydık. Ulusal özellikler hemen hemen yok edilmenin eşiğine getirilmiş, sosyalizm ve ulusal kurtuluş akımlarına toplum çok güçlü bir katılım yapamamıştır. Böyle bir durumda, sömürgeciliğin ağır darbelerini, çarpık gelişmesini yaşayan, ortaçağın en olumsuz kültür ve ahlakını taşıyan bir toplum elbetteki hastalıklar içerisinde olacaktır. Bunlar sonradan adeta başa bela bir duruma gelerek sırtta taşınmaları bile büyük bir mesele olacaktır. Bazılarının iyi niyetlerine rağmen, bu durum bizde acılı bir biçimde yaşandı ve bu önlenemedi.

Parti ve kitlelerin örgütlenmesine cesaret eden atılımımızın içte ve dışta yarattığı etkiler

Parti hareketimiz içerisinde bir kesimin ulusal kurtuluşa kesin inanmama durumunu yaşadıkları; bunun doğruluğunu kabul etmekle birlikte zaferin nasıl mümkün olacağına dair ruhlarını ikna edemedikleri görüldü. Bir kesim bunu düşüncede doğru bulmasına rağmen, siyasi sonucunu kabullenememe, buna güç getirememeye durumunu yaşamaktadır. Bazıları bunu da göğüslüyor, bunun için silahlı mücadeleye girme ve bunu geliştirme durumunun içerisine giremiyorlar. Bunlar, bütün bu özellikleri ile de hareketin yenilgisini baştan kabul eden bir ruhu taşımaktaydılar. Bu durumlarını örtbas etmek için de son derece çocukça ve siyasi önderlik sanatından uzak hareketlere girmekteler. Görevlerin üzerine sorumluluk duyarak ve cesaretilce yürümeyen, bunlar, son derece ikiye bölünmüş, ince oportünist ve ağır bir demagojiyi yaşayan konumdalar. Aynı zamanda ağır bir duygusallığı da yaşayan bu ögeler, biraz üzerlerine gidilince de büsbütün çökmekteler.

Hareketimizin ikinci aşamasında daha çok bu yapı ile uğraştık. İlk atılımımız olan ideolojik gelişme döneminde öyle fazla ciddiye alınacak bir sorunumuzun olmadığını daha önce de belirttik. Bu dönem, yaşanan daha çok yüzeysel bir gelişmedir. Bu dönemde yaşanan, kafalarda bir değişime yol açmaktır. Sömürgeciliğe karşı öyle kelleyi fazla koltuğa almayı gerektirmeyen bir süreçte, iyisi de kötüsü de yer alacaktır. Hatta biraz ağzı laf yapanlar, bu dönemde en önde görünebileceklerdi. Bunun böyle olması doğal ve anlaşılacak bir durumdur. Bu gelişmenin böyle olmasını yadırgamamak da gerekir, bu dönem ideolojik gelişme dönemidir. Yasalar bile böylesi bir fiziksel gelişmeyi engelleyebilecek bir durumda değildir. Derneklere, dergilere yansıtmadan, bu dönemde istenildiği oranda bir ideolojik derinleşmeyi sağlamak mümkündür. Bizim de gelişmemiz budur; ve bu dönemdeki fırsatlardan çok iyi bir şekilde yararlanma olanağına sahip olduk. Bu dönem bizim ideolojik atılım dönemimizdir.

Bu dönem, düşüncede bir aydınlanma, ulusal sorunu köklü bir biçimde yakalama sürecidir. Ama bu sadece bir başlangıç

adımıdır. Eğer bir ideolojik hareket, adına yola çıktığı halkın saflarına ekilmezse bir hiç olmaktan kendisini kurtaramaz. Bu ideoloji ne kadar doğru olursa olsun, ne kadar özenle hazırlanmış olursa olsun, yine mensupları ne kadar değerli olursa olsun çıkarlarını temsil etmek istedikleri halkın içine girmez, örgütlemez ve beraberinde güçlü bir siyasal ve askeri savaşımını geliştirmezlerse, adeta bir sabun köpüğü gibi sönmekten kendilerini kurtaramazlar. Bizim bu dönemi yeni bir döneme kesintisiz bir şekilde ulaştırmamız için, ikinci adımı atmamız gerekiyordu. Hareketi, halkın hareketi haline getirmek ve halkın siyasi akımına dönüştürmek gerekiyordu. Bu konuda büyük bir adım atma cesaretini de göstermemiz gerekiyordu.

İşte, 1970'li yılların sonunda bizim yönelimimizin anlamı böyledir. Yola çıktığımız ulusal özgürlük talepleri ile, halkın ideolojik gruba bağlanmasını gerçekleştirmek ve siyasi bir halk hareketine yönelmek, atılması gereken ikinci adımdı. Bu dönem, ideolojik grubun oluşturulmasından daha fazla bir sorumluluğu gerektiriyordu. Fikirlerin oluşturulduğu dönemde yasalarla da fazla karşı karşıya gelinmemişti. Oysaki bu dönemde halkın uygun ve somut eylemlerle harekete geçirilmesi için yasalarla daha fazla karşı karşıya gelmeyi ve silahlı savaşım da dahil direnmeyi göze almak gerekiyordu. Yine, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarına karşı da politik davranmak, önümüze adeta serseri bir mayın gibi dikilen engellerle de mücadele etmek zorunluydu. Bunların tasfiye girişimlerine karşı çok uyanık olmak, giderek devrimci örgütün profesyonel gelişmesini göze alma ve bunu daha büyük bir sorumlulukla gerçekleştirmek önemliydi. Bu dönemde yapılması gereken de buydu.

Biz böylesi bir döneme Partimizin resmi ilanı ile girmek istedik. Bu dönem Partimizin ideolojik grup döneminde yer alan ögelerin durumunun da açığa çıktığı ve kendilerini yenileyip yenilememe konusunda olumlu ve olumsuz yönlerinin de açığa çıktığı bir süreçtir. Bu ögelerimizin ikinci adımı atıp atmayacakları durumu da bu süreçte açığa çıkacaktı.

Başlangıçta olduğu gibi yine bu süreçte de gerek dost ve gerekse düşman çevreler ezilmemize kesin gözü ile bakıyorlardı. Bunlar, "her ne kadar ilk adımda ezilmedilerse bu ikinci adımı atarken ezilmeleri kaçınılmazdır" biçiminde bir yaklaşım içerisine

girdiler. Radikal bir çıkış ile, halkı örgütleyemeyeceğimiz, mücadeleyi geliştiremeyeceğimize bu çevreler kesin gözü ile bakıyorlardı.

İdeolojik grup döneminde teşhirlerine de ağırlık verdiğimiz ilkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva eğilimler, bu gelişmeler karşısında daha da kudurganca bir tutum içerisine girdiler. Çünkü bunların maskeleri bu faaliyetle birlikte önemli oranda düşürüldü. İkinci atılımda, devrimci bir parti adı, örgütlenme ve eylem tarzı ile mücadeleye girdiğimizi gören bu çevreler, gerici özelliklerini daha fazla kusmaya başladılar. Bunlar giderek işi ajanlığa kadar bile vardırıarak, devlete bile, "Bu gelişmeyi devlet niye önleyemiyor" diyerek sömürgeciliği suçlamaya başladılar. Bunlar kendilerine devrimci bir parti adını takmak bir yana, Kürt adını kullanmaktan bile korkuyorlardı. Biz bu sürede ülkenin ve halkın adını meşrulaştırarak, halkın gündemine temel kurtuluş araçlarını getirdiğimizden dolayı, bunlar büyük bir hoşnutsuzluğa girerek, giderek karşı tavır almaya başladılar. İlk dönemde bunlarla kıyasıya bir mücadele içerisinde olduğumuzdan dolayı, ikinci dönemde böylesine kıyasıya bir mücadele içerisinde geçti.

Bu dönem Partinin resmi ilanı ile başlar ve 12 Eylül faşizminin iktidara geldiği döneme kadar sürer. 12 Eylül faşizmi ile bu gelişmemiz boğulmak istenir. Buna karşı, hazırlıklarımızı yapmak ve düşmana daha iyi vurmak için geri çekilme taktiğine başvurduğumuz biliniyor. Bu geri çekilmemizin sonuçlarını bugün burada daha iyi görmekteyiz.

Eğer atılan adım ilerletilmek isteniyorsa, tarihte çokça içerisine düşülen duruma düşmemek gerekliydi. Gerek Kürdistan tarihinde, gerekse de Anadolu halklarının tarihinde yaşanan, göçmenler haline gelip bir daha yurda dönmek durumuna düşmemek önemliydi. Tarihte bilinir, Türk egemen sınıfları kılıçla halkları vurduğunda bunlar yurt dışına kaçır ve Avrupa'nın, Ortadoğu'nun şu veya bu ülkesinde ulusal özelliklerinden uzak, erime sürecini yaşarlar. Türk egemen sınıfları bunlara "kılıç artıkları" derler. Bunlar çeşitli alanlarda ulusal yönden kendilerini ölüme terkederler. Yakın dönemde, cumhuriyetin kuruluş döneminde de bunun örnekleri görülmüştür. Komünist hareketin bağrında da benzer bir gelişme gözlenmiştir. İmha, katliam ardından gü-

nümüze kadar süren kokuşmuş bir mültecilik içerisinde girmişlerdir. Bu durumlarını ise, bir kader olarak benimseyip kokuşma sürecini tamamlamışlardır.

Bir Ermenistan halkının başına getirilenler vardır. Toprakları-na bir daha dönme umutları bile bırakılmamacasına tasfiye edildi. Yine aynı dönemlerde Kürdistan'da gelişen isyanların da aynı acımasızlıkla ezilmesi ve ulusal kelimeyi bir daha ağza almayacak kadar zayıflatılması olayı vardır. Bu katliamlardan sonra, zaten zayıf olan, ulusal kelimeyi ağza almaktan adeta vebadan kaçır gibi uzaklaşan bir durum içerisinde girdiler. Bizim atılımımızın da başına aynı hazin sonun gelmemesi için, elbette elimizden geleni sonuna kadar yapacağız. Yaşamak için de bundan başka bir yolun önümüzde bulunmamasının nedenlerini bu gerçeklik çerçevesinde daha iyi anlıyoruz. Tarihi ve güncel durumun değerlendirilmesi, mevcut atılımımızı başarı ile sürdürmek için en yüksek sorumlulukla, en sınırlı olanakları bile kullanıp bunların sonuçlarından yararlanmamız gerektiğini açığa çıkarmaktadır. Biz, bu atılımımız için bu alanı seçtik. Buradaki çalışmalarımız, —burası her ne kadar ülkeden geri de olsa— süreci imha olmadan ve gelişmelerle dolu bir şekilde tamamlamamız için, gerekli bütün koşullara sahip bir mevziye dayanmaktadır. Bu mevzi, kokuşmuşluk türünden bir mülteciliğin gelişmesine imkan tanımıyor. Çünkü, günlük olarak sıcak savaşın sürdürüldüğü bir alandır. Yine ülke ile bağların günlük olarak var olduğu ve sürdürüldüğü bir zemindir. Devrimci bir hareketin mayalanabileceği bir ortama sahip olan bu mevzi, aynı zamanda anti-emperyalist ve gericiliğin etkisinin bulunmadığı bir ortama da sahiptir.

Alanın bu özelliklerini iyi kullanmaya çalıştık. 12 Eylül faşizmi sonrasında alanın bu özelliklerinden yararlanan hemen hemen tek hareket durumundayız. 12 Eylül faşizminin iktidara gelişinin birinci nedeni, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmektir. Bu kesin olarak belgelenmiş olan bir durumdur. Amaç hareketimizi bir daha doğmamacasına imha etmektir.

12 Eylöl faşizminin beklentileri boş çıkarıldı

Yeniden dönüş baőarıldı

Zaten 12 Eylöl faşist darbesine izin verilmesinin nedeni de burada yatmaktadır. Eğer bir darbede vurup bitirmeyi hedeflemeselerdi, burjuvazi böylesi bir darbeye kesinlikle izin vermezdi. Çünkü, bunun ortaya çıkaracağı sonuçlar çok ağır olacaktı. Nitekim, 12 Eylöl faşizmi böylesine bir amaçla ve belli bir program temelinde iktidara yöneldi. Bunlar programları çerçevesinde bütün sol grupları tasfiye ettiler ve sonradan bizim üzerimize yöneldiler.

Ama biz, bunları boşluğa düşürdük. Evet, kılıcını çekti ve bizim üzerimize geldi, fakat kılıcı boşlukta kaldı. Nitekim, 15 Ağustos Atılımı gerçekleştiğinde, bunlar bize "kılıç artıkları" diyerek saldırdılar. Yaptıkları açıklamalarda "aslında bu hareket bitmiştir, bunlar Ortadoğu'da mayalandılar" dediler. Bu dönemde 12 Eylöl faşizminin toplum üzerinden adeta bir silindir gibi geçmesine ve uyanan ulusal-toplumsal özgürlük umutlarını daha ilk anda boğmasına bakarak, yapılan değerlendirmeler çerçevesinde, bizim yeniden çıkışımızı böyle nitelenmesi hangi koşullara dayanıldığını göstermesi bakımından önemlidir. Hiç de umut edilmeyen ve beklenilmeyen bir ortamda doğuş gerçekleştirilmiş ve tarihte çokça görölen duruma düşölmemiştir.

12 Eylöl faşizmi, ekonomik-demokratik kazanımları, hatta burjuva sivil partileri bile tasfiye etti. Bunların tümünün tasfiyesi ile birlikte geriye kaskatı faşist bir rejim kaldı. Bu darbenin Türk ordusu bünyesinde gerçekleşmiş olması daha koyu bir faşizmin geleceğine de açık bir işarettir. Böylesi bir karşı-devrimci saldırıya karşı, halkın umutlarını yeniden canlandırmak, devrimci bir gelişmeyi yaratmanın mümkün olduğunu göstermek çok büyük bir öneme haizdir. Türk sol ve aydın hareketi, kendisini çok güçlü görmesine rağmen, günümüze kadar sağlıklı bir düşünmeye bile ulaşmamıştır. 12 Eylöl kâbusundan kurtulup, doğru devrimci hata girme bir yana, burjuva demokratik bir gelişmenin bile içerisine girememişlerdir. Hala bütün ağırlığı ile 12 Eylöl rejiminin izlerini taşı-

yorlar. 12 Eylül rejiminin yarattığı zihniyet, felsefe bunları önemli oranda şartlandırmıştır. Önlerine koyduğu gündemi yaşıyor ve aşamıyorlar.

Bu bakımdan bunlardan halen öyle yenilenme, halkın çıkarlarını temsil etmeyi beklemek ve tekrardan saldırıya geçerek gelişme göstereceklerini ummak, bu durumlarıyla fazla gerçekçi olmuyor. Çok istememize ve desteklememize rağmen, böylesi bir gelişme içerisine girmiyorlar. Hala bunlarda son derece iddiasızlık, zayıf istekler var. Bu durumun da öyle güçlü bir halk hareketine yol açmayacağı çok açık olan bir durumdur. Bunun böyle olmasının tarihi ve sınıfsal nedenleri mevcuttur. Kaldı ki faşist rejim bizim üzerimize geldiği kadar bunların üzerine gitmedi. Buna rağmen, bunlar tam da ölü bir noktayı yaşıyor ve kefeni tam yırtmış değildir.

12 Eylül faşizminin saldırıları ile, bu hareketler tamamıyla dağıldılar. Direnen birçok ögeleri ya cezaevlerine dolduruldu, ya da faşist cunta tarafından katledildi. Geriye kalanlar ise, bırakalım hareketi örgütlemek, varlıklarını bile sürdürme güçleri yoktu.

İşte böylesi bir durumun yaşandığı bir ortamda, geriye kalanların yapacakları işler son derece önemliydi. Dağda, zindanda ve yurt dışında eğer faşizm saldırıyorsa, buna karşı direnmekten başka bir yöntemle ayakta kalmak mümkün değildir. Sonsuz bir çaba ile ayakta kalmak, sadece kişiler, hareket açısından değil, halkın ulusal-toplumsal gelişimi açısından da bir ölüm-kalım sorunuydu.

Biz böylesi bir gerçeklikle, karşı-devrimin saldırılarına karşı koyduk. Bu süreç bir geri çekilme, kendini yeniden hazırlamaydı. Tarihi daha köklü bir temelde yeniden gözden geçirerek, TC'yi baş çelişki olarak daha köklü değerlendirmeye yöneldik. Günceli gerçekçi bir temelde yakalamak için yoğun çaba gösterdik. Bunları da tamamen devrimci bir hazırlanış temelinde yürüttük. İdeolojik faaliyeti geliştirdik, siyasal faaliyeti yoğunlaştırdık. Kadro ihtiyacını gidermek için de yoğun bir eğitim sürecini başlattık. Böylece halkın umutlarını yeniden canlandırmaya çalıştık. Halkın yanında yer aldığımızı ortaya koymak için de azgın karşı-devrimci zora karşı, devrimci şiddeti geliştirmeyi mümkün kılacak yolları zorladık. Bu dönem faaliyetlerimizin karşımıza çıkardığı görevler bunlardı.

İşte, böylesine anlamlı bir dönemin içinden çıkmak, azgın faşist terörün Kürdistan ve Türkiye’de yaydığı korkuya, politika-
dan uzaklaşmaya karşı çıkmak ve baskının, sömürünün önüne
geçmek için yeni bir atılıma hazırlanmak gerektiği açıktı. Böylesi
bir atılımla TC’nin o kılıç artıkları mantığını boşa çıkarmak ve
beklemediği bir anda ona darbe vurarak, kendisine karşı gü-
vensizliği geliştirmek önem taşıyordu. Bunun için doğru devrimci
bilinçle ortama müdahale etmek zorunluydu.

15 Ağustos Atılımı köklü bir hazırlığın ürünüdür

Doğru bir ideoloji uygulandığında, bunun sonuçlarının başarı
olacağına inanmak gerekir. Dolayısıyla da mensup olduğumuz
ideolojiye inançlarımızın gereğini yapmak, ideoloji ile oynama-
mak zorunludur. Eğer, ideoloji bir eylem kılavuzu ise, bunu ye-
rinde ve zamanında eyleme geçirmek büyük önem taşır. Aksi
halde, kokuşma ve oportünizm doğar ve gelişir. Bütün bu sonuç-
ları ortaya çıkarmak ve geliştirmek başlı başına bir öneme sahip-
tir. Bu sonuçlara ulaşmak için bütün yetersizliklere, özellikle de
pratik eğitim içinde olanların gerek eğitimlerini tamamlamama
gerekse de bunu pratiğe aktarmada içine girdikleri durumlar
vardır. Kendilerini hazırlayıp, döneme büyük bir bilinç, büyük
coşku ve atılım ruhu ile katılmadan uzak olmalarına, dost ve
düşmanın olumsuz beklentilerine rağmen, bir denemeye cesa-
ret edildi.

Bu atılımımız öyle birdenbire ve aniden ortaya çıkmadı. Baş-
tan beri hazırlıklarımız böyle bir atılımı amaçlamaktaydı. Bu atılı-
mı silahlı bir temelde geliştirmek için, en değerli topluluğu teorik
ve pratik eğitimden geçirerek hazırlık yapıldı. 15 Ağustos belki bir
günün adıdır; ama bugünün gerisinde böylesine yüklü bir faa-
liyet sözkonusudur.

Partimiz böyle bir atılıma daha 1983’te hazırды. Ama ertele-
mecî-sağ yönetimin, işleri geciktirdiği biliniyor. Biz daha erken-
den, Partimizin taktik hattını uygulama gücünde olduğumuza
inanıyorduk. Fakat bu hazırlıkların kıymetini tam bilememe ve
üstlenilmesi gereken taktik önderliğe sağ yaklaşım nedeniyle,

hem bir erteleme ortaya çıktı, hem de taktik önderlik görevi layıkıyla yerine getirilmediği için düşmana daha ağır bir darbe vurulamamasına yol açtı. Gerek nitelik ve gerekse de nicelikçe daha büyük gelişmelere yol açacak olan böyle bir atılımımızın hazırlıkları 15 Ağustos'ta sınırlı olarak hayata geçirildi.

Bu durumlara rağmen, Partimiz tarafından askeri malzemelerden tatalım da en basit ihtiyacına kadar, bu atılım özenle hazırlandı. Yine, ideolojik içerikli broşürlerden tatalım da siyasal mesajların geniş çevrelere ulaştırılmasından örgütsel bağlantıların geliştirilmesine kadar bu atılım büyük bir özenle hazırlandı. Bu atılımı gerçekleştiren kadrolar üzerinde de çokça duruldu. Bütün bu kadrolar, 12 Eylül faşizminin saldırılarından sonra ayakta kalmayı başarmış, binbir eksiklik içinde olan ve çoğu da karşıdevrim yıllarında bunalıma düşmeye aday ögelerdi. Biz, sabır ve büyük bir özenle bu ögeler üzerinde durduk. Gelişme vaadedenler üzerinde durarak, bunların yetkinleşmelerini sağladık. Bunların yanı sıra yurt dışından derlenebilecek olan kadroları da derleyerek, kadro ihtiyacımızı gidermeye çalıştık. Bu bizim hazırlıklarımızın son derece önemli bir parçasıdır. Yine, silah temini için de büyük bir çaba harcadık. Bir silahı bir yerden diğer bir alana aktarmak için büyük zorluklara göğüs germek gerekiyordu. Bir kadroyu bir alandan diğer bir alana aktarmak da büyük bir çaba gerektiriyordu. Her bir kadro için günleri harcıyorduk. Bir de bu aktarmanın siyasi riskleri fazlaydı.

Dostlarımız daha önce belirttiğim çerçevede bir yaklaşım gösteriyorlardı. Bizim bu atılımı bir-iki gün bile temsil edemeyeceğimiz kanısındaydılar. Bunlar "olmayacak duaya, niye amin diye lim" tavrı içerisindeydiler. Klasik komünist partilerinin bildirilerinde ifade edildiği gibi, bunlar çıkışımızı "maceracı" olarak değerlendiriyorlardı. Bir de bu ilk bir dönemdir ve buna hazırlıklı değillerdir.

Düşman ise, bizim açımızdan avantaj kabul edilecek bir durum içerisindeydi. Böyle bir atılımı beklemeyecek kadar kendisinden emindi. Emperyalizm de Türk ordusuna aşırı bir güven besliyordu. Daha ilk kıpırdanışta ezeceğini umuyordu. Daha biz ilk çırpıda düşmanın kofluğunu sergiledik. Düşmanın böylesi kof

bir güven içinde olması, tabii ki, bizim açımızdan bir avantajdı.

Bu süreci biz büyük bir duyarlılıkla yaşadık. Bu gelişmenin birincil derecede sorumlusu olarak, her anını iliklerimize kadar yaşadık. Her anı bizim için başlı başına bir dikkat, duyarlılık gerektiriyordu. Böylesi bir dikkati, duyarlılığı çok az arkadaşımız göstermiş, bu daha sonradan ortaya çıktı. Biz yurt dışını bu şekilde büyük bir dikkatle ele alırken, bazıları çok düşküncü ve inançsız, umutsuz bir şekilde yaklaşmıştır. Bunlar adeta ölmüş cesetler olarak kendilerini ortaya attılar. Biz, bunların bazılarının durumunu farkediyorduk. Bunu yine amatörlük olarak değerlendirdik ve bu arkadaşların derinleşeceklerine kanıydık. Eğitim imkanları ve olanaklar var, ve arkadaşlar bu temelde yetkinleşecektir diyorduk. Yine, herkes bu gelişmeyi iliklerine kadar yaşıyor, bütün yoldaşlar ellerinden geleni yapıyorlar, tarihi sorumluluklarının bilincindedirler diyorduk. Bu arkadaşların önderlik rollerini yerine getireceklerine dair beklentilerimiz vardı. Ama gelişmelere ve sonuçlarına baktığımızda, durumun hiç de böyle olmadığını gördük.

15 Ağustos Atılımı ve Parti içi durum

Atılımı başlatırken, hastalıklar iyice nüksetmişti. Provokasyon zaten kendisini açığa vurmuştu. "Ülkeye gitmek ölümdür" diyerek, Avrupa'ya köprü kurmuş, orada "yeni yaşam felsefesi" geliştiriyorlardı. Bunlar en kritik anda çağrı üstüne çağrı geliştirerek, zayıf ve sağlıksız bazı öğeleri etkilemeyi başarmışlardı. Zindanlarda da benzer bir biçimde provokasyon en yoğun biçimde faaliyetlerini sürdürmekteydi. Provokasyon dış bağlantıları ile de ilişki kurarak ihanet faaliyetini geliştirmeye çalıştı. Tabii ki, buna karşın büyük bir direnme hareketi de geliştirildi.

Bu ihanet hareketi, TC'nin içimizde geliştirdiği en büyük ihanet hareketlerinden biri durumundadır. Bu durum karşısında, eğitimi zamanında tamamlamayan, Partinin çizgisine ulaşma konusunda yerine getirilmesi gereken ideolojik-siyasi gelişmeyi yaşamayan, örgütsel hata girmeyen, bu konuda günlerini dar bir köylü gibi geçiren son derece kendiliğindenci, sigarasına, basit

bir alışkanlığına gösterdiği ilginin yüzde beşini bile devrimci faaliyet göstermeyen bir yığın ögemizin duygularıyla oynandığında düşünceleri karmakarışık oldu. Bunlar bırakalım Parti gerçeğini yaşama Partiye başbelası olmak için ne lazımsa, adeta onu yaptılar. Bunların bu durumlarıyla tasfiyeciliğe hizmet eder bir duruma gelmeleri de bu yıllarda yaygınca yaşanan diğer bir durumdur. Bu hastalıkların toplumsal zemini var diyerek, başlangıçta bunlara biz büyük bir ihtimamla yaklaştık. Bu hastalıkların saflarımızda ağırlığını nüksettirmemesi için elimizden geleni yaptık. Buna rağmen, provokasyonun bilinçli faaliyeti ve bunlara 12 Eylül rejiminin yoğun desteği bizi nerdeyse bu atılıma adım atmayacak kadar bağlayacak bir durumun eşiğine getirdi. Atılımımızın biraz ertelenmesi ve daha güçlü bir şekilde başlatılmamasının önemli bir iç nedeni de budur.

Rejim, atılımımızı karşılamak için hazırlıksız olmasına rağmen, Partiyi çökertmek için içten daha fazla hazırlıklı bir durumda. Düşman içerde provokasyonu, komploculuğu geliştirerek, ihaneti körükleyerek, mahkemelerde terör uygulayarak, idamları yoğunlaştırarak, yine yurt dışında sahte yaşam tarzına çekiyor, bunu körüklemeyle atılımımızı önleyebileceğine dair inançlıdır. Aslında düşmanın bu faaliyetinde o kadar umutlu olması boşuna değildir. Bu çabaların boyutuna ve uygulayıcılarına baktığımızda o dönemde geliştirilmek istenen provokasyonun durumu daha da açığa çıkmaktadır.

Provokasyon iddialı bir şekilde ortaya çıktı. Avrupa ile köprü kurarak ve hastalıklı ögelerin duygularına hitap ederek, bunları orada tüketme planları yaptı. Bunun için devletler bile gündeme sokulmuştu. İsveç'in burada yüklendiği rol biliniyor. Bunlar, "Orada ne ülke direnişi ne de silahlı mücadele var" diyerek, bazılarına orada yaşam sunma çabasına girdiler. Halen bugün de bu taktik önemli oranda bir ihanet hareketi olarak sürdürülüyor. Bu tür gelişmeler, bu dönemde yoğun bir şekilde işlenmeye çalışıldı.

Biz, bunları ciddiye almadık. İçimizde böylesine bir ihanet hareketinin geliştirileceğine şans tanımıyorduk. Tarihi bütün yönleri ile iyi incelemememiz, özellikle de ihanetleri tarihi ve güncel yönleri ile ele alıp, bunlar üzerindeki etkilerini tam açığa çıkara-

mamamız nedeniyle, durum erkenden anlaşılamadı. Düşmanın insanlarımızı nasıl bir hale getirdiğini tam teşhis edemedi ve iyimser bir yaklaşımın etkisi nedeniyle bu sonuç ortaya çıktı. Başlangıçta, bunların görüntüleri o kadar güçlü olmadığından, dolayısıyla tedbir de o kadar güçlü değildi. Ama bunlar atılımımızı ağırlaştırdıkça ağırlaştırıyor, erteledikçe erteliyorlardı. Özellikle körükledikleri ögeler savaşa girmekten çekinir bir hale gelmişlerdi. Bazılarına el atılmış, bazıları da beklenti içerisine sokulmuşlardı. Beklenti içerisine girenler, görünüşte Partiden yana ama tam bir beklenti içerisine girmiş durumdalar. Parti ezilmediği için bunlar Partiden de el çekmiyor ve beklentilerini sürdürüyorlar. Parti ezilirse, biraz da mirastan pay alarak kaçacaklar. Hatta bazıları "bir-iki günlük ömürleri kaldı" diyerek, bu beklentilerini açığa da vurdular. Tabii bu durum küçük-burjuva aymazlığının diğer bir biçimidir. Evet, önemli bir kesimin durumu böyledir. Ağır basan taraftan yana tavır takınmaktalar.

Bütün bu engelleme çabalarına rağmen, Partimiz bu atılımı doğurtacak bir düzeydedir. Atılımı başlatmak için de bütün tedbirler alınmıştı. Sağ-ertelemeci anlayış ne kadar isteksiz ve inançsız da olsa, Partinin hazırlanan ezici kesimi, yürümekte kararlıydı. Kararsızların sayısı ne kadar olursa olsun, bunlar atılımın önünü kesecek güçte değiller. Bir de bunlar, provokasyonun daha sonraki itiraflarında görüldüğü gibi örgütlenme fırsatı bulamamış. Aslında biz onlara böylesi bir fırsatı tanımadık. Tek tek kalma durumundan kurtulamadılar. Bu durumda da sayıları hiç de önem arzetmeyecek bir düzeyde kalıyor. Bunlar örgütlenemedikleri için bir hiç olmaktan ve hareketin seli içerisinde sürüklenmekten kendilerini kurtaramıyorlar. Beklenti içerisinde bulunanların durumu da bundan farklı değil, dolayısıyla da atılım önünde engel teşkil edemiyorlar.

Bu sürece ilişkin çeşitli değerlendirmelerimiz, talimat ve mektuplarımız mevcuttur. Bunlar iyi incelendiğinde bu süreç daha iyi anlaşılacaktır. Bir yandan hareketin olumlu gelişmeleri mevcutken diğer yandan onu geriye çekmek isteyen olumsuzlukların mevcudiyeti de ortadadır. Olumsuz ögelerin durumları açığa çıktı. Bunlardan bir kısmının rolleri az açığa çıktı. Bu nedenle üzerin-

de daha da durulması gerekir. Aynı şekilde büyük kahramanlık ögelerimiz de vardır. Bunlar, sonsuz fedakar bir çalışma ile görevlerinin üzerine yürüdüler.

Biz, bütün bu süreçler içerisinde duyarlılığımızı bir an bile olsa geride tutmadık. Yetersiz bir gelişmeye müsaade etmeyerek, bütün yaşamımız önüne bu atılımımızın sağlıklı gelişmesini koyduk. Yani, bütün yaşamımızı bu atılımın geliştirilmesine ve olası sonuçlarına ulaşmaya hasrettik. Bu husus, önemlidir. Önemli bir amaca ulaşmak için hareket başlatıldığında önderlik vasfı ile ortaya çıkanlar, bu işe bütün yaşamlarını vermek durumundadırlar. Bütün yaşamını bu uğurda vermeli, eski alışkanlıkları, anlayış ve tutumları kesinlikle en geri plana itmelidirler. Önemli bir atılım geliştirilirken, üzerinde durulması gereken esas faaliyete, adeta nefes almaksızın bütün gücü, bilinci ile katılmalı; düşmana karşı olduğu kadar dostlarının yanılıklı yaklaşımlarına karşı da hareketi korumalıdır. Duygusallığa yer vermeden, bütünyle siyasi bir önderliğin gerektirdiği çabayı göstermeli, ideolojik olsun, siyasal olsun gerek cepheden gerekse içten saldıranlara karşı örgütü savunabilmeli; yine kararsız, isteksiz ve kargaşa içinde olan ögelerin zararlarından da örgütü koruyabilmelidir. Bütün bunları yürütürken de sonuç almayı bilmelidir.

Eğer bu kişiler böyle bilir ve uygularsa, böylesi tarihsel önemde olan atılımlara önderlik edebilirler. Yoksa bir yığın endişe ve beklenti içerisinde, köklü bir inancın sahibi olmadığından gerekli ölçülere de ulaşamaz. Hemen belirtelim, bu dönem aynı zamanda bir sınama dönemidir de. Kişinin özlü olup olmadığı ve kapasitesi bu dönemde ortaya çıkar. Bu yıllar, yaman imtihan yıllarıdır. Sınıfta kalıp kalmamamızın belirlendiği yıllardır. Dolayısıyla bu dönemde halk önderlerinin yanısıra halka ihanet edenler de ortaya çıkar. Nitekim bizde de böyleleri ortaya çıktı.

III. Kongre, dönemi ilerletmenin ve uzun süreli kılmanın zirvesi oldu

Döneme bir önder gibi yaklaşmak, son derece önemliydi. Biz, bunu gerçekleştirmeye çalıştık. Herkesin çok az bir ömür biçme-

sine karşılık biz savaşı daha da uzatarak, düşmanı geriletmeye çalıştık. Bu, siyasi sonuçlar elde etmemiz için son derece önemli bir taktiğimizdi. Bunu başarmak için de birikim yapmak, kadroları ve yedekleri hazırlamak gerekiyordu. '84 yılını kurtarırsak, bu büyük bir başarı olarak görülmeli diyorduk. Bunun için de bu ayları kurtarmak için bütün gücümüzle çalıştık. Bu yılı kayıp vermeden aşmasını başardık, ama daha fazla ürün almamız, bilinen yetersizlikler nedeni ile mümkün olmadı. Planlı bir hareket olmakla birlikte, Kürdistan zeminine yeni taşırılmış ve halk yeterince hazırlanmamıştı. Var olan ilişkiler ise sınırlıydı. Yine önderlik iddiasında olanların konumu vardır. Bunlar fazla iddialı değil, ilk eylemi geriletmeyecek bir konum içinde tutuyorlar.

Düşman bu atılımımız karşısında tamamı ile sersemlemiştir. Klasik usüllerle ordusunu üzerimize sürmesi sözkonusudur. Bizim taktiğimizi ve eylemimizi oturttuğumuz zemin, düşmanın bu klasik saldırısını boşa çıkaracak güçtedir. Bu da düşmanı önemli oranda hırpalıyor, bizi beklediğimizden daha rahat bir biçimde günleri, ayları geçirmeye götürüyor. Bu ilk sersemlikten sonra düşman ancak kısa doğru kendisini toparlayabildi.

Yine bu dönemde cezaevlerinde, Avrupa'da, Ortadoğu'da ve savaş birliklerinin içinde ihanet başını uzatmaya başladı. Pratik sorumluluk sahasındaki birçok ögenin bu atılıma inanmamaları, kendilerini tümüyle vermemeleri, aslında oportünist bir hat içerisinde kalmaları sancıları arttırıyordu. Bu sürede yurt dışındaki provokasyonla yoğun bir mücadele içerisinde olmamız, düşmanın yeni yasalar çıkarması ve atılımımız hakkında bilgiye sahip olması, karşı saldırıya geçme şansını arttırdı.

'85 yılında hareketimizin son derece dar bir boğaza girmesi, neredeyse atılımın başarısızlığa uğrama tehlikesini doğurdu. Bu yılın sonlarına doğru geldiğimizde bu durum daha fazlası ile kendisini dayatıyordu. Bu gelişmeler üzerine, aynı yılın sonlarında değerlendirmeler geliştirmeye başladık. Bahar ve Sonbahar aylarında biz bu yetmezliklere dikkat çekmiştik. Bundan önce de, yaptığımız ilgili değerlendirmelerde, böylesi yetmezliklerin ortaya çıkabileceğini görüyor ve buna göre değerlendirmelerimizi geliştiriyorduk. Ülkeye dönüşün hangi temelerde gerçekleştirilmesi ge-

rektiğini tarihi derslerin de ışığı altında ortaya koyuyorduk.

Bu dönemde, pratiği geliştirmekten sorumlu olanların, bu görevi başarma kabiliyetinde olmadıkları daha açık bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. Bunlar, bırakalım pratiği geliştirmek, kendilerini bile yaşatmak gücünde olmadıklarını çok açık bir şekilde ortaya koymaya başladılar. Kendi deyimleri ile bunlar, yeni bir 12 Eylül hareketinin başlatıldığını söylüyor ve bundan kurtulmanın imkansız olduğunu belirtiyorlardı. Bunlar direnen ögeler önünde bile olumsuzluğu yaymaktan çekinmiyorlardı. Atılımı geliştirmek şurda kalsın, bunlar düşkünce bir tutum içerisine girdiler.

Bu durumlara rağmen, Parti çoğunluğu direniyordu. Biz bu konuda, yedekler dahil olmak üzere bütün güçlerimizi devreye koyduk. Tüm olumsuzluklara rağmen, halkın beklentilerini sürekli diri tutmak için yeni bir atılımın hazırlıklarını yoğun bir şekilde yürüttük. 84'lere doğru geldiğimizde, bizim bu alandaki sayımız 5-10 kişi kadar kalmıştı. Bizim bu dönemden sonra, bütün çalışmalarımızı ülkeye aktaracağımıza dair kanımız güçlendi, ve bu alanda fazla yapacak bir şeyin kalmadığı biçiminde bir değerlendirilmeye ulaştık. Ama '85 yılının durumu böyle gelişince, karşıdevrimin saldırılarını boşa çıkarmak için, buradaki çalışmalarımızı yeniden yoğunlaştırmaya başladık. Bunun için de III. Kongre'ye kadar uzanan toplantılar birikimine yöneldik. Savaşı daha da uzatacak, daha geniş soluklu bir savaşın koşullarını yaratacak bir hazırlığa yöneldik. Bu çalışmalarımız, aynı zamanda sağ-tasfiyeciler anlayışların önünü almak için de çok önemli bir platformu oluştuyordu. Bir yandan provokasyon birçok unsuru adeta kemiriyor, bunun tedbirini almak gerekiyor; diğer yandan ise kayıplar var, bunların yerlerinin doldurulması ivedi olarak kendisini dayatıyor. Kadroları eğitmek ve yeniden hazırlamak için Kongre gibi çözümleyici bir platforma ihtiyaç var. Bütün bu gelişmeler, bizim yerinde bir durum değerlendirmesine yönelerek çözüm geliştirmemiz açısından büyük önem taşıyor.

I. Konferans ve II. Kongre süreçlerindeki yüzeysel yaklaşımları aşılıp, Parti içerisinde silahlı mücadele ve örgütlenme ile birlikte yürümede isteksiz, sağ, inançsız ve çoğunlukla provokatörlerle

bağlantılı durumlarını derinliğine incelemenin gereği kendisini daha acil bir şekilde dayattı. Yine, bu duruma yol açan sorumluları bulup, bunları açığa çıkarmak önem taşıyordu. Eğer savaşı geliştirmek istiyorsak, her şeyden önce Parti içi durumu netleştirme, kesinleştirme kaçınılmaz bir durumdu. Partimizin bu ihtiyaçlarını çözümlemek için Kongre sürecine yüklü bir şekilde hazırlandık. Zorlukları da olsa ülke içi ve dışı ile bağları sağladık ve birçok sorumluyu toplantılara almayı başardık. Yine doğru bir yönetimle ve fazla aceleyle getirmeden, sorunları yüzeysellikten uzak, geniş bir tartışma ve herkesin geniş bir demokrasi içinde kendisini formüle etme gibi bir imkanı da hazırlayarak ele aldık ve değerlendirdik. Kısaca, bu dönemde geniş bir Parti içi demokrasinin yaşanması için her türlü koşulu sunduk.

Bu sürecin doğru ele alınması ve Parti çizgimizin daha da netleşmesi için her türlü çalışmayı yürüttük. Bu çalışmalarımız belgelerde de mevcuttur. Yine, bu süreçte çizgi ile çelişen, çizgiyi uygulamada iyi niyetli ve kötü niyetli olanların durumu da açığa çıkarıldı. PKK önderliği üzerinde hesapları olanların durumu da ortaya çıkarıldı. Son derece iğrenç beklenti içinde olanlardan tutalım da feodal-aşiretçi hak arama tutumlarından küçük-burjuva, kof, inançsız anlayışlara, düşüncelere kadar birçok ögenin durumu netleşti. Bu ögeler, özeleştirisi sürecinde ne tür bir olumsuzluğun sahibi olduklarını ortaya koydular. Basit bir duygu uğruna Partinin temelleri ile nasıl oynadıklarını özeleştirilerinde dile getirdiler. Halkın yüce davasına karşı ne kadar sorumsuz bir konumda oldukları açığa çıktı. Daha da kötüsü, bunların tam bir mirasyedici gibi hareket ettikleri ve bunun için adeta imkanları tüketmeyle uğraştıkları anlaşıldı. Bu durumları açığa çıkarmak ve gidermek için çeşitli tedbirler aldık. Burada Partimiz derinleşti ve Parti çizgisi sınıf özelliğine daha fazla büründü. Sağlam bir şekilde temeline oturdu.

Bunların yanı sıra, Parti çekirdeğinin örgütlenme esasları yeniden geniş açıklamalar temelinde netleştirildi. Hareketimizin stratejik önderlik düzeyinde gelişimi ile taktiksel gelişmesi arasındaki bağ ve uyum açığa çıkarıldı. Bu temelde, Partide görev almak isteyenler —merkez üyeler de dahil— nasıl bir görev anlayışına ve

hangi niteliklere sahip olacakları da açığa kavuşturuldu. Bunlara, sadece siyasal tezler düzeyinde değil, pratikte de nasıl işlerlik kazandırılacağı açığa kavuşturuldu.

Bütün bu çalışmalar yürütülürken kadro faaliyetinin yanısıra araç vs. çeşitli donanım malzemeleri de sürekli bir şekilde biriktirildi. Yine, mücadele de kesintiye uğratılmadan sürdürüldü.

1986 yılında yoğunlaştırılan bu faaliyetimiz, ülkede artan bir eylemlilik, yurt dışında çok sayıda gösteriler, kitle faaliyetleri ve cezaevlerinde başarıya ulaşmış bir direnme ile içiçe yürütüldü. Parti böylelikle '85 yılının darboğazını aşmakla kalmadı; daha ileri sıçramanın hazırlıklarını da önemli oranda tamamladı. Bu bakımdan '86 yılı, Partimiz açısından daha önemli, güçlü bir atılımın ön koşullarını hazırlamak açısından önemli bir başarı yılımız oldu.

Düşman bu dönemde hareketimizde bir dağılma, çözülme bekliyordu. '85 yılına bu amaçla yüklenmişti. Hatta bu amacını, direkt başbakanın ağzından ifade ettiler. "Scn ihtihar eylemleridir, bu iş bitmiştir" diyerek, kesin bir ömür biçtiler. Bizim, hareketi yeniden rayına oturtmamız, düşmanın beklentilerini de boşa çıkarmıştır. Dolayısı ile yeni bir ömür biçmeye başladılar ve "87'ye kadar bu işi sonuçlandırız" diyorlardı. Bu tarihe denk gelen yasaların hazırlanması, seçimlerin bu döneme alınması hazırlıklarının bir takvime göre çalıştığını göstermektedir. Kısaca, düşman bu amacına ulaşmak için çeşitli önlemlere başvurmaya başladı.

Düşmanın bu beklentilerini boşa çıkarmak için biz de hazırlıklarımızı derinleştirdik. Bilindiği gibi bu, aramızda büyük bir çekişmeye yol açtı. Düşmanın sonuçlandırmak istediği tasfiye hareketi ile bizim hazırlığını yaptığımız atılımımızın geliştirilmesi için büyük bir çekişme yaşandı. Düşman bu dönemde beklentilerinin çok gerisinde kalırken, biz önemli bir kesimine ulaşmayı başardık.

'86 yılında yaptığımız hazırlıklar, yine sağ-tasfiyeci bazı ögelelerin engel oluşturma çabalarına rağmen, '87 yılında meyvesini vererek büyük bir atılıma dönüştü. '87 yılı eylemliliği etkili olarak, gelişmesini bütün ülke çapında sürdürdü. Eylemlerin sayısı gerek nitelik ve gerekse de nicelik olarak, çok önemli bir boyuta ulaştı. Özellikle de kitlelerde, çok yeni olan bir durum ortaya çıkmaya

başladı. Partinin eyleminin kesintisiz ve sürekli olacağına dair kanı güçlendi. Hemen belirtelim ki, kitleler ilk iki yıl içerisinde "bekle-gör" yaklaşımı içindeydiler. İlk adımda heyecanlı olan ve isyancı özellikleri ile harekete geçen kitleler, yoğun bir şekilde saflarımıza katılmak istediler. Ama daha sonra hareketimizin bir darboğaz yaşaması ve peşpeşe darbelerle zor durumda kalması, kitleyi geriye çekilmeye ve yeniden atıl, durgun konumuna itti.

'87 yılı eylemliliği, kitlede Partiye güvenilmesi gerektiği inancını yeniden geliştirdi. Partinin ezilmeyeceği ve direnişi geliştirebileceği kanısı yeniden güçlendi. Bundan sonra da kitlelerin devrime katılımı yeniden gelişti ve güçlendi. Bu bakımdan tam istediğimiz sonuçlara ulaşmamış olsak da, '87 yılı düşmanın beklentilerini boşa çıkardı ve önemli gelişmelere yol açtı.

Rejimin yeni yönelimleri ve gerilla savaşımız

12 Eylül rejimi, Partinin bu atılımına karşı koymak için erken seçimle Evren-Özal kliğini yeniden düzenlemeye gittiler. Böylece, hareketimizi tam tasfiye edebilecekleri, bir süreye yeniden kendilerini kavuşturmaya çalıştılar. Yine, özel savaşta yenilmeye gittiler. Sıkıyönetim bilinen klasik uygulaması ile tam bir başarısızlığa uğradı. Kürdistan boydan boya bir özel yönetim uygulaması içine alındı. Özel savaşı daha da geliştirmek için özel valilik uygulamasına geçildi. Bunun yanı sıra, özel ordu sistemine de geçerek, Parti hareketimiz üzerine daha uzun vadeli bir sürede gelmenin gereğini kavradılar.

'87 yılı atılımımızla birlikte düşman, savaşın kesin bir şekilde önlenemeyeceğini ve ulusal kurtuluş savaşımızın bir atılım sağladığını; bunun etkilerinin çok daha boyutlu olduğunu kabullenmeye başladı. Bunun yanı sıra, düşman, savaş olarak kabul edip, hazırlıklarını buna göre yürütmeye başladı. Bunun için en üst düzeyde birçok toplantı gerçekleştirildi, meclis olağanüstü toplantıları yapıldı. Yine, üst düzey temsilcilerinin katıldığı toplantılar peşpeşe düzenlendi. Parlamentoda onaylanan konularla Kürdistan'ın sömürge statüsü resmen kabul edilirken, özel valilik, özel kolordu, kontra sistemi örgütlendirildi ve koruculuk geliştiril-

meye çalışıldı.

Devletin bütün dış politikası da bu iç politikanın hizmetine koşuldu. Ekonomik düzeyde, geniş bir meblağın özel savaşa aktarılması sözkonusudur. Enflasyonun bir nedeni de bu savaş için harcanan oldukça yüklü ekonomik giderlerdir. Savaşın ihtiyacını karşılamak için 12 Eylül rejimi karşılıksız olarak, sürekli bir biçimde para basmaktadır. Ordunun teknik donanımından, paralı askerlerin oluşturulmasına kadar, yüklü bir masrafı gerektiren bir savaş içerisindeyiz. Rejim, bu yükün altında her gün daha da çökmektedir.

Sömürgeci devlet, atılımımızı '88 yılı ile birlikte tasfiye edebileceğini kesin bir şekilde planlamıştı. Yapılan bütün bu hazırlıklar, askeri hareket tarzımızı biraz da olsa kısıtı. Alışkanlık kazanan, o daha serbest hareket sistemimizin farkına varan düşman bize karşı tedbirler geliştirmeye başladı. Bizim kendisine karşı kullandığımız taktikleri, bize karşı kullanmak için tedbirler geliştirdiler. Bunun için istihbarat ve tekniğe ağırlık vererek, suratle karşılık vermek için timler hazırladılar. Bütün bu faaliyetler ise, onlar için bir yenilenmedir. Bizim de bu durumu dikkate alan bir yenilenmeyi gerçekleştirmemiz önem taşıyordu.

Taktiklerimizde daha fazla ısrar ederek, düşmanın yeni yöntemlerden beklediklerini boşa çıkarmak için tedbirlerin geliştirilmesi gerekiyordu. Sonradan bazı bölgelerde açığa çıktığı gibi, hem nitelik ve hem de nicelikçe kaldırılamayacak faaliyetlere yönelme sözkonusudur. Daha çok gizli, planlı ve her şeyi önceden hesaplayan bir yaklaşım yerine "ne de olsa eski biçimler başarılı olmuş" diyerek eski tarzda çalışma sözkonusudur. Bu durumda da hiç de hak etmediğimiz bazı darbeleri almak durumunda kaldık.

Düşmanın uyguladığı özel savaşa karşı, ulusal kurtuluş savaşımızı daha da geliştirebilecek bir durumdaydık. Bu noktada yetmezliğe düşüldüğü biliniyor. Bu durumda yersiz kayıplarımız ortaya çıktı ve düşman da bu durumdan biraz umutlandı. Böylesi bir durum '87 yılının ortalarında başladı ve '88 yılının başlarında da kendisini duyurdu. Düşmanın aldığı kesin tedbirler var. Bizim ise bunu gözdardı eden ve gereklerine göre hareketini yenileyemeyen, tedbirleri geliştiremeyen kadrolarımız var. Hareket tar-

zımızı daha fazla gizliliğe dönüştürüp kendi yöntemlerimizde ısrarlı olup, pusu sistemini düşmanın kullanamayacağı bir taktik olarak geliştirmemiz gerekirken, kısmen de olsa inisiyatif bu konuda düşmana bırakılmıştır. Ki, böylesi bir durumun ortaya çıkması taktik önderliğin bilinen yetersizliklerinin bir sonucudur.

Sömürgeci Türk devleti, özel savaşı geliştirmek için bu konuda büyük bir güç yığdı. Jandarma, özel kolordu tamamı ile yetmez bir duruma düştü. Düşman '88 baharı ile birlikte, önemli bir ordu gücünü bu alana yığdı. Başta sınırlar olmak üzere, kritik bölgelerde, büyük ihtimalle ordunun yarısından fazlası konumlandırıldı. Düşmanın bu yoğun güç yığmasını da dikkate almak gerekir. Düşman böylesi bir hareketle savaşımızın hızını kesmek istedi.

'88 yılı içinde, eğer Parti taktiğimiz kadrolar tarafından tam uygulanmış olsaydı, çok büyük gelişmeler yaşamamız kaçınılmaz olurdu. Kitlelerin yaygın katılımı, hareketin kendiliğinden ileri boyutlarda gelişmesi ve kadroların sıradan bir şekilde taktiğe hükmetmesi bile düşmana önemli darbelerin vurulmasına yol açtı. Eğer taktik tam uygulanmış olsaydı, gelişmelerimiz 10 kat, hatta 100 kat daha fazla büyük olurdu. Düşmanın bu karşı hamlesinin özellikleri iyi bilince çıkarılıp, tedbirler buna göre geliştirilseydi; başarı düzeyi kesinlikle daha yüksek olacaktı.

Demek ki, '88 yılı düşman açısından bir ezme, tasfiye dönemi olarak ele alınıyor ve tedbirler buna göre geliştiriliyor. Tedbirler sadece askeri açıdan değil, müttefiklerini de devreye sokarak, NATO güçlerini özellikle de Almanya olmak üzere saldırılara yöneltiler. Gücümüzün bir bölümünün bu alanlardan aldığımız da bilindiğinden, bu alanda da saldırılar '88 yılı başlarında, diğerleri ile koordineli bir şekilde başlatıldı. TC ise pişmanlık yasasını yeniden uygulamaya koydu. Kitlelere daha geniş tavizler vererek, GAP'ı sahte bir biçimde daha fazla boyama aracı olarak kullanmaya başladı.

Gazeteler izlenirse, GAP üzerinde sayısız yazı dizisi ve röportajlar yayınlanmaya başlandığı görülecektir. GAP için, "yeni bir cennet yaratacak" denilmeye başlandı. Bunun nasıl sahte şişirme

bir haber olduğu açığa çıktı. Eğer bu projeye sıkı sıkıya bağlı olsalar, yani bunu ekonomik temellerde ele alsalar bu projeyi sürdürmeleri gerekir. Şimdi, GAP projesi bir tıkanma içindedir. Ancak, her önemli dönemde GAP'ı gündemleştirerek, sahte bir şekilde şişirmekteler. Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da Ağustos ayında GAP'ı yeniden gezmeye başladılar, öne çıkardılar. Hatta geçen yıl Evren, Atatürk Barajının temelini atarken, kendi ağzı ile "Bu baraj Apoculara karşı bir eylemimizdir" dedi. Halka, "Biz bunları size veriyoruz, onlar ne verecek?" diyerek, kitleleri devrimden soğutma aracı olarak kullanmaya çalıştı. Bugün de bu projeyi bu amaç için kullanmaya çalışıyorlar. Bu işe soyunan ve epey de umutlanan küçük-burjuva, yarı-feodal ve komprador kesimler de var.

Bunun yanısıra, geliştirilen diğer yöntemler de var. Bol bol para dağıtmadan tatalım da, ne kadar kanun dışı öge varsa bunları yeniden kazanmak için af çıkarma ve mücadelemize karşı savaştırma yöntemiyle, koruculuğu ve bunlara sunduğu maddi teşviki daha da geliştirme çabası içerisine daha fazla girmeye kadar birçok yöntemi uygulamaya başladılar. Bunlara teknik konularda geliştirilen önlemleri de eklemek gerekir. Helikopter filosunu genişletmekten tatalım da yeni silah türlerinin devreye sokulmasına kadar, geniş bir yönelim içerisine girme sözkonusudur. Yine, bütün bunları propaganda aracı olarak kullanma çabası da vardır.

Bunlar öyle etkili önlemler değildir. Belirttiğimiz gibi, birliklerin hareket tarzını değiştirme, yüzlerce yeni karakol inşa etme, karargah sistemini oynak yapma, kontr-gerilla sistemini geliştirme vb. gibi bir düzenlemeye gitme sözkonusudur. NATO ve Amerika içerikli "dil-kültür özerkliği" biçiminde bir yaklaşımın bu sürede giderek TC'ye de dayatılması sözkonusudur. Bu, tartışmaya açılarak aydınların vb. kesimlerin de yavaş yavaş bu tartışmalara çekilmeleri durumu gözleniyor. Böylece, soruna yaklaşımı yumuşatmanın çabaları içerisine girilerek bunun tedbirlerini önceden almayı da ihmal etmediler.

'88 yılını biz kritik bir yıl olarak değerlendirdik. Bütün belirtiler, bunun böyle olduğunu gösteriyor. Evren-Özal kliği açısından

böyle olduğu kadar, bizim açımızdan da bu böyledir. Bu çerçevede güncel siyasal durumu ve olası gelişmeleri değerlendirip, bundan gerekli sonuçları çıkarmak gerekir. Daha çok da önümüzdeki dönemi ilgilendiren ve bu dönemi güçlü karşılamak açısından yapılması gereken değerlendirmeler vardır. 1987 ve 88 yılı boyunca bizim, Parti okulunda geliştirmeye çalıştığımız dersler, daha çok günceli başarı ile karşılamaya ve geleceğin güçlü bir hazırlığını yürütmeye yöneliktir. Bu değerlendirmelerimiz geleceği güçlü yakalamak açısından son derece büyük bir öneme sahiptir. Direnişimizin ve düşman kampın durumunu daha az yanılgılı değerlendirme, ilerde eksikliklerden daha fazla arınmış, güçlü bir uygulamayı da beraberinde getirecektir. Yine, düşmanın birçok tedbirini de boşa çıkarmayı bu mümkün kılacaktır.

Önümüzdeki dönemi değerlendirirken, rejimin mevcut durumunu ve olası gelişmeleri güçlü bir şekilde ele almamız gerekmektedir.

12 Eylül rejiminin 8. yılındaki durumu ve yeni siyasal yönelimi

Bugün Evren-Özal kliği tarafından icra edilen 12 Eylül rejiminin bütün tarihi gerçekleri ile günümüzün en karşı-devrimci deneyimlerini kendi şahsında bir senteze kavuşturarak, uyguladığı açık bir gerçektir. Rejim esas olarak çıplak baskı ve zora dayanmaktadır. Zora dayalı sistemler; ekonomik, sosyal ve siyasal dayanakları bakımından ancak kısa vadede sonuç alabilir. Uzun sürede bu rejimler yozlaşarak, çürümeleri beraberinde gelişir. Bu tür gerici-faşist zor uygulamaları ancak toplumda bir kargaşa varsa, bir kurtarıcı olarak dayatıldığında, başlangıçta destek görür. Bunlar ilk hızla vurur ve bu şekilde halledilmesi gereken sorunları hallederler. Yine ilk etapta bazı sınıflar da diğer sınıflara değer aktarılır. Bu da zora dayalı bir temelde geliştirilir. İşte onun gücü de güçsüzlüğü de bu noktadadır. Çünkü, vurduğunu vurmuş, aktarması gereken değerleri aktarmış; dolayısıyla yapacakları fazla bir şey kalmamış çekip gitmeleri gerekir. Buna karşı sindirdiği bir toplum vardır. Bunun üzerine yeni partiler, parlamento, hükümet bina edilir. Rejimini böylelikle sürdürür. Bu

rejimini nereye kadar sürdürür? Ezdiği ve karşısına aldığı kesimleri, yani halk kitlelerinin yeniden nefes alarak uyanışlarına kadar.

Bu gelişme sürecini, Türkiye gerçeğine uyguladığımızda karşımıza şu sonuçlar çıkmaktadır.

1980-81 yıllarında, faşist cunta vurması gerekenlere vurdu. Yine bu dönem, 24 Ocak ekonomik kararlarının uygulanma sürecidir. Bunlardan sonrasını ise, '82 yıllarında hazırladı. Bu ise, yeni bir anayasa, partiler ve seçim kanunudur. '83 yılında bunları tamamlayarak, seçimlere gittiler. Bilindiği gibi, rejimin fideğinde hızla gelişme olanağı bulan tekelleri-holdingci kesimler ANAP şahsında örgütlenerek, hükümet olmaya doğru gittiler. Bu kesimlerin varlıkları, 12 Eylül'e bağlı olduğu ve 12 Eylül'ün askeri ve yasal koruması altında geliştikleri için bu rejimi sonuna kadar savunurlar. Özal'ın bütün yaptığı, 12 Eylül'ün ekonomik ve siyasi sonucunu geliştirmektir. Özal biraz da bunu ustaca yaparak, tekelleştirdiği kesimleri esas almıştır. Ordunun bütün ekonomik ve siyasi isteklerini sonuna kadar uygulamıştır. Gerekli olan yasal çerçeveyi de bunlar için sağlamıştır. Ordu kendisine göre bir hükümet ortaya çıkardığı gibi, bu hükümet de ordunun bütün beklentilerine cevap vermiştir. Bu temelde de, rejimin gelişimi aksamadan günümüze kadar geldi.

Rejim, küçük ve orta burjuva kesimlerle, işçi-köylü gibi geniş emekçi kesimleri karşısına alarak bunları aşırı derecede bir yoksullaşmaya götürdü. Bu kesimlerin aşırı derecede yoksullaşması temelinde vurulan vurgunlarla bir avuç tekelleri-holding palazlandırıldı. Rejim, sınıf savaşımını bir de bu yönüyle yürütmüştür. Enflasyonun yükseltilmesi vasıtası ile de tekellere, bu kesimlerden gaspedilen değerlerin aktarımı gerçekleştirilmiştir. Halbuki, enflasyon önlenemeyecek bir sorun değildir. Ama bununla, tekellerine değerlerin aktarımı sağlanıyor.

İşçinin sendikal hakları son derece geriletilmiştir. Böylece ücretler sabit tutularak, daha fazla vurgun vurmaya elverişli bir hale getirmiştir. Orta kesimlerin gelirleri de benzer bir durumdadır. İşte, enflasyon tam da bunları soymanın aracı olarak geliştiriliyor. Bu aracın geniş bir şekilde kullanımı ile birlikte, sermaye birikimi, bu yeni burjuvalaşan kesimin elinde yoğunlaştı.

ANAP'ta somutlaşan menfaat birliği de anlamını burada buluyor. Bu, gözü kara bir şekilde, daha hızlı ve çabuk bir şekilde köşeyi dönmenin adı oluyor. Bunlar, hiçbir kural, kaide tanımayarak, toplum üzerinde sonuna kadar oynayacak imkanı bunlara tanıyacak yasaları anında çıkarmaktan çekinmeyen bir kesimdir. Böylesi bir kesime karşı elbetteki toplum sessiz durmayacaktır.

Bir muhalefet gücü olarak gelişmek isteniyorsa, toplumun beklentilerine sahip çıkılmak zorundadır. Bizim geliştirdiğimiz devrimci muhalefet aynı zamanda bir burjuva muhalefetin gelişmesine de zemin sunuyor. Nitekim böylesi bir muhalefet de geliştirdi. 88'lere geldiğimizde, bu muhalefetin Özal'ı aşmasını önlemek için, yeni taktiklere başvurulduğunu görmekteyiz.

Erken yerel seçimle, gittikçe oy oranı düşen ANAP iktidarı, bir erken genel seçime gitmeden, bu durumu atlatmak istiyor. Bu yöntemin öyle başarılı olacağı da pek sanılmıyor. Daha şimdiden Evren hem yasal ve hem de siyasal sürecinin sonuna gelmiş ve bir tükenişi yaşıyor. Türkiye'nin mevcut durumu böylesi bir askeri yönetimin daha uzun süre devam etmesine elverişli de değil. Evren'in süresinin bu kadar uzamış olması, aslında bütün sınıf ve tabakaların çaresizliğinden kaynaklanıyor. Hem ezilenlerin ve hem de ezenlerin yeni bir alternatif üretememeleri bu sonuca yol açıyor. Bu ise, bu kesimlerin zayıflığını gösteriyor.

Burjuvazi bazı alternatif denemelerine girişiyor. Bunun için Demirel ve Doğru Yol'u, SHP ve İnönü'yü hazırlıyor. Ama bunlara tam destek sunmuyor. ANAP'ın tecrit olma süreci hızlı bir şekilde geliyor. Bunlardan biraz umut kesmişe benziyorlar. Kısaca, bazı çevrelerin geliştirmek istedikleri gibi, 2000 yılına ANAP modeli bir hükümetle girmek pek mümkün gözüküyor.

Ezilenlerin adına hareket edenler ise devrimci bir muhalefeti geliştiremiyorlar. Halen dergicilik statüsünü aşmayan bir devrimcilik yürütülmek isteniyor. Legal dergiler etrafında bir yerlere varılmaya çalışılıyor.

Bütün bunların yanısıra, yüksek bir boyutta gelişen bizim devrimci çıkışımız sözkonusudur. Bu da bilindiği gibi, gelişimini önemli sonuçlara ulaşılarak devam ettiriyor.

Bugün rejimin savunucuları Evren'de biraz daha ısrarlı olma

durumunu yaşıyorlar. Evren'i birkaç yıl daha başta tutmaya çalışıyorlar. Bu ise zayıflığın ve çözümsüzlüğün verdiği bir ömür uzatmadır. Bu yaklaşımın da kurtarmadığı ve geçici gün kurtarma mantığı ile yaklaşıldığı açık olan bir durumdur. Aslında Evren '83'lerde rolünü tamamlamış ve aşılması gerekiyordu. Ama bilinen gelişmelerden dolayı ömrü uzatıldı. Burjuvazi Evren'in şahsında sağlam bir devlet yapısına sahip olmamaktadır. Bir şahsa bağlı olan bir iktidardır. Kaldı ki bugün Evren şahsında yaşananlar güçlülüğü değil, güçsüzlüğü yaşıyor. Yine Evren'e oynatılmak istenen rol, Demirel'in deyiimiyle "siyasetin parçalanmasına"; yani, yine devletin zayıflamasına yol açıyor.

Demek ki, bu klik, yürüttüğü sınırsız baskı ve sömürü nede niyle toplum tarafından başında görölmek istenmiyor. Bu nedenle, bu rejime en çok destek veren uluslararası bankalar, tekeller bile yavaş yavaş bunlar için uğurlama törenleri hazırlıyorlar. Evren'in son yurt dışı gezileri bir uğurlama töreni niteliğindedir. Yine, Özal'ın durumu da bundan farklı değildir. Artık faşist klikler bile bunları kabul etmiyor. Çünkü, rejim artık onların aleyhine işliyor.

Başlangıçta bu kliğin önderleri "biz 12 Eylül'den razıyız" diyorlar. Çünkü, rejim bunları başlangıçta oldukça besledi. Her ne kadar siyasi yönde zayıflattıysa da, ekonomik açıdan epey palazlandırıdılar. Bunlar şimdi bunların siyasi kabuğunu da parçalamak istiyorlar. Tabii ki, faşist klik buna karşı koyacak. Böylesi gelişmeler içerisinde, çatışmaları, birbirlerini vurmaya kadar bile götürdüler. Hükümette, parlamentoda ve ordu içinde, adeta birbirlerini parçalayacak derecede bölünmüş olan faşist klikler mevcuttur. Hükümet ve ordu içinde, hatta MİT'te bile yapılan tasfiyeler nasıl günlerce sözkonusu edildi.

Bütün bu çatışmalar şunu gösteriyor: Mevcut rejim ve hükümet ömrünün sonuna gelmiştir. Bildiğimiz gibi, sona gelmiş olmak, kendiliğinden ortadan kalkmak demek değildir. Tam tersine bu tür faşist rejimler ne kadar çatırdarsa çatırdasın karşısında yer alanların güçlü bir muhalefeti ile ancak yıkılabilir. Nitekim, Türkiye'de demokrasiyi geliştirmesi şurda kalsın, dört görüşü ANAP'ta yoğunlaştırma adı altında, faşist hareketi daha ileri düzeyde örgütlemekten başka bir özelliğe sahip çıkmadığı da çok iyi görül-

mektedir. MHP'nin geliştirmek istediği faşizm, ulusal kurtuluş m¼cadelemizle geriletilmesinin ardından, ordu destekli bir dar-be ile ancak v¼cut bulabildi.

Tarihte belki de en g¼r¼lmedik bir bi¼imde ger¼ek y¼z¼n¼ gizleyen bu rejim, Demirel'in de deyimiyle "resmi ile fiili T¼rkiye arasında dağlar kadar bir farkı" ortaya ¼ıkardı. Televizyonda, radyoda tam 180 derecelik bir zıtlık vardır. Bu durum ise, faşizmin en iyi g¼stergelerinden biridir. Demokrasilerde resmi durumla, fiili durum arasında tartışma ile bir denge sağlanıyor. Bu da olma-yınca demek ki rejim kendisini ¼ok iyi bir şekilde kamufle ediyor. Bunlara rağmen, rejimin ¼¼r¼m¼řl¼đ¼, kokuşmuşluğu her y¼n-den g¼r¼l¼y¼r. ¼eliřkiler en iđren¼ bir tarzda ortaya ¼ıkıyor. Halk ¼zerinde geliştirdikleri işkence, soygunu kendi aralarında kıya-sıya bir rekabet bi¼iminde g¼t¼r¼yorlar.

B¼ylesine ¼¼r¼m¼ř ve kokuşmuş bir rejimin, sıradan bir teş-hiri bile, epey ¼nemli sonu¼lara yol a¼acak ve kitlelerden daha fazla destek bulacaktır. Elbetteki daha kalıcı bir iktidar bulacak olan ¼evreler bunun ¼aresine bakacaklar. ¼n¼m¼zdeki d¼neme ilişkin olarak daha şimdiden, demek ki aranan ¼areler vardır.

Bu ¼arelerden en yakını, sınıflar arasında var olan u¼urumu kapatmaya y¼nelik olanı aranacaktır. Bunda ise, temel alınacak olan y¼ntem uzlaşmadır. Bunu ¼ne alarak, son derece dengesi bozulan gelir dağılımında, ¼zellikle emek¼ilerin lehinde kısmi bazı d¼zeltmelere gidecektir. Siyasi d¼zeyde ise, ordunun g¼l-gesini biraz daha geriletecektir. G¼r¼lmemiř, baskı-işkence or-tamını azaltacak ve kısmi bazı hukuki d¼zeltmelere gidecektir. Gerek anayasada ve gerekse yasalarda bunun ¼nlemine ala-caktır. Enflasyonu durduracak, ekonominin ¼arklarını yeniden d¼nd¼recek, bunun i¼in de yoğun emek gerektiren sanayileş-meye y¼nelecektir. Yine, yeni bir h¼k¼met alternatifi hazırla-nıyor. Her ne kadar Demirel'e de şans veriliyorsa da sert sınıf m¼cadelesinin Demirel eliyle ¼nlenemeye¼eđini sermaye iyi bil-diği ve SHP'nin konumu daha uygun oluğu i¼in, SHP'yi hazırlıyor. Olası bir erken se¼imde SHP'ye h¼k¼met olma şansı verilecektir. Tıpkı ¼nceleri Ecevit'e oynatılan rol gibi, SHP'ye de devrimci muhalefeti pasifize etmek i¼in, benzer bir rol y¼klenmek isteni-

yor.

SHP'nin eliyle korkunç baskı ve sömürü biraz yumuşatılarak, kitlelerin radikal bir muhalefete kayması önlenmeye çalışılıyor. SHP, bu rolünü başardığı oranda da iktidarda tutulacaktır. Eğer iktidar zor durumda kalır ve bu rolünü oynayamazsa bu kez Doğru Yol'u devreye koyacaklardır. Böylesi bir planın geliştirildiği daha şimdiden gözlenmektedir.

Evren-Özal kliği için gidebilecekleri kadar gitsinler deniliyor. Bunlara 2000 yılına kadar uzanan bir planlama içerisinde öyle yer verilmiyor. Biraz hizmetimizi gördüler, bunları öyle hemen kovmayalım diyorlar. Daha çok gidebilecekleri kadar gitmelerini istiyorlar. Dolayısıyla, daha 1990'lara varılmadan, büyük bir ihtimalle bu klik aşılabacaktır. Hem ekonomik, hem siyasi ve hem de askeri yönden önemli oranda aşılabacaktır. Bunun yerine, SHP eliyle uzlaşma dönemi dediğimiz süreç geçirilecektir. Eğer '88'de veya '89'da erken bir seçim yapılmazsa, bunu 1990'larda oluşturmak isteyeceklerdir. Fakat bugün öyle görünüyor ki, '88 ve '89 bu klikler arası değişikliklere sahne olacaktır.

Erken seçim, bunlar arasındaki çatışmanın kazasız-belasız geçmesi için başvurulmuş bir yöntemdir. Eğer bu araca başvurulmazsa muhalefet ya tamamen kaybedecektir, ya da kazanmak istiyorsa işi kızıştıracaktır. Yani bunlar arasındaki mücadele keskinleşecektir. Evren'in gidişi, yeni cumhurbaşkanının seçilmesi çok önemli gelişmelere yol açacaktır. Eğer söylendiği gibi Özal cumhurbaşkanlığına yükselirse, ANAP parti olmaktan çıkacaktır. Yeni bir sağ parti oluşturulacaktır. Bu Doğru Yol da olabilir veya yeni bir sağ parti de geliştirilmek istenebilir. Özal'ın cumhurbaşkanlığını kolay kolay hazmedemeyecek birçok çevre vardır Türkiye'de. Özal'ın şahsı kolay kolay kaldırılamayacaktır. Özal'ın diktatörlüğü çok çelişkili ve çatırdamalı bir şekilde sürecektir. Cumhurbaşkanlığı kurumu güçlendirilmek istenecek, ama bu zayıflamaktan kendisini kurtaramayacaktır. Yeni partiyi, yeni hükümeti Özal yönlendirmek isteyecek, ama onu dinlemeyeceklerdir. Çünkü, Özal birçok suçun sahibidir. Korkunç ekonomik sömürü, Özal'ı toplum karşısında görülmedik bir suçlu durumuna itiyor. Siyasal ve hukuki düzeyde de bu böyledir. Topluma karşı her

düzeyde suç işlemiş birinin böylesine devletin başında tutulması, devletin aleyhine sonuç verecektir. SHP bunu kolay kolay kabul etmeyeceği gibi, Demirel de bunu kabullenmeyecektir.

Yeni bir cumhurbaşkanı arayışında en ehven-i şer olarak Evren kalıyor. Evren de bu kadar yönetebilen ve tükenen bir modeldir. Bu da çare değildir. En fazla birkaç yıl ömrü uzatılabilir. Tabii bundan sonrası için de, yine sorular ortaya çıkıyor. Kim olabilir? Kuşkusuz yeni isim arayışları sürecektir. Bütün burjuva çevrelerin üzerinde uzlaşmak isteyecekleri yeni bir isim ortaya çıkabilir. Dengeci, biraz merkezde duran, Evren-Özal kliğine fazla bulaşmamış olan ama iyi güdümlendirilmiş birisi aday olarak geliştirilmek istenebilir. Böylesi bir model geliştirilmek için de çok çabalar gereklidir.

Erken seçim sonuçları parlamento ve hükümette daha fazla karmaşaya yol açacak sonuçları birlikte getirecektir. Yeni hükümet, yeni parlamentonun çoğunluğu SHP tarafından temsil edilirse, cumhurbaşkanlığı kurumu (Evren, Özal veya başkası olabilir) ile aralarındaki çelişki derinleşecektir. Demirel aradan yine sıyrılarak, son bir hamle daha yapmak isteyecektir. Bu ise, çatışmayı daha da arttıracaktır.

TC'nin Kürdistan üzerindeki yeni hazırlıkları

Bütün bu gelişme süreci boyunca tabii ki halkın muhalefeti de gelişecektir. Şimdilik ideolojik dergiler düzeyindeki muhalefetler giderek partileşme sürecine ve aktif eylemliliğe girecekler. Bu eylemlilik ise beraberinde sınıf çelişkilerini daha da yoğunlaştıracaktır.

Rejimin olası gelişmesi böyledir. Görüldüğü gibi, bu gelişme de fazla radikalizm sözkonusu olmadığı gibi, 12 Eylül'ün sürmesi de sözkonusu değil. Model, ne 12 Eylül rejiminin daha ince bir tarzda sürdürülmesi biçiminde olacak, ne de radikal bir biçimde aşılması biçiminde olacaktır. Orta yerlerde bir düzey tutturulmak istenecektir. Bu düzeyin tutturulmasında, ekonomik sosyal dengelerdeki hareketlenme önemli bir rol oynayacaktır. Düzen parti-

lerinin kendi içindeki mücadeleleri ile halk kitlelerinin gelişecek olan muhalefeti de bu gelişmeleri etkileyecektir.

Şüphesiz bu olasılıklar, kesinlik derecesinde saptamalar değildir. Biz ihtiyat kaydıyla bazı gelişmelerin varlığı halinde böylesi saptamalarda bulunuyoruz. Hemen belirtelim, böylesine bir gelişmede en önemli paya sahip olacak olan da, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelemizdir. Şimdiden bile Türkiye'deki siyasi gelişmeler önemli oranda bizim mücadelemizden etkilenmektedir. Bugün iç çelişkilerin kızışması ve ileri boyutlara fırlaması bizim mücadelemizin etkinliği altında gelişmektedir.

Mevcut partiler, ulusal kurtuluş mücadelemizin ezilmesi konusunda hemfikir bir durumdalar. SHP ve DYP'nin bazı eleştirileri olabilir. Koruculuk yasasında, kitlelere daha fazla ekonomik, siyasal imkanlar sunulması konusunda farklılıklar olabilir. Ama bunların hepsi, mücadelemizin ezilmesi için ordu ve emniyet kuvvetlerinin bize karşı sonuna kadar kullanılması konusunda hemfikir durumdadırlar. SHP ve DYP'nin "Kürtçe üzerindeki baskı kaldırılmalıdır" biçiminde belirledikleri politika bile, bu konu üzerinde etkili değildir. Kaldı ki bu yeni bir politika da değildir. Bu, ezme politikasının başarı ile uygulanmasında tam tersine bir perde görevi görecektir. Bu politikayı da kullanacaklar; ama esas olarak politikaları ezmektir. Çıplak zor ardına kadar kullanılırken, bunun yetmezliği iyice anlaşıldığında, uluslararası kamuoyu ve NATO bünyesinde bu politika fazla eleştiri gördüğünde devreye kültür özerkliği biçiminde bir programla ve bunu mümkün kılacak bazı oluşumlarla girecek ve tamamlamak isteyeceklerdir. Daha şimdiden böylesi gelişmeler görülüyor. Mevcut hazırlıklar, bunun kapsamlı bir biçimde yürütüldüğünü gösteriyor. Hatta ANAP hükümetinde Kamran İnan gibi en kaşarlanmış ve aynı zamanda hazırlanmış bir işbirlikçinin Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bakanlığı'nı üstlenmesi tesadüfi değildir. Bu Ecevit'inden tutalım ABD'ye kadar varan çevrelerin Kürdistan için öngördükleri statünün ilkel bir denemesinden başka bir şey değildir.

Kamran İnan'ın bakanlığı, şimdiye kadar tek tek kişiler vasıtası ile yürütülen ve daha çok da emniyet, istihbarat aygıtında kullanılan Kürt işbirlikçiliğinin ve devrimci mücadelemize dayatılan ko-

ruculuk sisteminin hükümet düzeyinde temsilinden başka bir anlama gelmemektedir. Esas tanımı da budur. Kürt işbirlikçiliği esas olarak bir bakanlık düzeyinde organize edilmek isteniyor. Yine Ecevit döneminde de Şerafettin Elçi'ye de benzer bir rol Bayındırlık Bakanı kisvesi altında oynatılmak istendi. Kamran İnan'ın bakanlığı sadece bir devlet bakanlığı olarak görülmemeli, bu ilerde biçilecek olan statüye göre bir hazırlık veya bunun bir adımı olarak da değerlendirilmelidir.

Bilindiği gibi, bu işbirlikçi hain, Osmanlı döneminden günümüze kadar gelen sağlam bir işbirlikçi hanedanın devamıdır. Bu, aynı zamanda her sağ iktidara bölgede kan vermiş bir işbirlikçidir de. Kamran İnan'ın bu işbirlikçiliği sadece kendi seçim bölgeleri ile sınırlı kalmamış, bunu aynı zamanda bütün Kürdistan'a yaymış ve hatta bunu NATO, AT çevrelerinde de sürdüren ve bu temelde giderek yerine oturan bir statünün de sahibidir. Eğitimi Türkiye'de, ABD'de ve NATO çevrelerinde istihbarat kanallarında tamamlayan bu işbirlikçiye, siyasi alanda da tecrübe kazandırılıyor. Bütün bu süreçleri başarı ile atlatan biri olarak da hükümet tarafından Kürdistan'a yukarıdan bir bakan olarak tayin ediliyor. Nasıl ki özel yönetim Kürdistan'a özgü bir temelde uygulanmaya konulduysa, bunun en üst düzeyde bir ifadesi olarak da bu bakanlık oluşturuldu ve başına en tehlikeli bir işbirlikçi geçirildi. Bu da Evren-Özal kliğinin önümüzdeki döneme ilişkin olarak yürüttükleri hazırlığın bir parçası oluyor.

Buna bir de GAP Bakanlığı denildi. Aslında geneldir, ama ilk adımı böyle atılmak isteniyor. Yönetim ve savaş kurumları giderek daha fazla içiçe geçirilerek, daha önce Kürdistan'da gizli-örtülü yürütülen sömürgecilik, günümüzde artık, tekellerin ve bütün siyasal çevrelerin üzerinde anlaştığı bu biçimle yürütülüyor. Bunlar, "farklı politika içerisinde olursak, bundan PKK yararlanıyor" diyerek, sözümona ulusal meselede tek politikada anlaşma sağlıyorlar. Bu konuda cumhuriyetin tek bir politikasını oluşturup, bunun üzerinde anlaşma sağlayarak ortak hareket etmek istiyorlar.

Bugün Evren-Özal kliği eliyle icra edilen bu politika, önümüzdeki dönemde biraz daha çekici kılınarak, sertleştirilerek veya

yumuşatılarak sürdürülecektir. Hatta, oluşturulmak istenen model iyi yürürse, bir kültürel özerkliğe de yönelecek, sahte bir elbise giydirerek, bu politikalarını tamamlamak isteyeceklerdir. Kısaca, şimdi iskelet hazırlanarak, biraz ete kemiğe büründürülmek isteniyor. Yarın da buna bir elbise giydirilmeye çalışılacaktır. Bu da karşımıza kültür özerkliği biçiminde çıkıyor. Rejimin Kürdistan'a yönelik olarak, yürütmek istediği politikaların kısaca özeti böyledir.

TC, bu politikayı yürütürken, içinde bulunduğu ittifak sistemi ile de bir uyum içerisinde bulunmak durumundadır. Gerek TC'nin demokrasi meselesinde, gerekse de Kürdistan'daki ulusal sorun konusunda tek bir politika üzerinde uzlaşmaya çalışıyorlar. NATO ve AT çevrelerinde bugün formüle edilmek istenen budur.

NATO, AT çevreleri, TC'nin Kürdistan sorununa kaba ve klasik yaklaşımını yeterli görmeyerek, yeni bir Kürdistan politikasının oluşturulması için yoğun bir çaba içerisindeler. Bu çevreler, Kürt halkının ulusal kimliğini sürekli inkar eden bir politikanın fazla yaşama şansının olmadığına inanıyorlar. İlerde NATO'yu zor duruma düşürecek ve beklenmedik devrimci gelişmelere yol açabilecek bir yaklaşım olarak değerlendiriyorlar. Birçok ülkede; Filipinler, G. Kore, Pakistan'da denendiği ve başarılı olduğu gibi işbirlikçileri vasıtasıyla yeni uygulamalara ve reformist politikalara başvuruyorlar. Sistem, böylesi bir uygulama ile daha fazla ayakta kalma şansını elde ediyor. Bu nedenle böylesi bir gelişmeye TC'nin de açık olmasını dayatıyor ve eski klasik politikasını gözden geçirmesini istiyorlar. Bunun yerine ise, daha uzun süre ayakta kalabilecek ve geniş işbirlikçi kesimleri de içerisine alabilecek bir politikayı benimsemesini istiyorlar.

Bir kültür özerkliği veya idari bir otonomi için bile ayağa kalkacak güçler vardır. Birçok sol maskeliden, adını yurtsever koyan birçok çevreye kadar, hepsi bu gelişime onay vermeye hazır durumdalar. Geniş bir kesim bu reformist yaklaşımı temsil edebilir. Zaten böylesi bir gelişmeye hazırlıkları var, bunlar önemli oranda hazırlanmışlar da. Türkiye böylesi bir gelişime hazır değil. Onu da biraz yumuşatmaya çalışıyorlar. Böylesi bir yaklaşımı, TC'nin geleneksel yaklaşımına oldukça ters düşüyor. Ama mese-

le sistemi korumak; hatta uzun vadede TC'yi yaşatmak olunca en akıllı politika bu oluyor. NATO sekreterliğinden ABD Dışışleri Bakanlığına varana kadar, Türkiye'ye böylesi bir politika benimsetilmeye çalışılıyor.

Bu konuda ABD, AT ve hatta NATO çevrelerinin anlaşması zor değil. TC de bu politikaya Demirel ve SHP'yi yatırır. Özal bile şimdiden böylesi bir politikaya, iktidarını uzun vadeli kılmak için yattıyor. Nurettin Yılmaz ile başladı; Kamran İnan'ın bakanlığı ile bunu daha da aşmaya hazır olduğunu ortaya koyuyor. Geriye, ordu-Evren karargahı veya odağı kalıyor. Bu odağı da zaten sağdan-soldan yumuşatmaya çalışıyorlar. Büyük ihtimalle bu konuda başarı da sağlayabilirler. Dolayısıyla, emperyalizmin Türkiye ile uzlaşacağı bir Kürdistan politikasını, ortak olarak yürütmeleri olası bir gelişme olarak görülüyor. Nasıl sınırlı bir demokrasi uygulanmasını Türkiye'ye kabul ettirdilerse, önümüzdeki dönemde Kürdistan konusunda da böyle bir uygulamayı kabul ettirmeleri olası görünüyor. Bu konuda, yürütülen hazırlıklar birkaç boyutludur.

Partimiz bütün oyunları işlemez kıldı

Partimizin özellikle bu politikayı daha başlangıçta mahkum eden, işlemez kılan ve silahlı savaşımı ile de bu politikayı daha fazla çıkmaza götüren yaklaşımı, sözkonusu çevreleri büyük oranda ürkütüyor. Bu çevreler, mücadelemizin başlangıçta beklemedikleri bir düzeyde gelişmesi ile hatta Türkiye'yi bile Batı sisteminden tümünden koparacak kadar tehdit ettiğini görünce, Partiye tasfiyecileri sızdırarak yürütmek istedikleri faaliyeti, '87 ve özellikle de '88'deki gelişmeler karşısında sonuçsuz kaldığını gördüler. Bu yüzden bunlar "nasıl olsa zayıftırlar, bazı tavizler vererek, Avrupa'da bilinen yaşantı içerisine çekerek, örgütü diğerleri gibi tamamen özümseriz" yaklaşımı içerisine girdiler.

Bu yöntemlerinde başarılı olamayacaklarını görünce de, tamamı ile polisiye yöntemlere başvurarak, hem de anayasa dışı bir yaklaşımla Partinin aktif örgütlenmesini önleme, zayıf unsurları kendilerine bağlama ve TC'ye bu temelde yardımcı olma yakla-

şımı içerisine girdiler. TC'nin "terörizmle savaşıyorum" safsatasını, Palme cinayeti ardından yoğun bir şekilde destekleyerek, TC'nin yürüttüğü terörizmi meşru görerek açıktan desteklediler. 1987 yılı ile birlikte bu açığa çıktı ve günümüzde daha da belirginlik kazanmaktadır.

Bu saldırılarla birlikte, bir de bizim tasfiyemiz gerçekleştirildiğinde, bazı Kürt işbirlikçileri hazırlanarak, bunları bir araya getirip bir PKK alternatifi olarak devreye sokma hazırlıkları da yapılıyor. Zaten bu işbirlikçiler, "silahlı mücadeleye, PKK'ye karşıyız" diyerek, bunların dayatmalarına teslim olmaktadır. Bunlar "biz meselenin politik olarak hallinden yanayız" diyerek, emperyalizmin planına yatıyorlar. Bunlar açıktan şunları söylüyorlar: "Biz emperyalizmin ürettiği politikanın ayrılmaz bir parçası olarak, bir beslemeyiz." Tabii bunlar günü geldiğinde, emperyalist metropollerden uçağa binerek Ankara'da inip harıl harıl özerklik planı üzerinde çalışacaklar. Bu yönlü hazırlıklar, AT parlamentosunda geliştiriliyor, başka çevrelerden destekleniyor.

Bütün bunlar da bizim karşımıza çıkarılmak isteniyor. Birçok grup bir araya geldi ve böylesi bir hazırlık içerisine girdiler. Bunların dışında da hazırlananlar mevcuttur. Bunlara ortam hazırlanarak, adım adım geliştirilmeleri sağlanıyor. Yine bu akımın elebaşları ve usta adamları mevcuttur. Günümüzde daha da açık bir şekilde ortaya çıkmış olan bu duruma özenle dikkat göstermek gerekiyor. Bırakalım bir politik akımı başlatma, Avrupa'nın beslemeliklerinden adımını bile dışarı atamayacak kadar düşkün, uşak ve ruhsuz olan bu çevreler, tekrardan bir baş belası haline getirilmek isteneceklerdir.

Biz, bunların içerisinde, gerçekten yurtsever ögelerin de bulunduğunu hesaba katarak, bunların teşhir ve tecritini olabildiğine geliştirmeliyiz. Aynı zamanda, kazanılabilecek olanları da kazanmasını bilmeliyiz.

Önümüzdeki dönemde tek politika üzerinde böylesi bir uzlaşma gelişebilir. Bu uzlaşmanın çelişkili karakteri de gözardı edilmemelidir. Sözkonusu edilen ve uzlaşmaya yatan güçlerin durumu çok açıktır. Uzlaşmak istedikleri politika konusunda bile

çelişkileri mevcuttur. Düşman güçlerin ulusal özellikleri lafta da olsa öylesi bir yaklaşım üzerinde uzlaşmaları kolay değildir. Eski- den olduğu gibi, bugün de bu çelişkilerden daha fazlası ile yarar- lanmasını bileceğiz.

Düşmanın, yeni bir sömürgeci politika oluşturup hayata ge- çirmede güçlükler yaşayacağı açık olduğu gibi, buna karşı bizim geliştireceğimiz devrimci atılımımız da bunlara istedikleri gibi bir hareket imkanı sağlamayacaktır. Bu bakımdan, devrimci politi- kamızın uygulama esaslarına her yönüyle dikkat etmemiz ge- reklidir.

Şimdi Partimizin önderliğinde yürüttüğümüz ulusal direniş savaşımlarımızın önümüzdeki dönem gelişmesine değinmek istiyoruz.

Partimiz tarihi ve güncel gelişmelerden güçlü sonuç çıkardı

Gerek Partimizin iç örgütlülüğünün ve gerekse temel takti- ğimiz olan gerillanın geliştirilmesi gerekmektedir. Bu, bizim için yeni bir dönem ve yeni bir görev demektir. Bugün Parti, Cephe ve Ordu silahlarını uygun bir biçimde hazırlayıp kullanmamız gere- ken bir dönemi yaşıyoruz. Her dönemde olduğu gibi, bu dönem- de de olası eksik, hata, yanlışlıklar ve olumsuzluklar nedeniyle ortaya çıkabilecek kayıplarımızı azaltmak; ve olumlu yöndeki ka- zanımlarımızı sağlam bir örgütlülük temelinde, doğru taktik adımlar- la çoğaltmak için tedbirlerimizi yine yoğunlaştırıyoruz.

Yeni dönemin özelliklerini, mevcut güncel gerçeklik teme- linde, yakın geçmişteki tecrübeye bağlı olarak derinliğine bir tahlile kavuşturmak, süreci şimdiden iyi yaşamak gerekiyor. Bu- gün uygulanan baskı nedeniyle halkın yanı sıra, egemen sınıflar bile nefes alamaz bir durumu yaşıyorlar. Bu durum ise, sömür- geci egemenlikte biraz gevşeme oldu mu, fırsat doğdu mu, fevri (ani, plansız) isyan hareketlerinin gelişmesine zemin sunmak gibi bir özelliğe de sahiptir. Kısa soluklu ortaya çıkan bu hareketlerin uğradıkları akibetlerin ne olduğu da biliniyor. İşte bu nedenle döneme, uzun soluklu bir plan temelinde yaklaşmak gereklidir. İşte bizim Parti tecrübemizin en önemli bir özelliği de tarihimizin

bu biçimdeki bir özelliğini tersyüz etmektir. Yani, daha baştan uzun soluklu, hazırlıklı ve yönü iyice aydınlanmış bir pratik içerisine girilmiştir.

Böyle bir başlangıca ulaşmak çok önemli olduğu gibi, buna cesaret etmek de küçümsenmez bir davranıştır. Hareketimizi diğer hareketlerden ayırdeden ayrıci bir özelliğimiz de budur.

Bütün arkadaşların harekete katılım tarzında benzer bir özellik görüyorum. O da, donanımdan yoksun, fevri ve isyancı bir özelliştir. Dolayısıyla eski özellikler taşıyor. Bizim Parti içerisinde üzerinde önemle durarak gidermeye çalıştığımız da bu özelliktir. Bunun üzerinde önemle durmamızın nedeni açıktır. Taktiğe yaklaşımdaki zayıflıklarımızı incelediğimizde, çoğunuz iyiniyetli, cesur ve fedakar olmanıza rağmen, bir profesyonel devrimcinin, devrimci taktiğe göstermesi gereken bilinçli yaklaşımı göstermiyorsunuz. Atılacak pratik adımın önünü önceden görebilme, bunun için gerekli aydınlığa ulaşmada çaba içinde olmak, sadece bununla da yetinmeyip aracını iyi tespit etme ve vuruş tarzını anında gösterecek esnekliğe ulaşmada gerekli beceri gösterilmekten uzak bulunuluyor. Daha çok amatör bir isyancıya has, ani parlayıveren, planlamaya hakim olamayan, planlamayı pasifizmle eş tutacak kadar düşen ve ayağa kalkmak istediğinde ise bir köylü isyancılığını geçmeyen bir durum yaşanıyor. Böylece de taktiğin işlemez kalmasına ve uygulanmamasına yol açan bir devrimcilik sergilemekten kurtulunamıyor.

Partimiz böylesi anlayışları tümüyle aşmıştır. Parti hareketimiz, teorik-ideolojik ve siyasal yaklaşımlarında Kürdistan gerçeklerine uygun bir yürüyüşü ihtiva edecek denli olgunlaşıyor. Bu konuda eski, aceleci, dar, yetmez ve fevri çıkışları (bunu bazıları yaşıyor) aşmaya çalışıyor. Bizim sistemli mücadelemiz bu tür çıkışları olduğundan daha fazla azaltmıştır. Birçok ögeyi tanıyoruz. Eğer onlara kalmış olsaydı, Partimiz bir barut olacaktı. Kısa sürede atıp bu işi bitireceklerdi.

Çoğunun yürekleri bir eylem için yeterli düzeydedir. Bunu yadırgamıyoruz. Zaten olması gereken de budur. Kuşkusuz böyle yürek ve kafalar bir eylem ve atılımda yer alabilirler; ama bunlar, bizim için çok gerekli olan ve bir ön basamak teşkil etmesi gere-

ken atılımlara hazırlıklı olamazlar. Dolayısıyla da savaşımızın da bir karakteri olan savaşı uzun süre götürmeyi, bunlar başaramazlar. Neden kadrolarımız yetmezlik içerisinde ve uzun ömürlü olamıyor? Bunun nedenini, amat rl kte, isyancı karakteri aşamamakta ve yetkin bir profesyonel devrimciliğe ulaşamamakta aramak gerekir.

İster kişisel, isterse ulusal düzeyde olsun, tüm tarihi süreci gözönüne getirerek, halkı yüzyıllar boyu darboğaza sürüklemiş olan, her ayağa kalktığında daha fazla umutsuzluğın ve inançsızlığın içerisine iten klasik hareketlerin ve onların bireylerinin durumuna düşmemek için, PKK'nin inşa tarzını bütün bunları bertaraf edecek bir tarzda geliştirdik.  l  bir pasifizmi mahkum etmek ve yaşatmamak için sonuna kadar canlı, hareketli bir gelişim içerisine girdik. Hareketi rastgele bir tarzda uçurumlara yuvarlamamak; sonunu düşünmeyen, yedeklerini hazırlamayan ve bir solukluk isyandan öte gitmeyen anlayış ve uygulamalardan hareketimizi uzak tutmak için, bütün gücümüzü kullanarak hareketi organize etmeye çalıştık. İşte PKK'nin şimdiye kadar ayakta kalmasının böylesi bir inşa tarzı ile çok yakından ilişkisi vardır.

Yeni bir dönemi, eskinin bu sağlam tecrübesi temelinde daha da iyi hazırlamak biçiminde bir çalışmamız mevcuttur. Daha  nceki birkaç atılımımızı tekrardan değerlendirirsek, göreceğiz ki ideolojik atılım döneminden 4 yıllık silahlı savaş dönemimize kadar yürütülen hazırlık ve yedekleri sürekli elde tutma vardır. şimdi böylesi bir çalışmanın anlamı nedir? Bütün bunlar, bir planlamanın ayrılmaz parçalarıdır. Her dönem, bir öncekinden daha soluklu ve yedekli olarak hazırlanıyor. Bizim gelişimimizin kesintiye uğramamasının bir nedeni de budur.

Planlamamızın lafta kalmaması için, bunu uygulayacak kadroları hazırladık ve gerekli olan malzemeleri temin ettik. Yine plansızlığı alabildiğine körükleyecek olan fevri hareketlerin çıkışına da engel olup, gerekli önlemleri aldık. Eğer Partimiz varlığını bugüne kadar s rd rm şse, Parti çizgisine hakim olmanın ve bunu her ögeye ısrarla dayatmanın bir sonucudur. Önümüzdeki dönemin üzerine yürürken böylesi bir yaklaşımımız daha derinden kavranmak zorundadır. Dost ve düşman güçlerin durumunu

değerlendirdik; tabii ki bu tek başına yetmez, bununla birlikte savaş kurmayının durumunu da değerlendirmek gerekir.

Bizde savaş kurmayı partidir

Bilindiği gibi, savaşı kurmaylık yürütür. Bizde savaş kurmayı partidir. Bu nedenle Partinin durumunu da değerlendirmek gerekir. Partinin iç durumunu da değerlendirmek, genelde doğrudan doğruya çizgimizi uygulayacak olan kadro yapısını da netleştirmek gerekir. Kadroya sağ ve sol anlayışlar hakim oldu mu, çizgi ne kadar doğru olursa olsun, başarısızlığa uğramaya mahkumdur. Bu nedenle, son dönemlerde Parti çizgimiz üzerinde yoğunlaşmamızın esas eksenini çekirdeğin durumudur. Çekirdeğin sağlanlaştırılması ve yetkinleştirilmesi için ne lazımsa onu yapmak gerekmektedir. Kadroların yetkinleşmesini engelleyen ne kadar amatör, uzlaşmacı özellik varsa, bunlardan arındırmaya, bunun için de deneme ve sınamaya tabi tutarak, bunları yeniden tecrübe ile yoğurmak; sağlam görevlendirmeler içinde tutmak için, geniş tecrübemizi de gözönüne getirdiğimizde eğitim görevini daha fazla yerine getirmemiz gerektiği açığa çıkıyor. Çünkü bizim kayıplarımızın ve başarı grafiğimizin yükseklerde seyretmemesinin esas nedeni çekirdeğin durumunu özenle ele almamızdır. Bugün Türkiye'deki sol örgütlerin de en çok sözkonusu ettikleri ve zorlandıkları konu kadrolar meselesidir.

Kadrolar sorunu sağlam bir temelde çözümlenmedi mi, sayı ne kadar fazla olursa olsun, çizgi ne kadar doğru olursa olsun yenilgi, dağılma kaçınılmaz olur. Bize de böylesi bir durum yaşatılmak istendi. Bireysel, özerk devrimciler, Partinin sağlam bir dışlısı haline gelmemek için, amatörce iş yapmaktan tutalım birçok hastalığa varana kadar, çeşitli tutumlar sergilediler. Böylesi bir özellikle devrimci savaşın üzerine yüründüğünde dağılma, parçalanma ve giderek umutsuzluk, inançsızlık gelişir ve bunalım başgösterir. Örgütsel kriz gelişir ve örgüt ayakta kalamaz. Bırakalım düşmanın saldırıları altında tasfiye olması, böylesi iç nedenlerle tasfiye olmaktan kendisini kurtaramaz. O halde, çekirdeğin durumuna bu kadar önem vermemizin nedeni anlaşılmaktadır.

Bu temelde de sizlerin eğitimine bu kadar önem vermemizin gereği de ortaya çıkmaktadır. Eğer devrim amacında iddialıysak, bunun sağlam bir çekirdek tarafından yürütülmesi gerektiğinden en ufak bir kuşku olmamalıdır. Yine bunun gibi sağlam öğeler haline gelmesi için de her şeyin yapılması gerektiği bir o kadar açıktır. O halde savaş kurmayımızı şimdiye kadarki hazırlıklarımız ve bundan sonraki çalışmalarımızla güçlü kılmak için daha fazla çaba sarfedeceğiz. Bunu hem nitelik ve hem de nicelik olarak yapacağız. Niteliğe önem verirken, nicelik olarak çoğalmaya da özen göstereceğiz. Eski tecrübelerimizden de yararlanarak görevlendirmeler, yani Parti kademelerinin yaratılmasını daha da sağlamlaştıracacağız. Sağlam bir öncü olmadan sağlam bir hareket geliştirilemeyeceği gerçeğini bir an için bile olsa unutmayacağız. Ulusal kurtuluşumuz gibi bir mücadeleyi yönetme ve yürütmenin sağlam, birleşmiş ve kademeleşmiş bir Parti teşkilatı yaratmaktan geçtiğini bileceğiz ve bunu esas alacağız. Bunu sağlama aldığımız oranda ise, ulusal kurtuluş savaşımızın milyonları başarı ile yönetip yürüteceğini göreceğiz.

Önümüzdeki döneme öncüyü bu temelde hazırlayacağız. Bu konuda, böylesi bir temelde görev almak isteyenlerin yapmaları gereken son derece açıktır. Bu görevleri yerine getirmek için de herkes en üstün sorumluluğu, görevlerin başarı ile halledilmesi temelinde sergilemelidir. Bunu yaparken de idealizme, subjektivizme, sağ ve sol tutumlara girilmemesi zorunludur. Gittikçe Parti çizgisinde yoğunlaşılmalı, her türlü öznel istemler bir kenara itilerek, tam bir profesyonel devrimcinin ölçülerine ulaşmak için her şey yapılmalıdır. Bu temelde, Partinin sağlam bir üyesi haline gelmeli ve yetkin bir militanlaşma düzeyine ulaşılmalıdır.

Halkın özbirliği olan Cephe silahı geliştirilerek zafer kazanılacaktır

Şüphesiz önümüzdeki dönem sadece öncü ile kazanılmayacaktır. Yine her zamankinden daha fazla, halkın öz birliği olan Cephe silahı geliştirilerek zafer kazanılacaktır. Ulusal Kurtuluş Cephesi, Partimiz önderliğinde yeni ele alınan bir olay değildir.

Daha başlangıçtan beri Partimizin çıkışı ulusal direniş temelindedir. Bu temel, başlangıçta Partinin geliştirilmesi ile içiçe bir şekilde sınırlı bir eylem ve propaganda ile yürütülerek, günümüze doğru savaşa daha fazla destek olma ile birlikte geliştirilip yakın dönemde bir programa, çizgiye kavuşturulan bir adımdır. Günümüzde kitlelerin uyanışını arttırıp daha fazla saflara katılmalarına yol açan bu adımı, giderek pratik bir olgu haline getirme aşamasındayız. Bu gelişmeler, önümüzdeki dönemde Ulusal Kurtuluş Cephesinin daha fazla ete kemiğe bürünmesini birlikte getirecektir.

Biz şimdiye kadar savaşı öncü ve kadrolar ile yürüttük. Bu aşamadan sonra halkın kendisi daha aktif olarak savaşacaktır. Halk kitleleri, ERNK etrafında birleşerek, daha fazla örgütlenerek, Cephe silahı ile savaş yürütecektir. Cephede yer alan kitle birliklerinde, halk kitleleri daha fazla örgütlenerek savaşa aktif olarak katılacaktır.

Sömürgeciliğin halk kitleleri üzerinde uyguladığı her türlü politikası, artık kolay bir şekilde zemin bulamayacaktır. Uyanan kitleler, sömürgeciliğin uygulamalarına sadece isyancı bir tepki göstermeyip, bunu da aşarak, daha fazla umutlanmış, kitle birliklerinde örgütlenmiş ve bunları ERNK'de birleştirmiş, daha savaşkan bir güç olarak ortaya çıkacaklardır.

Böylesi bir görevi başarmış olan öncü ise, daha sağlam bir inşaya yönelebilecek ve giderek kendisini ayakta tutan, yalnız öncünün savaştığı bir durumdan onu kurtaran, dolayısıyla da öncüye ileri düzeyde daha fazla görev yükleyen bir duruma ulaşacaktır. Böylece, özellikle de siyasal görevleri kendisi yürüten bir savaşım aracı haline gelerek, önümüzdeki dönemi daha güçlü kazanacaktır.

O halde, Cephe silahını herhangi bir dönemden daha fazla önümüzdeki dönemde inşa etmek, ayakta kalabilen ve savaşı yürütebilecek bir güç haline gelmek için, son derece önemlidir. Bu temelde militanlar da rollerini yetkince oynamak zorundadırlar. Bir Parti militanı, böylesi bir inşa görevini yerine getirmemezse, bir dağ omuzlamak zorunda kalır. Kaldı ki hiçbir omuz da böylesi bir ağırlığa dayanamaz. Halkı kendi öz savaşımı içinde eğiterek,

örgütleyerek ve savaştırarak yönetmek, önümüzdeki dönemde militanlığımızın en bariz özelliklerinden, dolayısıyla görevlerinden birisi olacaktır. Böylesi bir görevi etle tırnağın birbirleriyle kaynaşması biçiminde görmek, görevin başarılması için önemlidir. Geçmişte militanlarımız gerek objektif koşulların olgunlaşmaması ve gerekse de dönemin elvermemesi açısından, bu görevin gereğini yoğun bir biçimde duymuyor ve gereklerini yerine getirmiyordu. Ama şimdi durum böyle değil. Ortam son derece uygun ve kitleler görev bekliyorlar.

Öncüyü yalnız savaşa vermekle, savaş kazanılamaz. Kaldı ki böylesi bir durum son derece tehlikeli ve kabul edilmezdir. Bundan dolayı, öncüyü halkın öz savaşım birliklerinde örgütlemek, halka önderlik edecek bir konumda tutmak gerekmektedir. Böylece halk önderliği dediğimiz olaya ulaşılmalıdır. İşte militanın Ulusal Kurtuluş Cephesine karşı yerine getirmesi gereken vazgeçilmez önemdeki görevi böyle açığa çıkar. Şüphesiz halk devrime her zamandan daha fazla bu dönemde katılmak için isteklidir. Ve en fazla katılacağı bir dönemdedir de. Halka yeni çağrılar yapıp "gelin bize yardımcı olun" demekten ziyade, halkı örgütlemek ve pratikte iş yapmasını sağlamak gerekir. Diğer eskiden başvurduğumuz bir propagandaydı ve bu önemli oranda sonuç verdi. Bugün hareketimizin taraftarı durumunda bulunan milyonlarca insan vardır. Propaganda sonucu milyonları kazanmamızı sonuç verici bir gelişmeye dönüştürmek için, halkın aktif bir güç haline getirilmesi gerekmektedir. Bu ise, örgütleme demektir.

O halde bu dönem, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlenme dönemidir. Bu dönemde de propaganda yapılacaktır, ama belirleyici olan bu değil örgütlemedir. Bunun teknik düzenlenmesi, birliklerin merkezinden tutalım da gruplaşmalara kadar yürütülmesi burada üzerinde durmayacağımız ayrı bir husustur. Bu görevi, bu işin örgütlenmesinde görev alanlar yapacaklardır. Bunlar da somut koşullara uygun olarak, bu görevi yerinde ve yeteri kadar yapmasını bileceklerdir. Bu ise, militanlarımızın yerine getirmeleri gereken doğal bir görevleridir.

Gerilla savaşımız tarihin en devrimci kaldıraçlarından birisidir

Önümüzdeki dönemde kullanacağımız diğer bir silahımız ise,

gerilla savaşıdır. Savaşımızın en şiddetli biçimi, halkımızın en savaşçı yeteneklerini bir araya getiren ve en çok da sonuç alacak bir mücadele biçimi olan gerilla savaşı, düşmanın ortamı rahatlıkla lehine çevirmesi ve zemini olumsuzlaştırması önünde tek engeldir. Gerilla savaşı, halkın savaşçı yeteneklerini daha fazla ko- nuşturarak, bunun düşman karşısında daha fazla başarı sağla- masını da birlikte getirecektir. Partimizin ulaşmak istediği en önemli sonuçlardan biri, gerilla savaşının işte böylesi bir yaygınlık kazanmasıdır.

Gerilla savaşı ve yaşamı üzerine çeşitli değerlendirmelerimiz mevcuttur. Bunları yeniden burada tekrarlayanın gereğini duy- muyoruz. Fakat gerillanın yaratılması, bizde en az Partinin, Cep- henin yaratılması kadar büyük bir olaydır. Bu durum hiçbir şe- kilde gözardı edilmemelidir.

Gerillaya ulaşmak demek, ulusal kurtuluş savaşımızın en zor- lu bir aşamasına da ulaşmak demektir. Yine, gerillaya ulaşmak, kuşku duvarlarını parçalamak, halkın temel siyasal gelişimini sağlama almak ve Partiyi kof, entellektüeller kulübü olmaktan çıkarmak demektir. Böylesi bir önemi olan bir aracı, şüphesiz çok iyi koruyacağız. Bunun sağlam bir orduya ve savaşım biçimine ulaşması için de elimizden gelen her şeyi yapacağız. Çünkü, ancak böylesi modern araçlarla değerler geliştirilebiliyor ve ko- runabiliyor. O halde, bu aracı adeta gözbebeğimiz gibi korumaya önem vermemiz anlaşılırdır.

Bu aracı, geçmişte oluşturmak için çok çaba harcadık. Sınırlı biçimde de olsa, bu aracın uygulanması gerçekleşti. Çok önemli sonuçlara yol açtığı gibi, yerinde kullanılmamasının ne tür kayıp- lara yol açtığı da çok açık bir şekilde görüldü. Bu açıdan ama- törce, fevri isyancı yaklaşımlardan öte geçmeyen tutumlar terk- edilmelidir. Böylesi yaklaşımlarla biz bu aracı yetkinleştiremeyiz.

Gerilla çekirdeği, Parti çekirdeğimizin daha da yoğunlaşmış bir ifadesidir de diyebiliriz. Yine, gerilla çekirdeğinin uzun bir süre, Parti öncü çekirdeklerinden ibaret olduğunu söylemeye bile gerek yoktur. Halen de bu durum önemli oranda böyledir. En sağ- lam Partililer, gerillayı geliştirir. Bu durumda, gerilla çekirdeğinin örgütlenmesi; yönetimi, çalışma ve savaşım tarzı en fazla üzerin-

de durmamız gereken bir husustur. Kürdistan koşulları, coğrafyası ve insan malzemesi, bu aracı yerinde ve zamanında kullanmayı dayatmaktadır. Bu aracın bu şekilde kullanılması önümüzdeki dönemde görülmemiş bir şekilde halkın siyasal gelişmesine yol açacaktır. Yine bu Türkiye'de ve Kürdistan'ın bütün parçalarında devrimci muhalefetin görülmemiş bir boyuta yükselmesini birlikte getirecektir.

Gerilla savaşımız planladığımız biçimde geliştirilirse, denilebilir ki tarihin en önemli devrimci kaldıraçlarından birisi olma rolünü de yerine getirecektir. Herhangi bir ülkedeki devrimci ayaklanmaların yol açtığı sonuçlardan katbekat fazlasını bölgemizde yaratacaktır. Yine Kürdistan'ın son derece önemli bir coğrafik yapıya sahip olması, bu yapıda çok yiğit olan köylü sınıfı ile geniş işçi ve gençlik kesimlerinin Partimiz etrafında birleşmeye hazır olması, bu silahın değerini daha da arttırmaktadır.

O halde, özellikle de silahlı mücadele çizgisini yürütmekten sorumlu olan Parti çekirdeğimiz bu silahın kullanılması üzerinde özenle durmalıdır. Sadece geçmiş eksik ve noksanlıklardan sıyrılma ile yetinmemeli, aynı zamanda geçmiş ulusal ve uluslararası alandaki tecrübeyi de özümsemeli ve yeniden gözden geçirmelidirler. Bu temelde de bize en uygun olan uygulamayı ortaya çıkarıp örgütlemeli ve yönetmelidirler. Geçmişte ve yakın dönemde gerçekleştirilemeyen bu görev, bu dönemde kesinlikle her şey ortaya konularak başarılmalıdır. Özellikle yürütülen eğitim ve silahlı mücadelenin şimdiye kadarki pratiği, bizi, son derece başarı vaadeden bir noktanın eşiğine kadar getirmiştir. Unutmayalım ki Kürdistan tarihinin en canalcı ve devrimle yükseltilebilecek bir evresindeyiz. Bu evrenin temel basamağı ise gerilladır. Eğer, bu aracı biz gerekli biçimde kullanmazsak öncünün kolay bir şekilde tasfiyesi ve halkın uyanışının eritilmesi işten bile değildir.

Eğer bu aracı, temel siyasal gelişmelerde rolünü, yerli yerince oynayabilecek bir biçimde inşa eder ve geliştirirsek, yalnız ulusal kurtuluş mücadelemizde değil, enternasyonalizm, sosyalizm ve demokrasi kavgasında da büyük bir rol oynayacaktır. Bu mücadelelerin yükselmesini sağlayacaktır. Bu adıma dar yaklaşmıyor ve sonucunu salt askeri bir mantıkla düşünmüyoruz. Adımın tüm

yönleri ile ele alınması ve bunun sonuçlarını karşılayacak bir militanlıkla çalışmalara yönelinmesi büyük bir önem taşıyor. Daha şimdiden bu konuda yürüttüğümüz faaliyetler küçümsenmeyecek bir boyuta ulaşmıştır.

Birliklerimizin yürüttüğü mücadele, bu yıl öyle eylemler düzeyini çok aşarak, bir savaş boyutuna ulaştı. Üç gün boyunca süren bir çatışmaya savaş adını vermek doğrudur. Operasyonlara ise, binlerce sayıyı bulan bir askeri güç katılmaktadır. Bu gelişmelere baktığımızda gerillanın geliştiği çok açık bir şekilde görülmektedir. Ayrıca, düşmanı birçok çatışmada da zor durumda bırakan gelişmeleri de bu sürede yaşadık. Bütün bu gelişmeleri ise, gerillanın sınırlı bir uygulaması ile elde ettik.

O halde bu gelişmelerden çıkaracağımız sonuçlar nelerdir? Eğitimi daha da yoğunlaştırmak, elde tutulan mevzileri güçlü bir biçimde kontrol etmek, daha da derinleştirmek, çoğaltmak yönündeki faaliyetlerin sürdürülmesi gerekir. Böyle yaklaşılsa önümüzdeki dönem kesin bir şekilde kazanılabilir. Bunun için de özellikle bu savaşı birinci dereceden sorumlu olarak yürütecek olan kadroların eğitime büyük bir önem veriyoruz. Parti olanaklarını seferber ederek, bunu sağlamaya çalışıyoruz. Bu faaliyetlerimiz de mücadelemizin kesintisizliğinin ve giderek gelişmesinin bir temeli olduğunu da tekrar tekrar doğrulamaktayız.

Düşmanın dayattığı karşı-devrimci savaşa karşı, bizim devrimci savaşımızı bu şekilde dayatarak, bunların saldırılarını boşa çıkarmamız ve gelişmeyi sağlama almamız mümkündür. Partimizin doğru-devrimci çizgisi ve özü kendi gerçekliğini bu şekilde ortaya koymaktadır. Yine, bütün faaliyetlerimizin esasında hizmet etmesi gereken temel de budur.

Türkiye halkı devrimci yaklaşımı temel almalıdır

Kendi özgücü ile böylesi bir gelişmeyi yaratmasını bilmiş olan hareketimiz bu temelde daha sağlam dostluklara ulaşmasını da bilecektir. Bizim başlangıçtaki dostluk politikamız da bu temeldeydi. Çoklarının yaptığı gibi "eziliyoruz, mahvoluyoruz, hemen imdadımıza koşun" biçimindeki bir yaklaşıma asla itibar etmedik.

Devrimci dostlukların ancak özgücümüzü konuşturma ve bunu kanıtlama temelinde gelişeceğine inandık. Hiç kimse ölü ve çürük kişiliklerin dostu olamaz. Ne kadar eziliyoruz deyip gözyaşı dökersek dökelim, bu bize alaylı bir yaklaşımdan, hatta onursuz olarak değerlendirilmekten öte bir sonuç vermez. Biz özgücümüzü konuşturma temelinde varlığımıza sahip çıkmayı, kişiliğimizi konuşturmayı ve dostlukları geliştirmeyi temel aldık. Böylesi bir dostluğun gelişmesine değer biçtik.

Mücadelemizin böylesi bir temelde gelişmesi sonucudur ki, daha dün Kürdistan'a öldü gözü ile bakan birçok güç, Kürdistan'ı uluslararası politikada ciddi bir rol oynayabilecek bir ülke olarak ele almaya ve değerlendirmeye başladılar. Bunun sonucudur ki, bütün bu güçler, bu gelişmeler karşısında politik bir tutum almaya yöneliyorlar. Sosyalizm olsun, emperyalizm olsun, gerekse de ulusal kurtuluş güçleri olsun böylesi bir yaklaşım içerisinde bulunuyorlar.

Uluslararası politikamızın şekillenmesinde ve gerekse bunun uygulanmasına gerekli dikkati göstereceğiz. Bu konuda sahte ve bağlayıcı tutumlara girmeyeceğiz. Yine inkarcı, dar milliyetçi, sağ ve özünde tasfiyeci olan yaklaşımların geliştirilmesine karşı da gerekli uyanıklığı göstereceğiz. Oportünist hareketler ve sosyalist hareketler içinde gelişkin olan revizyonist eğilimlerle de yapılacak olan ilkesiz birliklerin karşısında olacağız. Ne kadar zorlanırsak zorlanalım, kesinlikle ilkesiz birliklerden uzak duracağız. Böylece gerek ideolojik ve gerekse de siyasal düzeye denk düşen birliklerin geliştirilmesine büyük bir önem vereceğiz. Bu alanda, önümüzdeki dönemde daha fazla gelişecek olan ve sonuç alacağımız bir sahadır.

Ulusal kurtuluş hareketimizin bu dönemde resmi düzeyde tanınmasının yanısıra çok çeşitli güçlerin gayri-resmi ilişkilere girerek desteklerini vermeleri de mümkün olan bir gelişmedir. Biz elimizden geldiğince bu dönemde ilişkilerimizi hükümetler düzeyine de varan bir seviyeye ulaştırmaya çalışacağız.

Hatta mücadelemiz sağlıklı ve başarılı bir şekilde gelişimini sürdürürse, bu gelişmeler bizi devrimci bir hükümetin kuruluşuna da götürebilir. Kendimizi böylesi gelişmelere karşı da hazır-

lıkları tutacağız. Etkinliğimizin olduğu bölgelerde, olası bir hükümet kuruluşu için hazırlıklarımızı şimdiden yapacağız. Bu bölgelerde, halkın savaş koşulları içerisinde ekonomik, siyasal ve sosyal alanlarda, öz yönetimlerinin gelişmesi için bunun temellerini de atacaktır. Halk komitelerini, halk birliklerini daha şimdiden kurup geliştireceğiz. Giderek bunları bölgeler çapındaki konseylere dönüştürerek, ileride oluşabilecek bir hükümetin ön adımlarını da böylece atacaktır. Hükümet organlarımız şimdiden oluşuyor. Kendisini yöneten bir parti, halkın kendisini yönetmesine iyi bir örnektir. Biz bunu daha da geliştirerek, halkın kendisini yönetme olanaklarını arttırıyoruz. Bunlar ise bizi, geçişi ifade eden bir devrimci hükümetin kuruluşuna da götürebilir.

İşte halk önderleri daha şimdiden böylesi bir sürece hazırlanmasını bilenlerdir. Kendisini yönetme gücünü gösteren bir hükümetin uluslararası alanda tanınması fazla zor değildir. Bunun için uluslararası koşullar da elverişli bir zemin sunmaktadır.

Hareketimiz sağlam dostluklara da ulaşacaktır

Türk sömürgeciliği ile savaşımız içinde, Türkiye halkı bünyesinde de kaçınılmaz olarak gelişmeler ortaya çıkacaktır. Türkiye halkı birkaç kodaman ve paşa ile refaha gidilemeyeceğini çok iyi görecektir. Bugün bu halk ezildikçe eziliyor, sömürüldükçe sömürülüyor. Bundan kurtulmanın tek çaresi kendi öz yönetimine kavuşmak için cesur adımlar atmaktır. Türkiye halkı böylesine bir rejimin egemenliğinden kurtulmanın gereğine inanmalıdır. Bu rejim, geniş gerici ittifaklara sahip olan, görülmemiş zorba araçlara dayanan, kendi ülkesini bir hapisane haline getiren ve uluslararası alanda kendisini iyi bir şekilde pazarlayan bir rejimdir. İşte Türkiye halkı, devleti ellerinde bulunduran bu kan emicilerin elinden kendisini kurtarmasını bilmelidir. Yine bilinmeli ki, bu kesimler öyle güçlü değildir.

Türk devleti, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden büyük bir korku duymaktadır ki, adını bile ağızlarına almaya cesaret edememekteler. Mücadelemizin görüşlerinin sınırlı bir şekilde yansıtılmasından bile bunlar büyük bir ürküntüye ka-

pıldılar. Eğer güçlü olsaydılar, böylesi bir tutum içerisine girmezlerdi. Her gün radyo, televizyonda ve basında ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yaygın bir propaganda yürütmelerine rağmen, partimiz PKK'nin milyonlara mal olmasının önüne geçemediler. Milliyet gazetesinde yayınlanan röportajın sansüre uğratılması bile rejimin korkusunun açık bir işaretidir. Dünya bile TC'nin bu derece korkmasına adeta şaşıyor. Röportajda görüşlerimiz sınırlı da olsa kitlelere yansıma olanağına sahip olacaktı. Ama bu konuşmalar karşısında, o TC tarihinin bin yıllık safsataları da son bulacağından, bunları engelleme yoluna gittiler. Bu röportaj, bu kesimlerin bütün durumlarını açığa çıkaracaktı. İşte bundan dolayı Partimizin görüşlerinin yansıması engellenmeye çalışıldı.

Düşmanın duyduğu bu büyük korkuyu başında patlatmak için halkın kendi öz çıkarları temelinde bir mücadele yoğunlaştırılmalıdır. Bunun için Türk halkının, kendi kendisini aldatan sağ, ortayolcu aydın hülyalarından arındırması gerekir. Aydın hülyaları imparatorluğu bile dağılmaktan kurtaramadı. Yine bunlar cumhuriyetin bile çarpık doğmasını ve bugün çürüme sürecine girmesini bile engelleyememişlerdir. Böylesi bir kültür, Kürt halkı, Türk halkı ve diğer milliyetler üzerinde de uygulandı ve denendi. Bugün Türk-İslam sentezi geliştirilerek, açık sömürü ve soygun düzeni sürdürülmek isteniyor.

Eğer Kürdistan halkı şimdiye kadar Türk egemen sınıfları ile Kürt işbirlikçilerin uşaklığı sonucu istenilen maceralara alet edilmişse başka halkların sömürülmesinde temel bir dayanak yapılmışsa da; bugün Kürdistan halkı böyle bir rolü, bir daha oynamayacağını kesin bir şekilde ortaya koymaktadır. Ta 16. yüzyıllarda, Osmanlı İmparatorluğunun sıkışık döneminde ve yine I. Dünya Savaşı yıllarında, bilinçsiz bir temelde olsa da en temel müttefik rolünü Kürdistan oynamıştır. Türk egemen sınıfları Kürdistan'a dayanarak sıkışık durumlarını aşmaya çalışmışlardır.

Kürdistan halkı, TC'nin inşasında böylesi bir rol oynayan en temel müttefik durumundadır. Kürdistan halkı bundan sonra da böylesi bir konumda tutulmayı, bölge halklarına karşı kullanılmayı kabul etmeyecektir. Böylesi bir rol, aynı zamanda kendisinin imhasını da bağrında taşıdığından, bu rolü bundan sonra oyna-

mamak için elinden gelen her çabayı sergileyecektir.

İşte bu çerçevede daha fazla sağduyuya sahip olması ve sonuç çıkarması gereken Türkiye halkı gerekli yaklaşımı gösterebilmelidir. Halkımızın müttefikliğini kendi özgürlük savaşımında ve aynı zamanda emeğine sahip çıkmada layık olduğunu göstermelidir. Yine kendi özgürlük savaşına sahip çıkmakla bir halkın müttefikliğini kazanabileceğini de bilmelidir. Bu halka ister sosyalist ister demokrat ve isterse de ilerici adı ile önderlik etmek isteyen çevreler, Türk halkının yanısıra, Kürt halkının da bağımsız ve özgür yaşamaya haklarının olduğunu kabul etmelidirler. Yine eğer bir birlik istiyorlarsa, bunun da ancak bu temelde mümkün olacağını akıldan çıkarmamaları gerekir. İmparatorluk kültüründen, o büyüklük şovenizminden kurtularak, her şeyden önce kendilerini özgürleştiren, eşitlikçi kılan biçimlenmelere ulaşmalıdır. Ayrıca Türkiye halkı daha fazla kan dökmeye alet olmaktan kaçınarak, mutlaka içine gireceği gerçekçi tutumu bir an önce takınarak, şovenist elbiselerini yırtıp daha demokrat, daha eşitlikçi bir yapının içine girmelidir. Bunu bir örgüt, bir cephe içine girerek de yapabilir. Eğer isterse, Kürdistan ulusal kurtuluş gücü ile de doğru ve adil bir temelde ittifaka girebilir. Tek çarenin de böylesi bir çaba olduğunu bilmeli Türk halkı...

Bu temelde iki halkın birleşik hareketi gelişirse, sadece kendi egemen sınıflarını değil, bunları dış bağlantıları ile birlikte sökülüp atacak, Ortadoğu'nun bağımsızlık ve özgürlüğe gitmesinde çok sağlam bir modeli gerçekleştirerek, bölge halklarının kurtuluşa gitme yolunu da açacaktır. Bu temelde, bölge halklarının kurtuluş mücadelesinde son derece önemli bir rol oynayacaklardır. Bu rol ise, bazı dönemlerde ortaya çıktığı gibi, uluslararası devrimin odak noktasını oluşturma gibi bir roldür.

Günümüz Ortadoğu çelişkiler yumağında gelişecek böylesi bir mücadele, çok güçlü ve yüklü olan tarihsel çelişkileri de gidecektir. Bölgenin çok güçlü olan zenginlikleri üzerinde, görülmemiş çılgınlıklara giren emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliğine son verilecektir. Böylece de bölge halklarının gerçek bir barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm ortamına girmeleri sağlanacaktır. İşte böylesine önemli bir görev içerisine girmek,

belki Türk halkını büyüklük hayallerinden ve şovenist önyargılardan uzaklaştıracaktır. Bunun yerine geliştirilecek olan anlayışlar, bizi ayak bağlarından kurtaracaktır. Böylesi büyüklük hayalleri ve şovenist önyargılar günümüzde hiçbir şey getirmiyor ve bu düşünceler hızla aşıyor. İlericilere ve devrimcilere düşen görev, bu süreci uzatmadan ve sancılı kılmadan halkların çıkarlarına en uygun olanı geliştirmeleridir. Böylesi bir gelişmeye cesaret göstermek, gerçekten büyük gelişmelerle dolu umutlu gelişmelerin yolunu da sonuna kadar açacaktır.

Partimizin ulaştığı diğer bir sonuç da budur. Bu aynı zamanda enternasyonalist bir görevin gerçekleşmesidir de. Yine halklarla doğru bir temelde ve kardeşçe yaşama isteğidir. Buna da sonuna kadar bağlı kalınacak ve ilkesel önemi olan bu konuda da Partimiz tavizsiz yürümesini bilecektir.

15 Ağustos Atılımının 4. yılını başarı ile karşılayan Partimiz yeni dönemi de kazanacaktır

15 Ağustos Atılımının üzerinden geçen 4 yılı geride bırakırken, önümüzde soylu ve yüceltici görevler vardır. Bu görevleri başarmak için çaba içerisine girmek, insani olduğu kadar sıradan bir bağımsızlıkçı ve demokrat olmanın da bir gereğidir. Hele kendisine sosyalist, devrimciyim diyenler, daha büyük bir coşkuyla bu görevler üzerine yürümelidirler.

Partimizin büyük bir özenle ortaya çıkardığı ve başarısı uğruna büyük çabalar harcadığı yüce amaçlarına ulaşmak için her zamankinden daha fazla görevlere sınırsız sarılmalıyız. Böylesi bir dönemin başarılmasında, kahramanlık döneminin şehitlerine de bağlı olmak; onların doğru ve onurlu yaşamlarını temsil etmek önemlidir. Şehitlerimizi bir koruyucu kalkan olarak görmek, onların emir ve komutası altında, her türlü engele rağmen yürümek; şehitlere layık olmak isteyen devrimcilerin hiçbir şeyle değiştiremeyecekleri kutsallığı büyük olan bir görevidir. Bu göreve bağlılıkta hiçbir şey bizim sorumluluğumuzu azaltmaz. Biliyoruz ki, biz onlara bağlılıktan uzaklaştıkça en alçakça tutumlar içerisine girmekten de kendimizi kurtaramayız.

Bu dönemin olumlu kazanımlarından bahsedeceksek, bunun şehitlerin kanı ile kazanıldığını unutmayacağız. Cezaevi direnişçileri insanlık onurunu, görülmemiş işkence ortamına rağmen, kazanmasını bilmişlerdir. Hiç kimse bu değerlerimizin büyük önemini gözardı edemez. Hele Parti militanlarımız, nabızlarının atmasında, damarlarında dolaşan kanın, bu direnişler sonucunda mümkün olduğunu unutmamalıdır. Yine iradi güçlerinin, direnen iradelerin bir bileşkesi olduğunu da unutmamalıdır. Partimiz PKK'nin mayası bu temelde yoğrulmuştur. Bunları belirtirken hem bir gerçeği dile getiriyoruz ve hem de bu değerlere bağlılığın vazgeçilmez önemini ortaya koyuyoruz.

Biz Parti Önderliği olarak, bu değerlerimizin bütün tarihi, siyasi anlamını olanca açıklığı ile dile getirdik. Bunu da PKK'nin siyaseti biçiminde formüle etmek ve yoğunlaştırmak için elimizden geleni yaptık. Yine halkımızın yürüyüşünde dönülmezliğe ulaşmak; militanlarımızın, taraftarlarımızın bunu özümsemesini sağlamak için de bitmez-tükenmez bir çaba sergiledik. Tabii ki bütün bu çabalarımız, bu değerlerin yüceliğine ve bunların uğrunda kendilerini feda ettikleri amaçların büyüklüğüne bağlıdır. İşte bizim ulusal kurtuluş mücadelemizin büyüklüğü de buradan kaynaklanıyor.

Böylesi bir gerçeğe hepimiz katılmak zorundayız. Sıradan bir dürüstlükten tutalım da en gelişkin özelliklerimizle, bunu güçlendirerek katılmak durumundayız. Bu katılımda da büyük bir gönüllülük vardır. Aynı zamanda bunun beraberinde getirdiği büyük bir sorumluluk ve yol açtığı bir disiplin vardır. Yine buna bağlı olarak katılım da yetkin ve tam olmak zorundadır. Bu konuda her türlü yanılığdan ve ikircikli tutumdan kurtulunmalıdır.

Bugün halkımıza çağdaş bir yaşama kavuşmanın yolu da bu temelde açılmıştır. Eğer bu konuda samimi olunursa, yaşamın başka bir biçimde kazanılamayacağı çok açık bir şekilde görülecektir. Bunun için basit önyargılardan ve kendini sınırlı katmalardan uzak durulmalıdır. Kitlelerin kendilerini tam katamamalarını çeşitli yönlerden izah edebiliriz. Yine, dostlarımızın da kendilerini tam katamamalarını belli ölçülerde anlayışla karşılayabiliriz. Ama bir Parti militanının hala eksik, yanılıklı ve yetersiz katkı

lımı ile yönetme gücünde kayıplara yol açan tutumlar içerisinde olmasını kabul edemeyiz. Bütün özgürlük hareketlerinin gerçeğine baktığımızda onların üyeleri kendilerini bu şekilde katmadıkları gibi, aynı zamanda böylesi bir katılımın herhangi bir sonuç yaratmadığını da biliyorlar. O halde bizi köleliğe bağlayan eskimiş özelliklerle birlikte yaşamaya hakkımız yoktur. Böylesi bir yaşam arayışına özgürlük de tanınmaz. Biz büyük çabalarımızın sonucu olarak, bugünlere gelmesini başardık. Bugün kaderimizi daha özgürce tayin edebiliyor, birlikler kuruyor ve dilediğimiz gibi bir savaş yürütebiliyoruz. Bu büyük bir kazanımdır ve tarihimizde ilk kez böylesi büyük bir kazanımla karşı karşıyayız. Eğer insanlık ailesinin onurlu bir üyesi olmak istiyorsak, böylesi bir kazanım büyük bir şans olarak değerlendirilip görevler yerine getirilmelidir.

Özgür bir yaşam yaratmak için verilmesi gereken savaş bugün en kıymetli bir nesne haline geliyor. Savaşmak, bugün onurumuzu kazanmanın, özgürlüğümüzü elde etmenin en temel amacı durumundadır. Geçmişin çok olumsuz koşullarını yaşayan halkımız şahsında, bugün savaşan bir halk gerçeğini yaratmayı başardık. İşte buna ulaşmak zaferi elde etmek kadar önemlidir. Kendi bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan bir halk, onurlu bir konumdadır. Özgürlük günleri içerisine girdiğimiz ve bunu daha da pekişmiş adımlarla ilerlettiğimiz bugün de, savaşımızı geliştirmekten ancak büyük bir mutluluk duyulur. Devrimciliğe niyet edenlerin, bundan başka başat alacakları bir yaklaşım olamaz.

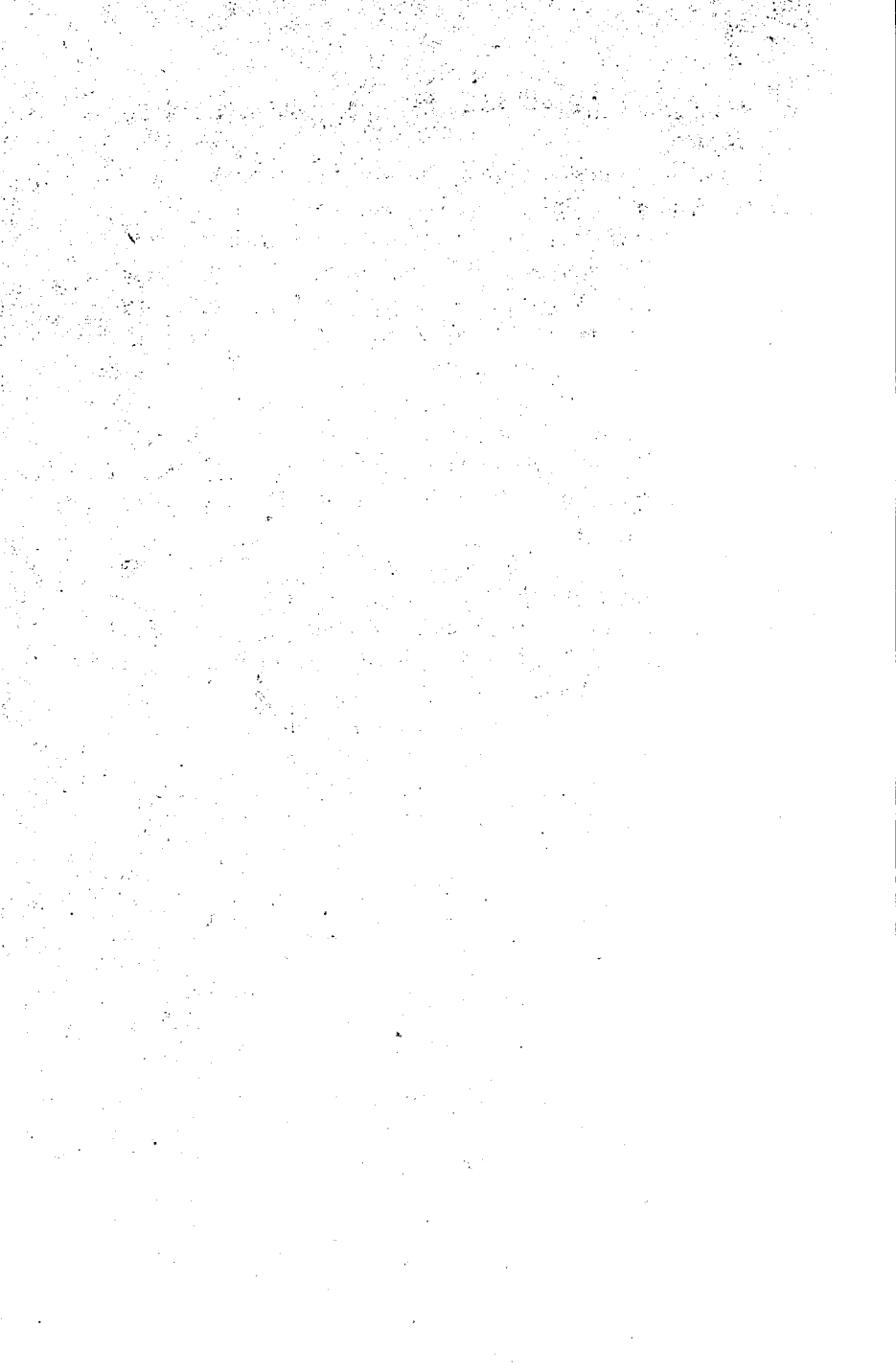
Biz hareketimizi buraya kadar getirdik. Bundan sonrasında da bu harekete sıradan bir dürüstlikle katılıp ilerletmek isteyenlere de önemli bir zemin sağladık. Eğer ısrar edilir ve üzerinde yürünürse bu zemin zaferin yolunu da açacaktır. Her ne kadar şimdiye kadar toplumumuz tarih ve ulusal toplumsal gerçeğinin bilincinden uzak yaşamamışsa da buna artık bir son veriyoruz. Öncü artık en üst sorumluluk duygusu ile hareket ediyor. Bu konuda da sonuna kadar kendisine güveniyor ve böyle yürütüyor.

Militanlarımız, bu görevlerin gerekli kıldığı inceliğe ulaşmak için eğitimlerine sonuna kadar büyük bir önem vermelidirler. Bunun kendilerinden başlatıp bütün halka da yaymayı başarmalıdır-

lar. Hiçbir zorluk, bu konuda kendilerini engelleme gücünde olmamalıdır.

Bugünleri bu temelde yakalayan Partimiz inanıyoruz ki, önümüzdeki dönemi de daha az hata ve daha derli toplu bir hazırlıkla karşılamasını başaracak ve bu dönemi de kazanmasını bilecektir. Bu temelde başta halkımız olmak üzere, bütün Partili militan ve sempatizanlarımız büyük bir güvenle geleceğin üzerine yürüyecek ve kendi kaderlerinin çözümü konusunda ele geçirmiş oldukları bu önemli silahı yerinde kullanmasını bileceklerdir. Böylece, halkımız daha dün umut bile edilemeyen ulusal kimliğine ve toplumsal özgürlüğüne kavuşmaya daha yakın olacak; bunun adım adım, parça parça kazanıldığını gördükçe de savaşa daha büyük bir güçle katılacaklardır. Böylesi bir temelde de, geleceğimizi kazanmayı başaracağız.

15 Ağustos Atılımının 4. yılını geride bırakırken, bu gerçekler bizi geleceğe daha umutla bakmaya götürmekte; ulusal kurtuluş savaşımızın ulaştığı düzey ise bizi daha kesin konuşturmaktadır. 4 yıllık savaşımızın, daha şimdiden yarattığı sonuçlar da bunun açık bir kanıtı olmaktadır.

KÜRDİSTAN'DA YENİ SİYASAL GELİŞMELER VE İTTİFAK SORUNU

Kürdistan'da son siyasal durumun değerlendirilmesi ve bu gelişmelerden çıkarılması gereken görevleri çıkarmak, son derece önem taşımaktadır. İran ile Irak arasında 8 yıldır süren savaşın ateşkesle sonuçlanması, beraberinde bazı yeni gelişmeleri de ortaya çıkaracaktır. Yine bunun yanı sıra, bizim mücadelemiz de yeni bir dönemin içindedir ve bunun hazırlığını yapmaktadır. Türk sömürgecilerinin mücadelemize dayattığı özel savaşın varırıldığı düzey her bakımdan bizim de yenilenmemizi zorunlu kılıyor.

Bu gelişmeler, sadece devrimimizi zorunlu kılıyor. İşçi-köylü-aydın gençlik ittifakı açısından değil, dışımızdaki çeşitli güçlerin yeniden biraraya gelmeleri, bazılarının zayıflaması, bazılarının yeni birlikler denemeleri açısından da elverişli bir ortamı yaratmaktadır. Kürdistan'da somut durum eskiyi aşan bir dönüşüme uğramaktadır. Fakat bu gelişmeyi planlı, bilinçli karşılayacak

güçlere kavuşmada halen çok geri bir durumda bulunmaktadır. Bu gelişmeler karşısında en hazırlıklı ve planlı hareket eden örgütümüz bile bu konuda ağır ve sancılı bir gelişme yaşamaktan daha kendisini kurtaramamıştır.

Yeni gelişmeleri karşılayacak olan güçler, eğer yetkinleşmişlerse her zaman bu tip yenilikler karşısında güçlü olan temellerine de dayanarak kendilerini ayarlarlar. Bu gelişmelere, hangi taktiklerle cevap verilmesi gerektiğini bilir, bundan yararlanmaya çalışırlar. Fakat bizdeki güçler, sürekli savunmacı ve pasif bir konumda oldukları için, her konuda kötü bir tarzı yaşamaktan kurtulamıyorlar. Özellikle de Kürdistan ulusal direnme hareketinde, uzun süre öncülük iddiasında olan Güney Kürdistan'daki hareket her bakımdan daha da hazırlıksız bir durumdadır. Bunlar, birkalım yeni gelişmeleri karşılamak, dayandıkları güçlerin bir stratejik, taktik değişikliği karşısında darmadağın olmaktan kendilerini kurtaramıyorlar. Sağlıklı bir geri çekilmeyi bile başaramıyorlar. Bazı intiharvari eylemlerle direnmeye çalışmakla birlikte, bu durumda bile yoğun bir teslimiyeti yaşamaktalar. Geri çekilme bile denilmeyecek bir tarzda çekilip, kitleler üzerinde büyük bir moral bozukluğu ve yıkıma yol açmaktalar. Böylece de kendilerini dağılmaya, çürümeye terk edip, bazı çıkar çevrelerinin ailesel, aşiretsel çıkarılarını korumayı temel almaktalar.

Geçmişte sıkça yaşanan bu durumların bir benzeri bugün de yaşanıyor. Güney Kürdistan'daki hareket baştan itibaren ister ilerici bir güce dayansın, isterse de gerici bir güce dayansın; bunların dışı bel bağlama, dıştan destek alarak hareket etme durumları olduğundan dayandıkları güçlerde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik, bunları da etkilemektedir. Bu güçlerin olumsuz bir yapıya sürüklenmeleri, bunların bütün yapılarının da işlemez hale gelmesini birlikte getirmektedir. Eğer dayandıkları güçler, tarihte sıkça görüldüğü gibi, bunlara yürü ya kulum derse, tekrar harekete geçmektedirler. Bu durumun her tekrar edilişi daha sonrasına da kötü bir miras bırakmaktadır. Bunlar, aynı zamanda halkın moral yapısı ve inancında da gittikçe boşluklar yaratmakta ve böylece kısır bir döngüye yol açmaktalar. Eğer, bu durum aşılmazsa ulusal çapta olumsuzluğun derinleşmesini

birlikte getirecektir. Özellikle de Kuzey-Batı Kürdistan açısından bu sonucun daha da derinleşmesi olacaktır. Zaten vahşi bir sömürgecilik altında, ulusal kimlikten uzaklaştırılmanın binbir türlü oyunu ile karşı karşıya olan bu parçadaki halkımız arasında böylesi bir olumsuzluğun derinleşmesi, bütün ulusal çapta umutsuzluğun, inançsızlığın gelişmesine yol açacak ve özgüce dayalı bir çabaya ve hareket geliştirmeye gerek olmadığı biçiminde bir yaklaşımı doğuracak; yine bu durumun mazur görülmesi açısından da çeşitli bahanelere sarılmaya götürecektir.

Hareketimiz daha ilk ortaya çıktığı dönemde, bu durumun olumsuzluğunu görmüş ve bunun sağlıklı bir eleştirisini yaparak, gerekli sonuçları çıkarmıştır. Bu eleştirilerimizde özgüce dayanmayan ve tamamen dış güçlere (ki bunların dayandıkları güç sömürgecilerdir) dayanan; bu dış güçler arasındaki çelişkiden yararlanmak isteyen ve umudunu bu ülkelerdeki alt-üst oluşlara bağlayan; bütün bu durumlara dayanarak Ja hareket düzenlemeye çalışmanın sağlıklı bir yöntem olmayacağını açık olarak vurguladık. Dış desteğin değerlendirilebileceğini, bunun stratejik bir yaklaşım düzeyine çıkarılmaması gerektiğini, bunları ancak taktikler düzeyinde kullanılabilecek gelişmeler olduğunu, bundan daha fazla rol atfetmemek gerektiğini ısrarla vurguluyorduk.

Esas olarak özgüce dayanıp, özgücün konuşturulduğu oranda dış yedekleri kullanmak; bunda gerek sömürgeci egemen sınıflar arasındaki çelişkileri kullanmada, gerek halk ile egemen sınıflar arasındaki çelişkileri değerlendirmede atılacak adımlarla birlikte uluslararası alanda da sağlıklı dostlara dayanmak kaçınılmaz bir durumdur. Bazı devletlerin, bölgesel çıkarlarına hemen alet olmak yerine, güç de olsa, fazla tehlike arzetmeyen, dolayısıyla da özgüce dayanma ilkesini ihlal etmeyecek dostluklar geliştirmek gerektiğini belirtmek gerekir.

Biz daha ilk yıllarımızda bu değerlendirmeleri yaparak, bunları sağlam bir ideolojik temele kavuşturduk. Bu, giderek siyasi bir doğrultu haline gelerek, Parti çizgimiz biçiminde somutluk kazandı. Yine, sancılı ve ağır olarak da gelişse, bugün etkimiz altında ortaya çıkan gelişmeler olsun ya da dışımızdaki olguların

yol açtığı gelişmeler olsun bunları en derli-toplu biçimde karşılayacak bir hareket durumundayız. Birakalım hareketimizin beklenmedik bir gelişmeden olumsuz etkilenmesi, tam tersine bunu da olumlu yönde kullanarak mücadeleyi bundan güçlendirerek çıkarabilecek özelliklere sahiptir. Bugün İran-Irak arasında yapılan ateşkese, yarın bir başka gelişmeye hareketimizin yaklaşımı böyledir. Çağdaş devrimleri gerçekleştiren ve bu devrimleri yapmada iddialı olan güçlerin bir özelliğini bu şekilde hareketimiz de temsil etme durumunda oluyor. Bu özellik, gerek sert karşı-devrim yıllarında örgütü ayakta tutabilecek katılıklı olmak; gerekse de devrimci gelişme döneminde gerekli esnekliği göstermek ve devrimi zafere götürecekt kadar bir muhtevaya sahip olmak demektir. Her başarılı devrim hareketi için gerekli olan bu özelliklerin bizde de özümsemiğini belirtmek mümkündür. Bu ise, çok önemli bir özelliktir.

Partimiz şahsında, Kürdistan tarihinde bir halk hareketi için gerekli olan özelliğe ilk defa ulaşılmıştır. Ulusal direniş ortamında sürekli bir gelişmeyi temsil ettiğimiz gibi, bu gelişmeyi tehdit edecek dışımızdaki dayatmaların yöneltildiği bir dönemde, bunun ulusal bir yıkıma dönüştürülmemesi için gerekli esnekliği gösterebilen bir dönemde hemen ortaya çıkmayabilir. Ama, ulusal hareketler gibi uzun vadeli ve zikzaklı gelişen hareketlerde, böylesi bir özelliğin korunması son derece büyük bir öneme haizdir. Günümüzde, hareketimiz belki de gelişmeleri anında istediği gibi karşılayamıyor. Ama ideolojik-politik hattı önümüzdeki dönemde ilerleme doğrultusunda sonuç alınabileceğini daha şimdiden göstermektedir. Hatta bu gelişmelerden yakından etkilenen halk yığınları, PKK'nin çizgisi tek doğru çizgidir diyerek, altında toplanılması gereken bayrak, PKK'nin bayrağıdır belirlemelerini yoğunca yapmaktalar. Yine bu kesimler PKK bütün parçalarda benzer örgütlenmelere gitmelidir, önerisini de yaygınca yapmaktalar.

Tam da bu noktada, yaşanan durum daha da ilginçtir. İlkel-milliyetçiliği bile doğru dürüst tutturamayan, ağır iç hastalıklardan kendisini kurtaramayan, zor dönemleri ustaca atlatmak şurda kalsın, vahim bir yenilgiye uğramayı bile önlemekten aciz

olan bu güçler, daha da tehlikeli bir biçimde dış güçlere alet olmaktadır. Bunlar, ülkedeki olası gelişmeleri bile pazarlamaktan ve halk arasında söylendiği gibi "denize düşen yılanı sarılır" misali düşmana bile sarılmaktan çekinmeyen durumlara girmekten kaçınmamaktalar. Ve tabii bu tutumları ile birlikte görevleri daha da ağırlaştırmaktalar.

Kürdistan'ın özellikle de son yıllarda ayrı bir hareketlenme dönemine girdiğini biliyoruz. Bu dönem, ana hatları ile üç temel parçada da yeni bir hareketlenmenin geliştiği bir dönemdir. Güney Kürdistan'da 1975 yenilgisinden sonra hem sınıf temeli biraz değişiklik arzeden ve hem de bazı yeni güçlerin ortaya çıkmasına imkan veren bir gelişmedir. Bu gelişmelerin içerisinde en dikkate değer olanı da Kuzey-Batı Kürdistan'da, en büyük parçada ortaya çıkan gelişmelerdir. Bu en büyük parça, sosyal gelişmenin diğer parçalara nazaran ileri olduğu, modern sınıfların ortaya çıktığı bir alandır. İşte, bu parçada ise, sınıf ve tabakaların tahlili ile başlayarak ulusal kurtuluş hareketini bu objektif koşullara dayandırarak; ideolojik olarak da çağımızın en ileri teorisini bir kalkış noktası olarak kullanan ve ulusal bir harekete yönelmek isteyen gelişmeler söz konusudur. Bu gelişmeler içerisinde ilkel-milliyetçiliğin rolü çok sönüktür. Kendisini çok sınırlı bir yenilenmeye uğratmıştır. Yine, KDP'nin o bildiğimiz, kof biçimi aşmayan sahtece yenilenmeleri söz konusudur. Aynı dönemde başını, özümsemiş aydınların çektiği, kısmen gençlik, şehir küçük-burjuvazisi ve zenginleşen köylülükten güç aldığı, baştan beri de reformist-uzlaşmacı bir karakterde ortaya çıkan bir küçük-burjuva hareketin geliştiğini de görüyoruz.

Bu küçük-burjuva oluşumların da esas itibarıyla başını çeken ÖY dediğimiz ve bugün kendisine sosyalist parti adını yakıştıran gelişmedir. Bunun yanı sıra, ilkel milliyetçiliğin orta sınıflar ve feodal çevrelerin kendilerini çok cılız bir biçimde ifade etmek istedikleri DDKO, DDKD gibi oluşumlar da vardır. Bütün bu küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi, feodal çevreler, sömürgecilere karşı mücadeleden çok, radikal bir çıkışı engellemek için, daha başından beri böylesi bir çıkışa karşı mücadeleyi önlerine temel görev olarak aldılar.

Bunlara karşın ve bu güçlerin tamamen dışında gelişen, sınıf temeli olarak yoksul kesimleri esas alan ve bu kesimlerin çıkarlarını dile getirecek olan aydın-geçlik kesimini uygun bir düzenleme içerisine alan, bunları öncü olarak düzenleyen bir gelişme de vardır. Bu hareket, başından itibaren burjuva milliyetçiliği ile kendi arasında bir sınır çizen, bu yönüyle de meseleye son derece köktenci yaklaşan, bütün tecrübesizliklerine rağmen ideolojik netliğe önem veren ve böylece yeni güçlerden birisi olarak ortaya çıkan bir gelişmedir. Hareketimizin şahsında ifadesini bulan bu gelişme, diğerlerinden apayrı olan bir durumdur.

Güney Kürdistan'da ayrıca eski klasik, ilkel-milliyetçi oluşumu kısmen aşabilen, küçük-burjuva temeli daha ağırlık kazanan, biraz kendisini çağdaşlaştırmak isteyen, çağdaş akımlar gibi ortaya çıkmaya çalışan, kendisine sosyalist vb. adlar da yakıştıran ama bunda da fazla iddialı olmayan, bu anlamda da belli bir ilköllüğü yaşayan, eski klasik aşiretçi-feodal yapıya göre kısmi bir yenilenmeyi yaratmaya çabalayan KYB denilen oluşum da vardır. Bu da öyle fazla iddialı değildir, baştan beri burjuva milliyetçi değer yargıları ile yüklü olan bir durumu yaşamaktadır. Bunların sosyalizm iddiası ve bunlar içerisindeki sosyalist ögeler sınırlıdır. Bunların yanı sıra, benzer daha küçük gruplaşmalar da vardır. Bunlar da küçük-burjuva aydın karakterde olan daha az soluklu ve dışa daha bağımlı olan gelişmelerdir ki, bunların durumu öyle fazla önem arzetmiyor.

Doğu Kürdistan'da gelişen KOMALA olayında da benzer bir gelişme sözkonusudur. Bunlar da eski klasik, ilkel-milliyetçi karakterde olan KDP'den ayrı olarak gelişmek istemişlerse de, yine sınıf temellerinin zayıflığı nedeniyle öyle güçlü bir çıkış gerçekleştirme ve hareket düzenleme kabiliyetinde değiller. İşte, bu yeni güçlerin eski ile gerek sıkı ilişki ve gerekse de çelişki içerisinde gelişmeleri '80'lere doğru geldiğimizde hız kazanır. İran'da gerçekleşen devrimin de bu gelişmeler üzerinde yarattığı etki eklenince, bu gelişmeler birdenbire hız kazanır.

İran devrimi, İran'daki halk hareketlerine büyük bir kalkış imkanı verir. Hemen ardından Irak'la içerisine girilen savaşta taktik açıdan da olsa Kürt hareketleri ile yardımlaşmak durumunda

kalır. Bu etkiler sağlıklı olmasa da bir büyümeye yol açar. Bu ise, önemli bir durumdur. Özellikle günümüze kadar gelecek olan süreci yakından etkiler. Birbirleriyle savaş içerisinde olan İran ve Irak yönetimleri, karşılıklı olarak Kürt hareketlerinden yararlanmaya çalışırlar. Bu parçalardaki hareketler ise, tamamen bu yönetimlerin bir yedeği olarak devreye girerler. Bu durumda sağlıklı olmayan bir büyüme de ortaya çıkar. yine, İran ile Irak arasında süren savaş, bu hareketlerin gelişme durumunu da bu güçlerin ne yapacaklarına dair bir programları bile yoktur. Ve savaş çarklarının işlemesi bunları öyle etkilemektedir ki, bunlar savaşan kuvvetlerin bir taktik parçası olmaktan kendilerini kurtaramazlar. İçlerinde çok iyi niyetli ögeler de bulunsa, hatta bunlar bağımsızlık istediklerini de belirtseler, böylesi bir yaklaşım onları bu duruma getirmektedir. Yani güçlerin savaşın bir taktik halkası haline gelmeleri ister istemez içlerindeki iyi niyetli ögeleri de, bu duruma boyun eğmek zorunda bırakmaktadır.

12 Eylül faşist Türk cuntasının '80'lerden sonra Kuzey Kürdistan'da bizim geliştirdiğimiz mücadeleye karşı büyük bir saldırısı sözkonusudur. Bu karşı-devrimci saldırılar karşısında hareketi tasfiye ettirmemek için bizim içerisine girdiğimiz yönelimler vardır. Hareketimizi yaşatmak için yurt dışına çıkışımız bu yıllardan itibaren yoğunlaşarak gelişir. Bu gelişmeleri daha önceleri de çeşitli biçimlerde değerlendirmiştik. Bunun üzerinde bu nedenle fazlasıyla durmak istemiyoruz.

Burada önemli olan ve dikkatle değerlendirilmesi gereken, tecrübesiz olmasına rağmen, radikal bir hareketin ideolojik-politik çizgisinden ve stratejik yaklaşımlarından hiç taviz vermeden bunu geliştirmek için yurt dışında da yaşama olanaklarını kendisine açmasıdır. Bağımsızlık bayrağı altında, mücadeleyi yurt dışında da besleyecek kaynaklara ulaşması, burada da yeni mevziler kazanması ve hareketi sürekli bir şekilde baslemesi sözkonusudur. Ki, böylesi bir gelişim, tarihimizde ilk defa gerçekleşen ve başarıyı da kesin bir şekilde güvence altına almış olan bir yönelimdir. Bütün bunları da herhangi bir gücün denetimi altına girmeden başarma sözkonusudur. Yine, tarihimizde ilk defa uluslararası siyasal ortamı, Kürdistan bağımsızlık mücadelesi

doğrultusunda kullanma gibi büyük bir görevin de başarılması sözkonusudur.

Burada dikkat çekilmesi gereken diğer bir husus ise şudur: Uluslararası alanda, Kürdistan gerçeğini meşru olarak kabul etmeye hazır olmadığı halde bunu dayatma ve sonuç alma durumu başarılmıştır. Dışımızdaki güçlerin bütün boyun eğmeci, işbirlikçi özelliklerine rağmen, bu sonuca ulaşılmıştır. Bilindiği gibi bu güçlerin boyun eğmeci ilişki arayış ve denemeleri son derece yoğundur. İşte biz bunun karşısında da başarıyı temsil etmekteyiz.

Bu güçler, sözkonusu özellikleri ile bırakalım bağımsızlığı temsil etmek, objektif gerçeğin bile önemli oranda inkarına yol açmaktalar. Böylesi bir olumsuz ortamı kırmak için çok yoğun bir çaba sarfetmek gerektiği açıktır. Bunun yanı sıra, hakim ulus klasik komünist partilerinin önderlik ettiği ve sosyal-şoven tezler ile sosyalist sistemi de etkiledikleri, sosyalist sistemin içindeki oportünist yaklaşımların da bunları besledikleri bir olumsuz yapılanmadan da bahsetmek gerekir. Bu olumsuz ortamın, diğer ortamlarla birleşmesi de gözönüne getirildiğinde Kürdistan gerçeğini tüm devrimci yönleri ile temsil etmesinin zorlaşacağı anlaşılar bir durumdur. İşte böylesi zorluklar ortamında ve adeta bütün güçlerin bir kurt gibi kesildikleri bir ortamda, bunlarla ters orantılı olarak, çok az bir tecrübe, politik duyarlılığın fazlası ile gelişmediği ve artık el yordamı ile yürümekten başka bir olanağın olmadığı koşullarda mücadele etmemizin zorunluluğu ortaya çıktı.

Böylesi bir ortamda yürümek için sadece kendimizi zorlamakla değil, en sınırlı olanakları bile defalarca yoklayan bir çabamız vardır. Yine boyun eğmek için her şeyi olan ama direnmek için çok az şeye sahip bulunan; teslimiyetin, boyun eğmeye çekmek için dıştan zorlayıcı birçok ögenin bulunduğu bir ortamda ve umudu kesmemek, kişiliği ayakta tutmak için olanakların az olduğu koşullarda gerçekten bağımsızlık çizgisini yaşatmak sanıldığından daha büyük bir öneme haizdir. Bu anlaşılmalı, bağımsızlık çizgisinin üzerinde özerk durmayı gerektirir.

Bu çerçevede, uluslararası deneyimimizi 1980'lerden sonra

oturtmaya çalıştık. Bilindiği gibi, biz hareketin yeniden organize edilmesinden, ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde anlamı çok büyük olan bir atılıma ulaşınca kadar bu deneyimimizi epey yetkinleştirdik. Bu atılımımız, bilindiği gibi 15 Ağustos Atılımıdır. Bu atılımımızın dört yılını geride bıraktık. Bu dönem gerçekten halk savaşımızın bütün belirtilerini ortaya çıkaran, bağımsızlık düşüncesine sonuna kadar bağlı kalınan, temel güç olarak emekçilerin alındığı, özgüce dayanılan, sınırlı olanaklarla basitten karmaşığa doğru gelişen ve bu temelde giderek yetkinleşen bir hareket haline gelme dönemidir. Hareketimiz, sadece öncü düzeyinde değil, kitle temelinde de giderek derinleşen ve yeni yaşam dediğimiz çıkışı açan bir gelişmeyi de bu dönemde yaşadı.

Bu büyük atılım döneminde Parti çizgimiz inanılmayanı başarıyor. Belirttiğimiz, gerek ilkel milliyetçi gerek küçük-burjuva reformist, gerekse de sosyal-şoven güçlerin bütün olumsuzluğuna rağmen, hareketimiz bu dönemde gelişmesini sürdürdü. Her türlü tasfiyeciliğe, işbirlikçiliğe karşı, bağımsız ve sosyalist gelişmesini korudu. Böylece partimiz PKK şahsında hem bağımsızlık çizgisi ve hem de Marksizmin, Leninizmin, sosyalizmin temsili gerçekleşti. Bu yıllarda PKK'nin bağımsızlıkçı ulusal kurtuluş çizgisi, ilkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı zafer kazanırken, sosyalizmi temsil eden özelliğiyle de hakim ulusun sosyal-şoven ve giderek tasfiyeci bir karakter kazanan çizgisine karşı da başarı kazandı. Bu gelişmeler, günümüze doğru geldiğimizde, Partimizi gerek ulusal kurtuluş görevleri karşısında, gerekse de demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki görevlerinde yetkin olmaya doğru götüren gelişmelerdir. Böylelikle Partimiz diğerleri ile arasında büyük mesafe açarken, bunların Partimize karşı eleştirilerini gittikçe duyulmayan cılız sesler durumuna düşürdü. Bunu ezici bir halk temeline de kavuşturarak gerçekleştirdi.

Bugün PKK öncülüğünün kendisine olan güveni son derece arttı. Bu güveni ise, ideolojik-politik çizgisinden aldığı ve bunu küçümsenmeyecek oranda kitleselleştirdiği açık olan bir durumdur. Büyük bir tecrübeyi de yaşayan hareketimiz, halk yığınları

arasında olsun, uluslararası alanda olsun dikkate değer, hatırı sayılır bir konuma da ulaştı. Dolayısıyla da hareketimizin birçok gelişmeyi özümseyebilecek yapıda olduğu söylenebilir. Diğer güçler bırakalım yeni gelişmeleri özümsemek, bunlardan sonuç çıkarmak, kendi eski yapılarını bile sürdürememekteler. Bunlar her birlik oluşturdıklarında bile, defalarca parçalanmaktan kendilerini kurtaramamaktalar. Bu parçalamaların ise, umutsuzluğu, dağılmayı daha da derinleştirdiği diğer bir gerçektir.

Günümüzde Kürdistan'da devrimci ittifakların gelişme olasılığı nedir? Bu ittifaklar nasıl geliştirilmelidir? Daha birçok soruya işte bu gerçekler çerçevesinde cevap verebiliriz.

Daha başta da belirttiğimiz gibi, bizim temel gücümüz işçi-yoksul köylülük ve devrimci aydın-gençlik blokudur. Biz ilk önce bu kesimlere yöneldik. Bunlara yönelik propaganda çalışmalarımızı, örgütlenme faaliyetlerimizi yoğunlaştırdık. Bu sınıflara dayanmamızın doğruluğu bugün kanıtlanmakla kalmıyor, gerçekten hareketimizi besleyen gelişmelerin nedeni de bu oluyor. PKK işte böylesi bir halk temeline dayandığı için, gerek içten ve gerekse dıştan gelen her türlü saldırı karşısında güçlendi ve gelişti. Düşmanın yoğun imha saldırıları ile her türlü tasfiyeci, provokatif çabalara ve ortayolcu, küçük-burjuva ögelere karşı; yine çizgisinden vazgeçirme denemelerine başarı ile karşı koyduğu için hareketimiz gelişmesini sürdürüyor. Kısaca, önemli alt-üst oluş döneminde, karşı-devrim yıllarında sağlam bir emekçi sınıf gerçeğine dayandığımız için varlığımızı tehdit eden her türlü tasfiyeci girişim karşısında taviz vermeyen bir çalışma ile bugüne kadar gelmesini başardık. Dışımızdaki güçlerin ise, böylesi bir gelişme karşısında mülteciliğin çürütücü etkilerini iliklerine kadar yaşadıkları, her türlü birliklerin inançtan yoksun ve çok az çaba sahibi bir konumda oldukları görülmektedir. Bunlar bugün o kadar daralmışlar ki bir ahbap-çavuşlar grubu olmaktan öte bir duruma düşmüşlerdir.

Bu güçlerin durumunu biraz daha somutlaştırsak, bunların yaşadıkları gerçeklik daha iyi görülecektir. Bugün bu hareketler yaşadıkları bunalımı hafifletmek için yeni manevralar geliştiriyor-

lar. Bu manevralar hangi iç ve dış ortamda geliştiriliyor? Kimler güç vermek ve yönlendirmek istiyor? Bu çabalar ile ne tür sonuçlara ulaşmaya çalışıyorlar? Yine, bizim hareketimizle bunların ilişkisi, çelişkisi ne olacaktır? İşte, bütün bu sorulara açıklık getirmek önem taşıyor.

Kürdistan'da yaşanan gerçeklik, ulusal uyanma ve bilinçlenmenin eski ile kıyaslanmayacak bir şekilde giderek hareketlenmesidir. Kısaca, Kürdistan eski Kürdistan değil. Her ağanın, her paşanın bildiği gibi yaşadığı bir ülke olmaktan çıktı. Gelişen mücadelemiz, bütün sınıf ve tabakaları derinden etkilemekte, hepsini bir tartışma içine itmektedir. Bütün kesimler sınıfsal ve ulusal konumlarını bilince çıkarmaya çalışmakta, direnme ve teslimiyet sözcükleri daha sık kullanılmaktadır. Her kesim kendi çıkarlarına en uygun olan ne ise onu dinlemekte ve ona göre tavır almaktadır. Kısaca, ileri ulusal bilinci, uyanışı, örgütlenişi, yeni bir yaklaşım ve yeni bir ruh ile geliştirmektedir. Direnmek isteyenler daha derli toplu yaklaşıp ve kendini tam vererek direnebileceğini kavradığı gibi, ihaneti sürdürmek isteyen de bunu eskisi gibi başaramayacağını, ölümü göze alarak bunu yapmak zorunda olduğunu görüyor. Bu durumun ortaya çıkışı ise, ulusal mücadeleye veya karşı-devrime katılmanın daha bilinçli gerçekleşmesi demektir. Bu etkisini yaşamın her alanında göstermektedir. Her kesimi yeni durum değerlendirmelerine götürmektedir. Bunlar eskiden inanmak bile istemedikleri, hayallerinden bile geçirmediikleri gerçeklerin sökün ettiğini görerek, haince buna göre hazırlık yapıyor, yurtseverse devrime daha bir bilinçle katılıyor. Eğer yurtseverse, hazırlıksız yakalanmışsa bu konuda tavırsız kalınamayacağını bilerek, buna göre davranmaktadır. İstisnasız bütün kesimler mevcut ortama ilgi duyuyor ve ilgileniyorlar.

Gelişen bu ilgi ise siyasallaşmaya götürüyor. Sömürgeciliğin azgın saldırılarına, bastırma çabalarına rağmen, tüm halkın böylesi bir gelişme içerisinde yaşadığını görmekteyiz. Bu herhangi başka bir dönemden çok, bugün ortaya çıkan bir durumdur. Bu ortamın yeni olması nedeniyle de güçleri yeni tavır almaya götürüyor. Bu yeni tavra yönelme dar aile çıkarlarından, en geniş siyasi kesimlere kadar söz konusu olmaktadır.

Bazıları, özellikle de dışımızda olan güçler hazırlıksız yakalandık diyorlar. Evet, bunlar gerçekten hazırlıksız yakalandılar. Biz de her şeye çok hazırlıklı başlamalıyız ve bunun mümkün olduğuna inanıyoruz. Ama emeğe bağlı olarak gelişmeyi yaşayanların yaptıkları hazırlıkların küçümsenmeyecek boyutlarda bir avantajımız olduğunu unutmamak gerekir. Şimdi, hazırlıksız yakalanmak, derin bir sınıfsal anlamı ihtiva eder. Eğer sınıflar ve tabakalar derinliğine bir ulusal inkarı ve toplumsal dumura uğramayı yaşıyorlarsa, onlar hiçbir zaman hazırlıklı hareket edemezler. Onlar hep bastırılır ve gelecek gelişmeler karşısında hazırlıksız yakalanırlar. Hazırlıksız yakalanmayarak, ileri bir yaşama göz diken bunun için de enerji ile dolu olan ve tüm acemiliğine rağmen, yeni yaşama her alanda ulaşmaya çalışan sınıflar ve onların öncülerine has olan bir özelliktir. Bunlar hazırlık yapmayı diğerlerinden daha fazla becerirler. Diğer güçlerin onca tecrübelerine rağmen, maddi gerçeklikleri onların böylesi bir yaklaşım içerisine girmelerine engel olur. İşte bu türden bir sınıf yapısına dayanan güçlerin bizi bugün acelecilik, maceracılık ve zamanı gelmemiş bir hareketi başlatmakla suçlamalarının altında yatan gerçeklik budur.

Burada iki farklı dünyanın gerçekliği ortaya çıkmaktadır. Birisi yüzyılların uykusunu, bilinçsizliğini, kişiliksizliğini ve ihanetini yaşayıp, bunu meşru kabul ederken, diğerinin ise, kendilerine biçilen dünyayı bir zindan olarak görüp, bu zindanda yaşanılmayacağına kavrayarak, bunu yıkmak için her şeyini ortaya koyması sözkonusudur. İşte, yeni bir dünya kazanmak için günlük olarak yapılması gereken bir yığın iş vardır. Bunların yaptıkları birakalım acele etmek, geç bile kalınmış bir adımı atmaktır. PKK olayı işte bu temelde yaratıldı ve kanıtlandı.

Günümüz Kürdistan'ında bütün bu güçler, süren yoğun çatışmalar ortamında varlıklarını sürdürmek için yeni çareler bulmaya çalışacaklar. Bunlar, çeşitli güçleri türlü biçimlerde etkileyen ağır sömürgeci krizi aşmak için arayışlara girecek ve sonuç almaya çalışacaklardır. Bu nedenle, günümüzde güçler çeşitli yönelimler içerisine hızla giriyorlar. Parlamentodan tutalım da en işbirlikçi bağımlı bir parti olmaya kadar çeşitli yönelimler içeri-

sinde olacaklardır. Radikal bir ulusal kurtuluşçu gelişmeyi göğüsleyebilecekler çıkabileceği gibi, bir ajan yapılanmayı geliştirebilecekler de çıkacaktır. Çünkü, günümüz Kürdistan'ında yaşam durmayı affetmiyor. Kısaca, duran kaybediyor. Bundan dolayı daha fazla sonuç almak için bütün beceri ve hünerlerini ortaya koyacaklardır. Bunun için de yeni dengeler kurmaya çalışacaklardır. Yeni uzlaşma ve ittifaklara yöneleceklerdir. Böylesi bir gelişme karşısında ise, sınıf temelli güçlü, çabaları yoğun ve öncüleri sağlam olanlar kazanacaktır.

Kürdistan'da meydana gelen bu gelişmeler müdahalede en iddialı siyasi çizgi ve bu çizginin örgütü olan Partimiz, ülke halkının ufkunda büyük bir umut kaynağı haline de gelmiştir. Özellikle de emekçi sınıfların giderek, nitelik olarak da genişlemesi, yine sömürgeciliğin dayanılmaz zorlamaları bu örgütlenmenin temellerini daha da açmaktadır. Bu durum ise, bizi sürekli ilerlemeye götürmektedir. İlkel milliyetçi çizgi en bunalımlı dönemlerinden birisini yaşamaktadır. I-KDP'nin durumunda bu durum daha da belirginlik kazanmıştır. I-KDP'nin sınıf temellerinin giderek daralması ve en sonunda da dış bir güce bağlı bir temelde hareketi geliştirmeye çalışma çabalarının son ateşkes ile birlikte daha da daralması, halk kitlelerinden tecritini hızla geliştirecektir. Bunlar, eski klasik yapıları ile yeni bir politika yaratma, bunu cesaretle hayata geçirme gücünde de değiller. Yine, bunun gerekli kıldığı örgütlenmeyi, eylemi geliştirmekten de uzak bulunmaktalar. Bu ise, mevcut bunalımlarını daha da ağırlaştırmaktadır.

I-KDP'nin içte eski temellerinin giderek daralması, dışta ise eski dayanaklarını bulamaz bir konuma düşmesi, onu bir ikilemele karşı karşıya bırakmaktadır. Ya radikal bir gelişmeye yönelecekler, doğru-devrimci çizgi altında ilerici güçlerle ittifaka girecekler, ya da daha da olumsuzlaşarak tutunabilecekleri kadar sömürgeci rejimlere dayanıp ajanlık yapacaklar, böylece eriyip gidecekler. Bunlar, buna yönelmeseler de taşıyıcı olan diğer hareketler gibi, şu veya bu güce sığınarak mültecileşirler. Bunların yeni bir çizgi yaratma ve bunun altında yeniden toplanmaları pek mümkün görünmüyor. Kaldı ki, 1975 yenilgi-

si, ardından bunlar yeni bir strateji ve taktikle de bunu yapmak istediler. Bu ad altında bunların yaptıklarının eskinin daha kötü bir şekilde hortlatılmasından başka bir şey olmadığı açığa çıktı. Daha da daralan bir yapı, kargaşa içerisinde çürüme gelişti.

Bundan sonra böylesi bir deneye tekrardan girişmek, karikatürün karikatürünü ortaya çıkarmak olur ki, bundan da yenilenme şurda kalsın tam bir dağılma durumu ortaya çıkar.

Küçük-burjuva reformist grupların bu dönemdeki akibetleri ne olacak? Bunlar da ağır bir krizi yaşamaktalar. Bunlar bütün umudunu proletarya önderliğindeki çıkışın tutmamasına bağlamışlardı. 1975'te ilkel milliyetçiliğin yenilgisi ile birlikte bu kesimler bayağı umutlandılar. İkel milliyetçi klasik çizginin önderlik etme şansının kalmadığını gören bu kesimler artık çıkış olanağının kendi ellerine geçtiğini söylüyorlardı. Bu noktada, tarihin kendilerine "yürü ya kulum" dediği hayallerini görüyorlardı. Tam da bu hayale kendilerini iyiden iyiye kaptırdıkları bir ortamda, PKK'nin çıkışı gerçekleşti ve adeta bunların önüne Kaf Dağı gibi dikildi. İşte, bundan dolayı da bunların büyük huzursuzluğu, mücadelemize karşı saldırı ve provokasyonları gelişti. Bunlar tam da "sıra bize geldi" dedikleri bir anda bizim, proletarya adına çıkışımız ve bunlara proletarya adına dur dememiz vardır. İşte, bunlarla çatışmamızın özü de budur.

Bu ara tabakanın gerek feodal-aşiretçi ortaçağ kalıntıları ile ilişkisi ve gerekse de sömürgeciliğin bunlara en ufak bir çıkış imkanı bile tanımaması, ulusal kimlikten tümden kopmayı, tam bir Türk gibi davranmayı dayatması karşısında da gelişme şansları yoktu. Çünkü sömürgeciler, bunlara reformist anlamda bile olsa bir çıkış yapma imkanı tanımıyordu. İşte bir yandan bizim toplumsal özgürlüğe sahip çıkan doğuşumuz, diğer yandan sömürgecilerin, bunların reformist bir çıkışına bile imkan tanımaması, bunlar açısından büyük bir talihsizlik oluyor. Eğer, bizim çıkışımız gerçekleşmemiş, sömürgecilik de biraz yumuşatılmış olsaydı, bunlar yaşama şansı bulabileceklerdi. Demek ki bunlar öyle "uşağın en hassası böyle olur" dedirtircesine bir hazırlık içerisinde giriyorlar. Tamamıyla sahte bir temelde, biraz Kürtçe konuşma,

biraz Kürt kültürünü kullanmak ve modern kıyafetler giymek için böylesi bir yönelim içerisine giriyorlar. Bunu da, hakim ulusun egemenliğinin devam ettiği koşullar altında gerçekleştirmek istiyorlar.

Bu ortamı Türkiye'de bulamadıklarından, bu sefer emperyalist metropollerde bunu geliştirmeye başladılar. Bunun için de bu çevrelerin siyasi doğrultusuna girdiler. Bu da bunları daha da tanınmaz bir duruma getirmektedir. Bunlar da dağılmaktan kurtulamıyorlar. Ortaya yeni sözcüler çıkarmak şurda kalsın, eski sözcülerini bile yetkinleştirmekten uzak bir durumu yaşıyorlar. Bunlar şimdi eskiden yürüttükleri gazete, bildiri vb. faaliyetleri bile yürütemeyecek bir durumdalar. Peki, bunlar için bir çıkış yolu olabilir mi? Bunlar için de çıkış, ağırlıklı olarak olumsuz yönde, derin bir tasfiyecilik temelinde eriyip gitmedir. İçlerinde bazı olumlu ögeler varsa, bunlar devrimci-yurtsever hareket içerisine katılacaklardır. Eski yapıda ısrar edenler inançsız, iddiasız da olsalar bazı birliklere yöneleceklerdir. Bunlar, ilerde ortaya çıkabilecek bir fırsatı değerlendirebilmek için biraz daha hazırlanıyorlar. Öyle ya yarın biri çıkıp da onlara "yürü ya kulum" diyebilir. Ya da PKK darbe yer ve bunun altından kalkamazsa, mirası da bunlara kalır. Özellikle de daha çok buna göz dikmişlerdir. Yine, dış bir kaynağa dayanmayı temel almaktalar. Ki, bu dış dayanak neresi olacaktır? Bu, emperyalizmdir. Büyük bir yakarma ile "biz de bir ulusuz, bize de dil-kültür hakları" demekteler. İşte bunların bu yalvarmalarına biraz da olsa ilgi gösterbilirler. Bunlar da bu ilgiyi bir klişe dönüştürüp, varlıklarını biraz daha devam ettirebilirler. Bunları bugün ayakta tutan durumun kendisi de budur.

Bu konuları biraz daha somutlaştırmak gerekir. KDP pratiğinde ilkel milliyetçi çizgi Irak'ın saldırıları karşısında umutsuz çatışmaları yaşıyor. Yine bu güç, yağmurdan kaçarken doluya tutulma meselesi gibi, Irak'ın saldırılarından kaçarken, Türkiye'ye sığınıyor. Irak rejimi sahte de olsa bir otonomiye yürütmeye çalışıyor; Türkiye ise kapkara bir faşizmin imha politikasını dayatıyor. İşte bu güçlerin Türkiye ile ilişki arayacak kadar düşmeleri, aslında bunların siyasi olarak da bitişlerinin bir ifadesidir. Bu politika ise, bazı kişi ve alleleri kurtarmaktan başka sonuç vermez.

I-KDP'nin bu politikaya yatması öyle kendiliğinden gelişen bir olay değildir. Daha I-KDP'nin ortaya çıkışında var olan bir özelliğin son aşamasında büründüğü biçimdir. Bu, I-KDP'nin felsefe, yaşam tarzı ve örgüt anlayışının bir sonucudur. Eğer Irak rejimi karşısında biraz ilerlerse, "Bütün Kürdistan'da önder biziz" derler. Bu konuda diğer sömürgeci güçlere her türlü tavizi vermekten ve her türlü ilişkiye girmekten de çekinmezler. Bu güçlerin gelişmeleri, sömürgeci güçlere dayanmakla mümkün olduğu için, daraldıklarında da yine bu güçlere sığınacaklardır. I-KDP'nin Türk egemenliği altındaki Kürdistan'da ulusal kurtuluş doğrultusundaki çabaların karşısında olması, işte böylesi günlerde onlara aileyi kurtarma olanağı verdiği ve bir sığıntı durumu yarattığı içindir. Yani bana dokunmasın, böyle istihbarat temelinde bazı ilişkilerle karşılıklı olarak birbirimizden yararlanırsak, bu benim için en ideal bir durumdur diyorlar. Bunların özde Türk devletine karşı durmayı değil de, uzlaşmayı temel aldıkları bilinen bir durumdur. Bunu da pratikte istihbarat örgütleri düzeyinde gizli-kapalı olarak yürütmekteler. Neden böyle gizleme gereği de duyuyorlar? Çünkü halk bunların durumunu anlamamalıdır! Halk bunların böyle kirli işlerini bilirse, onları teşhir ve tecrit edecektir. Bunun için de böylesine çok tehlikeli ilişkileri sürdürüyorlar.

Bu tehlikeli ilişkileri kime karşıdır? Yurtsever kişi ve gruplara karşı sinsi oyun ve komplolar tezgahlayarak, yaşamaya çalışıyorlar. Bu durum ise, son yılların en fazla olumsuzluk yaratan bir yaklaşımdır. Halkın çok az gördüğü bu yeni gelişmeleri biz yoğun bir pratik ortamda iyice açığa çıkarttık. Hatta, KDP içindeki dürüst yurtsever ögelerin bile farketmediği, birkaç çapulcu ağanın, özel gizli ilişkilerle geliştirdikleri bir komplodur bu. Kürdistan hakkının ulusal çıkarlarına karşı geliştirilen bu komplocu ilişkiler bugün daha da açığa çıkmıştır.

Bunların emperyalizmin en ileri ögelerine dayanarak, bu dönemde yaşadıkları krizden kurtulmaları mümkün müdür? Ulusal imha politikasını en fazla uygulayan güce, ilkesiz yaklaşmak, ne kadar yaşatabilir? Yani tam da bu noktada yılanı sarılmaları, onları kurtarabilir mi? Yılanın nasıl soktuğu biliniyor. Hele bu TC ise, bunun imhacı, katliamcı politikası çok açıktır.

Güney Kürdistan'ın etkili olmak isteyen güçlerinden YNK'nin ve önderinin durumu ve faaliyetleri üzerinde de durmak istiyoruz. Yakın bir dönemde, YNK ile önderlik düzeyinde görüşüldüğü biliniyor. Hatta bunlarla devrimci içerikli bir bildiriye müşterek olarak yayınladığımız da biliniyor. Açıklamanın içeriği anti-emperyalist, anti-sömürgeci, devrimci silahlı mücadeleye sonuna kadar bağlılık, ortak askeri eylemler düzenlemekten tutalım da uluslararası alanda ortak hareket etmeye kadar son derece olumlu bir programı öngörüyordu.

Daha bildirinin mürekkebi bile kurumadan sözkonusu hareketin (YNK) önderinin Amerika'nın yolunu tutması sözkonusudur. Amerika'daki gezisi basında da sözkonusu edildi. Yine, basında direkt PKK'ye ilişkin sorular da soruldu. Ve tavrı öğrenilmeye çalışıldı. Görülen odur ki, eski doğrultusunu şaşmadan sürdürmek isteyen bir hareket ve önderliktir.

Biz bu hareketin çıkışını bazı yönleri ile olumlu değerlendirdik. Özellikle de 1960'lı yılların ortalarından itibaren ilkel milliyetçiliğin ağır feodal-aşiretçi yapısına yöneldiği için, biz de hareketi olumlu gördük. Eğer ısrarla işlenirse ve benzeri hatalı konumlara girmezse, ilerici bir çıkıştır dedik. Ama bu hareketin Kürdistan'ın çok küçük bir parçasına dayanması, ayrılıklar arzeden bir sosyal-kültürel yapıda olması, sıkışması, bir yandan ilkel milliyetçiliğin diğer taraftan rejimin buna dayatmada bulunması ve İran'ın o dönemdeki olumsuzluğu bu hareketi ilkesiz bir temelde davranmaya zorluyor. Belli bir politika saptayıp ona göre davranmak yerine, günlük pratik çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yapmaya yöneliyor. Belki de, bu ilkesizliği en yaygın bir şekilde yaşayan bir önderliktir. Taktikte ise, beklenmedik tutumlara girmede, herkesi hayal kırıklığına uğratacak kadar, zikzaklı bir pratik sergiliyor. Bu yönü ile de bu güç bir hayli politik deney ve tecrübe kazanıyor.

Bu hareket, darboğazını aşmak için de yeni ittifaklara yönelerek, gruplaşmalar oluşturuyor. Bazılarına destek oluyor. Çok güvenilmez de olsalar, kişisel düzeyden tutalım da emperyalizme kadar çeşitli gruplarla ilişki içerisine giriyor. Emperyalizmle de ulusal kurtuluş ilkesini sık sık gözardı ederek ilişki içerisine

girmeye çalışıyor. Bu tutumu ile de nasıl olursa olsun da ilişki olsun mantığını sürdürmektedir. Bu yönü ile de ilkel milliyetçi KDP'nin çizgisini aşmadığını da göstermektedir. Her ne kadar olumluluk arzeden bazı yönleri olsa da, eski çizginin içerisine, I-KDP'yi bile aratacak bir şekilde düşmekten kendisini kurtaramamıştır. İkel-milliyetçiliğin temsilcileri İran Şahlığı ve daha sonra ABD yolculuğu ile küçük-burjuva temsilciliğinin Tahran ilişkisi ve ardından Londra, Washington gezisi birbirine benzerlik arzetmektedir. Bu ise, bu hareketin ilkesizliğini, sözlerle, bildiri-lerle söylediklerinin birbirine uymadığını göstermektedir. Tabii ki bu da büyük bir çelişkidir. Bu durum aynı zamanda onun zavalılığını da ortaya koyuyor. Güney Kürdistan'da bu tip kişilikler, gerek içte ve gerekse de dışta bağımsız bir çizgi izlemekten uzak olan bir durumdalar. Bunlar stratejik düzeyde çalışma yürütmek şurda kalsın, taktik düzeyde bile kendilerini ayakta tutabilecek güçte değildirler. Bunun için de, bir gün İran'a, öteki gün Türkiye'ye, bir başka gün Avrupa'ya, başka bir gün ise sosyalist ülkelere sığındıklarını görüyoruz. Ulusal kurtuluş ilkesini gözardı eden kabile-aşiret ve dar örgüt çıkarları neyi elveriyorsa ona yönelenler bu tür tutumlar içerisine girerler.

Ulusal kurtuluş ilkesi, gerektiğinde büyük sabır, dayanıklılık ister. Yine büyük çıkarlar da vaad etse ulusal kurtuluş ilkesinin ihlalini birlikte getirecek yönelimlere girmeyi engeller. İlkeye bağlı olan çalışmalara büyük önem vermek gerekir. Bu ilkeye bağlı olarak da çalışanlar, bir gelişmeye yaklaşıırken, büyük çıkar getiriyor mu, getirmiyor mu gibi bir saplantıya düşmeden, ulusal kurtuluş ilkesine uygun olup olmadığına bakarlar. Eğer bu uzun vadede ulusun üzerinde oynanan tehlikeli amaçlara hizmet edemeyecekse, buna da ardına kadar kapalı olurlar. Ulusal mücadeleye önderlik iddiası ile ortaya çıkanlar bunu böyle görmek, böyle değerlendirmek, böyle yaşamak ve böyle savaşmak durumundadırlar.

Biz baştan beri, gerek ilkel milliyetçilere, gerek küçük-burjuva milliyetçilerine ve gerekse de yeni çıkış yapmak isteyenlere yaşam imkanı tanıyan birlikler geliştirmek temelinde yaklaştık. Bu konuda bütün iyi niyetimizi ortaya koyduk. Ama, bunların

tamamen günlük çıkara dayalı, ilkesiz politikalarından vazgeçmediklerini gördükçe, biz de kendi çizgimizde ısrarlı davranarak, politikamıza helal getirmedik.

İlkel milliyetçiliğin temsilcileri son bazı çırpınışlarla, durumlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Henüz tam netleşmemiş de olsa, mevcut parti konumlarının tümünden tasfiye olmaması için belli bir noktada direnmek istedikleri görülüyor. Tabii böyle bir direnmeye girişirken de, dışarıda yine son derece tavizkar davranıyorlar. Türkiye'ye, İran'a ve Avrupa'ya dayanmaya çalışıyorlar. Bunlar eski gelişme düzeyini yaratmak şurda kalsın, kendi aşiret bölgelerinde tutunmak istiyorlar; bunu bile ne kadar başaracakları belli değil. Bu bölgede bile, tam tasfiye olmadan tutunmaları da olumludur. Bunu ne kadar başarıp başarmayacakları ise zaman gösterecektir. Yine, başta biz olmak üzere diğer yurtsever güçlerle bir ilişki içerisine girmek isteyebilirler. Eğer böylesi bir yönelim içerisine girerlerse, tabii ki, bu konuyu dikkatli olarak değerlendirmek gerekir. Bunların, mevcut konumlarını gözönüne getirmek ve buna göre ilişkiye yönelmek gerekir. Bunların Türkiye ile olan ve tarihi eskiye dayanan ilişki, uzlaşma ve teslim olma durumlarına kesin karşı durulmalıdır. Ayrıca, emperyalizmle de olan ve hiçbir sınır tanımayan "bize acıyın, bize bir şeyler verin" biçimindeki politikalarını da gözden geçirmelidirler. Her gücün serbestçe çalıştığı ve bunun kabul edildiği bir ilkeye de bağlı olmalıdırlar. Bu temelde, eskiden beri de ittifak ilkelerimiz olan bu esaslarda yeniden ilişkiler geliştirilebilir.

Eğer bu güçler kendilerine güvenmiş olsalardı '80 sonrasında böylesi bir ittifak geliştirilebilirdi. Biz, bunlarla birlikte bir protokol imzalamıştık. Bunun ilkelerine uyulsaydı, yani, her iki parçada da karşılıklı olarak serbestçe çalışma koşulu yerine getirilse ve emperyalizme, sömürgeciliğe karşı ilkeli davranılsaydı, bugün çok daha olumlu bir noktada olacağımız açık olan bir durumdu. Hatta bu dönemde daha da geniş birliklerle savaş yürütmemiz mümkündü. Yine, sonu hüsrarla bitecek olan şu veya bu güce sığınmalarına da gerek kalmayacaktı.

Bütün bunlar Partimizin görüşleriydi. Doğru olan bu görüşlerimizin uygulanması için bu güçler üzerine düşeni yapmadılar.

Bundan dolayı da zorlanmaktan ve giderek daha da tasfiyeyi getiren bir durumu yaşamaktan kendilerini kurtaramadılar. Biz istediğimiz gelişmeleri tam olarak yaratamamış da olsak, çizgimizin sağlamlığı nedeniyle, kendi örgüt tecrübemizi de geliştirerek, daha güçlü bir konuma ulaşmayı başardık.

İran-KDP ise en hareketsiz dönemini yaşıyor. İran devriminin gelişmeye açık olduğu süreçte daha fazla sonuç alınabilirdi. İ-KDP'nin de geleneksel çizgisi, çalışma tarzı, yürüttüğü hareketlilik, onun durumunu daha da ağırlaştırdı. Yeni bir hareket düzenlemeleri, savaş ortamında bile mümkün olmadı. Şimdi böyle bir şeyi geliştirmesi daha da zor olan bir durumdur. Yeni gruplaşmaların gücü de oldukça zayıftır. KOMALA olsun, diğerleri olsun onlar da yeni bir çıkış yapacak güçte değiller.

Küçük-burjuva milliyetçiliğinin politik arayışları aslında bütün bu yaşanan krize çare bulmak içindir. Halepçe katliamından önce geniş alanlar üzerinde denetim kurmaya yöneldi. Hatta şehirleri bile düşürmeye çalıştılar. Şehirleri düşüremedikleri gibi, birkaç denemenin böyle katliamla sonuçlanması, kitle nezdindeki itibara da büyük bir darbe oldu. Bu durumda önemli oranda kadro ve silah gücü kaybettiler. Hareketi böylesi bir temelde geliştirmek de son derece olanaksızlaştı. Son olarak gerçekleşen İran-İrak ateşkesi, bunların eski tarzda beslenme olanaklarını da zorlaştırdı. Irak rejimi ile bir uzlaşmaya girmeleri de oldukça imkansızlaştı. Böylesi bir dönem onlar için yeni arayışlara götürdü. Bizimle içerisine girdiği ilişki de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

İlk yapmak istediği, Türkiye'yi bizimle olan ilişkisini öne sürüp ürkütme oldu. Yine açık olarak dile getirdi; "İrak ile ilişkinizi sınırlandırmaz ve hatta bizimle de ilişkiye geçmezseniz, biz de PKK ile ilişki geliştireceğiz" biçiminde ifade edilecek açıklamalarda bulundu. Aslında bu, ilkeli olmayan bir yaklaşımdır; ilkesiz bir ittifak anlayışıdır. Yani, "sen düşmanımla ilişki kurarsan, ben de senin düşmanınla ilişki kuracağım" anlayışının kendisidir. Bu aynı zamanda, "sen düşmanımla ilişkiyi bırakırsan ben de senin düşmanınla ilişkiyi keserim" anlamına da gelmektedir. Bu yaklaşımın anlamı nedir? Bu, ilkesiz bir yaklaşımdır. Lafta

ulusal kurtuluş temelinde bir ilişkiye yöneldiğini söylemekle birlikte bu, esasında günlük olarak bunalımdan, sıkışıklıktan kurtulmak için Türkiye'yi etkilemede ağırlık verilen bir ilişki oluyor. Tabii ki, böylesi bir ilişkinin fazla değer kaydetmeyeceği açık olan bir durumdur. Bunun yanı sıra, bizimle ilişkisini öne çıkararak, Avrupa ve ABD'de bir arayışa girdi. ABD ile içerisine girilen ilişki ise, şu mantığa dayanıyor: "PKK, NATO içerisinde bulunan Türkiye'yi zorluyor. Eğer siz Türkiye ve Irak'a baskı yapıp, bize yaşam olanakları vermezseniz, biz de PKK'nin yürüttüğü devrime omuz veririmiz. Bu da başınıza büyük belalara yol açar. Zaten Kürdistan 40 milyon nüfusa sahip bir ülke olacaktır. Böylesi bir Kürdistan yeni bir Vietnam olur." Böylece ABD'yi tehdit ediyor. Eğer ABD, buna karşı biraz ılımlı davranırsa, tabii ki böylesi bir durumda da bizimle olan ilişkilerini, gerekirse durduracak. İşte, burada da büyük bir ilkesizlik söz konusudur. Bu durumu açıkça görüyoruz. Emperyalizmden alacağı küçük tavizler karşılığında yüce ulusal kurtuluş ilkelerini rahatlıkla dondura-bileceğini ortaya koyan pragmatik bir önderlik olarak ortaya çıkıyor. Bizim böylesi bir tutuma karşı olacağımız açık olan bir durumdur. Böylesi tutumlara tenezzül etmeyeceğimiz, bunları mazur görmeyeceğimiz ve tavır alacağımız, çizgimizin bir gereği olarak açık olan bir durumdur.

Son olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da arz-ı endam eden ve adına 8'li grup da denilen gelişmeyi de değerlendirmek gerekir. Bunlar eskiden beri yüzlerine aşına olduğumuz, hep pişmiş aşı su katan, birbirlerine bile güvenmeyen, bir hareket düzenleme kabiliyeti bile olmayan sahte dostluk pozlarına giren çevrelerdir. Bunlar o kadar ölü bir durumu yaşıyorlar ki, dostlar pazarda görsün misali ortaya çıkmaktalar. Bunların ortaya çıkışı da etkimizin son derece geliştiği, NATO ve tabii ki ABD'nin Kürdistan için yeni bir şeyler düşündüğü, yine sosyalist devletlerin yeni yaklaşımlarının ortaya çıktığı bir döneme rastlıyor. Bunların öyle bir araya gelişleri içten bir ulusal kurtuluş ihtiyacından kaynaklanmıyor. Sistemlerde belli bir Kürdistan arayışı var. İşte, bu arayışlara bir seçenek olmak için alalacele, "Biz de varız, beğenirseniz alın" dercesine pazara çıkarmaktalar kendilerini. Bunlar, böylesi

bir sahte politikacılığı aşmayan oluşumlardır.

Biz bunları doğru mücadele içerisine çekmek için yaklaşmak isterdik, fakat bunlar o kadar sorumsuzdurlar ki, tarihin en büyük kahramanlık hareketlerinden birini geliştiren Partimize karşı olmadık biçimlerde saldırmaktalar. Bunlar yıllardır dillerine doladıkları "PKK şiddet uyguluyor. En son da kadın ve çocukları vurdu, dolayısıyla da tehlikeli bir örgüt" gibi sözcüklerle mücadelemize saldırdılar. Bunlar daha da ileri giderek işte "böylesi bir örgütle biraraya gelemeyiz" diyerek kendilerini pir ü pak örgüt gibi göstermeye çalışıyorlar. Sözümona, PKK eğer bunlara özleştirir verirse belki de biraraya gelebileceklerini söylüyorlar. Bunlar insanlık değerlerinin çok çok gerisinde, tamamen emperyalizmin beslemesinde yetişen, halkla asla bağları olmayan ögelerdir. Yine, bunlara devrimci örgüt, devrimci yöntemlerle savaşıma tehlikeli bir iş gibi gelir. Bunlardan vebadan kaçır gibi uzaklaşırlar. Ama hep ikbal günlerini beklerler, burda bir yer kapmak isterler. Bu özellikleriyle de Kürdistan'ın o en tortu, lümpen, feodal kabadayı kesimlerinden farkları yoktur. Tam bir ucube tip olarak ortaya çıkmaktalar. Bir emperyalist dışişleri bakanı insan hakları konusunda bir açıklama mı yaptı, Avrupa Konseyi ve Parlamentosu ya da bir sosyalist ülke onlara biraz ilgi mi gösterdi, sönük balonları birden bire şişer misali adeta kendilerini kanatlanmış kuş sanmaya başlıyorlar. Bir balon gibi şişmeyi ise politik yönde bir başarı olarak görüyorlar. Halbuki ufak bir iğne batırsan; havada ise yere düşecek, yerde ise cılızlaşıp ölüden farksız bir hale gelecektir.

Bunlar, ikidebir pişirilip önümüze konuluyorlar. Emperyalizmin ilgisi de sözkonusudur. Bu nerden gelmektedir? Bizzat bizim geliştirdiğimiz mücadele, emperyalistler açısından gelişmelerin hiç de lehlerine olmadığını göstermektedir. Bir başka bölgedeki mücadelelerden daha çok başına gayle getirecek merkezi bir bölgede, bizim önderliğimizde bir mücadele geliyor. Emperyalizm bu konuda araştırmacıdır, 50 yıl sonrasını şimdiden planlar ve buna göre meselelere ilgi gösterir. Bu ilgi için de bazı çevreleri misyon sahibi kılarak, görevlere koşturur. Kısaca ajanlaştırır. Tabii öbür taraftan diğeri de büyük bir devlet beni çağırdı diye

koşar. Aslında hazırlanmış bir plan vardır ve bunda bir çiviye ihtiyaç vardır. İşte, ona bu rolü gördürmek istiyorlar. Emperyalizmin bu güçlere ilgisi de bu çerçevededir. Bunların emperyalizmin ilgi alanındaki arayışları nedir? Bir ulusal kurtuluş hareketini mi temsil ediyorlar? Hayır! Bunların kendileri bugün darıadağınık bir hale gelerek bir tasfiye sürecini yaşıyorlar. Kürdistan halkının temel ittifak ihtiyaçlarına zıt cevap veriyorlar.

Bunlar tüm iyi niyetli yaklaşımlarımıza rağmen, bırakalım ittifak geliştirmek, olumsuzlukları zirveye çıkarmaktan başka bir şey yapmamaktalar. Kürdistan bunların yol açtığı olumsuzluklar nedeni ile en kritik bir dönemi ve etkili oldukları alanda (Güney Kürdistan) ise tehlikeli bir durumu yaşıyorlar. Böylesi bir durumda emperyalizm yardıma mı koştı, bu onları daha da devrimci olmaktan çıkarmaya yöneliktir. Bunları yurtsever-devrimci bir ulusal kurtuluş hareketine karşı çıkarmaya çalışır. Yurtsever-devrimci bir ulusal kurtuluş hareketini emperyalizmin jandarması ve önderi bir gücün desteklediği görülmüş müdür? ABD emperyalizmi, 12 Eylül faşist rejiminin başa getirilmesinin mimarıdır. Bu rejim vasıtası ile tarihin ender kaydettiği bir baskı ve işkence rejimini oturttu. Yoğun işkence, ölümlerin yanısıra, ekonomik alanda muazzam bir yoksullaşma gerçekleşti, toplumsal yapı önemli oranda tahrip edildi. Yine, bu rejim Kürdistan halkını tarihten kaldırmak için her şeyini ortaya koydu. ABD, bütün bunlar yapılırken en ufak bir endişe duymadı. Bilakis "terörizm, ayrılıkçılar eziliyor" diye her gün alkış tuttu. ABD Dışişleri Bakanlığı yayınlarında özellikle de '84 atılımından sonra her yıl Kürtlere ilişkin olarak sayfalar daha fazla ayrılmaya başlandı. Her geçen yıl bu sayfa adeti artmaktadır. Bütün bunlar, ABD'nin iyi niyetli olduğunu değil, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı durumunu ortaya koyar. Yine, ABD'nin "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" dediği de biliniyor.

ABD, bugün uyanmış halk kitlelerinin ulusal kurtuluşa yönelmelerini engellemek için bilinen o CIA yöntemlerini geliştirerek, ilkesiz güçleri yanına çağırıyor. Buna da insan hakları adına "Kürtlere dil-kültür özerkliği istiyorum" yakıştırmaları yapıyor.

Faşist Türk temsilcileri de bu yaklaşım karşısında "Rahatsız olduk!" diye söyleniyorlar. Halbuki ikisi de elbirliği ile bunu yapıyorlar. ABD bugün mücadelemizi daha ılımlı yöntemlerle tasfiye etmeye çalışıyor. Bu konuda TC'ye o bilinen klasik yöntemi aşması için de baskıda bulunuyor. Kürdistan meselesine ABD'nin özellikle de '84'ten sonra ağırlık vererek, ilgilenmesinin nedeni anlaşılıyor. Yoksa ABD daha önceleri de Kürdistan'ın var olduğunu biliyordu. Şimdi böyle bir yapıdan nasıl halkımızın lehine gelişme beklenecektir? ABD ile kurulan ilişki ne kadar halkımızın yararına olacaktır?

Biz, bu küçük-burjuva önderliğin böylesi bir ilkesizliği yaşayacağına ihtimal vermek istemedik. Bunların böylesi bir yaklaşım içerisine girmelerini engelleyebileceğimizi düşündük. Yine de yaklaşımımız bu temeldedir. Bu ilişkinin sonuç vermeyeceği yakın bir dönemde ortaya çıkacaktır. ABD, faşist Türk yönetiminin taktik hatalarını eleştiriyor, yoksa onun imha politikasına kesinlikle karşı durmuyor.

Avrupa'nın konumu da bundan farklı değildir. Sözümona Avrupa eskiden beri Kürt sorunu ile ilgileniyor. Uşaklıkta iyice gelişenler Avrupa'nın yaklaşımlarını daha fazla lehlerine buluyorlar. ABD ile değil Avrupa ile bu işin daha iyi götürüleceğine inanıyorlar. Bunun için de İsveç'in uzun bir süreden beri bir platform olarak seçildiği biliniyor. İsveç'in kendisi de bir emperyalist platformdur. ABD'nin ezme, imha etme biçimindeki karşı-devrimci politikası yetmediği noktada Batı Avrupa, AT'nin yetmediği noktada ise, İsveç, İsveçre devreye girer. Bu da aralarındaki işbölümünün bir sonucudur.

Partimiz yürüttüğü mücadele ile, bunların bütün sahteliğini ortaya çıkardı. Bunların farklı bir Kürdistan politikası yoktur. Kürdistan politikasını uygulamak için bunlar farklı temas noktalarıdır.

Buna benzer bir yaklaşımı sosyalist sistemde de görmek mümkündür. Eğer büyük sosyalist ülke, direkt Kürdistan politikasına bulaşırsa, Türkiye ile ilişkileri bozulacağı endişesi ile uzak durmaktadır. Bunun yerine en küçük bir sosyalist ülkeyi devreye koymaktadır. Eğer bu da yetmezse başka bir güçle bu politikayı

yürütmek isterler. Bunun adına da ince diplomasi diyorlar. Bunun böyle diplomasi başarısı olmadığı açık bir durumdur. Leninizmin en belirgin ilkesinden biri ulusal kurtuluş hareketlerinin desteklenmesidir. Bu hareket, anti-emperyalist, anti-sömürgeci bir karakterde ise nerede ne zaman olursa olsun desteklenmesi gerekir. Dev gibi bir sosyalist sistemin, yanbaşındaki Türkiye ile ufak ticari-ekonomik ilişkileri bozulmasın diye, takındıkları tutum ortadadır. Bunun öyle pek de onurlu bir politika olmadığını uygun bir anlatımla ortaya koyduk. Bu konuda görüşlerimizi belirtmeye hala da devam edeceğiz. Bu politikanın ne sosyalizmin ve ne de halkımızın çıkarına olduğunu sürekli söyleyeceğiz. Bu politika değiştirilmediği müddetçe de eleştirmekten ve teşhir etmekten geri kalmayacağız.

ABD, AT ve İsveç'in Kürdistan politikaları bir uyum içerisindedir. Bunlar, Kürdistan'daki devrimci bir gelişmeyi tasfiye etmenin değişik temel noktalarıdır. Aralarındaki işbölümü temelinde çalışıyorlar.

İsveç, bugün işbirlikçilere ve reformistlere sözümona çeşitli imkan ve olanaklar açmış durumda. Doğru-dürüst adam yerine bile konulmayan bu çevreler, İsveç'te, bulamayacakları bir yaşantı içerisine giriyorlar. Bunlar bu noktada da tam bir bitiş içine giriyorlar. Artık, buna kırk tane Kürdistan versen bile bunlar gelmezler. Emperyalizm de bunların bittiğini bilir. Bazı çalışmalar yürütmek için orada bulunulabilir, ama soysuzlaşmaya yönelinmez. Binlerce kadroyu tüketen bir kıyım makinasına insan uğramaktan çok çekinir. 10 yıldır, buralarda yaşıyorlar. Ülke adına tek bir örgüt, bir değer aktarımı gerçekleştirmediler. Tam tersine her aşiretten, kabileden birisini alıyor, onları da oraya bağlıyorlar. Adeta dipsiz bir kuyu gibi habire adam yutuyorlar.

Sözümona PKK'nin başına da bunu getirmek istiyorlar. Avrupa'nın o eskimiş demokrasi fahişeliği ortamında, genç-yeni öğelerimizle de oynayarak, baştan çıkarabileceklerini sanıyorlar. Tabii bu konuda da bazı mesafeler almıyor değiller. Eğer biri yüreğinden vatanını beş kuruşa satacak kadar vatan özlemini atmışsa bu adam basit bir şeyle bile düşürülebilir. Bunun için biz her zaman devrimcilerin yüreği büyük olmalı deriz. Basit bir

yaşam düşüncesi içerisinde kendisini rahatlıkla koyverecek birisi olmamalıdır. Avrupa'nın çıkarları gerektiğinde 40 tane Kürdistan'ı da çiğneyebileceğini görmek gerekir. Bunlar, 50 yıl sonrasını planladıkları gibi, güncel olanı da iyi ayarlarlar. Bu çıkarlar temelinde de meseleye yaklaşırlar. Bu temelde de Türkiye'yi biraz sıkıştırıyorlar. "İnsan hakları, Kürtler vardır, dilleri yasaktır" demeye başladılar. Sanki Türk egemenliğinin gelişmesine kendileri yol açmamış gibi, Kürdistan yeni akıllarına geliyor. Türk egemen sınıflarının en büyük koruyucusu sanki İngiliz ve ABD emperyalistleri değilmiş gibi. Geçmişte en büyük hamilleri oldukları Ermeniler bile katledildiğinde kulaklarını tıkayan yine bunlardır. Emperyalizmin bir kuruşluk çıkar uğruna neler yaptığı çok iyi bilinmektedir. Dolayısıyla hamhayalci olmamak gerekir.

Bunlar kendi çıkarları için, İnsan Hakları Örgütünü, Af Örgütünü, Avrupa Parlamentosunu vb. gibi kuruluşları devreye sokarlar. Bunlarla öyle bir mekanizma kurarlar ki, kendi çıkarlarını yürütmeye çalışırlar. Bunlarla ilişki kurulmaz demiyoruz. Gerektiğinde bunlarla da ilişki kurulur. Ama buradan, bunlara teslim olma anlamı çıkarılmaz. Avrupa'da da kalınır. Buradaki kalış, dışı dış bir mücadele ile olur. Bir dağ, bir zindan direnişi kadar orada da direnmek gerekir.

Emperyalizmin Kürdistan'a olan ilgisinin anlamının ne olduğunu vurguladık. Emperyalizmin oltasına takılanlardan kurtarılması gerekenleri, biz kurtarmak için elimizden geleni yapacağız. Vatan ve özgürlük mücadelesini izah ettik. Bunun ısrarlı ve yakın bir takipçisi olacağız. Bu konuda da sonuna kadar açığız. Öyle basit intikamcılık peşinde koşmadık, bundan sonra da koşmayacağız. Dürüstçe savaşmak ve mücadele etmek isteyenleri doğru yola çekmek için elimizden geleni yapacağız.

Emperyalizmin bu ilgi alanında yarın yeni bazı birlikler daha ortaya çıkabilir. Nitekim bunun son bir örneği de ortaya çıktı. Biz bunların gerçekleri görmesi için elimizden geleni yapacağız. Eğer bunlar, bu ilgi alanında olmadıklarını iddia ediyorsa, kendilerine yeşil ışık yakılmadığını söylüyorlarsa, kanıtlamalarını isteyeceğiz. Bu bir özgürlük savaşımıdır, gelin kendinizi ölçün diyeceğiz. İşte vatan, işte özgürlük savaşımı. Bunlar gelsinler düşman-

larımıza bir fiske vursunlar, biz her türlü yardımı yapmaya hazırız. Yol göstericilikten turalım da silah temin etmeye kadar her türlü olanağı sağlarız. Hatta daha başka yardımlar isterlerse, onu da yaparız. Bütün bunlardan emperyalizmin etki sahasından uzaklaşmaları, vatan topraklarında, halkının bağrında özgürlük savaşımına ilgi duymayı esas almaları için yapmaktayız. Bu ise çok haklı ve esas ilgi gösterilmesi gereken noktadır. Biz ilkeli davranacağız. Bunlara daha önce de çağrı yaptık. Yine de yapıyoruz. Bunları yaparken, öyle boş sözler de söylemiyoruz. İşte, halkımızın bağrında inanılmayanı gerçekleştirdik. 4 yıldır süren savaşımız, milyonları etkiledi, büyük mevziler kazandı, ülkemizi ve halkımızı uluslararası alanda bir isme kavuşturdu. Yine yüzlerce şehidimiz, binlerce tutuklumuz ve idam mahkumumuz var. Bu bir hareketin halka bağlılığın açık bir kanıtı değil midir? Bugün düşmanın bile kabul ettiği gerçeği bu baylar anlayamıyorlar, ya da anlamazlıktan geliyorlar.

Dünyanın birçok köşesi üzerine bunlar yazılar, şiirler yayınıyorlar. Ama bizim bahsettiğimiz gibi büyük bir direnişimiz vardır. Bunun üzerine tek bir kelime bile yazmıyorlar. Kendi halkı üzerinde tek bir şey yazmıyorlar. O zaman bunların durumu nedir? Bir BBC bile, bini aşkın haber verdi. Bunlar sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar. Bir de sözümona kendilerine özgürlük savaşçıları diyorlar. Şimdi bu durumda biz onlara karşı nasıl saygılı davranacağız? Biz güneş gibi bir gerçeğe nasıl saygısızlık yapabiliriz? Güneşin olmadığını söylemek mümkün müdür? İşte bunlar güneşi inkar edecek kadar karanlığa sığınıyorlar. Bir de utanmadan, "Bunlar çocuk-çocuk; bize şiddet uyguluyorlar, çocuk vuruyorlar" diyorlar. En büyük sevgi ve korumayı biz göstereceğiz. Eğer çocuk vurmak isteseydik, günde sayısızca da vurabilirdik. Yine, bunları da vurmak istersek, mesele bir aylıktır. Bizim böylesi bir politikamız yoktur. Böylesi bir iftirayı ileri sürmek bile bunların art niyetini göstermektedir. Bunlar güneş kadar açık olan gerçekler üzerinde tartışmaya varlar mı?

Gerçeği yaşamaya, görmeye biz varız. En soysuz yaşam içinde debeleyen, direnişten ödü kopan, ulusal kurtuluşçuluğu basit bir yeme-içme olarak algılayan, ister sosyalizmin ister kapi-

talizmin kapılarında onursuzca dilenen biz değiliz. Biz gerçeğin yaratılmasının kaynağıyız. Kısaca vatandan kaçan biz değiliz. Bunlar, vatan uğruna bir damla kan dökmekten bile acizdirler. Bugün Kürdistan halkının tüm ilerleyen, uyanan bilincini biz temsil ediyoruz. Tarihimizin bir kahramanlık dönemini yaratan biziz. Büyük direniş mevzilerini büyük bir kahramanlıkla yapıyoruz. Düşman bile, her gün bizim gözükara bir şekilde direndiğimizi söylüyor. Gerçekten de kimsenin itiraz edemeyeceği bir şekilde bir örgütten, bir insandan beklenen ne varsa onu gerçekleştiriyoruz. Büyük bir cesaret, fedakarlık örneğini gösteriyoruz.

Eğer bir ittifak olacaksa bu temelde olmalıdır. Her türlü ölü ilişkilerden, düşkün-lümpen yaşamdan kopma ancak bu temelde olur. Bütün bunları da gerçekleştiriyoruz. İşte, bu birliktir, devrimci örgüt ve siyasettir. Bunların gıdaları bir gün kesilse adım atamayacakları açık. İşte böylelerinin 40 tanesi bile bir araya gelse ne yapabilir? Düşmana bir fiske bile vurmuyorlar. Diyorlar ki, biz gelecekte vuracağız. Hayır er meydanda belli olur. 20 yıldır, örgütüz diyorlar, hiçbir şey yapmamışlar. Halk arasında bir söz vardır: Gençliğinde yapmayıp da 60'ından sonra mı yiğitlik yapacaklar? Böylesi iddialara kargalar bile güler.

Biz soylu olan gerçeklerimiz üzerinde daha fazla durmadan bunlara şunu diyoruz: Eğer devrimci ittifak istiyorlarsa, emperyalizmin ilgi ve temas noktalarından uzaklaşma, sağlıklı gelişme vaad etmeyen, sahte dostluklar yerine, halkının arasında gerçek dostluğu aramalı ve gözünü kırpmadan en değerli varlıklarını mücadeleye adayanlara saygılı olmalıdırlar. Bunları böylesi bir temelde birliğe yönelmeye, devrimci ittifak geliştirmeye çağırıyoruz. Biz bunun için elimizden geleni yaptık. Bu, bizim fedakar yaklaşımımızın bir sonucudur. Bunu ne bir övünç payı olarak ne de başkalarına karşı taleplerde bulunma aracı olarak görüyoruz. Ama gerek Partimizin varlığını sürdürdükçe ve gerekse de bundan sonra ulusal kurtuluş-toplumsal gerçeklik adına ortaya çıkan her gücün bu mirası esas alması gerektiğini belirtiyoruz.

Bu temelde ortaklaşa yol almak isteyenler var ise, bunlar nerede olursa olsunlar, güçleri ne kadar olursa olsun, bu ger-

çekliğimize bağılılık temelinde, bizden değer görürler. Burada önemli olan, bu temelde bir araya gelebilmektir. Ulusal kurtuluş savaşıımızın kızgın gerçekliği ortamında birbirimizi sınavalım, eğer sağlam isek bu temelde birlikte yürüelim. Buna ulaşma güçleri varsa, onlara sonuna kadar da yardım edeceğimize dair sözümüzü yerine getireceğiz.

Önümüzdeki dönemde ulusal kurtuluş mücadelemiz komşu halklar arasında da destek bulacaktır. Faşist sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz mücadeleden bu halkları da sonuna kadar yararlandırmada üzerimize düşeni yapacağız.

Kahramanlık dönemini yaratmayı becermiş olan bir hareket olarak içine girdiğimiz dönemde de, kahramanca savaşıan bir halk gerçekliğine ulaştığımızı göstermekle kalmayacak, bu güçleri adlarını bile anılmaz bir durumda bırakacağız. Tercih, bu güçlerindir. Hangi seçeneği isterlerse biz onu yapmaya hazırız. Bunları gerçekleştireceğimiz konusunda da son derece hazırlıklı, kararlı ve inançlıyız.

PKK 10. YIL GERÇEKLİĞİ VE GÖREVLER

Ülke somutunda ve halk saflarında, mücadeleci bir durum ortaya çıktığında, her düzeyde önem kazanan sorunların başında, önderlik konusu gelir. Ulusal ve sınıfsal mücadeleler yoğunlaştıkça, her sosyal sınıfın ve kesimin gittikçe ve daha yoğun bir biçimde kendi çıkarlarıyla, ulusal ve toplumsal çıkarları bir ve aynı göstermek istediğini, bunun için ideolojik, siyasal ve örgütsel çabalarını yoğunlaştırdığını, öncülüğünü almak için kıyasıya bir mücadeleye giriştiğini; birçok ülkenin, ulusal ve sınıfsal mücadele deneyiminden iyi bilmekteyiz.

Her şeyin egemenler tarafından kontrol edildiği, tam bir denetimin sağlandığı, cılız kıpırdanışlardan bile bahsedilemeyen bir ortamda; önderlik denince ilk akla gelecek olan hakim olanlardır. Resmi düzeni, kendi şahsında temsil eden siyasal kuvvettir. Bu devlettir, onun her düzeydeki temsilcileridir. Böylesi dönemlerde, önderlik çekişmelerinden ve yine ideolojik-politik mücade-

lelerden bahsedilemez. Sınıfsal, ulusal mücadelelerin önemli o-randa, ya sert bir biçimde bastırıldığı ya da çözümlendiği bir durum söz konusu olduğunda, burada, bu tip çekişmelere, yeni oluşumlara ve bunların öncülük kavgalarına fazla tanık olunmaz.

Bizim ülkemiz, bu tip somut durumları yaşayan ülkelerin durumuna; halkların, ulusların durumuna benzememektedir. Ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine, ikisinin de içiçe geçmesi temelinde girilmiştir. Bizim ülkemizin somut durumu birçok ülkeden farklılık arz eden bir özelliğe sahiptir. Çağdaş uluslar arasındaki yerini çok gecikmiş olarak almaya çalışan bir halk gerçekliğine sahiptir. Yani, son derece sancılı, önemli oranda baskı altında özümsemiş, çarpıtılmış, kendisi olmaktan çıkarılmış; ideolojik üstyapıda olsun, ekonomik altyapıda olsun, hakim güçlerin ve ulusların yoğun baskı ve hakimiyeti altında oluşmuş bu ulusal ve toplumsal yapıda, alabildiğine bilinçsizleştirilmiş, kendileri için düşünce ve siyaset üretmeyen, örgüt ve mücadele geliştirmeyen bir halk gerçekliği içinde ortaya çıkılıyor. Dolayısıyla, böylesine çok geri, çarpıtılmış zeminlerden kendi öz çıkarlarını formüle edecek, bunun uğruna hareket geliştirecek bir konumda da olunmadığı için, doğal olarak en çarpık önderliklerin türemesi işten bile değildir.

Bu tip zeminlerde özellikle, yoğun bir bilinçsizlik ve alaca karanlık yaşandığı için, çok karanlık ilişkiler içinde olanların önder diye ortaya çıkmaları olasıdır. Biraz kurnaz, biraz insanlarla oynama sanatında usta ve demagog oldular mı bu tipler burada rahatlıkla gemilerini yürütürler. Kitlelerin üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü uygulamada başarılı olurlar. Özellikle, dayandıkları güçlerle bunu sınırsız bir biçimde geliştirebilirler. Bunları dizginleyebilecek bir karşı kuvvet de olmadığı için; burada, küçük, oldukça geri ve gereksiz olan ve belki de toplumun en tortu kesiminde yer alan birisi, kendini rahatlıkla kral yerine koyabilir. Çünkü toplum temel değerler konusunda kendini savunmada o kadar eritilmiş ve tükenmiştir ki, en tortu tabaka ve buradan çıkan öğelerin, en kirli ilişkilere bulaşması oldukça kolaydır. Dolayısıyla, bunlardan her düzeyde tipler çıkar. Zaten o toplumların büyük talihsizliği de, bu tip adamların yaygınlığından ileri gelir. Bu, tam

anlamıyla karanlık bir dönemdir; demagogların, lümpenlerin, her düzeyde ahlaksızların, ikiye bölünmüşlerin, düşkünlerin cirit attığı bir ortamdır. Böylesi bir ortamı tüm yönleriyle yaşayan bir toplum da aslında en düşkün dönemlerinden birisini yaşıyor demektir.

Bizim toplumumuzun da yakın dönemde böylesi bir düşünlük dönemini her yönüyle yaşadığı bilinmektedir. Toplum kendisi olmaktan çıkarılmış, kendisinin bilincine ulaşmak şurda kalsın; kendisine kasteden, katliamdan geçiren yapılara yönelik her türlü kurtarıcı girişimi de umacı gibi ele almakta, bu temelde yarışmaktan çekinmemektedir; bunu kurtuluş bilen bir yola sokulmuş bulunmaktadır. Birakalım doğru yolda kurtuluş çabalarına girişmesini, yanlış yolda yarışmada da keskin adımlarla ve gözükara bir biçimde yürüyen böylesi bir toplumu bu yanlış yoldan çekmek bile başlı başına büyük bir çaba gerektirir. Daha sonraki doğru yola sokuş ise, ancak bu tehlikeli yok oluş yolundan onu çekme temelinde gerçekleşebilir. Bizim de şimdikiye kadar önemli oranda harcadığımız çaba, toplumu bütün sınıf ve tabakalarıyla bu karanlık uçuruma giden yoldan biraz geriye çekmek, kendisi için kendisi olmak için doğru kurtuluş yoluna çekmek; bu konudaki çaba ve uğraşları yoğunlaştırmaktır.

Sık sık durumunu koymak ve izah etmek istediğimiz faaliyetlerimizin düzeyi ve mücadelemizin sağladığı gelişmelerin neresindeyiz? İşte sürekli bu soruya cevap vermeye çalışıyoruz. Tabii ki, karşı-devrim ve onunla her düzeyde işbirliği içinde olanların çok güçlü olduğu bir ortamda; bu çabaların büyük engellerle karşılaşacağı ve çok yönlü saldırılara uğrayacağı açıktır. Başarıyı yüksek boyutlarda sağlama şurda kalsın, olumlu çabaların önünün kesilmemesi için, bunun sürekliliğini sağlamak için bile, yoğun bir çaba ve uğraş içinde olmak gerektiği yine açık olan bir durumdur. Eğer bugün bu sağlanmışsa; bunun kendi başına büyük bir gelişme olarak görülmesi gerektiği, durumun karakteri icabı anlaşıldır. İşte önderlik çözümlmeleri böylesi bir ortam içinde ortaya çıkarken, yapılması gereken en doğru çalışma, gerçekleri her yönüyle görmeye çalışmaktır. Tabii, bu işin birinci kısmıdır. Ardından, kurtuluş yoluna sokulması gereken halk yığınlarının, onun çıkarlarını her düzeyde temsil eden bir önderlik savaşıyla

karşılık vermek gerekir. İşte, PKK olayının tanımı burada ortaya çıkıyor.

PKK, Kürdistan'daki toplumsal gerçekliğe, tümüyle ve çok derin tarihsel, somut nedenleri olan bir toplumsal çöküşü durdurmak için ideolojik düzeyde yapılması gereken en bilimsel çalışmayla; siyasal düzeyde gösterilmesi gereken en aktif, mücadeleci, siyasi bir akım haline gelme ve siyasal akım olmayı sonuç alıcı, günlük pratik mücadele ve örgüt biçimleriyle sağlama konusunda ortaya çıkan, en bilinçli, en cesur, en fedakar harekettir; önderliktir. Bu tanım üzerinde daha kapsamlı incelemeler, araştırmalar yapılmaya değer. Bizim tüm gücümüzle birçok yönüyle yerine getirmeye çalıştığımız şey, bu uğurda büyük çaba sergilemek ve sergilediğimiz çabanın doğru yorumcusu ve sözcüsü olmaktır. Bunun için her şeyimizi ortaya koymamız ise, işin bu tarihi ve vazgeçilmez özelliğindendir. Dikkat edilirse, sergilenen çaba, yediden yetmişe tüm toplumsal kesimlerin, tarihi ve güncelliğiyle alt ve üst yapısıyla içine düşürüldüğü o büyük tuzak, komplo, katliam çemberini kırmak ve özgürlük atılımlarına imkan hazırlamak için sarfedilen bir çabadır. Bunun için de büyük fedakarlık gösteriliyor. Cesaret sergileniyor. Eşine ender rastlanılan direnişler koyuluyor. Bütün bunlar, doğrulara ve bir halk için en vazgeçilmez olana ulaşmak içindir.

Parti Önderliğini kavramak demek; bunu, her düzeyde, her yönüyle kabul etmek demektir. Önderlik konusunda, yanılığın olmamak demek; kendisini o çok yönlü ve çok gelişmiş, iflah olmaz özelliklerden, hastalıklardan kurtarmak için, bu gerçekleri çok doğru kavramak ve katılmak demektir. Her türlü yanılmanın, gelenekselleşmiş yaşamın, ve adına yaşamak demekte bile çok güçlük çektiğimiz; ahlaki ölçülere vurduğumuzda ahlaksızlık, düşünce ölçülerine vurduğumuzda düşüncesizlik, güç ölçülerine vurduğumuzda alabildiğine güçsüzlükten ibaret olan o eski yaşamımızı tasfiye etmek ve o temelde de yeniye katılmak, bu cananlıcı gerçeğin kavranıp uygulanmasıyla mümkündür. Bizzat katılım yeni ve devrimci bir gerçeklikle olmalıdır. PKK gerçeğinin ortaya çıkışı ve gelişimi neden her düzeyde önderliksele olmak durumundadır? Çünkü, ortaya çıktığı zeminde her şey başaşağıdır. Orada

her şey düşmüştür. Yine, orada ortaya çıkan ve "ben'im diyen, "önder'im diyenlerin, karanlıkta uçuşan yarasarlar, bataklıkta ö-tüşen kurbağalar gibi ses çıkardıkları, toplumun en tortu yanını oluşturdıkları bilinmektedir. İşte, bütün bunları hiçe sayarak yer-le bir etmek isteyen ve ona çağın yüceliklerinden seslenen; yine, en altta bulunan toplumu bu yüceliklere çıkarmak isteyen bir ses ve çaba elbette ki büyük ve önderlikse bir çabadır. Bu nedenle de, işin laf kısmını, demagojisini bir tarafa bırakmak, bunu yırtarak bakmak, bakmasını bilmek gerekiyor. Hemen hemen tüm halk yığınlarımızın; bütün toplumsal kesimlerin yaşamını, kan-serli karakterini görmek gerekir. Çürütücülükte sınır tanımaz, büyük bir tehlike olarak; iflah olmaz bir hastalık olarak görmek gerekir. Bunu derinliğine göremeyenler, bunu dehşetle seyrede-meyenler, devrimci olamazlar. Eğer bu hastalıklar bütün yönle-riyle görülüp bundan kurtulmak istenirse, orada da bir canlanma başlar. Sizler de sağlıklı bir canlanmaya tanık olmak istiyorsanız, her şeyden önce hastalıklı yapınızı doğru bir teşhisten geçirmeniz gereklidir. Bu teşhisi yapmadıkça; insanlık ailesinin şerefli bir üyesi olmak; gerek ulus ve gerekse birey olarak buna ulaşmak asla sözkonusu olamaz. Büyük bir inatla, kendi eski gerçeği ko-nusunda yanılmak, içine girilecek tehlikelerin en büyüğüdür. Bu-nun ne kadar derinliğine yaşandığını, bırakalım bütün toplumsal kesimleri, Parti sürecimiz içine alınan ögelerde bile yaygınca görüyoruz. Bu, toplumdaki hastalıkların teşhisini ve tedavisini yapmak gereğini ortaya koyar.

PKK'nin bir bütün olarak önderlikse gelişimiyle onun men-suplarının gelişimi aynı şey değildir. Birbirlerini etkilerler, ama aynı değildirler. Bu tanımdan sonra, biraz daha somuta yönelir-sek; her devrimci önderlikse çıkışta olduğu gibi, PKK'nin de önderlikse çıkışı başlangıçta ideolojik, dar ve siyasal bir grupla oluyor. Böylece geniş halk yığınlarımızın kaderini birinci dere-cede etkileyen konuma gelmiş oluyor. Bu nedenle de biz önder-likse gelişimi bu yeni gelişmelerin ışığında ele alacağız.

Partimizin önderlikse gelişimi için, bazı dönemlerden bahset-mek mümkündür. Biz bu dönemleri, Parti tarihimiz sözkonusu edildiğinde, sık sık işliyoruz. Hareketimizin ilk dönemlerde bir

ideolojik çıkış biçiminde olması gereğini nedenleriyle izah ettik. Çıkışın neden ideolojik yönünün ağır basması gerektiğini belirttik. Tekrar özetlersek; kölecil bir uykunun derinliğine yaşandığı, hem de alaca karanlıkta, en ufak aydınlık belirtilerinden bile mahrum bir halk gerçeğinin yaşandığı bir ortamda, elbette, ilk yapılması gereken şey; gerek mevcut durumu ve gerekse de neler olup bittiğini öğrenmek için girişilecek olan aydınlatma hareketidir. Aydınlatma hareketi, ideolojik bir harekettir. Bir fikir hareketidir. Fikir hareketi gereklidir. Çünkü, önce olup biteni görmek gerekiyor. Kimlerin durumu nasıldır? Kimlerin yaşamaya hakkı vardır; kimler ölümcül uykudadır ve bir daha uyanmama durumu sözkonusudur? İşte, bunları görmek için aydınlanma hareketine ihtiyaç vardır. Aydınlanma hareketi, daha uykudan yeni yeni uyanan, ama göz kapaklarını zor açma fırsatı bulan ve yeni doğan güneşin etkisi altındaki uyku sersemliğini yaşayanların durumuna benzer. Aydınlanma hareketi, aynı zamanda bir güçsüzlük döneminin hareketidir. Ayağa kalkmamış olanın, güneşe doğru yeni yeni gözünü açanın; güneş ışıkları karşısında uyuşukluk geçiren, ama bundan kurtulmak isteyen hareketidir. Işıklar vuruyor gözlerine, ordan beyni biraz aydınlanıyor. Bu adam ne yapıyor? Uyanmaya çalışır. Uyanmaya çalıştığında da rengarenk bir dünyayı görür. Ondan sonra yürümeye, gezmeye başlar. İşte bizim de fikir hareketimizin başlangıçta ortaya çıkışı böyledir.

Alaca karanlıkta, ilk aydınlanma hareketi olarak çağdan aydınlanma yaşanıyor, aynı zamanda, giderek toplumsal yapımızın ne olduğunu aydınlatmada ve tarihi gelişimini göstermede bu fikir hareketini, bu ideolojik faaliyeti geliştiriyoruz. İdeolojik çalışmalarımız bizim kendi toplumsal gerçekliğimizi aydınlatıyor. Bunun nedenlerini ortaya koyuyor. Bu her aydınlanma hareketinin bir özelliğidir. Bu durumda, eğer durum çok olumsuzsa, yani hiçbir bahaneyle, içinde bulunulan durum kabul edilmek istenilmiyorsa; çıkış yollarının da geliştirilmesi, yani aydınlanma hareketinin yalnızca var olanı tespit etmesi değil, o durumdan kurtulmayı da önermesi gerekiyor. Bu, sadece bir inceleme, araştırma göreviyle yetinmek değil, ileriye gidişin çabalarını da geliştirmek; yani bir program sahibi olmak anlamına geliyor. Durum tespiti,

İnceleme-araştırma ile yapılır. Bu işin bir kısmıdır. Bununla sınırlı kalındı mı, aydınlanma hareketi çeşitli akademilerde, üniversitelerde yürütülen enstitülerde geliştirilen bir entellektüel faaliyet olmaktan öteye gidemez. Bunlar daha kapsamlı inceleme yapabilirler, eserler ortaya koyabilirler; daha gerçekçi bazı sonuçlara da varabilirler. Ama bunlar, sadece durum tesbiti yaptıkları için, geleceğe yönelik perspektifleri ortaya koyamazlar. Yani siyasal bir programın sahibi olamazlar. İşte bizim bu yıllarda benzer birçok grubun ve çevrenin geliştirmek istediğinin tersine, onlardan farklı yönümüz olarak durum tesbiti yapmak kadar, geleceğe bir perspektif sunmamız; bütün bu inceleme ve araştırmayı teorik, ideolojik faaliyeti ileriye yönelik bir siyasal akımın platformuna, programına dönüştürmemiz söz konusudur. Bu anlamda, hareketimizin ideolojik döneminin aynı zamanda bir siyasal programla tamamlandığı bilinmektedir. Siyasal programa sahip olmak demek, geleceğe yönelmek demektir; var olanla yetinmemek, gerçekleri tespit etmekle yetinmemek, kabul edilemez ve halkın çıkarlarından yana olmayan durumu değiştirmek demektir. Bunun için halkın çıkarlarını esas alan temel yönlendirmeyi sağlamaktır. Bu ise, halkın siyasal çıkarlarını programlaştırmak demektir. Halkı kendi ekonomik, siyasal çıkarları doğrultusunda kullananlara karşı, onun kendi öz çıkarlarını görmesini sağlamak, bunu ona göstermek, mevcut durumun kabul edilmezliğini ortaya koymak; halkın haklarını, ekonomik, siyasal çıkarlarının ne olduğunu göstermektir. İşte, bu da bir devrimci, demokratik programa, bir asgari programa ulaşmak demektir.

PKK hareketinin 70'lerin başından sonuna doğru, bir yandan yaygın inceleme ve araştırmayla durum tesbiti yaparken, diğer yandan bu durumun kimlerin çıkarına, kimlerin aleyhine olduğunu da tesbit ettiği ve o temelde tercihini yaptığı biliniyor. Bu tercih ezilen sınıfın çıkarları temelinde ve onun önderliğinden yana yapılan ve gerçekleştirilen bir tercihtir. Bu, çağın en devrimci sınıfının proletarya olduğuna bir kez daha işaret ederken, bunun programını da ortaya çıkarıyor. Böylelikle, çok cüretli, cesaretili, atak bir hareket olmaya doğru ilk adım atılmış oluyor.

Biz Parti tarihimizde bu dönemin her yönüyle incelenmesi

gerektiğini söyledik. Halen de yeterince incelenmediğini, bundan gerekli sonuçların çıkarılamadığını söylüyoruz. Sorumlu Parti anlayışı, eğer Parti tarihi konusunda sağlam bir anlayışa; ondan da öteye, sorumlu, duyarlı bir politik karaktere kendisini kavuşturmazsa, ondan kesinlikle hayırlı bir Partililik çıkmaz. Bu dönemin nasıl kazanıldığını insan iliklerine kadar işlemezse, daha sonraki Parti süreçleri konusunda ne sağlam bir görüş sahibi olabilir, ne de adımlarının değerini takdir edebilir. Tabii bunu takdir edemeyenlerin de, Partiye sağlam bir çalışmayla bağlanması şurda kalsın, sık sık Parti karşıtlarına hizmet etmekten tutalım yetmez davranışlarıyla da Partiyi her zaman birçok sorunla yüzyüze bırakması işten bile değildir. Parti terbiyesi demek; Parti tarihini özümsemek demektir. Bu kuralın gereklerini yerine getirmek gerekir. Çünkü, PKK'ileşmenin başkaca bir yolu yoktur. Bunun için de, objektif zemini tüm yönleriyle kavramak, bu zemine nasıl subjektif, yani tam bilinçle müdahale edildiğini, müdahalenin yüreğini, mücadelenin beynini iyi yakalamak gerekiyor. Biraz da olsa PKK'lilik onurunu temsil etmek istiyorsanız, bunu yapmak zorundasınız. PKK'nin içinde, herhangi bir biçimde kalınamayacağı sık sık belirtiyoruz. Bir önderlik olayının da sözkonusu olduğunu söylüyoruz. Gafleti sürekli yaşamak, en kof bir durumu, utanmaz bir biçimde yaşatmak demektir ki, gafiller enselerinden tutulup atılır. PKK hareketinde, gaflet içinde yaşamak içine girilecek en alçakça bir durumdur. Bu gaflet durumunun, biraz da ince, kurnazca hesaplarla sürdürülebileceğini sanmak, kişinin kendi mahvını başından beri hazırlaması demektir. Görülüyor ki, biz, bu durumu Parti içinde yaşatmak için; Parti konusunda, onun her dönemi konusunda yanlış içinde olmamak için, her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Bu konuda, çok yerinde ve haklı olarak Parti içindeki herkesin ısrarlı, taviz vermeyen, sonuna kadar dayanan ve sonuç alabilecek bir konumda olması gerekir diyoruz. Yanlışların temelinde, Parti tarihinin incelenmesini bir türlü becerememek yatmaktadır. Bu, Parti karşısında alabildiğine bir sorumsuzluğu yaşamak anlamına gelir. Ki, düşüncesini toparlamalı ve yüreğini Partinin çıkışıyla birleştirmelidir. Eğer, partililikte bir iddiası varsa, değil Parti ile oynamak, gafletle, yanlışla bunu yap-

ma durumunda ise bile, bunun sonuçlarının da çok kötü olacağını tekrar tekrar bilmek durumundadır. Çünkü, PKK'nin önderliksel çıkışının anlamı, tüm karşı çıkışları —içinde ve dışında— ezmede son derece kararlı ve tabii ki, bu direnişi ve önderliksel konumu sürdürükçe de kesin sonuç alabilecek bir durumda olmak demektir.

İdeolojik grupsal aşama ve bunun bir programla tamamlanması dönemi, önemli bir dönemdir. Sadece bir aydınlanma değil; halk yığınlarımıza, “derin uykulardan kalk, gaflet uykusundan kalk, aydınlık yoldan yürümeye başla” komutunu verme dönemidir. Yürümenin kendisi değil, yürüme emrini verme dönemidir. Ve bu çok cesaretli bir çıkıştır, buyruktur... Dolayısıyla bizim bu yıllardaki çabalarımızın anlamı, dönemin kendi içinde değerlendirilmelidir. Bugün geniş yığınların hareketliliğini ve bilmişlerin çokluğunu alıp bu günlere götürürsek, durumlar iyi anlaşılmaz. Bir tek sözcüğün söylenmesinin bile büyük cesaret istediği bir dönemin içinde dönemi değerlendirmek gerekir. Yine, bir halkın kendi adını itiraf etmekten utandığı, sıkıldığı bir dönemin içinde bu halkı değerlendirmek gerekir. Önderliğin, bir önderliksel çıkışın tarihi anlamını ölçmek için, yöntemi böyle seçmek gerekir. Zaten, gafletin diğer bir nedeni de, dönemleri kendi içinde değerlendirerek değil; dıştan, şimdiki durumumuza bakarak değerlendirmekten ileri geliyor. Bu neye benzer? Atalarınız, dedeleriniz, neneleriniz, neler söyler size; “Elbette, siz zor günleri görmediniz. Kıtık günlerini yaşamadınız. Seferberlik dönemini yaşamadınız. Bunun için de yaşamın kıymetini, ekmeğin kıymetini bilmiyorsunuz” derler. Şimdi, sizler de PKK'nin o amansız zor yıllarını bütün yönleriyle bilmediğiniz için, ucuz yaşamaya çalışıyorsunuz, ucuz tüketmeye çalışıyorsunuz. Bu neye benzer? Sosyalist Sovyetler Birliği, iki büyük dünya savaşında, birisinde milyonlar, diğerinde 20 milyon insanını veriyor ve korkunç bir dönemi yaşıyor. İşte bugün bunu bilmeyenler, çıkıyorlar ortaya ve her türlü soysuzluğu yaşamaya kadar gidebiliyorlar. Bir de buna yeni nesil deniliyor. Ve bu yeni nesil, kapitalizmle flört etmek de dahil her türlü soysuzluğa ardına kadar kapıyı açıyor. Rahatlıkla bunun savunuculuğuna yönelebiliyor. Bu da, kendi yakın geçmişini, o-

nun zorluklarını tüm yönleriyle kavramak ve doğru sonuçlar çıkarmak yerine; “o yıllar geçti, bizim için önemli olan bu yıllardır; şimdi savaş tehlikesi de yoktur, daha fazla mal üretiyoruz; dolayısıyla daha fazla yaşamaya hakkımız vardır” anlamına geliyor. Bu da bir anlayış ve öte yandan bu anlayışın üzerinde siyaset icra edilir. Fakat o toplumun kökenlerine ters düştüğü için fazla ömürlü olamaz. Dolayısıyla da fazla tutmaz. Tutsa bile, yozlaşarak sürer gider. Çünkü her toplum ancak, kendi temel değerlerine, oluşumuna can veren, ona temel özellikleri kazandıran ideolojiye, çabaya değer verdiği oranda ömrünü uzatabilir; doğru yolda, yüzyıllık-binyıllık bir tarihi yaşayabilir. Kaldı ki, bizimki daha düne kadar yeni bir tarihtir. Bu tarihi doğru dürüst değerlendiremezsek, hangi sağlam Parti geleneğinden bahsedebiliriz? Dolayısıyla Parti tarihimizi, Parti geleneğimizi bilmek, ileriye yönelik toplumsal, yeniden şekillenışı sağlam yapmak için de şarttır. Ve bunu her zaman sürdürmek gereklidir. İşte, doğru yoldan, Parti çizgisinden yana olmak, bunu sürdürmek de böylece mümkündür.

Hareketimizin daha sonraki dönemi doğru temellerde halk yığınlarına, “yanlış yoldan çık, doğru yola gir ve yürü” anlamına gelen mesajını verip yürüyüşünü başlattığında; elbette ki halk üzerinde her türlü tasarruf sahibi olan, onu kendi çıkarı için çalıştıran ve bunda da hiçbir sınır tanımayan bir düşmanın sert baskısı ve karşı koymasıyla karşılaşacaktı. Devlet, yasalar, polis ve jandarma devreye girecekti ve tüm hismiyle, olanca ağırlığıyla karşımıza çıkan da buydu. 1978’lerde Partimizin resmen ilanı ve toplumsal hareketliliğin doğru yoldan gelişmeye başlaması, daha düne kadar işleri tek taraflı iradeyle, tek taraflı ve sınır tanımayan bir baskı ve sömürüyle rahatlıkla yürüten güç olarak devleti harekete geçiriyordu. Devlet klasik silahlarıyla hemen bir saldırı başlatıyor ve bildiğimiz gibi Partimizin bu ilk dönemini, onun imhasıyla sonuçlandırmak istiyordu. Gerek genelde olsun ve gerekse Türkiye ve Kürdistan’da olsun birçok hareket daha bu ilk dönemi sağlıklı bir biçimde yaşamadan tasfiye olmuşlardır. Gerek sağlıksız oluşum nedenleri ve gerekse, baskıcı gücün çok planlı hareket etmesi geleneksel bir bastırma ve sonuç alma konumunda kendini görmesi, bu dönemleri böyle sonuçlandırmıştır. Osmanlı

egemenlik dönemi dahil, bütün Türk egemenlik dönemi, ve son olarak da cumhuriyet dönemi, gerek Türk halk yığınları açısından, gerek diğer halklar ve de halkımızın kaderi konusunda, özellikle klasik isyanların bastırılmasında önemli hakimiyet sağlamıştır. Bazı ulusların, kendiliğinden kurtulması, daha çok dış nedenlere bağlanmalıdır. Balkanlardan tutalım Araplara kadar, hepsi dış nedenli, onun gücünü aşan objektif koşullardan ötürü bu egemenlik sisteminden kopmuşlardır. Egemenlik sisteminin, kendini toparladığı bir dönemde, halk isyanları amansızca ezilmişlerdir. Ve bu ezilmeyi, bu baskıyı, bin yıldır yaşayan halkların başında da bizim halkımız gelmektedir.

Halkımızın bu bin yıllık egemenlik altında kalışı; baştan itibaren giderek yoğunlaşan, zaman zaman katliamlara varan, zaman zaman gevşeyen, ama ardı arkası kesilmeyen, gittikçe katmerleşen baskı ve giderek günümüze doğru tamamen bir tasfiye ve erimeyi hedefleyen kaderine PKK'nin yaptığı müdahale, elbette ki büyük bir karşı koymayı getirecek, hem de bin yıllık baskıcı kurumları, yöntemleri beraberinde ayağa kaldıracak ve bir vuruşta sonuç almak için düşmanı her şeyini ortaya koymaya zorlayacaktı. Zaten olan da budur. Bu, karşı atağın nasıl geçirildiği, hangi direnişlerle mümkün olduğu, kapsamlı değerlendirmelerimiz ve Parti tarihimizde ortaya konmuştur. Başta zindan direnişçiliği olmak üzere, tutuklanmayan ve dışarda kalanların, faaliyetin kendisini sürdürmek için dağda ve yurtdışında nasıl amansız bir varolma savaşımına yöneldiği adım adım biliniyor. Bilinmek durumundadır da. Bu dönem, aslında yutulmamak, tamamen tasfiye olmamak, imha olmamak dönemi. Klasik ayaklanmaların bir benzerini yaşamamak, yani büyük bir yenilgiyle kapatmamak için, canını dişine takma, soluk alışı-verişini bile tamamen bu işe hasretme, hareketin sağlam çıkış zemininden taviz vermemeye dönemidir. Bu, hem bilimsel ideolojinin klavuzluğunda toplumu değerlendirme ve hem de onu kurtuluşa götürme; bundan vazgeçmeme, bunu giderek daha güncel ve savaş geliştirerek yöntemlere kavuşturma; bunu sürekli araştırma ve gereklerini yerine getirmek için de adımlarını sürekli geliştirme ve pekiştirme dönemiydi. Bu yılların, böyle geliştirilmesiyle, elbette ki

direnme sonuç alabilecek ve tarihimizde yeni bir dönemi başlatacaktı. Dolayısıyla, biz bu direnme yıllarını tarihimizin yeni bir dönemi olarak değerlendiriyoruz. Halk tarihimizin yeni bir dönemi olarak bir karşı koyma, direnme, varolma, yutulmama ve imha olmama dönemi biçiminde ele alabiliriz. İncelemelerimizi, bu temelde geliştirebiliriz. Her ne kadar, korunması sağlanan bir avuç devrimci veya direnişçi ögeyse de; bunların temsil ettiği ideoloji-politika, milyonların kaderini yakından etkilediği için, son tahlilde, milyonların bir savunmasıdır, milyonların direnmesidir. Biz, meseleyi her zaman bir kadronun veya bir Partinin, öncünün direnmesi biçiminde değil, bir kadroda, bir öncüde, bir öncü örgütte somutlaşan bir halk direnişi olarak ele aldık. Temelde yüreklerinde ve beyinlerinde halkı sonuna kadar temsil ettikleri ve yaşattıkları için, bu direnişi bir halk direnişi olarak kabul ettik ve öncüde gerçekleşenin, doğru yolda yürünürse er-geç halk direnişine dönüşeceğini bildiğimiz için de buna büyük bir değer biçtik. Bu yolda gereken her şeyi yaptık ve bildiğimiz gibi, bu çabaların boşa gitmediği, halkın da bu çabalarımızı kendi öz kurtuluş çabası biçiminde değerlendirdiği, bunun için destek verdiği, giderek yaygın bir biçimde de katılım sağladığı somut bir gerçekliktir.

Tabii ki, bu direnişin böylesine gelişmesi, yalnız açık resmi düşman gücünü, onun dayandığı sosyal yapısını ve ulusal yapısını tahrik etmekle kalmayacak, yalnızca onu bütün yöntemlerle savaşı geliştirmek zorunda bırakmayacak; en az onun kadar ve hatta yer yer ondan daha fazla olarak yerli işbirlikçi yapıyı da tahrik edecektir. Yüzyıllardan beri oluşan; tarihi belki de düşmanın tarihinden daha eski olan; o bildiğimiz çıkarlarını ancak halkın sınır tanımayan örgütsüzlüğü ortamında sürdürebilen yerli işbirlikçiler daha da azgın saldıracaklar. Çünkü bu güçler bir aile içinde bile eşe, çocuklara ve yakınlarına, yani daha geri konumda olan yakınlarına karşı üstünlüklerini en alçakça yöntemlerle sürdürmekten, bu üstünlüğü en ahlaksızca biçimlerde geliştirmekten çekinmeyecek kadar tutucu özelliklere sahiptirler. Bunlar kendi işlerini yürütmek için yapmadıkları ahlaksızlık bırakmayan; toplum üzerinde her türlü ahlaksızlığı geliştirerek biraz daha ya-

şamak için tepmedikleri toplumsal değer bırakmayan kesimlerdir. Bunlar sonunda öyle bir safhaya geldiler ki, artık yoğun inkar yetmiyor, her şeye sırt dönmek yetmiyor, düşmana kelle avcılığı yapma temelinde işbirliği yapıp ne de olsa birkaç kuruş maaş getiriyor diyerek, gözükaralığa girmekten çekinmeyen ve bu durumlarıyla da gerçekten çağdaş toplumlarda ender görülen bir yapıya büründüler. Bu yapı, elbette ki direnişten zorlanacak, bir karşı koymayı beraberinde getirecek ve bunların çıkarları sarsılacaktır. Bunlar da sürü gibi sahiplerinin komutuna uygun olarak, —nasıl ki biz ilkin ideolojik olarak ortaya çıktıysak onlar da ideolojik olarak— saldıracaklardı. Daha sonra ise bu saldırı askerileştirilecektir. Siyasal bir akım gibi askeri köy koruculuğu, milis çeteler vb. tarzlarda da saldıracaklardı.

Bu gelişmeler tesadüfi değildir. İdeolojik karşı-saldırı dönemi, alaca karanlıkta işini yürütenlerin maskesini düşürdüğünde ortaya çıkar. Bunların ilk başlattıkları koro “Apoculuk”tu. “Apoculuk”a karşı çıkış adı altında yapmadıkları iftira kalmadı. Bugün, çok iyi biliniyor ki, halkımızın en değerli, en fedakar, en insani öğeleri, hareketimizin içinde ortaya çıkmışlardır. Ama onlara yöneltilen suçlamalar, belki de tarihte çok az hareketin başına gelmiştir. Sınır tanımayan bir suçlamadır. Aile ve din düşmanlığından tatalım katiller sürüsüne, terörizm suçlamasından tatalım canilere kadar ne kadar kötü sıfat varsa, onunla karşı-saldırıya geçmek istenildiği biliniyor. Apoculardan, çocukları ve toplumu kurtarma sloganlarından tatalım teşhir ve tecrit için ne lazımsa onu yapmaya kadar her yola başvuruldu. Yalnızca düzenin resmi kuvvetleri değil, yalnızca resmi düzen güçleriyle ajanlık ilişkileri içinde olan işbirlikçiler değil; kendini düzene muhalif sayan ama, düzenin şiddetli etkisi altında olanların yüreğiyle, beyniyle düzen tarafından hem de objektif olarak koşullandırılan birçok soldemokratik, sosyalist geçinen kişinin, grupların da bu koroya katılması sözkonusudur. Neden? Çünkü onlara göre benzeri görülmemiş, kendilerine göre kabul edilmemesi gereken bir çıkış sözkonusudur. İşte, hareketimizin bu çıkış dönemindeki büyük ideolojik karşı-saldırıların da anlamı budur. Ortada bir aydınlanma hareketi, bir toplumu ayağa kaldırma hareketi var. Elbette ki,

çıkarları bundan sarsılanlar, büyük bir koro halinde bağırarak, sloganlar atarak üzerimize geleceklerdi. Bu gelişe, neredeyse tam bir savaş durumunu yaşayarak karşılık vermeye çalıştık. Bunu da yadırgamamak gerekir.

Bütün dinler tarihini bile incellerseniz göreceksiniz ki, eski dinlerin temsilcileri, yeni dinin temsilcilerine her türlü iftirayı yaparlar, taş atarlar. Dolayısıyla yadırganmaması gerekiyor. Müslümanlığın doğuşunu incellerseniz, eski putperestlerin, yeni tek tanrılı dinin temsilcilerine atmadıkları çamurun, atmadıkları taşın, kurmadıkları tuzağın kalmadığını görürsünüz. Müslümanlığın onuncu yılında nasıl hicret ettiğini ve bunun adım adım nasıl gerçekleştiğini bilmek hayli ilginçtir. Dolayısıyla hareketimizin de bu çıkış yıllarında, ideolojik aydınlanma aşamasında özüne yaraşır bir biçimde, karşı-saldırıları doğal olarak davet edeceğini iyi görmek gerekiyor. Eğer övgüler daha fazla olsaydı, iyi konumda olmadığımıza hükmedilebilirdi. Karşı-saldırının düzenin resmi kuvvetleri, ajanları, yine güncelliği aşmayan birçok küçük put sahipleri tarafından yapılmasını yadırgamak şurda kalsın, bunu, doğru yolda olduğumuzun sağlam işaretleri olarak değerlendirmek ve tabii ki bu çıkışın büyük anlamını bilerek harekete mensup olmak, anlamını bu biçimde vermek sözkonusu oluyor. Bizde de gelişen budur.

Daha sonraki saldırı, yani 1979'lardan günümüze doğru gelişen saldırı değişiktir. Artık saldırı ideolojik değil; silahlı, siyasi ve askeridir. Neden? Çünkü, artık biz de silahlı, siyasi ve askeriyiz de ondan. İdeolojik çıkış ve karşı-saldırı döneminde büyük bir mücadele yaşandı. Bu en sert biçimlere bile büründü ve bizim bu amansız saldırılardan kurtulmak için, kendimizi savunmak için yurtdışına çıkmayı bile göze aldığımız biliniyor. Bir yandan dağa çıktık, bir yandan yurtdışına. Açık ki bu, ideolojik çıkış dönemini yenilgiye uğratmamak içindi.

Direnış yılları, ağırlıklı olarak 1979'larda başladı. Bilindiği gibi bu zindanda başlar, dağlarda başlar, yurtdışında başlar... Amansız yıllardır bu yıllar. Direniş yıllarında kazanılması gereken, ciddi bir siyasal deneyimdir, silahlı savaşımdır. Bunun hazırlıkları ciddi yapılmak zorundadır. Çünkü ideolojiyle saldırılmıyor. İdeolojiyle

sadece aydınlanmak da yetmiyor. Durum onunla kurtulmuyor. Hemen bu noktada belirtelim ki, bazı arkadaşlar, ideolojik çıkış yıllarında biraz ağız oynatmakla devrimci olduklarını sandılar. Bunlar, bir dine ilk ışık hüzmeleri salındığında ona katılan ve eski dinin karşı-saldırıları güçlendiği zaman da eski dinlere secde eden dönemlerdir. Bizde bunlar da az değil. Ve halen bu tipten dönemler vardır. Anlaşıyor ki, bunlar eski dinden yalnızca hafifçe bir sapma yapmışlardır, ancak ondan kopmamışlardır. Bu ne demektir? Eski düzen, faşist sömürgeciliğin çok güçlü olduğu ve zift gibi toplumun tüm gözeneklerini bağladığı bir düzendir. Bundan kopuşu zayıf yapanlar, köklü yapamayanlar, düzenin resmi sahipleri ve işbirlikçileri büyük bir saldırıya geçtikleri zaman, pişman olacaklar ve eski dinlerine döneceklerdir. Bizde özellikle bu pişman olan ve düzene secde edenler resmi olarak mı dönüş yaptılar? Hayır, gizliden de dönüş yapanlar vardır ve asıl tehlikeli olanlar da bunlardır. Yine islamiyetten örnek verirsek; biliyorsunuz bazıları daha erkenden dönemlik yaptılar. Bunlara mürteci denilir. Mürtecilerden başkaları da vardır. Bunlar müslümanlık içinde kaldılar. Fakat daha sonra müslümanlığın başına ne getirdiler? Onu sağ-tasfiyeci bir yorumdan geçirdiler. İslam devriminin olası ileri gelişimini kösteklediler. Eski düzenle bağları kuvvetli olan kesim, eski düzenin birçok içten ve dıştan yandaşlarıyla rahatlıkla temasa geçtiler. Bu, devrimi daha fazla geliştirmemek ve yarı yolda tökezletmek için görülmemiş entrikalara, hem de insanlık adı altında başvurdular. O bildiğiniz mezhepsel bölünmeler, büyük mezhep kavgaları ve günümüze kadar devam eden kavgalar böyle başlamıştır.

Bizim de hareketimizin içinde kalıp da, hani bizim yetmez devrimcilik dediğimiz, eskiyle bağlarını koparamayanlar, eskiyle kopuşu köklü yapamayanlar vardır. Bunun için, akıllarına sık sık eski resmi düzenin, faşist-sömürgeci hakim ulus düzenini, yine ortaçağdan kalma kalıntıları getirirler. Ana-baba ocağından tutalım aşiret-kabile yaşamının özlemlerini çekmeye; bir yığın feodal kalıntıya takılmaktan —biraz burjuvalaşmışsa— burjuva bireyciliğine özen duymaya kadar birçok bağla geçmişe bağlıdır. Onlar Parti içinde, bırakalım PKK'nin doğuş ruhu, yüreği, beyni, hare-

ketliliği olmayı, onun farkında olmadan yaşamaktadırlar. Bunlar kimlerdir? Partimizin içindeki ikiyüzlülerdir; Partimizin içindeki gericilerdir; fırsat geldiğinde, hareketin önderliği zor duruma düştüğünde en erkenden başkaldırı yapıp, mürteçiliği, gericiliği, gözü kara bir biçimde yayacak olanlardır. Onlar sadece çıkış dönemlerinde ortaya çıkmazlar. Bilakis, en az çıkış dönemlerinde ortaya çıkarlar. Sadece direniş dönemlerinde mürteçilik yapmazlar. Bunlar, asıl mürteçiliği hareketin olgunlaştığı, bazı değerleri topladığı, bu değerleri artık yeni düzenin temelleri haline getirdiği dönemde yaparlar. Bunlar pusudadırlar, mevzidedirler. Fakat düşmana karşı savaşmak için değil, bunlar Partinin zor günlerinde, ona darbe vurmak için mevzilerdedirler. Bunların gözü düşmanda değil, Partinin yürüyüşündedir. Yürüyüşte bir çarpıklık, bir düşme oldu mu, mevziden başkaldırırlar; "biz varız, durun" derler. Partiyi tutmak ve ele geçirmek için bunu yaparlar.

Oldu mu böyle dönemler? Oldu. Cezaevi dönemi böyle zor bir dönemdi, bir ölüm-kalım dönemiydi. Böyle pusuya yatanlar vardı. Tarihini biliyorsunuz. Hem de "ılımlı PKK'lilik" adı altında en çılgınca karşı-komplolarla Parti direniş mevsisini düşürmek istediler. Ve ancak büyük bir karşı direnmeyle Parti savunuldu, bu hainlerin yüzü açığa çıkarıldı ve layık oldukları yerlere oturtuldular.

Dışarda da vardı böyleleri. Bunlar yıllarca iyi bir Partili olduklarını göstermek için her türlü yağcılığı, soytarılığı, sahteliği ve ikiyüzlülüğü göstermekten çekinmediler. Ama zor anlarda, özellikle hareketin ölümcül bir darbe yiyeceğini sandıkları durumlarda yarasalar gibi deliklerinden çıkıp kanat çırpmaya başladılar. Bunlar bu durumda, "gün bizim günümüz, ikbal günleri geldi" deyip ortaya fırlayarak arkadan hançerlediler. "İşte PKK'yi ele geçirdik" dediler. Bunu tam söyleyemediklerinde de "ılımlı, daha demokratik, daha insani PKK!" diye fırladılar. Bunlar en az emeğin sahipleridir. Bunlar Partinin olumlu yolda yürümesi için hiç çaba harcamayan, hepsi sinsice yerleşen, sinsice oturan, sinsice mevzilenen ve günü geldiğinde de böylece öne fırlayıp hareketi ele geçirmek, o olmazsa bir kanadını çekmek, bir hizip oluşturmak; o olmazsa bir darbe vurmak isteyenler; o da olmazsa, düş-

manın yanına kaçarak "yine de vereceğimiz zararı verdik" diyenlerdir. Bunlar hareketimizde bol bol çıkmıştır. Tarihi bir çağrışım yaparak, bunları bugün daha iyi anlamak mümkündür.

Direniş dönemlerinde bunlar daha yaygınca ortaya çıkmıştır ve bu çok olağandır. Her dinsel ve siyasal çıkışın ilk dönemlerinde mürteciler azdır. Geriye çark edenler azdır. Neden? Çünkü fazla zorluk istemez o dönemler. Ne de olsa bir aydınlanma dönemidir. Ama, hareket ölüm-kalım savaşı dönemine girdi mi geriye çarklar daha fazla olur. Çünkü, bu yıllar yaman yıllardır; "ya direnme ya ölüm" yıllarıdır. Direniş yaşama götürür. Bu yıllar PKK'de gerçekten tarihin ender tanıdığı yıllar olarak yaşanmıştır. Gerçekten çok büyük direnişlerle bu yıllar kurtarılmıştır. Aynı zamanda, büyük ihanetler de bu yıllara dayatılmıştır. Böylece daha iyi anlaşılıyor ki, yine PKK'nin gelişimi çok doğru bir yoldadır. Tarihe yaraşır bir hareket olmanın bütün vasıflarını taşıması sözkonusudur. Ama yine de, direnmenin sınırlılığından bahsetmek gerekir. Direniş öncünün şahsında temsil edilmiştir. Bunu da yadırgamamak gerekir. Çünkü, her tarihsel harekette olduğu gibi, öncelikle öncü düzeyinde savaşım kazanılır. Öncü kendisini kanıtlamadan, öncü bütün savaşım yöntemleriyle kendisini yetkinleştirmeden halka kabul ettiremez. İlk direnişçiler, düşmanın bütün dayatmaları karşısında ayakta kalma kabiliyetini göstermezlerse, zaten öncü sıfatına layık olamazlar. Bunlar bilinçleriyle, cesaret ve fedakarlıklarıyla, ustaca savaşım yöntemleriyle ayakta kaldıklarını ve sağlamlaştıklarını, yürüyüşü başarıyla yürüttüklerini gösterdiklerinden, ayağa kaldırmak istedikleri halkın kesin onayını kazanırlar. Neden kazanmasınlar? Bunca yıl bu kadar yaman savaşanlar, elbette ki her şeyleriyle temsil ettikleri halkın yüreğine, beynine çok kolay girerler. Böylece de onun yüksek desteğini sonuna kadar sağlarlar. İşte PKK'de gerçekleşen de budur.

Bizim bu direniş yıllarımız, bugün on yılını dolduruyor. Anlamlıdır, tarihidir. Gerekleri tam yerine getirilmiştir. PKK çok sağlam bir öncü olduğunu kanıtlamıştır. Tarihte, Bolşevikler de dahil, çok az hareketin, yalnız bu biçimde öncüyle savaşarak kendi doğruluğunu; ayakta kalmaya ve yaşamaya hakkı olduğunu kanıtlanması sözkonusudur. Öncünün, Türk egemenlik sistemi gibi bir

gücün vahşetine karşı direnmesi gerçekten destansıdır. Ancak, büyük dinlerin doğuşunda, ancak büyük siyasal akımların doğuşunda benzerlerinden bahsedilebilir. Bizde de gerçekleşen budur.

Halkımızın derin tarihi sorunları ve kurtuluşunun mucize kabilinden olması, ona bu damgayı vuruyor. Halkların gündemine böylesine devrimci bir öncü çıktığında, öncü böyle olmak zorundadır. Çünkü, böyle olmak işin karakteri gereğidir. Böylesi olumsuz durumları yoğun bir biçimde yaşayan halkların bağrında büyük altüst oluşlar yaşanmadan, onların önünde büyük yiğitlikler, kahramanlıklar sergilenmeden, onları uykudan uyandırmak mümkün değildir. Onların yürekleri binlerce yıldır pas bağlamıştır; beyinleri gerçekten dumura uğratılmıştır, düşünemez duruma getirilmiştir. Onları yeniden sarsmak için, öncü büyük savaşı verecektir. Öncü kahraman olacaktır. Öncü destansı direnişler sergileyecektir. İşte bizim de yürüttüğümüz budur. Ancak bu, bizde yürekleri biraz harekete geçiriyor. Düşünmeye zorluyor ve ardından da harekete geçiriyor.

Bu yılların karşı-saldırıları da elbette ki yaman olacaktır. Devlet, resmi iktidar, tüm güçleri ve olanaklarıyla saldıracaktır. Saldırıyor da, biliyorsunuz; klasik ordu yöntemleriyle savaştıkça savaştı. Sıkıyönetimi, askeri idare vb. nesi varsa, hepsini kullandı. O tarihi bagajında neler varsa, hepsini çıkardı. Hepsıyla savaştı. Sonuç alamadı. Bu sefer savaşı özel savaşa dönüştürdü. Özel savaşın bagajında ne varsa, yalnız kendisinin tarihinde de değil, uluslararası gericiliğin de bagajında ne varsa onları da aldı. Birkaç yıldır kullanıyor. Bu ne demektir? Karşı-devrimin her yönüyle kendini bir ölüm-kalım savaşı içinde tutması demektir. Bu işin bir yönüdür. Bunun da nasıl geliştirildiğini biliyoruz. Diğer yönü, işbirlikçilerin durumudur. İşbirlikçilerin durumu, direniş yıllarında daha değişik bir hal alıyor. Saldırılarını ideolojik saldırılardan daha geniş birlikli saldırılara dönüştürdüler. Nasıl ki, düşman direnişe karşı sadece ideolojik saldırılarla yetinmeyip, askeri-siyasi bir saldırıyla da eşlik ettiyse; işbirlikçiler de, yalnız ideolojik saldırıyla yetinmeyip, yavaş yavaş fiili saldırı birlikleri ortaya çıkarmaya başladılar. Bu fiili saldırı birlikleri, siyasal kuvvetlerden

tutalım milis çetelere kadar bugün çeşitlenmiştir. En son olarak da, biliyorsunuz, emperyalizmle faşist Türk sömürgeciliği resmen işbirliği yaparak, özünde hareketimize karşı yürüttükleri saldırıya uluslararası boyutlar kazandırdılar. Bilindiği gibi, işbirlikçilerin ilk saldırı birlikleri, komplo örgütleriyle gelişti. Sterka Sor, Tekoşin vb.'den tutalım hakim ulustan kaynaklanan bir yığın sosyal-şoven grupçuk da vardı. Şimdi bunlar, okun ucunu hep direnişçi çıkışımıza yöneltmek istiyorlardı. Daha sonra, çok çeşitli sahte birlikler oluştu. Özellikle, silahlı mücadelemizin yeni bir aşaması olan 15 Ağustos Atılımı döneminde, bu daha da çeşitlendirildi. Bir yandan komünist partisiyle "Sol Birlik"ler adı altında sahte birlikler inşa edilirken, ilkel milliyetçilik ve daha geri öğelerden milis çete oluşturdu. Bunlar daha çok askeri yönden saldırırken, "Sol Birlik" vb.'leri de siyasi yönden saldırılarını geliştirdiler. Bütün ilişki kanallarını kullanarak mevzilerini düşmana değil, PKK'ye saldırının karargahları haline getirdiler. Tabii ki bütün bunları yaparken, düzenle de sıkı bir bağlantı içinde yaptılar. Ve bugün bunlar resmen teslim oldular. O zamanlar bunu gizliden yapıyorlardı. Dolayısıyla bu nokta da önemlidir.

Biz daha önce bazı projelerden bahsettik. Resmi komünist partisi düzenle olan görüşmelerini açık bir teslimiyete dönüştürdü mü? Dönüştürdü. Bu Partimizin direnişine karşı önemli bir siyasi saldırdır. Her ne kadar "Demokrasiyi genişletmek için geldim" diyorlarsa da, bu siyasi bir saldırdır, hem de direnişe karşı. Bunlar bırakalım direnişle ilişki geliştirmeyi, direnişe karşıym demeye temelinde, resmi düzeyde söz verdiler ve resmi düzeyde görüşüp, teslimiyete de o temelde gittiler. İkel milliyetçilik ise gizliden yürüttüğü görüşmelerle —ki, bu görüşmeler en üst düzeyde ve resmiydi; bu açık bir biçimde gazetelere de yansıdı— kurduğu ilişkileri günümüzde en üst düzeyde resmi ilişkiler biçiminde geliştirmektedir. Bunlar düşmana karşı mı savaşıyorlar? Hayır; düşmanla kolkola, onurlu bir davranış olarak gördükleri teslimiyeti ve işbirliğini övüyorlar. Hem de neye karşı... Elbette ki, PKK'nin direnişine karşı. Bütün bunların yanında düzenin özel savaş yöntemlerinden olan özel valilikler, ordular inşa edildi. Bunların emirlerine yepyeni teknikler verildi. Korucu sistemi,

sistemi, yani yerli milis-çetecilik açık yasalarla geliştirildi. Pişmanlık Yasası'yla yine açık milis güçler oluşturuldu. Bunlar, dışımızda resmi iktidarın ve işbirlikçilerinin siyasal saldırı ve askeri faaliyetleridir.

Bu yıllarda üzerinde daha da önemle durulması gereken bir konu da, içte buna nasıl karşılık verildiğidir. Ortaya çıkan birkaç provokasyon hareketinin tarihi biliniyor. Silahlı mücadelemizi arkadan vurmak; sadece onunla da yetinmeyerek, Partinin bütün direniş özüne saldırmak için, ihbarcılıktan tutalım arkadan hançerlemeye ve komploculuğa kadar sinsi, ikiyüzlü, pusuda yatan, zor bir dönem söz konusu olduğunda hemen başını uzatıp Partiyi ele geçirmeyi deneyen, bunun en utanmaz örneklerini sergilemekten çekinmeyen yaygın girişimlere tanık olduk. Bu girişimlerin nelerden ibaret olduğunu da Parti tarihimize iyi bakarak öğrenmeliyiz. Bunlar kimdir? Bunlar, eski düzenin temsilcilerinin resmi iktidar düzeyindeki ajanlarından tutalım daha eski düzenin işbirlikçileri, temsilcileri ve hakim ulusun dolaylı temsilcileri olabilirler. Yani objektif ajanlar diyoruz biz bunlara. Yerli işbirlikçilerin en kalantorlarından, en küçük ara tabakalarından kaynaklananlarına kadar, onların dolaylı temsilcileri olabilirler. Yani, sosyal-ajan çevrenin, sosyal-ajan yapının içimizdeki objektif ajanlarıdır. Bunların gönlü Partiyle rahat değildir. Tek kelimeyle bunları anlamak istiyorsak; Parti içinde hastalar, huzursuz olanlar, Partiyi kendisi için sığınak, bir kurtuluş aracı olarak görmeyenlerin hepsi böyledir. İçimizde böyleleri vardır.

Ben bunların gafil olduğunu söylerken, çoğu belki de yüzüme bakıyordu. Çok açık söylüyorum; Partiyle rahat olmayanlar, Partinin silahıyla savaşmayanlar, Partinin kendisine emanet ettiği değerleri savunamayanlar; bu konuda her türlü gafleti, aymazlığı yaşayanlar kimlerin temsilcileridirler? Bunlar bizi aldatabilirler mi? Her türlü dedikodu ve ikiyüzlülükle, Partinin ahlakıyla uyuşmayan, Partinin yürüyüş tarzına ayak uydurmayanlar, her türlü bozgunculuğu sergilemeyi marifet sayanlar, emir-komuta sistemine gelmeyenler, özlü katılmayanlar, Partiyi bir kıblegah, kutsal bir kabe olarak görmeyenler eski düzenin temsilcileridirler. Ve bunlar fırsat buldukça, her zaman irtica hareketini düzenleye-

ceklerdir. Düzenliyorlar da. Üzerlerine ölü toprağı serpilmiş bunların. Yürekləri kaskatı, aslında yaşam denilen şeyin de çok uzağındadırlar. Serseri mayın gibi duruyorlar. Bunları yadırgamıyoruz. Bunlar çıktı, daha da çıkar.

PKK'nın içinde, PKK'yi altetmek, bitirmek isteyenlere çeşitli yaklaşımlarla değinmeye çalıştık. Aslında onlar da bu konularda çok bilinçsizler ve biraz da ukaladırlar. Bunlar dengesiz kesimlerdir. Aymazlık, gaflet, duyarsızlık, bunların bir özelliğidir. Şayet iyi mücadele etmesini bilselerdi, iyi bir klik, iyi bir hizip oluşturabilirlerdi. Ve biz bunlarla daha iyi savaşırdık. Ama bu yiğitliği de gösteremediler. Bunlar çok kocakarıca, çok düşkünce ve yatalakça, Parti içinde kalmayı yeğlediler. Bizde, bunların durumunu biraz daha anlamanıza hizmet edecek sıfat budur.

PKK'de gelişen, bir önderlik olayıdır dedik. Zordur, çok büyük çaba istiyor. Gerçekten insandan bütün yeteneklerini kullanmasını istiyor. Bu doğru, fakat bununla kazanılan büyük bir halkın yaşamı sözkonusudur. Bununla bir halk kazanılıyor. Bununla bir ölüm-kalım sorunu, halk lehine çözümlenmek isteniyor. Halkların adına, büyük öğretiler ve siyasal akımlar adına —ki, bunların hepsi bir sınıfa, bir halka, bir ulusa, insanlığa hizmet eder— yola çıkanlar, beyinlerde ve yüreklerinde savaşı böyle geliştirirler.

Ben ortayolda insan tanımıyorum. Karşıda olanlar bütün yürekleri ve beyinleriyle saldırdılar. O halde, ondan kurtulmak isteyenler de aynen öyle karşı koyarlar. Bu arada ortada olanlara gelince; aslında bunların da varlığını biliyoruz. Objektif bir temeli olduğunu da biliyoruz. Yine insanlığın önemli bir parçasını temsil ettiklerini de biliyoruz. Ama bunlar her zaman yalancılardır. Her zaman alttakilerle üsttekilerin izdüşümünü temsil ediyorlar. İzdüşümü de gerçek değildir. Gövdenizin yarısı ezilenlerden, yarısı da egemenlerden teşkil etsin; şimdi bu bir kişilik olabilir mi? Beyninizin yarısı ezilenlerden, yarısı egemenlerden yana çalışsın; bu beyin sağlıklı bir beyin olabilir mi? İşte bunlar böyle olanlardır. Bizde böyle olanlar bunu bilinçlice yapsalar, bunu bir orta sınıf hareketi biçiminde, ara tabaka hareketi biçiminde organize etseler; bazı geçiş dönemlerinde ileriye de fırlayabilir, iktidar olabilirler. Kendileri için değil de, egemenlerin artık kendilerini yöne-

temez durumda olduklarını, ezilenlerin de yönetime çıkamayacak kadar zayıf oldukları geçiş dönemlerinde bu ikisinin izdüşümünü yaşayanlar, iktidara da gelirler. Örneğin bir Rus devriminde, Krenskiyer gibi. Krensky iktidara da geldi. İki hareketin gölgesi altındaydı. Karşı-devrimle devrimin, toprak sahipleri ve büyük burjuvaziyle, proletarya ve yoksul köylülüğün arasında kaldı. Bir geçiş hükümetini de inşa ederek iktidar oldu. Hatta başbakan oldu. Bu da az değil. Ama daha sonraki durumunun ne olduğunu biliyoruz.

Şimdi bizimkiler, yani Türkiye ve Kürdistan'dakiler bundan daha da uzak, bireyci ve tektirler. Fakat kendilerini dünyanın merkezine koyuyorlar. Ortayolculuğun bu kadar inadı, bu nedenledir. Yani, zayıflıkta, düşkünlükte inat ediyorlar. Bununla da nasıl bir hiç olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Türkiye'de yaygın, Kürdistan'da dopdolu... Fakat çok olmak, kalabalık olmak kuvvet olmak anlamına gelmez; hareket olmak anlamına gelmez. Örgütlü üç-dört adam, örgütsüz milyonlardan daha etkilidir. Bunların bütün gücü nedir? Bütün güçleri, güncel sığılığı yaşamaktır. İzdüşümünün ağır etkisi altında olmaktır. Kendisi için olmayan, başkalarının gölgesi altında olanlardır bunlar. O gölgeler üzerinde eksik olmadığı sürece de, yıllarca yaşamayı —eğer bu yaşam fazla suya-sabuna dokunmayan bir yaşamsa— sürdürür. Üstte olanlara öykünür, hep onları taklit etmeye çalışır. Alttaki durumuna bakar, "ben iyi durumdayım" der. Bu iki dünya da onu yaşatabilir. Hatta yüzyıllarca yaşatır. Ama alttakilere duyduğu nefret ne kadar alçakça ise, üsttekilere özlem de o kadar alçakçadır. Dolayısıyla biz bunlar için sağlıklı öğelerdir, objektif temelleriyle uzun süre yaşasınlar diyemeyiz. Partimiz içinde ağalık hareketi oluşturmak isteyenler, onun gidişatına uygun adımlarla karşılık vermeyenler neyi temsil ediyorlar? Açık ki bu yapıyı temsil ediyorlar. Bunlar yetersiz devrimcilerdir; Parti taktiğine hükmedemeyenler, Partinin önderliksel çıkışına, direnişine özlü çabalarıyla katılmayanlardır.

Demek ki, üç kesim ortaya çıkıyor. Toplumda belli dayanakları olan bir kesim; en ezilenlerin, dolayısıyla da en atak, en bilinçli, bütün yeteneklerini devrime veren, onun için sınır tanımayanların

yürüyüş koludur. Bunlar ortaya çıkışta, direnişte, zindanda, dağda, yurtdışında, ideolojik savaşımdan gerilla savaşına kadar, iliklerine kadar Partiyi yaşayanlardır. Dişini-tırnağına takıp gözlerini düşmandan bir an ayırmayan, tüm nefes alışverişleri düşmana karşı direnmekten ibaret olan, bu konuda kendisine başka yaşam hakkı tanımayanlardır. Bütün yeteneklerini olağanüstü bir biçimde ayaklandıran, kasları gerilmiş, bakışları keskinleşmiş, iradesi bıçak haline gelmiş olanların koludur.

Ortayolcular kimlerdir?

Yaşamına pişman; Partiye katılışına pişman; bir yandan öncü kola bakan, bir yandan düzene bakan; pratiği ayrı, ağızı ayrı; teorisi ayrı pratiği ayrı; çok konuşur, az iş yapar; bazıları çok iş yapar, ama çok kaba iş yapar, onun teorisini bilmez. Yani, teori-pratik kopukluğu sonuna kadar vardır. Partiyi bazı yönleriyle özümser, bütünüyle özümseyemez. Bazen fırlar parlayıverir, bazen de duraklar, durgunlaşır. Bazen sağ-tasfiyecidir, bazen acelecidir, sekterdir. Bazen kitle kuyrukçusudur, bazen kitle amiridir, jandarmasıdır. Bazen önderlik için sevdalıdır, bazen önderliğe karşı kara ihanetçidir; göz kara bir ihanetçidir. Parti içinde bazen canlıdır, bazen durgundur. Bazen çok duygusaldır, bazen çok duyarsızdır. Bu her zaman eksikliği yaşar; onun yaşamına damgasını vurmayan bir şey varsa, o da oturmuş bir devrimciliktir. Komple, her gelişmeyi anında karşılayabilecek devrimci yeteneği, devrimci yaklaşımı, yürüyüş tarzını gerçekleştirememektedir. Bunlar da geniş bir kesimdir ve adına ister yetmez devrimcilik diyelim, ister ortayolculuğun kolu diyelim, ne dersek diyelim, bunlar, devrimci kol yüksek bir tempoda ve başarıyla gelişti mi, ona öykünürler; karşı-devrimin atakları baskın çıktı mı irtica hareketine yalpalanırlar. Partimizde işleri ağırlaştıran, önderlikssel gelişmemizi çarpıtan, gerçekten büyük çabalarımızı dumura uğratan, bunu bilerek veya bilmeyerek yapan kesimlerin varlığı; ve güçlü olmaları da bundandır. Ve bugün büyük eğitim çabalarımızla rayına sokmak istediğimiz, yürüyüş koluna iyi adapte etmek istediklerimiz de bunlardır. Darmadağınık, sağlam bir yürüyüş kolu içinde yer almayanlar bunlardır. Bunlar önderlikssel çıkışı çarpıtmak istiyorlar. Yenilgiye götürmek istiyorlar bu

halleriyle.

Niçin?

Bir hiç, bir sahte hayal, bir basit özlem uğruna; veya gaflet içinde olduklarından bunu yapmaktadırlar. Bunlar için yaşam biraz da böyledir. Bunlar yaşamda yenileme gücü görmüyorlar. Halkın uyanışına, halkın yeni bir yaşama hakkı olacağına kendisini inandıramayanlardır. Bir halkın ayağa kalkış ve yürüyüşüne inanan ve hatta ona öncü düzeyinde katılanlar, Parti içinde böyle yaşayabilirler mi? Asla. Tarihin büyük devrim hareketlerine aşına olanlar, ondan yana tavır koyanlar, böyle olabilirler mi? Asla. O zaman bunlar kimdir? Tarihten de nasibini almamış, halkın büyük uyanış gereğini yüreklerinde duymayan, ona kendilerini veremeyenlerdir. Demek ki bunlar kendi halk gerçeklikleri konusunda aymazdırlar. Bunlar Partinin çıkışından da yeterli dersi çıkaramayanlardır. O zaman bunlar ne oluyor? Bunlar kaza-ra Partinin içine süpürülmüş süprüntülerdir. Tercihini bilinçli. örgütlü yapmamış olanlardır veya fırsatçılarıdır; Partinin hep zorluklarından yararlanmak isteyip, zor dönemlerde çıkar peşinde koşanlardır. Bunlar bir hizip içinde yer alıp, o eski aile, kabile, bölge alışkanlıklarını Parti içinde sürdürmeyi marifet olarak bilenlerdir. Her düzeyde eskiyi dolaylı olarak temsil etmek isteyenlerdir. Eskinin belki vurucu gücü değildir; bunu söyleyelim. Bunların durumu daha değişiktir. Üçüncü kolu teşkil edeceklerdir. Bunlar vurucu güç değildirler. Bunlar bilinçli hizip başları da değildirler. Bilakis edilegendirler, duyarsızdırlar ve bu ruh halleriyle engeldirler. Bunları bu biçimlerde tanımlamak ve durumlarını hiçbir biçimde kabul etmemek önem taşıyor. Varlığını kabul edeceksin, ama bu biçimde Parti içinde yaşamalarını kabul etmeyeceksin; onları eğitimle, çalıştırmayla, tecrübeyle doğru devrimci akımın içinde tutacaksın. Israrla mevziye yatıp, karşıdevrimin ataklarını bekleyip, zor dönemlerin kaçışını örgütlemeye geçtiklerinde de gerektiği biçimde etkisiz duruma getireceksin.

Bunlar örgütün kritik anlarını gözetlerler, o anlar yaklaştı mı, iyi kulak kabartırlar. Hareket bastırılıyor mu? Bütün ilgilerini buna yöneltirler. Ve çokça hesap hatası yaparlar. Çünkü devrimci hare-

ketler onların beklediği gibi bastırılamaz. Bazı geri çekilmeler olsa bile, her zaman kendilerini daha da güçlü bir biçimde yenileyerek ilerlerler. Dolayısıyla bunlar hep hesap hatası içine düşerler. Hep yanılgılı olurlar. Bu halleriyle de hep kaybederler. Fırsat buldular mı bir bakarsın kişiliklerini düşman kucağına kadar attılar; bir bakarsın çırılçıplak ortada kaldılar. İşte, devrim bunları böyle yakalamıştır. Devrim, bunları teslim almayı başaramazsa, doğal olarak karşı-devrim yakalar, teslim alır. İkisi de bunlar için hüsrandır. Dolayısıyla şu veya bu biçimde, özellikle böyle olanların bu aymazlığı terketmeleri gerekir. Bunun hiç de sağlıklı bir yaşam biçimi olmadığını bilmeleri gerekir. Hem de Partimizin içinde bu biçimde mevziye yatmaktan vazgeçmeleri gerekir. Parti yaşamıyla bu biçimde bütünleşemeyeceklerini bilmeleri gerekir. Doğru Parti yaşamına canıgönülden bir katılığı sağlamaları, bunun çok önemli bir kurtuluş olduğunu bilmeleri gerekir. Kesin tercih yapıp uygun adım ilerlemeyi, bunda sonuna kadar umutlu olmayı esas almaları gerekir. İşte, öncüye böyle ulaşılır, önderliğe böyle ulaşılır. Bunu başka bir biçimde denememek gerekir. Bunlar ikiyüzlülük ve küstahlıkta ısrarlı davranırlarsa, başlarına gelecek her şeyi hakketmişler demektir.

Ortayolcu kol veya toplumdaki ara tabakaların içteki yansımalarını ve konumlarını böyle değerlendirdikten sonra, Parti içinde üçüncü bir koldan bahsedilebilir mi? Yani, karşı-devrimin dolaylı temsilcileri var mıdır? Düşman bazı ajanlarını da Parti içine yerleştirebilir mi? Yerleştirebilir. Bunlar haber almadan tutalım karşı-harekat düzenlemeye kadar çaba harcarlar. Tarih bunların da varlığına tanıktır. Ama bunlar sınırlıdır. Yani, açık düşman adına faaliyet icra edenler sınırlıdır. Bunlardan gelecek tehlike de büyük değildir. Bazı komplolarla bazı önderleri vurabilirler. Ama bir hareketin kaderini değiştiremezler. Daha tehlikeli olanları eski düzenin dolaylı temsilcileridir, eski düzenin egemen temsilcileridir. Kimdir bunlar? Bunlar eskiden halk üzerinde —bu ülke olur, toplum olur— her tarihi dönemde her ülkede değişik bir alan üzerinde, resmi egemen düzenin ya temsilcileri ya da işbirlikçileri olarak hüküm sürdürenlerdir. Yani ya düşmanın direkt sahipleri ya da onunla işbirliği içinde olan; o temelde ülkelere, halklara

egemen olanlardır. Çıkarları bu temelde gelişmiş olanlardır. Bunlar kendilerini ülkenin sahibi, halkın efendisi sayarlar. Kölecilik döneminde köle, feodal dönemde mülk ve serflerin sahipleridirler, kapitalist dönemde işçi sınıfının içindeki aristokrat sendika ağalarıdır. Burjuvazinin çıkarlarını çeşitli oportünist klikler biçiminde temsil edenlerdir. Hatta sosyalist ülkelerde de bürokrat bir tabakadır bunlar. Ama emek üzerinde şu veya bu düzeyde sömürüden çıkarı olanlardır. Kısaca bunlar derler ki, "Biz sahibiz toprağa, emeğe. Bizim çıkarlarımız esastır." Devrimci hareket bunların bu çıkarlarını sarstığında, yerle bir ettiğinde, sürdürdükleri toprakları bunların vesayetinden kurtardığında, en azından bunların karşısında ciddi bir tehdit olarak dikildiğinde, sömürdükleri halk yığınlarının üzerinde bunların hükümlerini kırdığında, bunlar kıyametleri koparırlar. Dolayısıyla da bütün bunları ellerinden alan devrimci güce veya örgüte karşı koyarlar.

Bu bizim ilk çıkış dönemlerimizde yaygınca yapıldı. İmhayı başaramadıkları durumlarda içeri sızma faaliyetlerini direkt veya dolaylı olarak sürekli yaptılar. Şimdi daha iyi anlıyoruz ki, bunların Partinin içine girmeleri, kendi sınıf lehçeleriyle, —onlara göre bilinçli— cesaretli ve de kendilerine göre bir fedakarlık anlayışı temelinde olmuştur. Bunlara göre, PKK'lilik kırk türlü de olabilir! Zaten işin ilginç noktasına da şimdi geleceğiz. Bunlar, "her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır" diyorlardı. Yani, "herkesin bir PKK'liliği olacak" anlamına getirmek istiyorlardı sözü. Bu yaklaşımın altında yatan nedir? Bu yaklaşımın altında, PKK içine sızma vardır. Yani, burada PKK'nin özlü tarihi çıkışına denk gelen bir giriş yoktur. Toplumda işgal ettikleri mevkinin çıkarlarını sağlama temelinde; PKK'yi kontrol etmek için, denetim altında tutmak için PKK'ye geliş vardır. Hatta, PKK'nin tarihini incelediğimizde, şunu çokça göreceğiz ki, bazıları aile etkinliklerini korumak için, hem de safça, dürüstçe, Parti içine geliyorlar. Bu önemli bir geliştiri. Bizim, bunu iyi tespit etmemiz gerekiyor. PKK'nin çıkışına doğru katılma, PKK'ye girişi doğru yapmakla mümkündür. Bu giriş doğru yapılırsa, ancak o zaman doğru olmayan girişleri de tespit etmemiz mümkün olur.

PKK'ye doğru olmayan temellerde katılımlar nasıl olur? Örne-

neğin mensubu olduğu ve çoğunlukla da egemen, işbirlikçi konumu teşkil eden, egemen ulusun büyük ulus anlayışı —ki bu, şovenizmdir; yansıması da sosyal-şovenizmdir— ve çıkarları temelinde ulusal şovenizm biçiminde olur. “Daha yetenekli, daha üstün konumdayım; ezilen ulusun ayağa kalkışında benim kontrolüm esastır” anlayışı temelinde olur. Ki, bu anlayış ideolojiktir, siyasidir. Bu anlamda da böylesi bir anlayış sahibinin hiç de resmi ajan olmasına gerek yoktur. Her şeyden önce, bunların mayası, hakim ulusun mayasıdır. “Üstünlük” diye beslenen de bazı yetenekleridir. Ezilen ulusu hor görüyor, aşağı görüyor. Onun için de kendisini hep üstte tutuyor. Bunlar, son tahlilde karşımıza Partinin önderliksel çıkışına, üyelik katılımına layıkıyla ulaşamayan ve giderek buna karşı direnmesini derinleştirenler olarak çıkarlar. Böyleleri de çıktı mı? Çıktılar.

Diğer bir grup da ülkede; aslında sayıları hiç de küçümsenmeyecek oranda olan ve düzen koşullarında kendilerine oldukça avantaj teşkil edecek bir yaşantının sahipleridir. Mülk denetimi ve insan denetiminde konumları ileri düzeydedir. Biraz da aristokratçadır. Yani bunlar toplumun soylu kesiminden sayılmaktadırlar. Bunlardan da gelen oldu mu? Oldu. Bunlardan gelenler nasıl gelmişlerdir? “Biz soylu kesimdeniz, PKK içindeki serfler, PKK'nin içinde işçi olarak faaliyete katılanlar daha dün kadar bizim denetimimiz altında değiller miydi? Daha dün bunlar bizim çıkarlarımızın basit emekçileri değiller miydi? Yani şimdi bunların kalıp da bütün bu soylu yaşamımıza karşı çıkmaları kabul edilebilir mi? Bunlar yeni bir dünyadan bahsediyorlar, böyle bir dünya olabilir mi?” İşte bu kesimden gelenlerin taşıdıkları anlayış budur ve bu sorulara verdikleri cevaplar da sürekli, “hayır”dır. Hatta şunu daha iyi görüyoruz ki, bunlar uzun süre bizimle yanyana yaşadıklarında, bizim proletarya önderliğimizi, halkın tarihi uyanışını, ayağa kalkışını bir hikaye olarak değerlendirdiler; “esas yine biziz” dediler. Biz bu utanmazlarla daha iyi savaşmak istiyor-duk ama, onlar fazla savaşa da gelemiyorlar, hemen düşüyorlar. Aslında bunlarla savaşmak zevklidir. “Üstünlük, yetenek, soyluluk” dedikleri yeteneklerini daha sonraki süreçte farkettiler. Bunlar, bu üstünlük yetenekleriyle ve anlayışlarıyla ne yaptılar? Bū-

yük direnişçilerimiz ortaya çıktığında alçakça ve sinsice; eğer, zindanda iseler hemen düşmanla işbirliğine yöneldiler; Parti içinde yaşamaya devam ediyorlarsa, dakika dakika, gün gün, ay ay, hatta yıl yıl PKK'nin yürütücü gücünün, kadrolarının, önder ve kitlelerinin düşmanın sert baskıları altında ve gafil ortayolcuların etkisi altında imhasını, düşüşünü, o olmazsa da duraksamasını beklediler. Bugünler onlar için, meğer ki, ikbal günlerinin gelmesiymiş! Meğer ki, "gün bizim günümüzdür, işte tekrar eski üstünlük, soyluluk dönemini PKK içinde de başarıya ulaştırdık" diyecekleri anmış! Biz bunları böyle tespit ettik.

Biz günümüzde aşiretçi-feodal önderliğin çöküşünden sözettik. Bu önderliğin sahiplerinin Kürdistan'da Kürt ulusu ve halkı içinde kırk yıldır yürütmek durumunda oldukları ve son direniş adı altında emperyalizmle, faşist-sömürgeci güçlerle yürüttükleri kirli karanlık ilişkilerin açığa çıkmasıyla, ve son olarak da bütün halk hareketini, halkın direnişçi-yurtsever özünü, çoluğu-çocuğu ile, yedisinden yetmişine düşmana peşkeş çekmekle gerçek çehrelerini ortaya çıkardıklarından sözettik. Hem de bunu düşmanı yücelterek, onur bahşederek yaptılar. Bunlar bizim dışımızda, bizden önce, daha örgütlü, daha askeri, daha siyaset yapabilen kesimlerdir. Biz bunlarla yeni yeni temasa giriyoruz. Özellikle toplum bünyesinde bunlarla savaşımız daha yeni yeni geliyor. Bunu daha iyi tespit etmek, çatışmayı daha iyi yönlendirmek mümkündü. Bunlara karşı biz, daha planlıyız. Bunları geniş halk yığınlarımızla birlikte giderek daha fazla teşhir ve tecrit edebilecek durumdayız. Bunların önderliklerinin kofluğunu, her düzeydeki yetmezliğini ve kendi elleriyle hazırladıkları çöküşlerini ortaya koyabilecek durumdayız. Ama bunlardan önce, dolaylı olarak bunların içimizdeki benzerlerinin, daha ilk çıkış anlarımızda, ve ölüm-kalım yıllarımızda bağrımızda yaşayan, içimizde yaşayan, hem de en ileri düzeyde ünlü sıfatlarla yaşayanların durumu çok önemlidir.

Sağ tasfiyeciler, her zaman omuzlarını mutlaka arkada bir dayanağa dayarlar. Ki bu dayanak, hareketin, karşısında savaşarak mevzi kazandığı düşmandır. Bu düşmanın oluşturduğu kurumlara dayanarak; yani, geleneklere, eski dönemin ahlakına ve

kurumlarına dayanarak, daha ileri çıkmak isteyen yeninin önünü kesmek isterler. Tarihi bir hatırlatma yaparsak, bunlar, Muaviye'nin Şam'da Bizans kurumlarına dayanarak, onun torunlarının eski düzenden önemli oranda mal-mülk kopararak soyluluğu sürdürmesi gibi soyluluğu esas alanlar; onunla da yetinmeyerek, islamın karşısında her gün savaşılarak kazandığı kurumları esas alıp, daha güçlü bir devrimin sağdan tasfiyesiyle değerleri aktararak ve o temelde yeni bir güç biçiminde ortaya çıkarak, islam dinini daha ileriye götürmek isteyenleri, onu daha saygın, daha eşitlikçi bir ilerleyişe götürmek isteyenleri ve bunun temsilcilerini, çocuklarına varıncaya dek ortadan kaldıranlardır.

Bu tarihi benzetme, günümüze uygulanırsa, —bu temelde savaş hala yürütülüyor— bizdekiler de bu duruma son derece çağrışım yapıyor. Bunlar Partimiz içinde eski geleneksel ahlaka dayanmak istediler. Eski özellikleri; aşiretsel, kabilesel, bölgesel özellikleri temel almaya çalıştılar. Burada birtakım değer yargılarını kullanmak istediler. Daha da ötesi, karşısında her gün savaştığımız, her gün adım adım gerilettiğimiz düşmanın dolaylı da olsa birçok kurumunu esas alıp ona dayanarak ve yetkinleştirerek, PKK içinde bir iktidar olmak istediler. Evet, bunlar Partimizin büyük direnişten ibaret olan, adım adım tırnakla sökülüp aldığı değerler üzerine oturarak bunları eskiyle karıştırıp, kendilerine göre kurumlaştırarak, erkenden bir sağ tasfiyecilikle değerlerimiz üzerinde oynamak istemişlerdir. Bu kadar devrim emekçisinin görülmemiş boyutlardaki direnişleri, kanları ve canları pahasına sağlanmış birikim üzerinde küçük bir iktidar odaklığı olmak istemişlerdir. Partimizin içerisinde, açıkça gözükmeyen, gizli ve sinsice yürütülen, ama kendisini ele vermekten kurtulamayan düşmanın açık faaliyetleriyle kendilerinin dolaylı faaliyetleri arasında çok az fark olan; adeta içiçe geçmiş ve son tahlilde provokasyonlarda birleşen; ister karşı karşıya gelişlerinde olsun, isterse yanyana yürüyüşlerinde olsun, kendilerini ele vermekten kurtaramayan ve bu halleriyle de hakkettikleri yere oturtulan ögeler oldu; anlayışlar ve bunların sahipleri oldu. Bunları küçümsememek gerekiyor; çünkü bunlar fırsat bulsalar ve zor bir dönemde Partimizin ister düşmanın direkt faaliyeti, ister

se kendi hatasının sonucu olsun, bir düşüş söz konusu olsaydı, birikimlerini kesinlikle eski yaşantılarının malzemesi yapacaklardı. Bir de bunlar utanmadan, PKK içinde yaşamamızın çok yerinde bir karşılığıdır diyerek son sloganlarını açıkça ifade ettikleri gibi, "APO'ya hayır, PKK'ye evet" sloganıyla kendilerini ele vermektedirler. Bu slogan sadece bir kişiye mal edilemez. Bu, bunların ortak sloganıdır. Bu slogan yalnızca içindeki rahatsızların, kendi sınıfsal çıkarlarına göre mevzilenip bunu derinleştiren, ancak iktidar kuramayanların değil; bizim dışımızdakilerin de sloganıdır; bunlar şimdi kendilerini ele vermiş durumdadırlar. Bu şiarın ucu en büyük emperyalist güce kadar ulaşıyor. Sözümona bunların hepsi, PKK'nin tehditine karşı, ve onun önderliksel gelişimine karşı tedbir alıp, durumu kurtaracaklar. Yani PKK'yi kurtaracaklar! Bunu basit bir isim veya slogan olarak algılamaktan öteye, PKK önderliğinin anlamını iyi kavrayarak, buna gereken cevabı vermeliyiz. PKK önderliği bu biçimde sürdürülürse, yakın dönemde yaptığının yüz katını daha yapacaktır.

Bu ne demektir? Bu onları bir daha dirilmemesine toprağa gömmek demektir. Daha şimdiden bunu iliklerine kadar duyuyorlar. Bunlara göre, artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Onları genelde himaye eden baş emperyalist aktör de görüyor ki, işbirlikçileri zor durumdadır. Bunun için onları koruma, himaye altına alma gereğini duyuyor. Yani, dolaylı politikalarla, kurumlarla, gizli ilişkilerle, istihbaratla yürütemediği, başarıya ulaştıramadığı faaliyetini en üst düzeyde müdahale ederek başarıya götürmek istiyor. Bu noktada hemen tarihi bir araştırma yapalım. Tarihte, casusluk savaşları onlarca yıl sürer. Resmi düzeyde belki de hiç bahsedilmez, Kürdistan üzerinde binlerce yıldır casusluk faaliyeti yürütülüyor. Belki de onların yüzde altmışı daha açığa çıkmamıştır. Resmi düzeyde casusluk faaliyetlerinin dile getirilişi çok ender ortaya çıkar. Emperyalizmin ve faşist Türk sömürgeciliğinin bugün işbirlikçilerine resmen sahip çıkışları, kesinlikle zor durumda olmalarından kaynaklanıyor. Normal istihbarat faaliyetleriyle bunları kurtarabilselerdi, ses çıkarmazlardı. Çünkü teşhir ve tecrit olacaktı. Onun için de gizli yürüttüler. Eğer bunlar Parti içinde faaliyetlerini gizli sürdürmüş olsalardı, bu kol faaliyetlerini

başarıyla geliştirmiş olsalardı, açık ki, bugün emperyalist devletler bunları himayesine almazdı. Çünkü diyecekleri şuydu: Bunlar ne de olsa bizim açık veya gizli ajanlarımızdır, işleri iyi idare ediyorlar. Yani son tahlilde diyorlar ki, bizim adamlarımız köstebek gibi iyi çalışıyorlar. Zaten arzulanan sonuç da budur. Ne zaman ki, açık sahip çıkmaya başladılar, işte o zaman bu içerideki uşaklarının ne kadar zor durumda oldukları açığa çıkmış oldu. Bu nedenle, bazı Avrupalı emperyalist devletlerin Parti içinde bazı ögelere sahip çıkması, bunları himayesine alması tesadüfi değildir. Bunların zor durumda kaldıklarındandır. Nasıl ki genelde en büyük emperyalist devlet ve onun en üst düzeydeki temsilcileri, zor durumda kalan ve halk hareketlerinin de başına bela olanların teşhir-tecritleriyle sonlarının yaklaştığı bir dönemde bütün güçleriyle devreye giriyorlarsa; Parti içinde de benzer bir durum vardır. Onların adına dolaylı iş yürütenler sıkışmışlardır, yani artık yetmiyorlardır. Dolayısıyla onlara ortam hazırlanacaktır ve uygun alanlarda Partiye darbeler vurulacaktır. Yani, diğerleri gibi bunlara da ortam hazırlanacaktır. Bu da başarılı olmazsa, onları uygun yerlerde gizleyecekler, saklayacaklardır.

Şimdi biz bu sonuca gelmeden önce bunların faaliyetlerine biraz daha yakından bakalım. Özellikle Parti içine giriş ve kalış tarzlarını iyi anlamak gerekiyor. Bu kol, kesinlikle hükmetmek için PKK'ye gelmiştir. PKK'de yeni bir ideoloji, yeni bir politika oluşturuluyor. "Bütün yeteneklerimle onun emrindeyim" biçiminde değil, "ben politikanın ta kendisiyim, devrim denilen olay da benden ibarettir, üstünüm, soyluyum, birçok değerim temsilcisiyim" tarzında bir ruh haliyle gelmiştir. Neden eğitim gereğini duymuyor da, diyor ki, "ben en iyi şekilde eğitilmişim." Neden doğru yönetim-yönetilme sorununu kendisine mesele yapmıyor; diyor ki, "ben en iyi yöneticiyim." Neden Partiye katılım sorunundan bahsetmiyor; "ben katılımın ta kendisiyim", "doğal katılımcıyım" diyor. Demek ki, bunlar eğitimle, tecrübeyle yetkinleşmek şurda kalsın; bu işi çoktan kurtardıklarına, bu işin erbabı olduklarına inanan, kerameti sadece kendilerinde gören evliyalar gibi, herkesin kendilerine katılmasını isteyen; PKK denilen olayın kendilerinden ibaret olduğunu, dolayısıyla bir katılım sözkonusu olacak-

sa, kendilerinin duyguları, düşünceleri temelinde olması gerektiğini düşünen tiplerdir. Biraz da bilinmez ve karışık çalışırlar. Onlara sevdalanmak, Partinin onlara çalışması gerekiyor; üstünlük desen onlarda, soyluluk desen onlarda, teori-siyaset desen onlarda! Bunu biraz geç farkettik; bizim yürütmek istediğimiz önderlik, meğer bunlara göre geriymiş! Yoksulların, serflerin, kaba emek sahiplerinin önderliği olarak görüyorlar bizi. Hatta, nasıl ki mensup oldukları anlayış odakları, halk üzerinde genel bir hüküm, sömürü icra ediyorlarsa, bunlar da meğer ki Parti içinde Partinin bütün çalışanlarına —tabii ben de dahil— böyle yaklaşma, onları böyle çalıştırma gafletinde, küstahlığında imişler. Biz de bunlar niye yoldaşlık ortamına doğru gelmiyorlar, yoldaşlık kural ve kaidelerine göre çalışmıyorlar; önderliğin merkez-kadro-kitle politikasına niye bir türlü gelmiyorlar diye düşünüp duruyorduk. Bunun için, eğitim diyorduk, aydınlatma diyorduk ve bunu vermek için korkunç çaba harcıyorduk. Ama bunu ne kadar derinleştiriyorsak, sonra bir bakıyorduk ki, bunlar kendilerini daha büyük görmeye başlamışlar. Diyorlar ki, “daha çok çalış, daha fazla ayağımıza gel, bizi daha da omuzlarda taşı.” Yani bunlar had safhada bir küstahlık sınırına geliyorlar. İşleri güçleri Partiyeye karşı mevzilerde ve sahte yücelik koltukları üzerinde oturup, “her şey benim ayağıma gelsin” diyenlere saygı duymak ve böylelerine PKK’yi teslim etmek, yapılabilecek en büyük hata, sadece hata da değil, giderek gaflet ve ihanet olur. İşte bunların hikayesi biraz böyle gelişti. Şimdi bunlarla mesafemiz açıldıkça açılıyor ve bu iyi bir şeydir.

Bu son ortaya çıkan öğelerin durumuna bakarsak, durumu bütün yönleriyle biraz daha açığa çıkarırsak ortaya nasıl bir tablo çıkacaktır? Ortaya çıkan son provokatör tip ne sanıyor kendini? Resmi ilişkilerde, hem de en ileri düzeyde bir aristokrat! Üstün avantajlı konumu yaşıyor; yemiş içmiş, alacağını almış, ama aynı zamanda da farketmiş ki; PKK onun yapısını kemiriyor ve halıyı altından çekiyor; dolayısıyla üstünlük, soyluluk gidiyor. Ve bu hinoğlu hin bunu sezdiğinde de sızlıyor. Şimdi, bu TC’nin bir ajanı mıdır, değil midir; bu o kadar önemli değildir. Emperyalizmin ajanı mıdır, değil midir; bu da o kadar önemli değil. Mühim olan,

yaşadığı konumdur. Bir halı üzerinde oturuyordu, bu Kürdistan'da işbirlikçilik halısıdır; bunlara bol iltifat, para, yaşam, üstünlük duyguları ve gelecek umutları veriyordu. Böyleleri kendilerini şişirdikçe şişiriyorlar, güçlendirdikçe güçlendiriyorlardı. Farke ediyorlar ki biz bu temeli ellerinden çekiyoruz; koltuksa koltuk, halı ise halı, para ise para, can ise canı, halk ve ülke vd.'leri; PKK yavaş yavaş bunların hepsini alıyor. O zaman bunlar için ne başlar? Bunlarda kriz başlar; kriz de bunları sersemletir ve bu sersemleşiş bunları öfkeye sevkeder. Bu öfke de onları tasfiye eder. Tasfiyeye yöneldiler mi de sinsi yönelirler ve bu sinsilik de onları ajanlığa götürür, objektif ajanlığa götürür ve Parti içine geldiler mi karşı-devrimci faaliyetin kendisini ortaya koyarlar. Görünüşte çok uyumlu, iyi bir PKK'li; altından ise bütünüyle kendi eski düzenini inşa etmeye çalışıyor; ikiyüzlüdür, çünkü bir yüzüyle de kendi eski çıkarlarının amansızca örgütleyicisidir. Onun için etki yaratır, onun için insanlarla konuşur, ilişkilere hakim olmaya çalışır. Nitekim bunu bizde de yapmıştır.

Diğer bir yüzüyle de gerçek PKK'li olduğunu kanıtlamaya ve bunun için her türlü davranışı göstermeye çalışır. PKK'li oldu denilsin diye, çok disiplinli, çok bilinçli çalışır ama bu sahte disiplin ve sahte bilinçtir. İşte bunlarda yıllarca böyle bir yaşantıya tanık olduk. Açığa çıkma saati geldiğinde veya Partiye karşı iç ve dış oyunlar önemli bir aşamaya geldiğinde birdenbire gerçek çehreleri nasıl ortaya çıkıyor? Sonuna kadar düşman kesilerek; "APO'ya hayır, PKK'ye evet" diye çılgınlıklar atıyorlar. Ve nasıl da dişlerini tırnaklarına takarak —yani, bir tavşan yüreği olmadığı halde bir aslan kesilerek— bir günde darbe yapıp, iktidar olmak istiyorlar. Bunlar nereden çıktı denilebilir. Bunlar, eski dünyanın savaşçıları, ülkenin sahipleri, halkın efendileri, düşmanın temsilcileridirler. Onlar da birer savaşçıdır ve karşı-devrim adına da ancak böyle savaşılır.

Bunların anatomisini hep çizmek, biyografilerini iyi koymak gerekir ki, bundan sonra biraz daha bilinçli hareket edilsin. Bunlardan daha başkaları da var mıydı? Vardı. Biz tek tek ortaya çıkardık. Utanmadan geliyorlardı karşımıza, "bize kaçınıcı sırada yer vereceksiniz" diyorlardı. Yüzlerine bakıp bunları anlamamak

mümkün değil. Adam sanki anadan doğma liderdir. Ben birinciliği kapmışım da, adamımız ise, alçakgönüllüce ikinciliği istiyor; ama her an birinciliğe geçmek arzusuyla. Bu zavallı bilmiyor ki, Kürdistan'da lider olmak, ikinci adam olmak, beşinci adam olmak zor bir deneyimdir. Böyle bir olay var mı? Bunlar aklımdan geçmiyor. Ben kendi pratiğimde ve birçok değerlendirmede ortaya koydum ki, Kürdistan'da önderlik, gerçek halk önderliği çok yönlü olarak, ideolojiden tutalım, günlük bir yığın pratiğe kadar canalcı çaba harcamayı ister. Bu iyi görülmelidir. Bu konuda kesin yeterli bir çalışma ister. En ağır teorik sorunlardan tutalım en canalcı günlük gibi gözükse, ama çoğunun da farketmediği pratik konulara kadar her konuda başarı ister. Ben tüm bunları var gücümle, nefes nefese bir çabaya sığdırmak isterim ve bu büyük bir hizmettir.

Bizde önder birinci adam, ikinci adam vb. pek sözkonusu değildir. Bizde tümüyle hizmet, halka, Partiye aşama üstüne aşama yaptırdığında belki önderliğin koşulları biraz ortaya çıkar. Ancak bunlar tüm bu konulardan habersizdirler. Bunlar için önemli olan; kendilerine göre bir gelişme var ve onun en önünde yer almaları gerekiyor; ne de olsa paşacık ruhları vardır. Ne de olsa öyle yetiştirilmişlerdir; zaten öyle bir eğitimleri de vardır. TC eğitim okullarında her çocuğa Atatürkçülük aşılanır; Kürt işbirlikçilerinde bu tip öğelere sürekli ailelerinin en ileri, en yeteneklisi, önderi gözüyle bakılır. Bunlar da bu bebek halleriyle önderlik tutkuları içindedirler, öyle gelirler ve kendilerini de öyle ele verirler.

İşte böyle geldiler saflara; önderlik tutkusunu, Atatürkçülüğü okulda öğrenmişler; önderlik sevdasını ana-baba ocağında öğrenmişler. Emek sergilemeleri bir yana, emekle en ufak bir ilgileri yok. Üstelik, "ben önder olmaya geldim" diyorlar. Şimdi dışarda da bunlar var. Bunlar önder midirler? Halkı faşist sömürgeciliğe peşkeş çekmek, emperyalizmin ilişki sahasında kulaç atmak, diplomatik siyasetçilik midir? Gerici ilişkileri yaşatmak ve kurumlaştırmak; bırakalım halk önderliğini, buna sonuna kadar karşı olmayı ifade eder. Dışımızda bunların nasıl geliştirildiklerini biliyoruz.

İçimizdekilerin durumu bundan farklı değildir. Partimizin ilk çıkışında kendilerini fazla ele vermeyenler, önemli direniş anlarında, bunların yüzünü daha iyi farkettiğimiz zor dönemlerde kendilerini açığa çıkarmaktan alıkoyamıyorlar. Partimizin özellikle kritik bir dönemi olan 1985'ler sonrasında, sonuç almak için daha da utanmazca tutumlara giren bunların şahıslarını fazla sözkonusu etmeyeceğiz. Burada önemli olan, bir eğilimdir. Belki bunlardan bazıları düzelebilir de, iflah olabilir de. Ama sonuna kadar denetimimiz yürütülecek. Biz, bir insan düzeltme yoluna koyuldukça, ben her gün onun ayaklarına da giderim; eskinin en olumsuz tipi de olsa, biz hizmette sınır tanımayız. Yeter ki bunlar, olumlu yönden bir adım atsınlar. Baştan da bunlara yaklaşımımız böyleydi. Bunlar kendilerini bir şey sanıyorlardı. Halbuki biz bunlara sürekli izah ediyorduk. Biz saflarımızı yüceliklerden ibaret görürken, buna katılmak isteyenlere gerçekten yüksek ilgi göstermek isteriz. Bize ilgi duyan bir polis eskisi bile olsa, onu dahi düzeltebileceğimize güvenimiz çok olduğundan, ona hizmet ederiz. Çünkü dünyamız yücedir. Dünyamıza katılmak isteyenlere ardına kadar kapılar açık olacak. Bundan daha doğal, daha yüce bir yaklaşım olamaz. Bunlara da bu temelde yaklaştık. Madem ki yeni bir temel atılıyor, buyursunlar gelsinler, ama bu adım atış karşı-devrim adına ise —direkt veya dolaylı olabilir—, elbette o zaman kıyameti koparacağız. Elbette ki, dur diyeceğiz. Bu faaliyetlerini daha da sinsice yürüttükçe dünyayı başlarına yıkacağız. Bundan daha doğal bir şey olabilir mi? Açık ki olamaz.

Demek ki, bunlar ortaya çıkan ve yadırganmaması gereken bir kol hareketi oluyor. Bunlara kalsaydı, herbirisi bir karşı hizip hareketi olabilirdi. Her birisi bir blok olabilirdi. Denemesini yapmadılar mı? Yaptılar. Hizipçilik yaptılar, ama tutmadı. Bloklar oluşturmak istediler; birbirleriyle en amansız rekabet içinde olanlar dahi bloklaşmaya girmekten kendilerini alıkoyamadılar. Ama burası Kürdistan, Çarlık Rusyası değil. Çarlık Rusyası'nda bloklar kurulur; açık kurulur. Ağustos Blokları ve diğer her türden grup, hizip ortaya çıkabilir. Ama Kürdistan'da her şey o kadar geri ve dumura uğratılmıştır ki, hizibi de, bloku da çok silli kalmıştır. Dolayısıyla bunların da hizibi ve bloku çok silli kaldı. Ama yap-

madılar da değil. Nasıl yapmadılar denilebilir. Birbirlerinden en çok rahatsız olanların olumlu bir Parti ögesi karşısında derhal saf tuttuklarına ilişkin elimizde çok örnek var. Kendilerinin üstünlükleri, konumları biraz düştüğünde, her türlü ilkesiz ilişkiye girmekten çekinmediler. Hemşehricilikten tutalım, Partiden rahatsız olan herkesi bu dönemlerde görme ve geçici birtakım ilişkilerle durumunu korumaya kadar, birçok denemeyi yaptılar, yapıyorlar. Partinin merkezi konumunun güçlenmemesi için, çok rahatlıkla başarabilecekleri halde, görevlerinin gereklerini yerine getirmiyorlar. Bu ne demektir? Bu da bir hizipçilik biçimidir. Parti gelişmesin, kendilerine yine imkan çıksın diye işletmiyorlar. Tabii bu hesapları da ters tepecektir. Bu katlanılmaz bir şeydir, ama bunlar için önemli olan, kendi gittikleri yol, kişilikleri ve çıkarlarıdır. Bir defa büyüklüklerine inanmışlardır. Bunlar kendilerini ilah sanıyorlar, "PKK gelsin bana çalışsın" diyorlar. Adam eğer bu konumdaysa, yapılacak iş, elbette ki bunların teşhir ve tecritini yapmaktır. Bunlar uzun süre faaliyet gösterdiler. Biliyorsunuz ki, Parti bunların durumlarını 1983'lerden itibaren açmaya çalıştı. Açmaya çalıştıkça, gerçeklerin daha boyutlu olduğu ortaya çıktı. III. Kongre sürecini ve özellikle daha sonraki süreci, daha derinliğine incelenmeli ve araştırılmalıdır.

Bunlar, daha çok PKK'nin dar anını, güçsüz dönemini abartarak, aslında gerçekten PKK'nin büyüklüğünü, gelişim gücünü görmeyerek hareket eden gafillerdir. Ve kendilerini daha fazla aldatarak, konumlarını büyüterek, biraz da ikiyüzlü davranarak, demagojiye çok sığınarak, sahte yoldaşlık gösterileriyle, "evet efendimcilik"ten tutalım ayarsız, duyarsız mesafeler inşa etmeye kadar; yani Partiyi bu biçimde sabote etmeye kadar kendilerini çeşitli yöntemlerle güçlendirdiklerini sanıyorlar. Varlık sahibi olduklarını sanıyorlar. En önemli beklentileri de, bilindiği gibi, Partinin gerçek, resmi, fiili yürüyen önderlik gücünü, kadro gücünü çalıştırmamak; düşürmek, bütün olumlu çabalarını boşa çıkarmaktır. Gerçekten de, hepsinin gözleri PKK önderliğinin devriliş-devrilmediğindedir. Eğer böyle bir şey olsa, bu yüreklerine büyük bir ferahlık getirecektir.

İstikbal günlerimiz geldi çattı. Şimdi biz bunu bütün Kürdis-

tan'da yaratıyoruz. Halkın giderek yücelen, bir maddi güç haline gelen eylemiyle bunu yaratıyoruz. Eskiden kendini güç sayan ağa, aşiret gibi çeşitli çıkar odakları, işbirlikçiler daralıyor. PKK önderliği bunları yalnız Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan'da daraltıyor. Ve gerçekten de hepsinin beynine sanki bir ağırlık girmiş gibi rahatsızlık içindedirler. "Ne olacak" sorusu, bunları için için kemiriyor. Ve çok iyi biliniyor ki, PKK önderliksel gelişimi durursa bunlar bayram ederler. Kaldı ki devlete davetiye çıkardılar. "Devlet, PKK'yle niye başedemiyor" diye en çok üzülen bunlar. Ve daha şimdiden göç hazırlıklarını yapmaktan tutalım ikiyüzlüce Partiye dostluk gösterisinde bulunmaya kadar tedbirler de alıyorlar. Bunların en örgütlüleri bunları yapıyor. Kürdistan çapında bir yandan komplo kuyusunu kazarlarken, diğer yandan sahte dostluk elini uzatmaktan geri kalmıyorlar. Çok iyi biliyoruz ki, bize karşı ölüm kalım savaşı içindedirler. Ve bir fırsat bulurlarsa, bizi boğarlar. İlkel milliyetçi, küçük-burjuva grupçuklarından tutalım tek tek düzeydeki ağalara kadar, hatta aile reisciklerine kadar bu böyledir. Normaldir; zira, PKK şahsında büyük bir önderliksel gelişme vardır. Ve bunların ahlakı, gelenekleri, çıkarları kırılıyor.

Bir aile reisi diyor ki, "Reis benim, PKK de nereden çıktı..." Eskiden şöyle diyorlardı: "Bizden daha büyük ağa mı olur, PKK nereden çıktı..." Ağalık bunlarda bir güdüdür; biraz sarstın mı, kıyamet koparılır. Bunların ağalıkları zorlanıyor. En yoksul kesimlerde bile böyle ağalıklar var. Kendilerini bir şey sanıyorlar. Adam gerilladır; ama tutkusu, eski gelenekleri vardır. Bazen kalmırlar, gerçeklerden daha fazla hüküm icra eder, kişilikler üzerinde etkide bulunur ve bizde bu daha da fazla böyledir.

Bir toplumsal gerçekliktir bu. İşte, bunların en örgütlüleri elbette ki, Parti Önderliğine karşı kıyasıya bir savaşım yürütecekler. Bu savaş bugün hadsafhada. Sayısız öge tarafından, sayısız biçimlerde yürütülüyor. Zaten her gün bu daha ileri boyutlarda karmaşıklıklar da gösteriyor. İçimizde de aslında benzer bir savaş verildi. Dıştaki sınıf savaşımının, ulusal direniş saflarındaki savaşımın Parti içinde de nasıl geliştiğini görmek gerekir. İçteki mürteciler bugün, "mümin" gibi gözükseler de, yarın kesinlikle mürteci

olacaklarını şimdiden görmek gerekiyor. Bu işi yapmak önemli. Çünkü yarın PKK hareketini arkadan hançerlerler. Demek ki yarın zor bir duruma düştüğümüzde bunların mevziden fırlayıp karşı safların başlarını tutmamaları için şimdiden bunların mevzilerini daralttıkça daraltmak; bunları bu mevzilerinde sıkıştırdıkça sıkıştırmak, ve bekledikleri gün gelmeden açığa çıkarıp bitirmek gerekir. Çoğu bu mürteceliği önyargılarla yapıyor; utanmaz geleneklerle, kalıntı ve tutkularıyla yürütüyor; aymazlığıyla, gafletiyle yürütüyor. Ters anlamayalım. Biz bazılarını açığa çıkardık, bazılarının üzerinde özenle durduk, ancak bunlar örnek kabilindendir. Yüzlercesi arkasındadır.

Burası Kürdistan ülkesidir. Her boydan ve her soydan hainin, işbirlikçinin, aymazlığın, utanmazlığın, ikiyüzlülüğün olduğu bir ülke. Elbette Parti içinde de çıkma cesaretini göstereceklerdir. Dolayısıyla savaşımın burada daha akıllı, daha amansız yürütülmesi gerekecektir; başka türlü önder haline gelinemez. PKK deneyimi bunu defalarca kanıtıyor. Direniş yalnızca düşman karşısında yürütülmüyor; düşman karşısında atılacak her başarılı adım, içte yürütülecek mücadelenin başarılı olmasına bağlıdır. PKK eğer ideolojik çıkışında ilk başarıyı sağlamasaydı, —daha ilk anlarda rahatsız olanlar da vardı—onlara biz çıkışı teslim etseydik, bir tek doğru sözcük kamuoyuna mal edilemezdi. Partinin ilanında, Partinin çıkışını onların istediği gibi götürseydik, PKK daha resmen kuruluş bildirgesini dağıtmadan biterdi. Ve eğer biz de onların ilandan sonraki gafilliklerini yapsaydık, bırakalım dışarıya açılma ve PKK'yi yeniden inşa etmeyi, daha ilk saldırıda tutuklanırdık. Hem de gaflet içinde. Yine daha sonraları hazırlık yıllarını onlar gibi, 1981'lerdeki gibi yaşasaydık; yani, "yurtdışına çıktık; kafamıza estiği gibi yaşayalım" deseydik; değil şimdiki silahlı direnişi yaratmak, karnımızı doyuracak ekmek dahi bulamazdık. Görülmemiş ideolojik faaliyetlerimizi derinleştirmeseydik; değil ülkeye yönelmek, bu dağ başlarında, çoklarında olduğu gibi, çürümekten ve kendimizi satmaktan kurtulamayacaktık. Ve yine, silahlı mücadeleye başladığımızda, bazılarının o sağ tasfiyeci yaklaşımını biz de kabul etseydik, değil bugünkü direniş noktasına gelmek, Kürdistan'da ağaların kahyası ve Avru-

pa'da da emperyalizmin yüzde yüz uşağı olmaktan kurtulamayacaktık. Bunlar gibi yapsaydık, bunların mevzisini biz de mevzi sanıp onlar gibi yaşasaydık, sonuç böyle olurdu.

Demek ki, PKK'de gelişen direniş, gelişen önderlik bunların sandıklarından çok farklıdır. Bugün gerçekler daha fazla ortaya çıkmıştır. 12 Eylül faşizmi aşıyor, halkın devrimci-demokratik açılımı geliyor. Kürdistan'da yurtseverlik milyonlara mal olmuş ve geliyor. Herkes bugün çok rahatça konuşabilir. Mesele bugünlere nasıl gelindiğidir; bugünler adım adım nasıl hazırlandı meselesidir. Yine de gelişmeleri yeterli görmemek gerekiyor. Önümüzü boğmadan, abartmadan, inkar da etmeden görmek gerekiyor. Bunu görmeyenler asla PKK'nin önderlik gerçeğini kavrayamazlar. İşte, demek ki diğer yandan PKK'deki büyük önderlik çıkışı sözkonusudur. Görüyorsunuz ki nefes nefese bir direniştir. Şimdi siz gerçek PKK'liler, bunu böyle anlamayıp da nasıl anlayacaksınız, nasıl savaşacaksınız? Yalnız PKK için değil PKK'nin çıkışı, yalnız kendi mensupları için değil. Yine Kürdistan halkı yalnız yurtseverlik bağlamında değil, çağın gelişmiş hemen hemen bütün insanlık değerleri ortamında bir yükseliş gerçekleştireyor. Kürdistan meselesini biz uluslararası kamuoyuna taşıdık. Bunda PKK'nin yeri belirleyicidir. Bundan sonraki gelişmelerin daha boyutlu olacağı anlaşılıyor. Bu da sorumluluklarımızı daha artırıyor. Önderliksel çıkışımızı artık yalnızca teoride ve öncü düzeyinde değil, ulus düzeyinde, hatta uluslararası düzeyde yerli yerine oturtturarak, kavrama ve uygulama gereği var.

Tüm bu anlatımlardan ortaya çıkan nedir? Bizzat düşman cephesindeki saldırılardan tutalım dolaylı, gizli ve açık kırk türlü koldan saldırılara kadar hepsi var. Ve buna en son baş emperyalist aktör de katılmıştır. Kürdistan'da kendini melik, hükümdar yerine koyanlardan tutalım sıradan bir grupçuluğu temsil edene kadar işbirlikçiler var burada. Bir çöküş ve teslim olma yaşanıyor. Bunun durdurulması için çabalar yoğunudur. Yine, halkın uyanışı ve Parti önderliği etrafında birleşmesi geliyor. Bu savaşımın kızışacağı, birçok şeyin, hesapların daha amansızca görüleceği bir döneme girmek demektir.

Biz Parti içinde yürüttüğümüz savaşlarla şimdi Kürdistan ge-

nelinde yürütülecek ulusal ve sınıfsal mücadelenin bir krokisini yaşadık. III. Kongre çözümlerinde şunu söyledik: **“Bir kişinin şahsında çözümlendiğimiz bir tarih, bir toplumsal gerçekliktir. Öncüde, PKK’de çözümlenen tüm Kürdistan toplumunun somutunun ve hata uluslararası toplumun çözülmesidir.”** Zordur, ama yapılan tam da bu iştir. Devrim karşıtı liderlik, Partili olanların rolü, önderliğin rolü, savaşın vuruş tarzı, örgüt içi yaşam, halkın rolü, halkla ilişkilerin sağlam ele alınışı, işbirlikçilerin çeşitli kesimlerine yönelme ve uluslararası siyasal gerçekliğe doğru yaklaşımdan aşiretlere yaklaşıma kadar birçok olguyu en bilimsel bir biçimde ele almaya ve buna karşı, devrimci tavrı nasıl geliştireceğimizi göstermeye çalışıyoruz.

Parti içindeki sınıf mücadelesi ile birlikte bütün Kürdistan’da —ister ulusal kurtuluş saflarında ve isterse ihanet saflarında— yürütmemiz gereken mücadele var. Hepsini ortaya koyup değerlendirdik, karar düzeyine çıkardık. Bu bir istektir, bir kararlılıktır, ama mücadelenin kendisi değildir. Evet, şimdi bundan aldığımız tecrübeyle daha geniş bir kesimde, ulusal ve uluslararası zeminde PKK önderliği savaşımını sürdürüyor. Böyle bir önderlik savaşımının koşulları olgunlaşmıştır. Görüyorsunuz ki işler, hep dalanıp budaklanmıştır. Parti hem yandaşlarıyla, kadrolarıyla üslenmiştir ve hem de düşmanlarıyla, muharızlarıyla bir anlamda üslenmiştir. Gelişen devrim, karşı-devrimi de güçlendiriyor. Eskiden sınıf savaşımını biz kişisel düzeyde yürütüyorduk; şimdi çok daha kapsamlı; binleri, yüzbinleri saflarına alabilecek tarzda yürütüyoruz. Eskiden uluslararası güçler bizimle ancak istihbarat ilişkileri düzeyinde ilişkilerini yürütürlerdi; şimdi devletlerinin ağırırklıklarını ortaya koyarak, parlamentoları, hükümetleri devreye geçirerek ilişkiler mücadelesini yürütüyorlar. Eskiden gayri resmi yürütülen ilişkiler bugün resmi platformlarda yürütülüyor, bütün bunlar yeni gelişmelerdir. Parti eskiden düşmanın pratik savaş yöntemleriyle başetmek istiyordu, şimdi ise özel savaş yöntemleriyle başetmek istemektedir. İlk çıkışta yalnız ideolojik mücadele yürütürken bu, bugün ideolojik, politik, askeri,-kültürel her alanda bir mücadeleye dönüşmüştür. Ve görülüyor ki, yeni dönem son derece karmaşık bir mücadeleyi kapsamaktadır. Böyle

dönemler eskisinden katbekat daha doğru yaklaşım ve savaşım yöntemlerinde seyretmemizi gerektirir. Sadece seyir değil, mevzileri iyi tutup savaşmamızı zorunlu kılar. PKK'nin önderliksel yürüyüşüne katılmak, bu mevzileri hakkıyla tutup layıkıyla savaşmaktan geçer. PKK Önderliği başta olmak üzere, bu savaşım —neye mal olursa olsun— engel, tehdit karşısında çizgiyi saptırmadan yürütüldüğü oranda bir önder olunabilir. Kadro bu konuda da yetenek gösterdiği, yani en azından önüne konan görevi hiçbir çizgiden sapmaya, çizginin gerisine düşmeye, çizgiyi ihmal etmeye mahal vermeden yerine getirdiği, çizgi içinde erimeyi başardığı, yetkin çizgi uygulayıcılığını gösterdiği ve bu konuda tüm engelleri ustaca bertaraf edip taktik önderlik dediğimiz rolünü yerine getirdiği oranda önderlik savaşımına tam anlamıyla katılmış demektir. Bu savaşımı diplomatikten tutalım en yakıcı gerilla savaşımına kadar sürdürmeyi becerdikçe komple bir PKK kadrosu olmaya hak kazanacaktır.

Şimdi Partimizin, uluslararası alanda önderliğinin çokça tartışılması önemli bir gelişmenin içinde olduğunu gösterir. Partimizin resmi, fiili önderliğini yürüten Parti Önderliğinin daha fazla değere boğulması onun doğru yolda yürüdüğü anlamına gelir. Yani, şimdiye kadar uluslararası gericiliğe ve oportünizme karşı, ulusal bağımsızlık ve sosyalizmi dayatıcı bir biçimde temsil ettiğini gösterir. Parti içinden ve dışından en tehlikeli azgın işbirlikçilerden sahte ulusalcılara kadar hepsinin görülmemiş kampanyalarla hedefi haline gelmesi, onun şahsında sınıfsal önderlikle, devrimci ulusal önderliğin iyi birleştirilip temsil edildiğini gösterir. Diğer bir gerçek daha var: Eskiden bütün PKK hedeflenmek istenirdi. Şimdi esas olarak, bütün PKK'yi hedeflemek yerine özellikle Parti Önderliğini hedeflemekte oldukları görülmektedir.

“Özellikle APO'nun önderliğini hedeflemek gerekir” sloganı neyi gösterir? Parti kadrolarının Parti çizgisini hayata geçirmede zayıflıklar gösterdiğini ve bu zayıflıkların karşı saflarda umutlar yarattığını gösterir. Parti içinde bile birçok Parti kadrosuna rahatlıkla kendisini kabul ettirebileceklerine inanan bazı provokatörler diyorlar ki, “APO'nun dışında bütün partiyi bir haftada kontrol altına alabiliriz.” Bunu diyenlerin yargısı, dış geçirecekleri ögeyle

diş geçiremeyeceklerinin kimler olduğunu ortaya koymaktadır. Bu Parti kadrolarının, Parti Önderliğini tam temsilde zaafly konumda olduğunu gösterir. Parti içinde olduğu kadar, ulusal direniş saflarında da Parti Önderliğinin kolay kolay aldatılamayacak, onların bütün beklentilerini ve çıkarlarını geriletecek, onların ulusal kurtuluş için kullanılabilecek nesi varsa onu ulusal kurtuluşa alabilecek, onların önderlik adı altında yürüttükleri faaliyetlerinin hepsini proleter halk önderliğine hizmet ettirecek bir biçimde kullanmada usta davrandığını gösterir. Şimdi daha iyi görüyorlar ve gördükleri için de bu karşı-devrimci sloganı yükseltiyorlar.

Burada sık sık yetmez PKK kadrolarını, temsilciliklerini etki altına almışlar, kullanabiliyorlar. Parti Önderliğini kontrol ve denetim alına alamadıklarına göre, bir yığın tedbir alma ihtiyacını duyuyorlar. Buradan şu slogan ortaya çıkıyor: "APO'ya hayır, PKK'ye veya PKK'nin bazı bölümlerine evet." Böylece sınıfsal emellerini PKK içinde bazı kanallardan başarıyla yürütebileceklerine inanıyorlar. PKK'nin içine kolay kanallar kazacaklar, oradan sızacaklar ve PKK'ye sahip olacaklar! Ve buna güveniyorlar da! O zaman bundan çıkarılması gereken sonuç nedir? PKK'nin önderliksele temsili, çizgi temsili her düzeyde ve sadece tehlike ortaya çıkıp da, "ben seni bitiriyorum" dediği anda değil, daha tehlikenin ucu ufukta gözüktüğü zaman üzerine saldırı gerçekleştirmeyi bilme ve onu bertaraf etme biçiminde bir militanlığın sergilenmesiyle başlar. Bu konum yaşıyor mu? Hayır. Bu konumun gerisinde yaşıandığı iyi biliniyor. Bu konumun terk edilmesi, şüphesiz ki canalı bir öneme sahiptir; ister ulusal kurtuluş saflarında ister karşı-devrim saflarında olsun, diğer sınıfların temsilciliklerinin büyük umutlar beslemeleri ve tabii ki Parti Önderliğine karşı komplocu yaklaşımlarını daha da artırmalarına yol açıyor. O halde şimdi PKK Önderliği açısından sorun nedir? Daha çok kadrolar istiyorum, Parti Önderliği gelişimini sürdürebiliyor, bu önderliğin nasıl geliştirilmesi gerektiğini anlattık. Şimdi bu da başlı başına bir olay. Meseleyi bir kişi açısından görmemek gerekiyor.

Parti Önderliği, bir önderliği geliştirirken en başta nelere dik-

kat eder? Halkın temel çıkarlarının araştırılıp incelenmesini ve tespit edilmesini sağlar, bunda haklıyı ve haksızı ayırteder, daha sonra bütün bunları eyleme ve programa dönüştürür. Bu arada hareket geliştirilir. Bu hareketin çabaları, emekleri vardır. Bu devrimci emeğin en yoğunlaşmış ifadesine ulaşmak ister. Bu ise Parti örgütüne ulaşmayı ister. Bu konuda harcanan çabalar en büyük değer olan şehitlerin doğru yolundadır ve tabii ki doğru yolda olan şeye katılır.

PKK Önderliğinin bu biçimde yürüdüğünü belirtmek gerekir. Bu önderliğin genelde uluslararası gerçekliğe ve Kürdistan toplumuna, koşullarını sıkça koyduğumuz gibi, en zifiri karanlık ortamdan bugünkü hareketli ortama getirilişine kadar iyi icra edildiğini söylemek gerekir. Yaratıcılığı, yerinde hareket tarzı, şimdiye kadar becerilmiştir. Kısaca, burada yetkinleşme temsil edilmiş, bu Partiye tam özümsetilmiştir. Dikkat edilirse, bunlar bir araya geldiğinde ve yoğunlaştığında, ortaya çıkan, bir işin kuru önderliği değildir. Büyük emek sahiplerinin kendisidir. Bugün PKK Önderliği olarak tabir edilen olay; bir halkın temel çıkarlarına hayatiyet kazandırmak için hayatını ortaya koyanların en yüce emeklerinin sentezi, kurumlaşmasıdır. Parti Önderliği ancak bunu başarıyla yerine getirdiğinde, bu emeklerin birleşik ifadesi olduğunda, bunları kurumlaştırdığında, yapısal dünyaya kavuşturduğunda bu rolünü başarıyla yerine getirdiğinden bahsedilebilir. Ama bu emekleri peşkeş çeker, şuna-buna kaptırırsa o zaman önder olamaz. İster ulusal, ister uluslararası alanda, bu emeklerin ve direnişin büyüklüğü oranında, direnişi ve bu değerlerin doğru savunulmasını becerdiği oranda bir önderliksel durumdan bahsedilebilir. Önderler böyle olmak zorundadırlar ve yalnız genel önderlik düzeyinde de değil; bir hücre önderliği de sözkonusu olduğunda bütün yoldaşların emeğini en iyi sentezleyip, depolayıp, koruyup güzel işlettiğinde o bir hücre sekreteri, bir komite sekreteri, önderi olabilir. Biz önderliği böyle inşa ettik. Önderliğin bir kişinin kendini abartması, dünyanın merkezi yerine koyması, her şey benim demesiyle alakası yoktur.

Parti içinde ve dışında birçok gelişmeyi kendisinde kapatan, kendisinde tıkatan neyi yaşıyordu; "her şey benimle başlar, be-

nimle biter." Aslında ölse bile bu anlayışta olan, bunu kanıtlar. Önemli olan burada, "her şey benimle başlar, benimle biter" değil, seninle bir şeyler başlasa bile, seninle asla bitmemesi gereken bir şey ortaya çıkarmaktır. Zaten dargörüslülükle, uzun vadeli görüşlülük burada ortaya çıkar. Uzun vadeli görüşlülüğü olan, tarihe bir şeyler bırakmak isteyen objektif bir eser ortaya çıkarır ve onunla geleceği kuşatmak ister, kendini yaşatmak ister. Yoksa mühteveci gibi bulduğu altını yalnız kendisi için iyi bir yere koyan adam ölür, o değerler de kaybolur. Bir mühteveci gibi örgüt içinde yaşamamak gerekir. Parti olayında, hele proletaryanın kollektif emeklerinin ürünü olan önderliğin gelişimine bu yaklaşım taban tabana zıttır. Sizlerin yapacağınız tüm çaba, önderliksel katılım konusunda kollektif emeklerin bir parçası olmaktır. Yanınızdakinin emeğiyle kendi emeğinizi anlamlı bir biçimde birleştirmek gerekir. Kesin onu ya cebe almak ya da çıkarmak değildir. Bu tutum genelde önderlik kavramına ters düşmekte ve çoğunun da önderlik uygulaması bu biçimdedir.

Çoğunuzun PKK'ye katılımı, önderlik gerçeğini yaşaması, bir küçük-burjuvanın sadece emeklerinin sonuçlarını yaşamasına benzer bir yaşamdır. Yani bir küçük-burjuvaca katılıştır. Küçük-burjuva katılış, "emeğim vardır, onun sonuçlarıyla yaşarım" der. Proleter devrimcinin katılışı ise, "emeğim bütün örgüte, emeğimin sonuçları bütün sınıfa" anlayışı temelindedir. Bu giderek tüm ulusa ve insanlığadır. Bu kadar geniş bir yaklaşımın sahibi olmazsanız, önderliksel katılımı tam yapamazsınız. İşin tanımı böyledir. Tanım böyle ise, o zaman bu temelde yürüyüşe katılmak gerekir. Tabii yalnız kendi emeğiyle örgüt içinde geçinenlere belki bir dereceye kadar katlanılabilir, zira bunlar ilerde proleterleşebilir de. Ama yok, sadece kendi emeğine sahip olmayla yetinmeyip, birçok emeği de kendisinde hapseden, kendisinde odaklaştıran, yani hırsızlık yapan bizde üçüncü yolun yolcusudur. Yani o Parti içinde eski sömürücü güçlerin bir kolunu oluşturmaya götürür. Çünkü başka emekler üzerinde hesaplar kuruyor. Onun için size her zaman şunu söyledim: Örgüt içinde emeğinizle kıyaslanmayan bir kariyer isteyemezsiniz. Emeğiniz ve ona katılacak olan emek eğer kollektif bir tarzda ise, bunların emeğini daha

da ilerletiyorsa, sizin çabanız daha da bilinçlendirmeye, daha da örgütlendirmeye hizmet ediyorsa, bu tarzda bir kolektif önderlik ve emek sahibi olmanızdan, önderliğinizden bahsedilebilir. Ama öyle yapmıyor, çok az çaba ve emek harcıyorsanız, bunun yanında yüzlerce kişinin emekleri üzerinde basit bir kariyeri koruyorsanız, tasarrufta bulunuyorsanız, kendinizde onu sınırlandırdıkça sınırlandırıyor, tıkattıkça tıkatıyorsanız, daha sonra da örgüte, Partiye karşı hesap kuruyorsanız, bu yapılan hırsızlıktır. Buna, "ele geçirdim, hakim oldum, güçlü oldum, çok büyük bir ağırlığım oldu" deseniz de, açık ki bu hırsızlıktır. Ve bunun da günü gelince hesabı sorulur.

Emek üzerinde kurulan bu tip hesaplar karşı sınıfın hesaplarıdır. Böyle kariyer, böyle örgüt temsilciliği, böyle Partiye katılım olmaz. Önderliğin takibi böyle değildir, fakat bu oldukça da yaygındır. Onun için her zaman söylüyoruz. Çoğunuz yönetim deneyimini yaşıyorsunuz. Onun da biricik koşulu şudur: Çevrenizin emeklerinde kalite ve nicelik birikiminde bir rolünüz varsa bu sıfatı hak edersiniz. Yoksa bu sıfatın gereğini yerine getiremiyorsanız, dolayısıyla sizinle savaşım da başlar. Proletarya kadrosunun örgüt ölçüleri içerisinde olmak istiyorsanız, bunun tanınan gereklerini hiçbir bahane ileri sürmeden, şu veya bu toplumsal zeminin alışkanlığını ileri sürmeden gerçekleştirmelisiniz. Bu bizim önderliksel anlayışımızdır.

Söyledim; Parti Önderliği de faaliyetlerini böyle yürüttükçe bir önder olarak kalmaya devam etmelidir. Buna katılmak isteyenler, bu tarzda katılmayı sağlarlarsa, böylesi bir önderliksel katılma uygundur. Bunları onaylamakta yarar vardır. Ama bunun dışında, ben bile olsam, PKK Önderliğini bu temel ilke ve uygulamaları dışında yürütmek istediğimde elbette engel çıkarılmalı, ondan öteye, doğru bir önderliğin geliştirilmesi için tedbir de alınmalıdır. Fakat bu doğru temelde yapılmalıdır. Yalnız bugün için de değil, ilerisi için de, onlarca yıl sonrasında bile sağlam bir ulusal kurtuluşçuluk, demokrasi, sosyalizm doğrultusunda yürünmek isteniyorsa, buna tamamen sıkı sıkıya bağlı olarak yürümesini bilmek gerekir. Bir halk bu temelde bilinçli öncüsü vasıtasıyla yürüdüğünde kesinlikle yükselir, gelişir, sosyalizme kadar da gider. Ama

önderlik konusunda günümüze kadarki gerçekliklerimiz neyi gösteriyor? En işbirlikçi, aşiretçi duygularla dinsel idealizmle, fanatizmle başta tutulursa, "büyüğümüzdür, giderse vay ne olur halimize" denirse; aşiret, kabile reisliğine sonuna kadar sevdalanılırsa, bu toplum elbette dünyanın en düşmüş toplumu, en arkadan kaplumbağa adımlarıyla yürüyen olmaktan kurtulamaz. Dolayısıyla biz doğru önderlik çözümüne büyük değer veriyoruz.

Bunca olanaksızlıklara rağmen, bizim bu konudaki çabalarımızı biliyorsunuz; yıpranmak şurda kalsın, korkunç bir şekilde yüklendikçe yükleniyoruz, bu çabada sınır tanımıyoruz. En ince olanakları bulup ortaya çıkarmaktan, en ufak bir gediği orduların içinden geçeceği kadar açmaktan tatalım düşmanın yararlanabileceği en ufak bir gediği tüm gücümüzle kapatmaya kadar her türlü tedbir neyse onu alıyor; yine de yetersizdir diyoruz. Bu, bir halkın saflarında gösterilmesi gereken önderlik hassasiyeti gereğidir. Bu var olan sahtelikleri, önderlik adı altında fosilleşmeyi kesinlikle aşmak için gereklidir. Bütün aileden en üst otoriteye kadar içine girilen büyük aymazlığın, gafletin yıkılmasıdır. Ve buna herkes de muhtaçtır. Bunlar ne bir kişinin yüceliğiyle sağlanabilir, ne de üretilebilir. Buna bir halk katıldığında, bir halk bu temelde kendisine yöneldiğinde, kendisini eleştirdiğinde, kendisini ayağa kaldırdığında kurtuluşa gidebilir. Bizim görevimiz bunun önünü açmak, bunun bağlantılarını kurmak, bunun sürükleyicisi ve yürütücüsü olmaktır. Önderler bu temelde bir halk için ekmek-su kadar gereklidirler. Fakat önüne sahte önderler kondu mu bir halk için en kötü durum ortaya çıkmış demektir. Nitekim günümüzde bu konuda büyük çatışmalar da var. İleri doğrultuda sonuna kadar fedakar, cesaretli, bilinçli çabanın sahipleriyle, sonuna kadar işbirlikçi, teslimiyetçi, uzlaşıcı, yüzbinlerce insanın bir kararla teslim etmekten tatalım, düşmanın basit bir maaşına kendini satmaya kadar hiçbir ülkede, hiçbir halkın saflarında gözükmeyen önderliklerin halkımız içinde ve ülkemizde yaşanması ortadayken savaşım şiddetli geçecek ve elbette ki bu konuda dürüst olanla olmayanların kavgası, iyilikle kötülüğün, yeniyile eskinin, doğruyla yanlışın, yetmezle yeterli olanın çatışması büyük olacaktır.

Sadece Parti dışında değil, en önemlisi de Parti içinde bunun cereyan etmesidir. Biz bütün bu konularda çelişkileri alabildiğine açığa çıkarmaya özen gösterdik. Bu konularda savaşımları açık ve dürüstçe yürütmek istedik. Yaralar bastırılarak tedavi edilemez, ancak açılarak tedavi edilebilir. Atılması, kesilmesi gerekiyorsa kesersin, ameliyat gerekiyorsa ameliyat edersin. Hiçbir şey bir bünyeyi kendi hastalıkları içinde, hem de en kötü ilacı üzerine bastırarak, "kurtarıyorum" demek kadar tehlikeli olamaz. Bizim ilaç diye toplumsal yaralarımıza sürdüğümüz nedir? Bu fosilleşmiş önderliklerdir. Sürdükçe bunları sürdürdük, ne oldu? Yapı kangren oldu ve siz bunların etkisini yaşadıkça yaşadınız. Ama büyüdünüz mü? İşte, aile reisliğinden tutalım diğer birçok önder bellediğiniz kurumları, otoriteleri, alışkanlıkları, gelenekleri yaşadınız; büyüdünüz mü; vatan var mı, özgürlük var mı, onur ne kadar var? İş becerme, saygı toplama, sevgili birisi haline gelmeyi becerebildiniz mi? Yok. O zaman yapmamız gereken işler çoktur.

Benim şu ana kadar bütün kavgam, onurlu bir insan olmak içindir. Yani, benim biricik gayem insanlara saygılı olabilecek bir insan olmaktır. Peki bu neyle mümkündür? Onuru, şerefi, mensubu olduğu halk ile bu halkın da mensup olduğu insanlığın kaderi konusunda bir görüşün sahibi, bir çabanın sahibi olmakla gösterebilirsiniz. İşte bizim de girdiğimiz yol budur. Bunun dışında adam olmak nerede? Köleler ordusu içinde bir komutan olmuşsun, bunun önderlikle ne alakası var! Şeref ve onurla ne alakası var! Demek ki, kavgamız insanın kendisi kadar önemli. O zaman varlığımız kadar önemlidir bu kavga ve bu kavga zaten insan olmanın ta kendisidir. Kişisel kurtuluşu her zaman sınıfsal ve ulusal kurtuluşla içiçe görürüz. Ve bu doğru bir görüştür. Bu her yerde böyledir. Kişisel kurtuluşunu mensup olduğu geniş kitleden ayrı ele almak ve kurtulmayı düşünmek dünyanın en ahmaklarının yaptığı iştir. Ve bu bizde çok yaygındır. Sözümona her gün köşeyi dönüyor, kırk türlü gemiyi kurtarmış! Var mı böyle kendini kurtaran? Bizde en iyisi bile, düştükçe daha da düşmemiş midir? Böyle kurtuluş olmaz. Belki hayali kurulur ama, kendisi asla gerçekleşemez.

Bu savaşım önümüzdeki dönemde bu çerçevede daha da kızışacak ve boyutlanarak gelişecektir. Akıllı olanlar böyle savaşımların öngünlerinde kendilerini iyi hazırlarlar. Bütün yaşantılarını bu temelde eğitirler, tecrübeyle yeniden güçlendirerek kazanırlar. PKK'de bu iş artık öncünün kendini hazırlamaktan öteye bir anlama geliyor. PKK de artık öncü esas itibarıyla denenmiştir, sınanmıştır. Ve halkın çıkarlarının temel savunucusu olmayı, her koşul altında belki bütün mensuplarında her düzeyde eşit oranda değil, ama esas ağırlık itibarıyla sağlamıştır. Şüphesiz bu konudaki gelişmesini sürdürecektir. İşe oldu-bitti gözüyle bakılmayacaktır; öncünün eğitimi, tecrübesi sürekli arttırılacaktır. Yalnız ulusal kurtuluşun değil, toplumsal özgürlüğün ve eşitliğin azami sağlanışına kadar bu böyledir. Parti bu rolünü böyle yerine getirecektir.

Biz de artık tarihin bu döneminde işe geniş yığınları da katıyoruz. Çıkıştan, tarihi direniş döneminden daha fazla, önümüzdeki dönemde halk da katılacaktır. Halkın katıldığı davalar daha fazla kanın dökülmesine yol açar. Daha acımasız kuralların işlemesine götürür. Öncü ne de olsa kendi içinde işleri az sayıda insanla, daha önceden belirlenmiş kurallarla götürdüğü için az hata yapar. Kaldı ki bu bizde az hata da değildir. Çok hata yapılmıştır. Çok başarabileceklerimizin az başarılmasına, çok az kaybedebileceklerimizin çok kaybına bu nedenle gittik. Öncü düzeyinde bu durumu eğer biz böyle yapmışsak, yarın halk düzeyinde daha fazlasına yol açmamak için ne yapmak gerekiyor? Halkın devrime katılımını özenle yapmak, halk savaşımını ve her düzeyde siyasal-askeri kural ve kaidesini yerli yerine oturtmak, nereye köşe taşı olacaksa, nereye bir tuğla parçası olacaksa, yerli yerinde yapmak önem taşıyor. Çünkü halk savaşımalarında artık onların, yüzlerin kaybindan değil, binlerin kayıplarından bahsetmek gerekiyor. İşte devrimci sorumluluk böylesine katılım dönemlerinde, halkın eylemlerinin yükseleceği dönemlerde her yönüyle kendinde halkı yaşamak, halkın önderliğini en az kayıpla ve sonuna kadar başarıya ve zafere dönük gerçekleştirmek için kendisine yüklendikçe yüklenir. Önderlik sanatını en iyi bir biçimde inşa etmek için sorumluluğun en kapsamlısını, sonuna kadar duyarlılığı göster-

ren, bu konuda karar gücü ve bunu en örgütlü bir biçimde yerine getirmede anında doğru davranışın sahibi olan, tüm bu konularda eğitimini zamanında yapan adamdır.

Halkın böylesine temel işleri sözkonusu olduğunda göz bu görevden başka hiçbir şeyi göremez. Yürek başka bir şey için çarpamaz. Mantık başka karmaşık durumları düşünemez. Bu konuda kendimizi aldatmayalım dedik. İyi PKK'lilik iyi bir şeydir. Biz halkın önderliğini en genelde temsil etmeye çalışırken, görüyorsunuz ki, Kürdistan halkının varlığını, kimliğini inkar şartlarından yola çıktık. Tamamımız böyleydi. Bugün kimliği bizzat düşman tarafından itiraf ettirdik. Düşmanın yok etmek istediği bir halkı bugün üç öğün besleyebilecek kadar PKK korkusuyla da olsa ona benimsettirdik. Bunlar küçük başarılar değildir. Her boydan sahte önderliklerin, ağa-paşa taslaklarının maskesini düşürüp çok çok geri konumlara ittik. Kürdistan'da basit bir köy ağacığına karşı direnmenin ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Ülke çapında bunları geriletmenin ne anlama geldiğini çok iyi bilirsiniz. Daha dünün kendisinden utanan, sıkılan tipini bugün en özgür savaşçı durumuna getirmesini bildik. Bu da az önemli başarılardan değildir. Demek ki bunlar başarı; ama bizim için çok çok küçük kazanımlardır. Bir önder bunlara bakarak kendini avundurursa, vay onun haline! Bir önder bunları düşünemez. Düşüneceği tek şey yarınki örgütün esenliğidir. En çok üzerinde duracağı şey, yarınki tehlike neredendir? Yalnız ve yalnız yüreği onun için çarpar. Yalnız ve yalnız ona karşı örgütün sağlıklı gelişmesini düşünür. Başka hiçbir şey düşünmez. Buradaki bu çabalar bile ancak bunun sıradan bir parçası olabilir.

Esas olan nedir? Başta düşmandan kaynaklanan tehlikeleri görmek gerekir. Tedbir almak, sahte dostların, yetersiz dostların götürmek istedikleri noktaya gitmemek; onları da doğru yola getirmektir. Burası Kürdistan. Kürdistan'ın dostluklarının nasıl olduğunu bilmek lazım. Gerçekten dost mudurlar; gafil dostlar var, yetersiz dostlar var, dostluk maskesi altında görülmemiş düşmanlıkları yürütenler var. Onlara karşı da uyanık olmak gerekiyor. Bırakalım onları, içimizdeki gafillerin durumunu düşünmek gerekir. Bunlar daha az tehlikeli değiller. Önder bütün bunları

görebilen, tedbir alabilen, bizzat günlük olarak başında olan adamdır. Kadro, bu hat'a sımsıkı bağlı olan, sadece "yaşamımı ortaya koydum" demekle yetinmeyendir. Ondan daha fazla —o bir gerektir— yaşam düşünmek içindir. Yaşam, büyük irade gösterisini sergilemek içindir. Yaşam, Parti doğrultusunu her türlü engellere rağmen sürdürmektir. Kadro ise bunu yapan adamdır. Bazıları merkez dediler, politbüro dediler. Merkez olmak, PKK'de politik büro olmak, komite sekreteri olmak, hücre sekreteri olmak, Partinin bu yürüyüşünü iliklerine kadar yaşamak demektir. Politik büro ise, onun içten ve dıştan temsilini sadece yapan değil, başarıyla yapabilen, onu önderlikle aynı düzeyde paylaşabilen, yürütebilen, gözünü kırpmadan her saniye işinin başında böyle olmasını bilen ve böyle yürüyebilen adam olmaktadır. Önderlik yürüyüşüne katılmak şurda kalsın; temel politik kavrayış çok geriden takip edecekler, canları istedi mi onu kuyrukçuluğa dönüştürecekler, bir çırpıda koyverecekler ve böylece merkez olacaklar. Bunlar ancak bir halkın başbelası olabilirler. PKK'nin en başbelası da bunlardır. Ve az zarar da vermediler. Politik doğrultuyu kişisel endişeleri için saptıranlar var, biz bunlara kendimizden daha fazla önderlik konum tanıdık. Ve baktık ki adam can telaşı içinde çizgiyle oynuyor. Ve bu politik üye olacak... Biz adama merkez görevi verdik. Adam işin üst düzeyde yürütme sorumlusu değil; yürütmemek, işleri engellemek, örgütü bozmak, örgütle oynamak için bu yetkiyi kullanıyor. Halbuki merkez olmak için biliyorsunuz, kollar-gözler gerekir. PKK'nin dayanağı kitle, kitle arasında saracağı kollar geniştir. Yani gövde üzerinde bir başın yükselmesi için vücudun diğer organları da geliştirildi ve tam da merkez olabilecekleri bir konum bunlara verildi. Peki bunlar omuzun üzerinde baş diye mi yükseldiler. Hayır. Bir omuz üzerinde beş-on tane başçık diye ortaya çıktılar. Bu husus nasıl tanımlanabilir? Birbirini dinlememekle; bir ortak beyin gibi çalışmamakla; birbirinin karşısına çıkmakla; sen-ben kavgası geliştirmekle; senin yetkin, benim yetkim demekle, kolektivizmi, tek ses olmayı bilmemekle hepsi omuz üzerinde turp gibi yükseldi. Bunlar merkez olabilir mi? Bunlar ucube olur. İyi merkez olmak için her gün bir yığın deneyim imkanı veriyoruz. Sadece

önü açma değil, pratiğini yetkinleştirme değil, kural ve kaidelerini bile koyuyoruz.

Böyle olurlarsa dünyanın en mutlu adamı olurum. Ve tüm halkımız da olur. Diyorlar ki, "PKK'de güçlü bir merkez oluşmu-yor; PKK'nin kaçınıcı sıradan adamları var mı, yok mu?" Bu biçim-de sorular soruluyor. Biz her zaman şunu söyledik: Birinci sıraya oturtulması gereken, halkın yüce davasıdır. Onun önderliği taki-bidir, isimler ikinci planda gelir. Eğer mutlaka isimler ortaya çık-a-rılacaksa, bu hizmet de yarış biçiminde olabilir. En büyük ve en yaratıcı hizmetin sahipleri merkez olmalıdır. Hiçbir şey sırf açık-ları kapatalım diye yama vurularak köklü çözüme kavuşturula-maz. Hele hele bu çok ciddi bir devrim işi ise, çok mücadelelerin önderliğini yapacak bir parti ise, bu PKK ise, buna merkezilik etmek, buna kadro olmak basit bir mesele değildir. Mesele onuru düşürmemek; mesele eğer sana bir görev verilmişse, onunla oynamamak; onu canı pahasına hayata geçirmekse, çok daha lime lime olursun, ama yine de hayata geçirirsin. O zaman bu ölçüleri edinmek için yapmamız gerekenler bellidir. Oynamak için gelmedik. Pay koparmak için yarışma, bozmak için için sız-ma! Bunlar sadece felaketin başlangıcıdır. Böyle merkez olmak-tansa, hiç olmamak daha iyidir. Ama doğru yolda merkezileşmek; doğru yolda halkın beyni, onun sürekli çalışan beyni olmaktır. Bu işler böyle olur. O zaman, önümüzdeki dönemde daha güçlü bir merkezi yapıya ulaşacağız. Yalnız genel merkez düzeyinde değil, bütün özel kol, birlik merkezleri direkt Parti merkezine bağlı ol-malı.

Bu işlere çözüm getirmeliyiz. Ve bu konuda bir yarış olmalıdır. Bütün bunlar ne içindir. Bütün bunlar güçlü bir halk hareketini daha az kazasız-belasız başarıya götürmek içindir. Halkın müca-delesi kızıştıkça, halkın geniş kesimleri kavgaya katıldıkça, mer-keze olan gereksinme artar. Bir bütün olarak Partiyeye, Parti çekir-değine ihtiyaç artar. Bu bir kuraldır. O halde bu kuralın gereklerini yerine getirmek için öncü netleşmeli, öncü iyi bir işleyiş meka-nizmasına kavuşmalı, merkezler bu konuda sağlam teşekkül et-meli. Bunlar için de tüm çabamızı göstermeliyiz. Şimdiye kadarki çabalarımızın en büyük yönlerinden birisi de, böylesi merkezleri-

mizin her düzeyde ortaya çıkması içindir. Bu kadar bilinçlenmeye, üzerinde bir merkezin oluşturulabileceği kollar oluşturma, mevziler yaratmaya giden yolun aşamaları olarak bakmak gerekir. Önümüzdeki dönemi böylesi bir öncülükle kazanabiliriz. Ve tabii eğer böylesi önderler haline gelirsek, kazanabiliriz. Bunun için hazırlıklar herhangi bir dönemden daha fazla yürütülüyor. Eğitim hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde bütün Parti bünyesinde yürütülmek isteniyor. Yine de çok yetersiz. Ne de olsa burası Kürdistan ülkesi diye somut durum daha yeni yeni kamuoyunun bilincine çıkarılıyor. Halkın bilincine ve uluslararası alana yeni yeni giriyor. Düşman bin yıllık tedbirleri, planları yetkinleştirdikçe yetkinleştiriyor. Tabii ki yeni yeni uyanan dostlukların da gafleti yüzünden zorlandıkça zorlanıyoruz. İşte bu durumlar karşısında ne yapılır? Bu durumlar karşısında öncü kendisine yüklendikçe yüklenecektir. İşleri böylesi bir durumda ele aldığına göre ele alacaktır. Ve yollarını sonuna kadar açmayı bildikçe ispata layık olacaktır.

Şimdiye kadarki gelişmeler az değildir. Fakat hiç de yeterli görmüyoruz. Bundan sonraki gelişmelerin daha da hızlı olacağı kesindir. Hiçbirimiz gelişmeleri kendi şahsımızda sınırlamamalıyız. Bir örgüte mal edilmiştir, bir halka mal edilmiştir, uluslararası kamuoyuna mal edilmiştir. Onun için biraz rahatız, ama rahatız diye de sırtüstü yatan tip, bu konuda yine de “ne de olsa örgüt beni yaşatır, idare eder” diyen dar, ancak kendi kendisini yaşatamayacak biçimde dolaşan tip başa bela olur. Bir devrimci bütün bunlardan uzaktır. Kazanılması gereken sadece bir direniş değildir. Yeni yönetim kuracağız. Bir toplumu en gerici, en tortu özelliklerinden kurtarıp, yeni bir topluma dönüştürmek istiyoruz. Bunun öncüsü olacağız. Daha doğru dürüst bir aile bile kurmayı beceremeyenler, yeni bir toplumu nasıl kuracaklar? Bu soruya doğru cevap vermeliyiz. Basit duygularınıza bile daha yön vermemeye sözkonusu iken yarın bütün bir toplumun duygu ve düşüncesine yön vereceğiz. Buna yeterli olmalıyız. Ağır aksak yürümeyi, hem de doğru yolda yürümeyi bilemeyen kadrolar olmaktan çıkıp, bir halkın koskoca yürüyüşünü hem de en kritik dönemlerde uçuruma yuvarlamadan idare etmesini bilen kadrolar

olmalıyız. Sıradan bir imkan, olanak verildi mi, rahatlıkla boyun eğen ve ona kanan adamlar olmaktan vazgeçmeliyiz.

Yarın önümüze birçok imkan ve çıkar sunulacak. Bunların hepsinin bir tuzak olduğunu bilerek, gerekirse elimizin tersiyle itmesini bileceğiz. Sonuna kadar halk için yaşayabilen adamlar olmalıyız.

Halk savaşının temeli ve çok doğal biçimde yerine getirmemiz gereken gerilla savaşımında içine düşülen yetmezlikleri aşıp, düşmanın özel savaşının boyutlandırmak istediği bütün yöntemlerini ve ona her gün yeni yeni katılan, her türlü uşak işbirlikçilerinin de yeni yöntemlerini, yaklaşımlarını boşa çıkarmak için bu savaşçılığımızı geliştireceğiz. Daha halkın karşısında nasıl konuşacağını bilemeyen, ya kuyrukçu, ya jandarma olmaktan öteye bir konum işgal etmeyen kişilikten çıkıp halkın ruhu ve yüreği olmasını bilen, halkın doğal bir önderi olmasını becerebilen, varlığıyla, yürüyüşüyle ayağa kaldıran adam olmasını bileceğiz. Bizi bekleyen görevler bunlardır. Ve, "yiğidim, militanım" diyenin savaştan anlamadan, hem de azami çabayla ve de çok ustaca benimseyeceği militanlık ölçüleri bunlardır. Bu temellerde Parti Önderliğimiz en olumsuz koşullardan bugüne gelmesini bildiğine göre, PKK bu gelişmenin kendisi olduğuna göre, bundan sonra da daha gelişmiş bir mücadele ortamında bir savaş örgütü olmanın bütün özelliklerini kendinde yaşatmak durumunda olup, ve elbette ki bundan sonra daha başarılı çalışabilecektir. Bu savaşı bizim, daha şimdiden, hem ortaya çıkarmada ve hem de yürütmeye kazanmış olduğumuz deneyimine dayanarak daha kazasız-belasız götüreceğiz; düşmanın boşluklarından, dostların desteklerinden yararlandırarak ve halkımızın her şeyin belirleyicisi olan katılımından, özgücünden yararlanarak daha da ilerletmemizin kaçınılmaz olduğuna inanıyoruz. Partimizin bu temelde görevlerini başarıyla yerine getireceğine eminiz. Bundan sonraki militan faaliyetlerimizin bu biçimde yüksek bir başarıyla yerine getirileceğine inanıyoruz. Ve yine halkımızın öncünün şahsında gerçekleşen kahramanca direnişe bizzat kendisini kahramanlaştırarak karşılık vereceğine inanıyoruz. Bu temelde her zamandan daha fazla bağımsızlık ve özgürlüğü kazanmada kendimize güveniyoruz ve tüm Partiye ve halkımıza başarılar diliyoruz.

GEÇMİŞ 10 YILDA YAPTIKLARIMIZ GELECEK 10 YILDA NELER YAPACAĞIMIZIN EN İYİ AYNASIDIR

Partimiz PKK'nın 10. kuruluş yıldönümünü kutlarken, en başta şehitlerimize olan yüksek minnettarlığımızı belirtir, bütün savaşçılarımıza sevgi ve selamlarımı sunarım.

Bu 10 yılda tarihin karanlıklarından çıkıp, özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşan bir halk gerçekliğine ulaşmaktan bahtiyarız. Bu 10 yılda neler oldu? Halkımız ve Partimiz 10 yılda nereden nereye geldi? Bugün öyle bir noktaya ulaşmış bulunuyoruz ki, bizim için en şerefli, en onurlu ve uğruna her şeyimizi vereceğimiz, vermemiz gereken bir tek değerimiz varsa, o da özgürleşen halkımız ve buna önderlik eden Partimizdir. Bugün bu gerçekliğe ulaşmış bulunuyoruz. Mücadele dolu bu 10 yılımız belki dünya tarihi açısından o kadar büyük bir yer tutmayabilir, ama halkımız ve Partimiz için gerçekten çok büyük anlam ve önemi olan bir 10 yıldır. Biz bu 10 yıllık tarihe, yüzyılların köleliğiyle nasıl amansız savaşılacağı ve kazanılacağı gerçeğini sığdır-

dık. Bu 10 yılda, hangi yol ve yöntemle kazanacağımızı gösterdik. Bu 10 yılda savaşıarak öğrendiklerimiz en az zafer kadar önemlidir. Zafer, kesinlikle bu yıllarda kazandığımız temeller üzerinde geliştiği gibi, eğer gerekenler ısrarla yapılırsa nihai zaferin yaratılacağı da kanıtlanmış ve bugün hepimizi ayağa kaldıran bir diğer gerçeğimizdir.

Biz ilk yola çıkarken, tarihin karanlıkları içinde bırakılmak istenen, çağın özgür bir yaşama layık görmediği, unutulmuş bir halk gerçekliği içinden yola çıktık; bu en umutsuz ortamda Partimiz adına ilk düşünce tohumlarının serpilmesi eyleminden bugünkü yüksek düzeye nasıl ulaştığımız, nasıl adım adım ve nefes nefese bir gelişme seyri izlediğimiz iyi bilince çıkarılmak durumundadır. Ulus ve halk olarak kendimize insanlık ailesi içinde şerefli bir yer edinmek istiyorsak, bu yılları adeta bir destanı okurcasına ruhumuzda ve beynimizde yaşamak, yapmamız gereken ilk iştir. İnsanlık ailesinin dışına itilmekten, sayısal varlığı bile bilinmeyen, unutulmuş bir halk olmaktan çıkmak kolay değildir. Aynı şekilde, Kürt olmaktan utanç duyar ve hep boyun eğen bir durumu yaşamaktan kurtulmak kolay değildir. Bu nedenledir ki, böyle utanılabilir bir durumdan çıkıp bugün gerçekten şeref ve onur kazanmış, başı dik, nasıl yaşayacağına karar vermiş ve bu uğurda nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilen bir halk gerçekliğine ulaşmak çok önemli bir gelişmedir.

Düşman, tarihte halkımıza karşı eşine rastlanmadık bütün baskı ve hile yöntemlerini denediği gibi, bunların katbekat fazlasını ve üstelik de bin yıla sığdırdıklarını on yıla sığdırmaya çalışarak Partimize karşı da denemeye kalkışmıştır. Bir hamleyle Partimizi yok etmek ve halkımızı halk olmaktan çıkarmak istemiştir. Biz bu yılların ne yaman yıllar olduğunu çok iyi biliyoruz. Her anı büyük cesaret, büyük direnme isteyen yıllar olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu yılların nasıl yaşandığı tüm halkımız tarafından iyice bilince çıkarılmalıdır diyoruz. Tarihte bütün kaybettiklerimizin nasıl kazanılması gerektiğini bu yıllarda öğrendiğimiz gibi, bundan sonrasını adım adım nihai zafere kadar nasıl kazanacağımızı da yine bu yıllarda öğrendik.

Partimizin şimdiye kadarki kuruluş yıldönümlerini çeşitli yön-

leri ile değerlendirdik. Aynı değerlendirmelere bir kez daha girmeyeceğiz. 10. kuruluş yıldönümünü geride bırakıp, 1988'i kapatmaya hazırlanırken, düşmanın bu yıla dayattığı görülmemiş baskı, imha ve komplolar üzerinde duracağız.

Düşman, 1988'i kendi özel savaşı açısından bir ölüm-kalım yılı olarak değerlendirmekteydi. Bu yılı kazanmak için, yalnız kendi tarihinden çıkardığı derslerle de yetinmeyerek, tüm dünya emperyalist ve sömürgeci güçlerinin halklara karşı yürüttükleri özel savaşın deneyimleri ile kendi deneyimlerini bütünleştirip bu temelde bize özel savaşı dayattı. Bu özel savaşta her türlü yol ve yöntemi kullandı. İnsanları teslim almak için aç bıraktı, işkence yaptı, görülmedik boyutlarda baskı uyguladı, ardına kadar ihaneti kullandı. Kısacası, ekonomiden ideolojiye, politikadan kültüre kadar, elindeki tüm imkanları seferber etti; hakim olmanın tüm avantajlarından yararlandı ve bu yılı kendisi için mutlak anlamda bir sonuç alma yılı haline getirmeye uğraştı. Düşman çok iyi bilmekteydi bu yılı da eğer halkımız ve Partimiz ezilmeden geçirirse, halkımızın bundan sonraki tarihi bambaşka olacaktır. Bütün çabalarını bu yıla sığdırmasının nedeni buydu. Düşman, bir yandan özel savaş kurumlarını adıyla-saniyla açıkça ilan ederken, diğer yandan da kendi deyimiyle sayısı yüzbinleri bulan, Mahalli Savunma Birlikleri adı altında örgütlendirilen bütün sivil-leri de özel savaşın bir yedek gücü haline getirdi. Bununla da yetinmedi; bağlı bulunduğu emperyalist NATO ittifakı ve Avrupa ile ilişkilerinin yanısıra Ortadoğu gericiliği ile geliştirdiği ilişkilerin odağına da Partimizi koyarak, bütün bu güçlerle birlikte Partimize alabildiğine yüklendi. Sadece dışarıdan Partimize yüklenmekle kalmayıp en tehlikeli iç saldırıları da denedi. Partimizin içine kadar komplo ve provokasyonu dayattı. Daha yılın ilk dönemlerinden başlayarak, sinsi bir şekilde savaşını yürütmeye başladı; baharla birlikte ülkemizin her tarafında bir kişimize karşı binlerce askerini harekete geçirirken uşaklarını da devreye sokmaya başladı. Parti saflarındaki iflah olmaz öğeleri kullanarak Partiyi içten alabildiğine güçten düşürmeye çalıştı. Bütün bu hesapları en ince bir tarzda geliştirerek, sonuçlarını önceden hesaplayarak ve kendilerine göre bilimsel çalışarak tam başarı için ne lazımsa

onu yaptı. Düşmanın bütün bu saldırılarının sonuç almasını ve darbe yememizi bekleyen; yürekleri "daha fazla ezilsinler, daha fazla kaybetsinler" diye çarpan sahte Parti dostlarını da yanına alan düşman, onlar vasıtasıyla sonuç almayı amaçladı. Düşmanla aynı amaçlar doğrultusunda hareket eden bu sahte Partililer ve sahte Parti dostları, sonuçta doğrudan Parti Önderliğini hedefleyerek, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganını resmen ilan edip düşman saldırılarını sonuca ulaştırmayı amaçladılar. Ve bunu yaparken de, halkımızın lime lime olmuş o muazzam örgütsüz ve geri yapısı ile bu yapıdan gelen çok zayıf ve yetersiz Parti çalışanlarımızın durumundan yararlanmak istediler.

Biz bütün bunları çok iyi bilerek, tarihimizin, Parti tarihimizin ve buna önderlik ettiğimiz bütün yılların en yoğun mücadelesini bu yılda vermeyi göze aldık. Zamanı durdururcasına bütün duygu ve düşüncelerimizi tek bir noktada yoğunlaştırdık; Parti siyasetimizin tam uygulanması için ne lazımsa ona kendimizi adadık; yenilmemek, aksine kazanmak için ne gerekiyorsa onun düşüncesi ve pratiğini tüm yönleriyle geliştirdik. Sonuçta Partimizin 10 yılını geride bırakırken, bırakalım ezilme ve imha olmayı, aksine mücadelemiz için bu yılı muazzam bir patlama yılı haline getirdik. Milyonların kesin desteğini sağladık. Savaşı ülkemizin her alanına yaydık. Savaşı, ülkemizin içinde ve dışında bütün emekçilerimize taşıdık. Yüzlerce faşist düşman komandosunun, karşı-devrimcinin imhasını sağlayan, günlerce süren ancak yine de gruplarımızın sağsalim kurtulmasıyla sonuçlanan muharebelere tanık olundu. Ve tarihimizin hiçbir döneminde görülme-yen bir başarı elde edildi. Savaş 10 yıl kesintisiz büyüyerek sürdüğü gibi, en son yılında da, düşmanın bizzat kendi itiraflarında da görüldüğü gibi, en büyük kayıpları verdirdi. Partimiz sürekli ve kesintisiz hızlanan bir savaşın yaratıcısı ve önderi olduğunu kanıtladı.

Bu 10 yıl bir devlet kurma kadar önemlidir. Bu 10 yılı yaratan bir partinin, eğer daha da anlamlı savaşır ve pratiğini her zamanki gibi daha da yaratıcı kılarsa, devlet kurması işten bile değildir. Biz halkımıza ve direniş tarihimize bu yılları böyle armağan ederken, biliyoruz ki, en değerli nesneyi armağan ediyoruz. Bizler belki çok büyük zorluklar yaşadık, acılarımız büyük oldu, ama eğer sonuçta

en bağımsız ve özgür bir değer kazanılmışsa ve bu da bizim için çok değerliyse, o halde bütün bu zorluk ve acıları coşkuya ve bayrama dönüştürmek zor değildir, ki bizim yaptığımız da budur.

Partimize dayatılan komplo üzerinde biraz daha durmak gereklidir. Çünkü, içinde bulunduğumuz 1988 yılı, sömürgeci Türk devletinin özel savaşını dışarıdan destekleyen emperyalizm ve gerici ortakları tarafından, bizim için, "teröristtirler, varlıkları sona erdirilmelidir" hükmünün verildiği bir yıldır. Açıkça belirtilim ki, bir NATO kararı vardır ve bu karara göre, sözümona PKK ikiye bölünmüştür; bir kanadını "ılımlılar", diğer kanadını ise, "teröristler" teşkil etmektedir! Ve NATO içindeki güçler, bu yıl PKK içindeki "terörist grubu" imha etmek için ortak karar vermişlerdir. Bu karar gereği hemen harekete geçip zayıf yanlarımız nerede ise oradan vurarak mutlak anlamda sonuç almak istemişlerdir. Daha yazın ortalarından itibaren, "PKK'de azınlık olan terörist kesim yenilecek, ılımlılar kazanacak" şeklinde propagandalara girişmişlerdir. Bu hikaye 1983'lerde de Avrupa'da ve zindanlarda ortaya atıldı. Biz 83'lerde ülkeye yeniden yöneldiğimizde ve direnişi tekrar yükseltmek istediğimizde, bu arkadan hançerlemeyi gördük. Aynı şekilde, zindanda yoldaşlarımız amansız imha politikasına karşı kendi insanlık onurlarını ayakta tutmak istediklerinde arkadan hançerlenmek istendiler. Bu aşağılık yaratıklar aynı senaryoyu Partimizin 10. kuruluş yılına da dayatmak istediler. Tatlı dil, en disiplinli, hatta kukla tipi bir bağlılık görüntüsü altında ikiyüzlülük yaparak sonuç almayı hedeflediler.

İşin bir diğer boyutu da, Türkiye'nin sözümona sol geçinen yeni iktidar odağı SHP içinden bazı hain Kürt işbirlikçilerin parlamentoda sözde Kürt meselesini ortaya koymalarıdır. TKP'yi teslimiyete çektikleri, tüm Türkiye solu ve devrimci muhalefet üzerinde oynadıkları gibi, Partimiz üzerinde de oynamak ve kendi potalarında eritmek için geleneksel oyunlarını Partimize de dayattılar. Tepeden inme, hain bazı Kürt işbirlikçileri yönetici yaparak, devletin imkanları ile bunları sağa-sola karıştırarak sonuç alma gayreti içerisindeyler. Bunların hesaplarına göre, PKK içindeki "terörist grup ezilmiş, geriye ılımlılar" kalmıştır. Başta Avrupa olmak üzere, zindanda direniş ezilmiş, dağda

ezilmiş ve geriye kalanlar sosyal-demokrat parti içine çekilerek düzen sağlama alınmıştır! İşte bu temelde hareket edilmek istendi. Bu hainane çabaları biz bugün çok daha iyi görüyoruz. Avrupa'da son ortaya çıkan ve ülkenin içine kadar taşırılmak istenen komplo gerçekten de üzerinde çok durmamız gereken bir komlodur. Kesinlikle, NATO, AT ülkeleri, Türk sömürgecilerinin bütün partileri, meclisi, hükümeti ve genelkurmaylığının yol göstericiliğinde ve ortak kararlar uygulamaya sokulmak istenen bir senaryodur bu. "PKK'ye evet, APO'ya hayır" derken bu provokatörler neyi amaçladıklarını çok iyi biliyorlardı. Büyük şehidimiz, talihsiz bir biçimde yitirdiğimiz ama bir anı olarak hep canlı tutmamız gereken Haydar EROĞLU yoldaşın da ifade ettiği gibi, ihanetçi Şahin Dönmez'in belgelere geçmiş ifadesinde dile getirilen şu sözler, provokatörlerin amaçlarını netçe ortaya koymaktadır: *"Yüzbaşım" diyor hain Şahin Dönmez, "eğer biz APO'yu ortadan kaldırmazsak, bütün bu zindanı imha etsek de, yine kırk tane PKK'yi ortaya çıkarır."* Yıl 1982. Ve şimdi de provokatörler aynı sloganı ortaya attılar; "Apo'ya hayır denmezse bu işler bitmez" dediler. Sinsi ve ikiyüzlüce bir bağlılık göstererek bu işi sürdürmek istediler, bu oyunları tutmayınca da, en alçakça girişimleri, hem de bağlı oldukları bütün merkezlerle birlikte, yürütmekten çekinmediler. Bu önemlidir ve biz bu oyunu da boşa çıkardık. PKK Önderliği, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük değerleri konusunda tavizsiz yaşamayı her şeyin üstünde tutmayı başarmakla, şehitlerin vasiyetine bağlılığın büyük bir gereğini yerine getirmiştir. Büyük direniş savaşçılarımızın bu çok soylu yaşamlarına gereken bağlılık gösterilmiştir. Ve, halkımızın bütün acılarının karşılığının bağımsızlık savaşında nasıl temsil edilmesi gerektiği ortaya konulmuştur. Bunu gerçekleştirmekle biraz mutlu olduğumuzu belirtebiliriz. Bugün ve bu yılda bu duruma erişmek, daha ilerici insanlığın tam desteğini almamış, dostluğunu filliyatta görememiş halkımızın bu en zor ve hayati yıllarında Partimizi bu biçimde, bu komplolara karşı daha da başarılı olarak çıkarmak büyük mutluluk kaynağıdır.

Halkımız ve Partimiz bu 10 yıllık tarihte çok az halkın ve partinin yüzyüze geldiği saldırılarla yüzyüze gelmiştir. Bütün bunlara

karşı ayakta kalmış olmak basit değildir. Sorun sadece direnmek de değildir. Tarihimizde halkımız çok direnmiştir, ama hep kaybetmiştir. Faşist Türk egemenleri bin yıldır halkımızı hep bastırmışlardır. Halkımız sürekli direnmiş, ama özellikle de baştaki işbirlikçi hainler yüzünden hep kaybetmiştir. Ve bu kaybedişlerden en tehlikeli birini yine 1988'in yaz aylarında yaşadık. Güney Kürdistan'daki büyük yıkıma tanık olduk. Kırk yıldır, hem de tüm Kürdistan'ın önderi olduğunu iddia eden feodal işbirlikçi önderlik halkımızın, ulusumuzun en büyük düşmanına binlerce silah, peşmergeyi, kadını, çocuğu teslim ederken, bu azılı düşmanımıza karşı minnet ve şükran duygularıyla dolu olduğunu söylüyordu. Daha dün barbar bir faşiste karşı savaş verenleri tek bir mermi sıkmadan teslim etmesi en büyük düşkünlüklerden birisiydi ve bu düşkünlük bu yılda gerçekleştirildi. İşbirlikçiliğin sınır tanımaz bir ihanetini bu yılda yaşadık; hem de baş faşiste şükran duygularını sunarak halkımıza bunu yaşatmak istediler. Bu politikaya karşı da direndik ve bu sıradan bir direnme değildir. Çünkü, bunu yapanlar iç ve dış tüm gericiliği arkalarına alarak bizi direniş mevzilerinden sökmek istediler; bizi baskı ve korkuyla sindirmek istediler ve biz buna karşı direndik. En cesaretli bir karşı koyuşu gösterdik. Kırk yıllık bu sözde önderlik çökerken, Kürdistan halkının tüm kurtuluş umutları da onunla birlikte yerin dibine batırılmak istendi. Tam da bu yılda biz yine bağımsızlık ve özgürlük bayrağını daha da yükseklerde tutarak bu bayrağın düşürülemeyeceğini, düşürmek isteyen gideceği yere kadar gidebileceğini ama halkımızın bu bayrağa daha da sıkı sarılarak onu yükselteceğini kanıtladık. Ve bugün Partimiz bütün Kürdistan halkının bağrında bağımsızlık ve özgürlüğün önderi olarak yer etmiş bulunuyor. Çizgisi, gönüllülük temelinde, milyonların kalbinde yer buluyor ve uygulamaya geçiriliyor. Bu en büyük kazanımdır.

Yurtsever Kürdistan halkı, emekçilerimiz, tüm Partili savaşçılar!

Bu yılların hesabını yapmak için biz çok şey ortaya koyduk, çok şey göstermeye çalıştık. Parti Önderliği uğruna ben kendim çok şey yapmaya çalıştım. Bugün PKK Önderliğine saldırılırken,

bir kişinin ismine saldırılırken, aslında saldırılan sadece "APO arkadaş" değildir. O saldırı özünde büyük direniş şehitlerimidir. Her birisi bir insanlık abidesi olan bu şehitlerimizdir hedeflenen. Saldırı, onların yaşamına, halkımızın bu en değerli varlıklarınadır; zindan direnişçilerinedir. Onlar ki, yaşamları gece-gündüz direnişten ibarettir, işte onları düşürmeye çalıştılar. Saldırı, halkımızın ta kendisinedir; onun yükselen özgürlük tutkularını boşa çıkarmak istediler. Parti Önderliği, mütevazı ölçülerle halkına karşı görevini yerine getirmek istiyor. Biz her zaman şunu söyledik; bu sıfata layık olmaya çalıştık, sınırlı da olsa görevlerimizi yerine getirmeye çalıştık. Ortaya bir-iki sözcüğü atmaktan bugün kesintisiz bir savaşı geliştirmeye kadar, arzuladıklarımızın çok azını gerçekleştirebildik. Bütün yaşamımızı, bütün düşünceimizi bu ulusun ulusal kurtuluşundan ibaret bir nokta haline getirdik; öyle yaşamaya çalıştık, ancak yine de istediğimize tam ulaşamadık. Ama şundan mutluyuz: Halkımız tarihin karanlıklarını yırtmıştır, özgürlüğe gözünü açmıştır. Evlatlarının en değerli, en gözüpek, en cesur, en bilinçli, en fedakar olanları ona önderlik ediyor ve tarihinde ilk defa, onur duyacakları, bu zeminde yürüdükçe zafer kazanacakları kesin olan şerefli tarih sayfalarına sahip olmuşlardır. Bu az değildir. Halkımız madem bunu kazanabilmiştir, o halde mutlu olabiliriz. Partililer mademki bu noktaya kadar gelebilmişlerdir, o halde bundan sonra da savaşçılıklarını katbekat daha azimli, daha kararlı ve daha da bilinçle dolu olarak yürütebilirler. Ve biz, bizi yine aşağıya çekmek ve çok çeşitli engellerle yolumuzu kesmek isteyenlere karşı gerçekten keskin irade ve önünde durulamaz bir kararlılıkla yürümenin içindeyiz. Yürüyüş artık olgunlaşan savaş kahramanlarının kendileri tarafından yürütölüyor ve her gün artan bir sayıyla Ordu gelişiyor, halkımızı saflara çekiyor. Biz nereden nasıl yola çıktığımızı çok iyi bilelim derken, aynı zamanda bu günün anlamını iyi bilmek için söylüyoruz.

Bugün Cephe bayrağımız iyi açılmıştır, Ordu silahımız iyi konuşuyor. Parti bunları hatırı sayılır, değer verilir bir biçimde ispatlamıştır. Halkımızın savaşan cephesi bugün bir gerçektir ve daha da gelişmeye adaydır. Her halkadan bu cepheye deşteğini

veriyor ve inanıyoruz ki, önümüzdeki dönemde halkımız da bizzat nasıl savaşması gerektiğini daha iyi bilecek ve savaşacaktır. Savaşan bir halk gerçekliğine her zamankinden daha fazla önümüzdeki dönemde ulaşacaktır. Ordumuz geliyor; halk savaşımız teori ve pratiğiyle çok iyi bilince çıkarılmış ve uygulama gücüne kavuşturulmuştur. Bu Ordu bugün gerillayı her yönüyle daha da geliştirerek kazanmaya çalışıyor. Önümüzdeki yıllar Kürdistan halk ordusunun daha da gelişip serpiştiği yıllar olacaktır. Düşmanın faşist ordusunda halkımızın yüzbinlerce evladı vardır. Onların hepsi yavaş yavaş kendi öz ordularına kavuşacaktır. Bu da artık bir gerçek haline gelmiştir. Buna Partimiz önderlik ediyor. Partimizin militanları tecrübe kazanmışlardır, kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek durumdadırlar. Yürüyorlar ve daha az hata yaparak daha çok kazanabiliyorlar. Bu da halkımızın göze, kulağa, başa; kısacası ona kumanda edecek ne varsa ona sahip olduğu anlamına gelir. Halkımız için düşünüyoruz, duyuyoruz, söylüyoruz; PKK budur.

Önümüzdeki dönem Parti silahı her zamankinden daha iyi konuşacaktır, gerekeni yapacaktır. Parti Önderliği, bu halkın her evladının yapması gereken mütevazî bir görevi yapmayı esas almıştır. Her türlü dayatmayı, ancak ve ancak bağımsızlık ve özgürlüğe hizmet edecekse kabul etmiştir. Katlanılamaz yaşam biçimleri eğer kabul edilmişse, bunun için kabul edilmiştir. Daha fazla bağımsızlık ve özgürlük neyi gerektirmişse o yapılmıştır. Nefes nefes, adım adım, bir insan kendini azami olarak en büyük dava için ne hale getirebilecekse o hale getirerek, Parti ve Parti çizgisi için gereken yapılmıştır. Kendimi Kürdistan halkının bu tarihi dönemine katmakla bir gerçeği ortaya çıkardığım inancındayım. Benden daha zor durumda olanı, başlangıçta olduğu gibi günümüzde çok azdır. Zayıflıklarım her Kürdistanlıdan daha çoktur, zorluklarım da daha fazladır. Ama bütün bunlar benim eskisinden sınırsız ve daha da direnmiş olarak, daha keskin bir biçimde işlerin takipçisi olmamı engellemiyor. Bu zorluklar, bırak yılmayı, tam tersine, zamanı daha da durdurmayı, yaşlanmamayı, güçten, enerjiden ve çabadan eksik kalmamayı gerektiriyor ve bu gerekler hatırı sayılır bir biçimde kanıtlanıyor. Bütün bunlar yalnız

ve yalnız Parti için, Parti çizgisi için. Nasıl ki bir halk mutlak anlamda bağımsızlık ve özgürlük yolunda büyütölmek zorunda ise, ve buna da bütün evlatları ellerinde var olan tüm imkanları vermek zorunda iseler, bizim de yapmaya çalıştığımız budur. Ve bu çok mütevazı bir katkıdır; her halk evladının her şart altında yerine getirmesi gereken bir insanlık görevidir, yurtseverlik görevidir. Biz bunu abartmasız ve büyük bir alçakgönüllölükle yaptık.

Bir kez daha belirtiyorum ki, başlangıçta adı bile anılmaya layık görölmeyen bir halk bugün kendini dünyaya kabul ettirmiş-tir. Kendi toprağımız halkımızın anavatanı olmaktadır. Bu gerçek de halkımıza kabul ettirilmiş-tir ve uğruna kan dökmölmektedir. Biz buna gücümüz oranında katkı sunmaya çalıştık ve bunu biraz da başardık. Bu bir ölçüdür. Bütün dürüst Kürdistanlılar bu çabaya bir katkıda bulunmalıdırlar. Bizler uyanmış bulunuyoruz artık, ama daha da uyanık olmalıyız; yaşamımızı bu temel doğrultuda, Parti yolunda seferber etmeliyiz. Çokça bilinen bir gerçek vardır; düşman baskıyı dayatır, halkı uyutur ve boyun eğdirir. Bunu her saat bize de dayattı, ama biz bu oyuna gelmedik; bunu yırttık. Bugün, başlangıçta çok az bir donanımla ve büyük bir endişe ve korkuyla da yola çıkılmış olsa, eğer amaca büyük bir bağlılık sonuna kadar sürdürölürse, nereden nereye kadar gelinebileceğini kanıtladık. Bunu biz, yalnızca kendi büyüklüğümüzü ortaya koymak için değil, daha çok halkımızın en zayıf evlatlarının bile isterlerse neler yapabileceklerini ispatlamak için yaptık. Bir halkın kurtuluşunun kesin olduğunu kanıtlamak için yaptık.

O halde, gün, bütün halk evlatlarımızın, bütün halkımızın bu ispatlanmış yolda yürümeleri günüdür. Biz bundan sonra bu yolda daha da kararlı yürüyeceğiz. Karşımıza çıkan engeller ne olursa olsun —ister düşmanın baskı, imha ve yıldırma seferleri biçiminde dıştan, ister sahtekarlık ve ikiyüzlölük biçiminde içten yönelsin ve isterse de yoldaşlarımızın her türlü yetmezlikle bizi güç durumda bırakması şeklinde ortaya çıksın— bundan sonra da bunlarla daha iyi savaşıacak ve başarıyı daha fazla gerçekleştireceğiz.

Bundan sonra eğer bir 10 yıl daha yürürsek, inanıyorum ki bu yıllar ulusal kurtuluştta zaferin kazanıldığı 10 yıl olacaktır. Biz bu

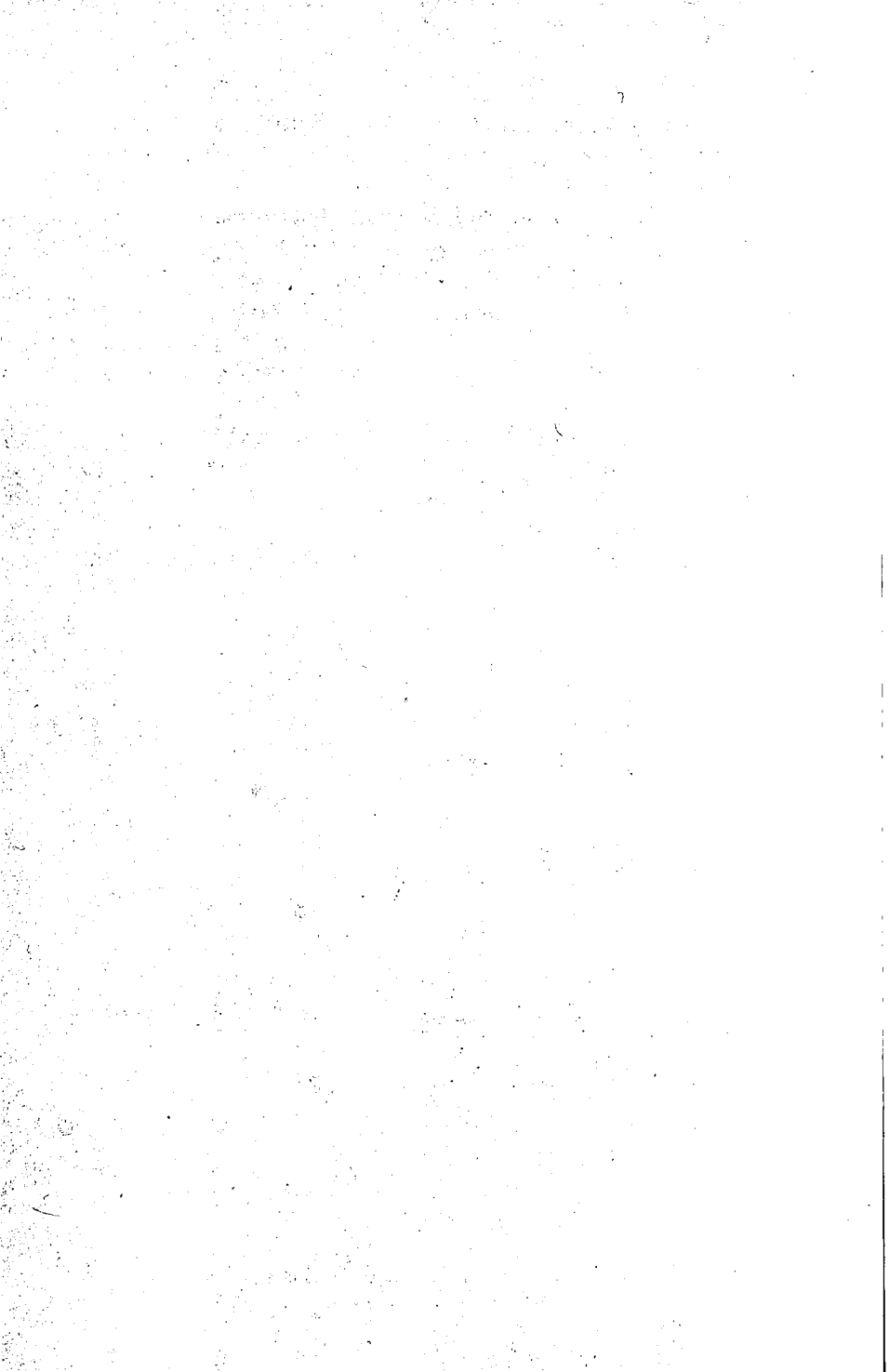
sözü veriyoruz. Eğer yaşayabilirsek, bu 10 yılda ulusal kurtuluşa zaferi nihai olarak kanıtlayacağız. Bizim geçmiş 10 yılımız gelecek 10 yılda ne yapacağımızın en iyi aynasıdır. Bu aynaya bakanlar geleceği daha iyi görebilirler. Biz bunun için her şeyi yapacağız. Bunun için halkımızın da her zamankinden daha fazla, bugün artık daha iyi bilince çıkarılan, daha doğru yürüme şansı açılmış olan yolda yürümesini isteyeceğiz. Bütün Partililerin de bu doğrultuda sağlam yürümelerini isteyeceğiz. Ve bu temelde hep birlikte önümüzdeki 10 yılı nihai zafer yılları haline getireceğiz.

—Yaşasın Partimizin 10. kuruluş yıldönümü!

—Yaşasın kahraman direniş şehitlerimiz!

—Yaşasın kahraman PKK, ERNK ve ARGK'li militan savaşçılarımız!

27 Kasım 1988

1989, HER YILDAN DAHA FAZLA PARTİMİZİN ÖNDERLİĞİNDEKİ HALKIMIZIN OLACAKTIR

1988 yılı, ulusal direniş ve Parti tarihimizde her bakımdan anlamlı bir dönüm noktası oldu. Halkların, örgütlerin ve kişilerin tarihinde, gerek ilerleme doğrultusunda ve gerekse geriye, başa-şağıya gidişlerde bazı dönüm noktaları yaşanır. Bunlar öyle dönemler ve anlardır ki, kendilerinden sonraki gelişme süreçlerini derinden etkilerler. Kader yılı veya anı dediğimiz bu dönemler belirleyici bir anlam ifade ederler. Böylesi kritik dönemleri kendi lehlerine döndürmek için halk, örgüt veya kişiler onu tüm güçleriyle karşılamaya, bu uğurda bütün yeteneklerini sergilemeye ve böylece onu yaşamsal bir anlama kavuşturmaya çalışır; bunun için her şeylerini seferber ederler. Eğer bunda başarılı olmuşlarsa, ondan sonraki gelişmelere kendi istedikleri tarzda yön verme; yani, siyasi bir mücadele söz konusu ise, siyasal gelişme; askeri bir durum söz konusu ise askeri gelişme; kısacası, hangi alanda uğraş veriliyorsa, o alanda sonucu tayin etme durumunu yakala-

mışlardır demektir. Daha sonraki gelişmeler, böylesi niteliksel bir gelişmenin ardından gelen niceliksel gelişmelerdir ve eğer doğru yönlendirilirlerse amaca ulaşılması kaçınılmazdır.

Bizim halkımızın ulusal direniş tarihinde de gerek düşmanın en azgın dayatmaları ve gerekse bunları halk adına boşa çıkar-mada rol üstlenen örgütün önderliği bünyesinde bu süreçler az yaşanmadı. Hem de daha sonraki gelişmeleri büyük ölçüde belirleyecek; yalnız bir yılı değil, yılları etkileyecek gelişmelerin sağlanmasında önemli anlamı olan dönemler yaşandı.

Kürdistan halkının yakın tarihi geçmişinde, daha çok olumsuz yönde izleyen —ancak sınırlı da olsa— bazı gelişmeleri de bağrında taşıyan dönemlerin yaşandığı belirtilebilir. Örneğin; I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında dağılan Osmanlı impa-ratorluğu kalıntıları içinde, eğer halkın o zamanki egemenleri, güncel şiarları temelindeki bir öngörüü olsun geliştirebilselerdi, çok elverişli olan objektif koşulların sınırlı bir bilincine dahi varsa-lardı ve bunu bir politika haline getirip bu dönemde yeni bir sömürgeci sınıf olarak iktidara yürümek isteyen Türk burjuvazi-sinin temsilcilerine alet olma ve çıkarlarını onlarda görme yerine, sınırlı da olsa bağımsızlık doğrultusuna girselerdi, ulusal ve toplumsal gelişmelerin yönü çok değişecek; böylesine tarihi bir dönemde gelişmelerin kaderi farklı olacaktı. Bütün ulusal ve sınıfsal gelişmelerin yönü değişik olacak; tarihimiz daha o za-mandan olumlu bir yükselme sürecine girecekti. Ancak, bunun yapılmadığını ve sonuçlarının çok olumsuz gelişmelere yol açtı-ğını biliyoruz.

Aynı şekilde, Güney Kürdistan'da daha 1960'larda doğan bir devrimci dönemde, eğer tutarlı bir önderlik olsa ve o zaman geli-şen halk isyanını ulusal kurtuluşa dönüştürebilseydi, dar aşiretçi-feodal çıkarlar yerine ulusal çıkarları esas alsaydı; bu temeldeki bir politikayı ilkel olarak savunup uygulayabilseydi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi çağdaş içerik ve biçime kavuşarak —giderek— güçlenecek ve hiç de 70'lerin ortasındaki o çok kötü yenilgi ile sonuçlanmayacaktı. Ama o zamanda hanedana has ve hatta kişisel çıkarları aşmayan güncelliğe batan önderlikler ve arkalarındaki sosyal yapılar, dünya halklarının en geniş uyanma,

aydınlanma ve kurtuluş dönemlerine tesadüf eden bu yılları bizim en kötü bir biçimde karşılamamıza yol açıyordu. Ayaklanmalar, halkın ulusal kurtuluş yönündeki isteklerinin daha da boğulmasına ve derin bir umutsuzluğa düşmelerine neden oluyor ve böylece, alacakaranlık içinde yaşama olumsuzluğuna bir kez daha derinden düşülüyordu.

Bu yıllarda Türkiye'de de devrimci gençlik hareketi geliyor ve sosyal uyanma dönemi yaşanıyor. Türk devletinin tüm azgın baskı ve saldırılarına karşın, bu dönem iyi değerlendirilerek, ulusal kurtuluşun teorik ve pratik yönleri ile ortaya çıkarılıyor; vatana ve halkına olan borcunun gereklerini yerine getirme sorumluluğu ile karşı karşıya geliniyordu. Ve biz, işte yeni yılları bu sorumluluk anlayışıyla karşıladık. Eğer adına yeni yıllar, yeni dönemler diyeceksek; bunun kişi ve ulus için taşıyacağı anlamı iyi bilince çıkarmak, bu temelde tarihin emrettiği kaçınılmaz görevlere sorumluluk ruhuyla sahip çıkmak gerekecekti. İşte bu yıllara bu bilinçle yaklaşıldı. Bilindiği gibi, hareketimiz, inanılmaz koşullarda; ulusal kimliğin inkarı, sınıfsal çarpıklık ve sosyal geriliğin had safhada olduğu bir dönemde ve yine, kişilerin kendilerini korumayı marifet bildikleri; ondan öteye en ufak bir toplumsal ve ulusal kurtuluş gereğini hissetmedikleri; bu görevden vebadan kaçır gibi kaçtıkları; soruna köklü ve derin yaklaşma, giderek bunu bir yaşama biçimi olarak ele alıp halka maletme ve bunsuz bir yaşamı kabul etmeme gibi soylu çabalara pek az sahip oldukları; bu yönlü çabalara girildiğinde ise hemen kaçındıkları bir ortam içinde doğdu. Eğer tarihi bir bilinçle ve halkımız adına, o duran ve adeta paslanmış olan dingile bir hız vereceksek, çok zor da olsa, o tekerleği çevirme ve bir ilk hız vererek harekete geçirmenin önemini bütün yönleriyle kavramak ve gerekeni yapmak görevi vardı. Hareketimizin bu yıllara girişi, tamitamına bu temelde olmuştur. Biz, ulusun ve sınıfın yanımızda güçlü yer alışı şurda kalsın, çok az bir sayı ile ve bizi yolumuzdan alıkoymak için her düzeyde yönelen kendiliğinden engellemelere; yine, düşmanın, "bir adım atarsanız, imha olursunuz" şiarını her gün kulaklarımızı tırmalarcasına atmasına karşın bu yıllara girdik.

Parti tarihimiz birçok yönüyle özetlenmiştir; yeniden girmeyeceğiz, ama ilk yılların anlamı bu iken biz, gençliğin verdiği o coşku ve heyecanla artık o ortamdan da kapmış olduğumuz bir yığın zayıflığı taşıyarak, fakat dürüstlüğüümüzü sonuna kadar kullanarak, halkımız için en iyi ve en soylusu neyse onu yaşamakta, ideolojik ve siyasi olarak bunu hayata geçirmede en uygun araçlar neyse onun yoğun düşüncesini ve pratiğini yaşamakta bir an bile tereddüt etmedik. Bu yılları bu amaçlı yoğun incelemeler ve araştırmalar, propaganda ve çeşitli grup faaliyetleri biçiminde geçirdik. Daha sonraki dönemde artık bir adım daha ilerlenmek isteniyorsa, kendini bütün benliği ile buna katma, dayatılan zora karşı gerekirse halkımızın da zorunu ortaya çıkararak karşılık verme aşamasına geldik. Bunun bilincini derinden yaşadık. Çok az bir donanıyla bu döneme girdik ve bu dönemin yıllarını böyle karşılamayı esas aldık; atılması gereken belirleyici adımları attık. Daha önceki dönem, halkımızın çıkarlarına uygun öz düşüncüyü formüle etmek ve onun propagandasını yapmakla karşılanırken, bu yeni dönemde, düşünceden de öteye, dayatılan zoru ve toplumu toplum olmaktan çıkaran, onu tamamen ruhsuz ve inisiyatifsiz kılan halkımız üzerindeki o zorbalığı parçalamak için en az donanıyla bu vahşi faşist devlet aygıtına karşı çıkmayı ve böylelikle bütün bu zorluklara göğüs gerip tarihin tekerleklerini biraz daha hızlandırarak yol almayı denedik. Tüm hissimiyle üzerimize gelen devletin saldırıları altında ideolojik ve siyasi olarak geri adım atmamak için var olanı koruyup daha da geliştirmek için en anlamlı adımı atmaya çalıştık. Yurt dışına çıkmayı ve orada da hareketi beslemeyi gündeme alarak —birçok halk açısından bu tip bir açılmanın çok kötü çürüme ve olumsuzluk yılları olmasına karşılık— bizim düşmanın dayattığı tüm yoketme tasarılarını iliklerimize kadar yaşamamıza rağmen tüm bunları boşa çıkarıp umutlarımızı daha da canlandırma ve salt umut olmaktan da çıkarıp daha da gerçekleşebilir amaçlara ulaşmak için yürüttüğümüz faaliyetler sözkonusudur. Bu faaliyetlerimiz bizi daha üst düzeyde bir savaşım döneminin içine itmiştir. 80'lerin ortalarından itibaren içine girdiğimiz bu savaşım döneminde insan takatini sonuna kadar kullanarak, yaşamak için artık elimizden ne

geliyorsa onu sonuna kadar seferber ederek bu yıllara anlam vermeye çalıştık. 1984-85 kışı amansızdır. Toprağına yeniden kök salmak isteyen bir filizin, onu imha etmek, daha kök salmadan ezmek isteyen vahşi ve sert bir dondurucu rüzgar altında ayakta kalma savaşı sözkonusudur. Toprağa düşen her bir savaşçımız kalbimizin bir parçasının kopması anlamına gelmektedir. Her nefes alışverişi, bir günü daha yaşanılır kılmanın büyük endişesi altında geçer. Ve bu günleri lehimize çevirmek için her adımı ve anı endişe, korku ve aynı zamanda da büyük umutlarla geçirmeye zorlar.

Ulusal direnişte ve Parti içinde doğru siyaseti biraz daha geliştirmek ve onu pratik uygulama gücüne kavuşturmak için ne lazımsa onun yapılması; hem de nefes nefese, tüm çabaların ortaya konulması... İşte bu yıllara damgasını vuran gerçeklik budur. Bu yılları halkımızın ve Partimizin gelişmesi lehine çevirmek için ortaya konulan çabaların anlamı gerçekten anılmaya ve tanımlanmaya değer. Partimizin hangi ruhla yaratıldığını ve ulusal direnişin bu vahşi faşist uygulamalar altında boğulmaması için nasıl bir direnişle ayakta kalınmaya çalışıldığını, bugün daha iyi anlayabilecek durumda olan zindan direnişçilerine sormak, Kürdistan'ın dondurucu kışları ve karları altındaki direnişçilerin yaşadıklarından çıkarmak gerekir. Yine, yurtdışının muazzam yıpratıcı ve çürütücü etkilerine karşı nasıl ayakta kalındığına bakmak gerekir ki, yaşamın anlamı bilinebilsin. Halkımızdan ve ulusal kurtuluşumuzdan yana olup da bu değerlendirmeyi yapmayan kişi bizi gerçekten anlayamaz; dolayısıyla halkımız da doğru karar veremez ve sağlam bir yürüyüşün sahibi olamaz.

Bu yılların her yıldönümünü biz birçok defa değerlendirdik. Partimizin kuruluş yıldönümleri, Newroz, 15 Ağustos Atılımı yıldönümleri vd. vesilelerle değerlendirmeler yaptık. Tarihimizi çeşitli yönleriyle daha iyi kavramaya çalıştık. Ve halen de daha yüksek bir kavrayışa ulaşmak için tüm gücümüzü ortaya koyuyoruz.

Düşmanın bize dayattığı ve özellikle de 1987-88'lerde yoğunlaştırdığı bir özel savaş vardır. Bu özel savaş, bir yıldır Kürdistan'da uygulanagelen, despotik ve son aşamada halkımızı kendi

toprağında ya zorla imha etme, ya da kendisine benzeştirme yoluyla tasfiye etme; bu uğurda her türlü işbirlikçiliği sonuna kadar kullanma tarihidir. Bu tarih genelde baştan başa acımasız ve yaman geçmiştir. Ancak, adına “İkinci Cumhuriyet Devri” de denilen 12 Eylül faşist Türk rejiminin gelişim süreci, uluslararası gericilik ile tarihsel gericiliğin en tehlikeli bir tarzda uygulamaya geçirilmesi dönemi olarak apayrı bir vahşet döneminin ifadesidir. Bu dönemde esas tasfiye edilmek istenen, salt ulusal kurtuluşçu çabalar değil, Kürdistan halkının ta kendisidir. Ermeni halkına uygulanan katliamdan daha ince yöntemlerle Kürdistan halkına muazzam bir yurtdışına göç ettirme politikası uygulanır. Ülkede kalanların üstünde görülmemiş işkenceler hayata geçirilirken gençliği halktan koparmak için türlü yollara başvuruldu. Bir tek devrimcinin üzerine binlerce asker salındı. Yasa tanımayan, ahlak tanımayan her türlü yöntemle birlikte ekonomiyi bir koz olarak kullanan, her türlü vahşi yöntemle ince yöntemi içiçe geçiren, hiçbir insanlık kuralını esas almayan, azami sonuç almak için bildiği her türlü yola başvuran, bunda hiçbir tereddüt göstermeyen bir iktidarla karşı karşıya kaldık. Bu iktidarın, yenilgiyi kabul etmeyen, direnmeyi süreklileştiren ve geliştiren PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı dayattığı özel savaşı doruk noktasına vardırıldığını gördük. 1987-88, düşman açısından özel savaşın en çok yetkinleştirildiği, kurumlaştırıldığı; bizim açımızdan ise zorluklarımızın en çok olduğu yıllardı.

Zorluklarımız; sadece Parti dışından yöneltilen imha politikası ya da provokasyonun saldırılarından kaynaklanmıyordu; en büyük tehlike, içten dayatılan her türlü sınıf dışı, işbirlikçi, ortaçağdan kalma, Kemalizm yüklü değer yargılarının konuşulduğu, bu konuda görülmemiş bozgunculuğun ve yıkıcılığın sergilendiği anlayış sahiplerinden gelmekteydi. Aynı şekilde, kökü köleliğin derinliklerinde gizli olan ortayolculuğun esef verici düşkünlüğü ve soysuzluğunu, düşmana başarıya gltme yolunu ardına kadar açan tutum sahiplerinin büyük sorumsuzluklarını alabildiğine sergiledikleri yıllar oldu bu yıllar. Aynı şekilde, bu yıllarda, sahtekarca ulusal kurtuluşçuluğun adını kullanıp onu devrimci özünden boşaltmak isteyen, çağdaş anlamda reformist

bile diyemeyeceğimiz, sınıfsal niteliğini bile adlandırmakta zorluk çektiğimiz, her türlü işbirlikçiliğe hazır kesimlerin düşmanla ilkesiz birleşmelerinden tutalım, bağımsızlık, ulusal kurtuluşculuk, sosyalizm ve demokratik kavramlarını sahtekarca kullanmaya kadar içine girdikleri çok çeşitli tutumlara tanık olduk. Bütün bunları da özünde Partimizin direnişini tasfiye etmek için ardı ardına ve birleşik olarak geliştirdiler. En kötüsü de, direnişin özünü ve öncüsünü kargaşa içinde tutmak, her türlü netsizliği ve kargaşalığı dayatmak, tam bir provokasyon ortamı yaratıp örgütü içten felç etmek için, bilerek veya bilmeyerek, yaygınca yaşanan muazzam gericilik, kendini zamanında eğitmek şurda kalsın, eğitimini ihmal etme, sorumsuz kişiliği sonuna kadar yaşama ve yenilgili kişiliği bir kadermiş gibi karşımıza çıkarma durumuydu ki, düşman da bunu yasalarıyla, her türlü yönelimiyle körüklüyor; bir yığın sahtekar üzerimize sürüyordu. İşte, bu yıllarda böylesi koşullarla yüzyüzeydik ve biz bu yılları, özellikle bu son iki yılı kendimiz açısından başarılı kılmak için korkunç yüklenme gereğini duyduk. Halkımız, ulusal direnişimiz ve Partimiz için, kendini netleştirme ve en ilerici sınıfsal konuma getirmenin büyük kavgasının gereğini derinden duyduk, bunu yapmaya çalıştık. Ve eğer kazanmazsak çok şeyin yitirileceği bilinciyle hareket ettik. Sadece kendimizin değil, tüm dürüst Parti çalışanlarının bu yıllara tüm güçleriyle yüklenmelerin ve bunun için bütün yeteneklerini konuşturmalarını istedik; çağrı üstüne çağrı yaptık. Böyle yıllar boşa geçirilemezdi. Böyle yıllara anlamlı yaklaşmak, hakkını vermek, emrettiği çabayı sergilemek, emeğin en yücesi olan siyasal faaliyeti ustaca yapmak; enerjimizi donduran, yanlış yollara kanalize eden olumsuzluklardan kaçınmak ve doğru yolda sağlam adımların sahipleri olmak için ne gerekiyorsa onu söyledik ve gerçekten de başka türlü ne kendimizi kurtarmamız, ne tarihe alını açık girmemiz ve ne de yılı iyi karşılamamız mümkün olabildi.

Yine bu yıllarda belli bir sosyal gelişmeyi yaşayan Türkiye emekçi halkı bile doğru dürüst kendi öz çıkarlarına yönelme cesaretini bulamamaktadır. Kürdistan'da işbirlikçilik kraldan daha kralcı bir ihanet içinde derinliğine kulaç atmaktadır. Kürdis-

tan'ın diğer tüm alanlarında ulusal kurtuluşçuluk adına arzi endam edenler en azgın düşmanla Partimiz aleyhtarı sinsi ve hainane çabalar içinde bulunmaktadırlar. Partinin en çok sahip çıkmaya zorladığı, kazanmak için her şeyin yapılmasını emrettiği bir dönemde, gerçekleri çok iyi bilen ve nelerin yapılması gerektiği konusunda bilinçli olanlar da dahil olmak üzere çoğu kişinin adeta o Roma çağındaki aslanların önüne atılan gladyatörlerin dövüşünde görüldüğü gibi, stadyumda olup biteni seyretme ve hatta kendilerinin bile yem olmasını bekleme gafletini yaşamaya benzer durumlar içinde olduklarını gördük. Ama yine de yem olmamak gerekiyordu. Köleler aslanların ağızlarına tarihin birçok yüzyıllarında yem olarak atıldıklarını bilirler. Bizim halkımızın da yüzyıllardan beri bu tip vahşilerin ağızlarında bir lokma haline getirildiğini biliyoruz. Ama biz iddialıydık; kendimizi kolay bir lokma haline getirmeyecektik. Bizi ağızlarına alsalar bile ağızlarındaki dişleri parçalayacak; midelerine indirseler bile midelerini parçalayacaktık; ancak yine de yaşama gücünü gösterecektik. Bu vahşete işte böyle yaklaşıyorduk. Kolay lokma olmamak; büyük yürek ister, büyük çaba ister. Biz de işte bunları sergilemek için elimizden geldiğince yüklendik, gösterilmesi gereken her türlü çabayı gösterdik ve düşmanın özel savaşına karşı kendi halk savaşımızın özgül biçimlerini, ilkel tarzda bile olsa, ortaya koyduk. Bütün bu yılları biz direnişle geçirdik. 1987-88, direnişi bir adım daha boyutlandırmak için büyük çabaların sergilendiği, aynı zamanda da bu çabaların büyük şehitlerimizin olduğu yıllardır.

10 yıla yakın bir süredir askeri bir sıkıyönetimi sürdüren düşman, tarihinde ilk defa tanık olduğu böylesi bir direnme karşısında bir taktik değişikliğe yönelme zorunluluğunu duydu. Bu yıllarda karşı karşıya kaldığı durumun, tarihi boyunca ordusunun içine düştüğü en ağır durumlardan birisi olduğunu gördü. İçine düştüğü başarısızlığı ustaca bertaraf etmek için, Kürdistan'daki savaşın ordunun klasik savaşı ile geriletilemeyeceğini göerek taktik değişikliklere yöneldi. Bu tarihi geri adım atışını, devrimci savaşımızı karşılayacak bir özel savaşım ile telafi etmek istedi. Üzerimize daha köklü gelme, ulusal kurtuluşumuza ve Par-

timizin kendini yenileyebilme gücüne, özel savaşını yenileyerek karşı koyma gibi bir tutum içine girdi.

Biliyoruz ki 1986 yılı, Partimizin tarihinde kapsamlı çözümlerlerin yapıldığı ve Parti içi ortamın netleştiği; sınıfdışı anlayışlar ile özellikle feodal-aristokratik ve küçük-burjuva inançsızlıklarının, yozlaşmışlığının, bundan kaynaklanan her türlü dağıtıcılığın, bozgunculuğun önünün alındığı; doğru Parti çizgisi temelinde doğru çalışma tarzının gittikçe dayatıldığı; doğru yolda yürüyenlerin gittikçe Parti yolunda mesafe kaydettikleri, bununla çelişenlerin de bir bir tasfiye edildikleri bir yıl oldu. 1987-88 bu konularda daha da ileri atılımların, netleşmenin, sonuç almanın hızlandığı yıllar oldu.

Kısacası, bu yeni dönemde, ulusal direniş eylemlerimizin hem sayısında, hem niteliğinde ve hem de çapında bir gelişme olurken, bunun Parti içinde sağlanan gelişmelerle sıkı sıkıya bağlantılı olduğu gerçeği de ortaya çıktı. Bu, düşmanı özel savaşta yeni bir aşamaya getiren, Kürdistan gerçeğini ve dolayısıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini itiraf ettiren, düşmanın yürüttüğü savaşın bir karşı-devrimci savaş; buna karşı geliştirilen savaşın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı olduğunu kanıtlayan bir gelişmeydi. Bu gelişme, şüphesiz ki, öncünün kendini yenileyebilmesi, en ilerici sınıfın devrimci öncü gücü olması, giderek kendini eylem çizgisi ve taktiğini yetkinleştirmesi, yetkinleşen taktikle daha iyi sonuçların alınabileceğini ortaya koyması bakımından önemli bir gelişmeydi. Kendini daha iyi açığa çıkaran bu durum, düşmanı, 1987'deki sonuçların kendisi açısından yeterli olmadığı, savaşımı kazanmak için biraz daha zamana ihtiyaç duyduğu, ama en çok da bu bakımdan çok anlamlı ve sonuç almak için her şeyini ortaya koyması gereken bir yıl olarak 1988'e yüklenmesi gerektiği düşüncesine götürdü. 88'e dayatılan savaş bu bakımdan tayin edici bir öneme sahipti. Düşman bu yılda, Partimizin ulusal direnişte ve kendi iç yapısında hızlanan gelişmesini durdurmak için çok yönlü planlara başvurdu. Ancak her şeye karşın, ulusal direnişin, Partimizin tek başına da kalsa, onun önderliğinde gelişebileceği kanıtlandı. Yine, Parti içine dayattığı provokasyonun teşhis, teşhir ve tecritinin —ki sahiplerinin çoğu

yıllarca umut bağıladığı anlayış, tutum ve kişiliklerin sahipleriydi— yine bunların tasfiyesinin mümkün olduğunu gördü.

Burada hemen belirtelim ki, daha 1920'lerde TKP'ye dayatılan imha ve provokasyon, o gün bugündür soldan kaynaklanan bütün gelişmelerin önemli oranda çarpıtılmasını, özünden boşaltılmasını ve bir polis müdahalesiyle bastırılmasını mümkün kıldı. Türk burjuvazisi bu konuda büyük bir deneyime sahiptir. Aynı deneyimi bize de dayattı ve aynı sonucu almak istedi. İmha ve ardından da provokasyonu dayattı; bunun için çeşitli sahtekarca yönelimler içine girdi; "İlimli PKK", "Demokratik PKK" sahtekarlıklarını geliştirerek, tasfiyeyi bize de uygulamak istedi. Ama TC tarihinde ilk defa, PKK şahsında, Türk solunun içine düştüğü durumun yaşatılmaması, Türk burjuvazisinin dayatmış olduğu o köhnemiş, ancak çok yeni ve modern kılıflar altında sunulan politikaların boşa çıkarılması sözkonusudur. Biz bu politikaları, zamanında teşhis ve teşhir etmeyi, alınması gereken tavırları gecikmeden almayı ve böylece boşa çıkarmayı amaçladık; özellikle zindanlarda Mazlum, Kemal ve Hayriler'in büyük çabaları ve her alandaki büyük şehitlerimizin canı pahasına, arkadan hançerlemelere rağmen kararlı direnişlerle ve yine bitmez-tükenmez bir örgüt içi durum değerlendirmesi, doğru örgüt anlayışı ve bunun için sonsuz sabır gösterip çabaları dayatmakla sonuç almaya çalıştık. İşte tam da bu noktada düşman, son bir çabayla 88'i kendi lehine çevirmek için yeni bir planlamaya yöneldi. Şüphesiz bizim de bu yılı sağlam yakalamak için bir planımız vardı. Biz de yetkinleşiyorduk; hem de yakın tarihimizden ders alarak; sadece Partimizin değil, ulusumuzun yakın tarihinden ders alarak bu yılları daha güçlü kılmanın büyük çabası içindeydik. Ama bu konuda daha güçlü olan, içte ve dışta çok sayıda dayanağı bulunan düşman idi. Faşist Türk sömürgeciliği gerçekten bu yılı karşılamaya hazırlanırken, bizi tamamen imha etmeyi, Partinin kalan gücünü de provoke edip özünden boşaltarak —TKP'yi CHP içinde erittiği gibi—, bizi de SHP içinde eriterek sonuç almayı kesin kafasına koymuş bulunuyordu.

Bu yılı kesinlikle böyle değerlendirmemiz gerekiyor; çünkü, daha sonraki uygulamalar bunu tamamı tamamına kanıtladı.

Peki, neler yapıldı? Özellikle 88'lerin başlarında? Her şeyden önce, kış mevsimiyle birlikte askeri yönden yaygın bir hazırlık yaptı düşman; tatbikatlar geliştirdi, donanım açısından kendini yetkinleştirdi, ileri bir donanıma sahip oldu. En önemlisi de NATO'lu müttefiklerinden sadece askeri donanım sağlamakla kalmadı; onların parlamentolarından, hükümetlerinden de yararlandı; PKK'nin terörist olduğuna dair kendilerini ikna etmeye çalışarak, özellikle Avrupa'da üstümüze saldırtma sonucuna ulaştı. Daha önce CIA, MİT, SÄPO vasıtasıyla Palme cinayeti etrafında geliştirmek istedikleri provokasyonun yeterli olmadığı ve işveç gericilerinin buna güçlerinin yetmediği ortaya çıkınca bu sefer de Alman emperyalizminin baş aktörlerinden Federal Başsavcı —ki bu en gerici kesimden biri olarak devrimcileri her türlü yöntemle tasfiye etmenin de uzmanıdır— terörizm adı altında bu işe soyundu. Bu yıllarda direkt emperyalizmin bir saldırısı gelişti. Bu saldırı tek başına ele alınamaz; TC'nin yürüttüğü özel savaşın yurtdışındaki emperyalist müttefiklerinden aldığı bir destek olarak değerlendirilmelidir. Böyle bir kararlılığın oluşturduğunu görmek gerekiyor. Yine, TC, Yunanistan PASOK hükümeti ile "Davos ruhu" adı altında taktik bir uzlaşmaya yöneldi. İran, Irak ve hatta Suriye ile benzer ikili anlaşmalara yönelerek, Partimizin olası dış nefes borularını kesmeye çalıştı. Sovyetler'le ilişkilerinde bahar döneminden bahsetmeye başladı.

İçerde ise referandumlarla ve diğer seçim oyunlarıyla bir yandan halkın ilgisini devrime kanallıze olmasını engellerken, diğer yandan da burjuva saflarda bir uzlaşma yaratmaya çalıştı. Hatta bu uzlaşma sınırları içinde yurtdışında birçok aydını çekme, "gelin sizi cezalandırmayacağız" kabilinden yeşil ışık yakma ve böylelikle uzlaşma zeminini daha da büyütme çabalarına girişti. Düzen içi muhalefete soluk aldırma yoluyla 12 Eylül faşist rejiminin kendisini biraz daha gizli ve biraz da sivillerle maskelenmiş olarak sürdürmesi, özünde Kürdistan'a dayattığı özel savaş daha tehlikeli ve daha sinsî biçimlerde yürütmesi için yollar açtı. Büyük bir özel savaş dayatacağı 88'de; bunun için de dışta diplomatik-siyasi bütün tedbirleri aldı; iç politikada da aynı yönden tedbirler geliştirdi. Karşısına kendine göre sözümona tecrit etmiş olduğu

PKK'nin direnişini aldı ve baharla birlikte büyük bir hışımla üzerimize atıldı.

Partimizin birçok kadrosu bu konudaki özel savaşın gelişimini kavramaktan ve kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutmaktan yoksun oldukları gibi, Partinin halihazır taktiğini de doğru hayata geçirmekten çok uzak idiler; hatta bazı bölgelerde bu işi aymazlığa, duyarsızlığa kadar götürenler oldu; ama buna rağmen Parti, özel savaşıma karşı duyarlıydı. Kendini özellikle kırsal alanda ayakta tutmak için tüm gücünü seferber etmiş durumdaydı. Eğer yetkinleşen taktik uygulamada da benzeri yüksek bir duyarlılıkla ve önderlikle sürdürülmüş olsaydı, şüphesiz 88'e daha güçlü karşılık verecektik. Düşman bu alandaki zayıflığı da iyi hesaba katarak, sert darbelerle, imha ile "kopardığını koparma" taktiği güdüyor, geri kalanların muhtemelen direnmeyeceklerini, dağılabileceğini hesaplıyordu. İşte bu dağılan ögeleri, bir iç provokasyonla, —sahte TKP'yi yarattığı gibi— sahte bir PKK adı altında örgütlemeyi planlamıştı. Daha 87'nin ortalarında gizli çabalara girişildiğini bugün daha iyi anlamamıza karşılık, kökleri şüphesiz ki daha da geride olan, kendini tüm yönleriyle ortaya çıkarmamış, her türlü sınıf dışı, feodal, küçük-burjuva ögeler bu yılda TC'nin bu özel savaşına denk gelen bir biçimde kendilerini yoğunlaştırıyor ve 88'e gelirken faaliyetlerini daha da planlı hale getiriyorlardı. Partinin 88'de büyük ölçüde imha olacağına kendilerini inandırmışlardı. Bunu mümkün kılmak için, bir yandan Parti içinde çok bağlı(!) ama özünde hain bir suratla kendilerini yaşatmaya çalışıyor; diğer yandan da özellikle SHP içinde, —geçmişte CHP'nin TKP'li kadroları kendi içinde çalıştırması gibi— PKK'nin kullanılabilecek kadrolarını kullanma veya PKK kitlelerini SHP içinde eritmeyi; böylelikle iğdiş edilmiş, güçten düşürülmüş, Provoke edilmiş, kendilerine göre sözümona sosyal-demokrat yapılmış bir PKK ile amaçlarına ulaşmayı planlıyorlardı. Bunu Avrupa'ya da onaylatmışlar. SHP de bunu onaylamıştır. Ki bunlar devlet düzeyinde kararlar ve anlaşmalardır. Senaryo, planlama tamamen böyle ve uygulamalar da adım adım böyle geliştirildi.

Bildiğimiz gibi, Avrupa'da Partinin önemli sayıda kadrosu, birçok zayıflıkları ve hataları da bahane edilerek içeriye alındı.

Kalan birkaç sahtekara meydan boş bırakıldı. Bunlar hızla Avrupa örgütü içinde kendi kişiliklerine bağlı kişilikler oluşturma ve Partinin özellikle bahar-yaz ayları boyunca yiyeceği darbeleri fırsat bilip kalan Partiyi kendi alçakça ve hainane emelleri doğrultusunda kullanma hesaplarına girdiler. 15 Ağustos'un 4. yıldönümünü bizim için şanlı bir yıldönümü değil, kendileri için PKK'yi ele geçirdikleri bir yıldönümü olarak kutlamak istediler. Bu konuda her ne kadar bazı sahtekarlar açıkça isimlerini ortaya koysalar da; yıllardır Partimizi içinden kemiren, görülmemiş bozgunculuğu, her türlü feodal entrikacılıkla ve küçük-burjuva hain-işbirlikçiliğiyle yürüten birçok tavrın sahibi olmuş ama kendilerini sonunda tamamen ele veren bazı hainlerin de çabalarıyla tahribatlarını doruk noktasına vardırma istedikler. Kürt meselesine başlangıçta sahip çıkmaya çalışan SHP, meseleyi daha hızlı gündeme getirme, hatta PKK'ye yanaşmak sahtekarlığını da yine bu dönemde hızlandırdı. 15 Ağustos'a doğru geldiğimizde onların hesaplarına göre, Partinin ülkedeki direnen gücü tasfiye olacak, Avrupa örgütü ele geçirilecek, Parti Önderliği de mümkünse Avrupa'ya çekilerek etkisiz hale getirilecek; etkisiz duruma getirilemezse eğer, büyük bir iftirayla, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganı altında son hamle yapılacaktı. 15 Ağustos'a geldiğimizde gerçekten Avrupa emperyalizmi TC'nin direktiflerini aynen uyguladı. Yine birkaç hain tam o aya denk gelecek bir biçimde sözümona isyan bayrağını çekti ve önceden planlanmış bir oyunun gereklerini yerine getirdi. SHP içinde sözümona milletvekilleri peşpeşe Avrupa'ya taşırıldılar. Burada sözümona Kürdistanlı kitleye sahip çıkıyorlardı. Onlara da bu rol böyle oynatılmak istendi. Baktılar ki Parti Önderliği mevzisinden koparılamiyor; o zaman büyük bir saldırıyla iftira kampanyası açtılar; hem de basın-yayının geniş desteğini alarak bunu yaptılar. Bu kampanyayla önderlik etkisizleştirilmek istendi.

Ülkede de zaten özel savaş had safhaya vardiirilmişti. Güney Kürdistan'da daha önceden planlı bir ihanet ayarlanmışti. TC, ilkel milliyetçilikle yıllardır sürdürdüğü ve ABD emperyalizmiyle birlikte yürüttükleri ilişkiler temelinde onların işbirlikçiliğini iyice açığa çıkardı. Bunların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi için-

deki tükenişini engellemek için kendilerine apaçık sahip çıkmak zorunda kaldılar. Türkiye içinde onları zorla yaşatmanın çarelerini geliştirdiler. Bizzat rejimin başları PKK'ye karşı en iyi cevabın o ilkel milliyetçi önderliğe nefes aldırma olduğunu söylüyor ve bir de bu cepheden hareketimizi tecrite almayı amaçlıyorlardı. Zaten TKP'yi uzlaşmaya çekmişlerdi; bir de ilkel milliyetçi KDP'yi aldılar yedeklerine ve solda TKP, "Sol Birlik" ve benzerlerini, sağda ise ilkel milliyetçi KDP vb.'ni dayatarak Partimizi ağustosun sonuna geldiğinde tamamen teşhir ve tecrit etmeyi planladılar. Onlara göre, Partimizin imha edilecek güçlü imha edilmiş; Önderlik zaten büyük bir çember içine sıkıştırılmış, sözümona nefes alamaz duruma getirilmiştir. Böylelikle, kalan PKK artıkları da daha demokratik bir PKK biçiminde örgütleneceklerdir. Biz, buna resmen ad verdiklerini de biliyoruz. "PKK-Devrimci Birlik" adı altında sahip çıktıklarını bizzat kendi mektuplarında ortaya koydular. Onlara göre, 88 yılı Partimizin aleyhine sonuçlanacak ve PKK de böylece tarihe karışacaktı.

İşte büyük plan ve bu planın gereklerine göre yürütülen uygulamalar buydu. Ama tarih neyi gösterdi? Doğru devrimci temellerde giderek netleşen ve netleştikçe güçlü bir uygulama gücüne kavuşan Partinin önderlik hattının zaferi; en devrimci sınıf proletaryanın ideolojik, politik, pratik önderliğinin gittikçe yetkinleşmesi; ulusal kurtuluştaki giderek —ilkel milliyetçiliğin iflasıyla birlikte— Kürdistan çapında önder bir örgüt durumuna gelmesi; yalnız ideolojik-politik olarak değil, pratikte de önderliğe hakim olması; sol içinde her türlü sosyal-şovenizm ve oportünizmin boşa çıkartılması, dayatılan TKP tasfiyeciliğinin boşa çıkartılıp devrimci sosyalizmin gereklerinin sağlam bir biçimde temsil edilmesi... İşte bütün bunları PKK kendi somut mücadelesinde kanıtladı. Sadece ideolojik, siyasi düzeyle de sınırlı kalmadı, aynı zamanda görülmemiş bir eylemlilik altında bu yürütüldü. Daha 1988 yılı sona ermeden, güz aylarında günlerce süren askeri çatışmalarda düşmana onlarca, hatta yüzlerce kayıp verdirilirken, hareketimizin çok az bir kayıpla çok büyük başarılar sağlaması sözkonusuydu. Gerçekten adına eylem de diyemeyeceğimiz, savaş diye adlandırılabilir boyutlara ulaşan çatışma-

lara tanık olduk. Düşmanın bizzat verdiği rakamlara göre, onlarca kontr-gerillanın, özel savaşçının imhası sözkonusudur. Buna rağmen Partinin sürekli gelişip güçlenen partizanları sözkonusudur.

Bu yıl sona ererken işte bu gelişmeleri yaşadık. Düşmanın dayattığı özel savaşa karşı Partimizin dayattığı halk savaşı temelinde, gerillayı geliştirme politikamız önemli oranda hayata geçme gücünü buluyor. Ve ısrarla uygulanmak istendiğinde nasıl önemli başarılar sağlanabileceğini ortaya koyuyor.

Demek ki, '88 bu anlamda tarihi bir yıl anlamını taşıyor. Düşman açısından hayati bir yıl olduğu kadar, mücadelemiz açısından da böyle bir yıl niteliğindedir. Şimdi bu yıl sona erdiğinde daha da açık görülmüştür, kazanan halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi ve buna önderlik eden Partimiz oldu. Kaybeden ise tüm böbürlenmelerine rağmen, kendisi de yenilgisini itiraf etmekten geri kalmayan düşman, onun özel savaşı ve her türlü dolaylı-direkt yandaşları oldu.

O halde, diyebiliriz ki, '88 Partimizin, halkımızın ve ulusal kurtuluş savaşımızın oldu. Bu yılı geride bırakırken, yeni bir yıla giriyoruz. Bu yeni yıl, düşman için, halkımız için ve Partimiz için neyi ifade edecektir? Yakın geçmişin tarihi dersleri ışığında bunu görmek, değerlendirmek büyük önem taşıyor. Geçmişte içine düşülen yanılgıları, yanlışları atmak için bu bir zorunluluktur.

Bu yeni yılı karşılarırken, yakın tarihimizin, özellikle de 88'in derslerini sıkı sıkıya derlemek; kayıplarımız açısından gerçekten kabul edilmemesi gerekeni yaşatmamak ve daha da büyük başarılarla ulaşmayı mümkün kılacak uygulamaların sahibi olmak için, durumu iyi değerlendirmek hem mümkündür ve hem de büyük gelişmelerin esası olacaktır.

1988'in özel savaşta düşman açısından stratejik bir anlama sahip olduğu açıktır. Stratejik bir anlama sahip olmasının diğer bir ifadesi de şudur ki, düşman bütün ekonomisini böylesi bir özel savaşın emrine verdi. Bunu hem de yüksek enflasyonu göze alarak; muazzam iç ve dış borçlanmayı göze alarak; kitleleri patlama noktasına getirebilecek tehlikeleri göze alarak yaptı. Bunu yaparken tek hedefi, özel savaşı kazanmaktı. Birçok çevre halen Türkiye'nin ekonomik yapısından ürüyor; mutlaka sosyal patla-

malara yol açacağını belirtiyor. Ama şunu gözönüne getirmiyorlar veya özel savaş kendini sansürle yürüttüğü için görmek istemiyorlar. Bütün bunlar özel savaş için yapılıyor; özel savaşın stratejik bir yeri olduğu için ona bu kadar ağırlık veriliyor. Türkiye birçok yazar-çizer tarafından tahlile tabi tutulmasına rağmen, bir türlü bu gerçek kabul edilmek istenmiyor veya çok sınırlı olarak dokunuluyor. Ama herkes Türkiye'nin yaygın bir krizi yaşadığını ve o krizin temelinde de "Doğu problemi", yani Kürt sorununun olduğunu söylüyor. Artık işadamlarından tutalım, çeşitli aydınlarına kadar bunu söylüyor, lakin zorlukla itiraf ediyorlar. Ama daha da üstü değilirse, gerçekleşen krizin kendini en çok açığa çıkardığı ve derinleştiği sorunun bu olduğu ve bu sorunun Partimiz tarafından hem ortaya çıkarılıp hem de çözüm yoluna gidildiği gerçeği iyi görülüyor.

Devrimci savaşımızın bu açıdan da stratejik bir dönemi yaşadığını kabul etmek gerekiyor. Partimize biçilen imha etme ve kalanları da reformize ederek devrimci özünü bitirme planının boşa çıkarılması anlamında stratejik bir önemi söz konusudur. Eğer düşmanın stratejisi bu yıl içinde başarıya gitseydi, biz stratejik bir yenilgi almış olurduk. Yenilgimizin sonuçları ağır olur; yıllar sonrasını olumsuz yönden etkilerdi. Ama bu yıl da stratejik anlamda bir yenilgi almamamız; bilakis üstün bir stratejik başarıyı yaşamamız, önümüzdeki dönemi birçok olumlu gelişmenin yaşanacağı, büyük bir potansiyel güce kavuşturması söz konusudur. 88'in stratejik anlamı budur. Geniş bir soluk alma, gerillada hem yerleşme ve hem de yetkinleşme, Parti içinde kesin netleşme, doğru bir örgüt anlayışının her düzeyde kendini hakim kılması, dayatılan her türlü pasifikasyon ve provokasyonun boşa çıkarılması, ulusal kurtuluş safalarında ilkel milliyetçiliğin iflasının yaşanması, küçük-burjuva reformizminin ulusal direnişe daha bir adım bile atmaması, yaygın bir sürgünü Güney Kürdistan'da aralarına alarak yaşatmaları, ama buna mukabil Partimizin kitlesel bir patlamaya dönüşmesi, kadrosal yönden gelişmesi, yalnız kaybedilenlerin yerlerinin doldurulmakla kalınmaması, katbekat daha fazla kadronun çekilmesi, hem eğitim ve hem de savaş tecrübesiyle yetkinleştirilmesi... İşte tüm bunlar bu yıllarda ileri bir boyuta

ulařtırıldı. Bütün bunlar birleřtięinde görülecektir ki, dūřmanın özel savař orduları Kūrdistan daęlarında bařına bela olduęu gibi, Partimizin de gerilla deneyimi bazı istisnalar dıřında esas itibarıyla uygulama gūcū buldu. Demek ki Partinin i örgūtsel yōnūn netleřmesi, bunun kesinleřmesi; özellikle dayatılan provokasyonun en sonuncusunun da iflas ettirilerek buna ulařılması, dayatılan imhanın bořa çıkarılması, gerillanın yetkinleřtirilmesi, ilkel milliyetçilięin ulusal kurtuluř saflarına dayattıęı teslimiyet ve ihanetin bořa çıkarılması; tūm bunlar stratejik anlamda bařarılı olmamızı ifade ediyor. Yařanılan kayıplar taktik kayıplardır; hatta ōnlenebilecek kayıplardır. Ama, Parti taktięine hakim olamama, hatta taktięe içten içe duyulan tepki, onu uygulatmamak için her tūrlū ortayolculuęun dayatılması; bir tūrlū kendini ve örgūtū koruyamamanın alışkanlık haline getirilmesi; hatta bazılarının adeta örgūtūn dūřmana yenilgisini bekler gibi beklemesi bu kayıplarımızı daha da fazlalařtırdı. Ama bunlar bırakalım stratejik kayıplar olma, Partiye sundukları dersler açısından ve bu derslerden anında sonuç alma gūcūne dōnūřtūrūldūler. Ve bütün bunlar '88 yılına sıędırıldı.

řimdi bu yıl sona ererken görūyoruz ki, Partimiz ulusal kurtuluř saflarında, yalnız Kuzey-Batı parçasında deęil, Kūrdistan'da ideolojik, politik ve pratik ōnderdir. Partimizin sadece Kūrdistan ulusal kurtuluř saflarında deęil, Tūrkiye'nin devrimci-demokratik ve hatta Ortadoęu'daki halk hareketleri saflarında da saygın, ōrnek alınan, birçok deneyiminden ders çıkarılan, saęlam bir pratięin sahibi olması gerçeęi vardır. Partimiz řimdi yalnızca ōęrenmiyor, artık ōęretiyor da. Yine i bütūnlūęū açısından, eskiden varolan ideolojik-politik birlik řimdi en gūlū bir pratik-örgūtsel birlikle tamamlanmıř bulunuyor. Örgūtsel özūmlmeler stratejik ve taktik ōnderlik dūzeyinde en saęlam bir tanıma ve giderek uygulamaya kavuřmuřtur. Doęru parti nasıl inřa edilir, örgūtlenir ve yōnetilir sorusuna en iyi cevaplar bu yıllarda verilmiřtir. Saęlam militan kiřilik nasıl yaratılır, ōzellikleri ve uygulama esasları nedir, adım adım nasıl hazırlanır, iřte bütün bunlar pratikte gerçekleřtirilmiřtir. Bütün bu geliřmelere biz stratejik dūzeyde kazanımlardır derken, bir doęruyu dile getirmiř oluyoruz.

Kazançlar stratejik düzeydedir, çünkü yıllar sonrasını etkileyecektir. Düşmanın dayattığı bütün stratejiyi işlemez duruma getirdiği, ulusal kurtuluşçu saflarımızda diğer sınıfların olumsuzluklarını bertaraf ettiği ve en ilerici sınıfın önderliğini pekiştirdiği için stratejiktir. Taktiksel önderlikle sağlam adımlar atılmıştır. Partinin kadro gücü savaş zeminlerinde, zindanda ve yurt dışında devrim için yaşayabileceğini, devrimi pratikte gerçekleştirebileceğini kanıtlamıştır. Sınırlı da olsa her türlü imhaya, provokasyona dayanabileceğini, boşa çıkarabileceğini gösterebilmiştir. Stratejik-taktik önderlik içiçe bir gelişmeyi en anlamlı bir biçimde bu yılda yaşamıştır. İşte bütün bunları gözönüne getirdiğimizde, '88 yılı devrim açısından; ulusal direniş, halkımız ve buna önderlik eden Partimiz açısından kazanılmıştır diyorsak, doğru ve yerinde bir değerlendirmeyi yapmış oluyoruz.

Önümüzdeki yıl ve yıllar şüphesiz ki, bu temelde kazanımların kendini daha çok açığa vurduğu yıl ve yıllar olacak. Düşman şüphesiz kendi özel savaşını '89 ve daha sonrasına da yaymak isteyecektir. Ama asıl stratejik başarısızlığı geçmişte, özellikle de '88'de yaşadığı için '89 ve sonrasında ancak bazı taktik başarıları deneyebilecektir, ki bu da ancak mümkün olabilirse! Yani kendi özel savaşında geliştireceği yeni sistemleri yoktur. Her türlü silahı denedi; sonuçta istediğini elde etmek şurda kalsın; tarihinin her bakımından kayıpları en çok olan, en çok yıprandığı, ekonomik çöküntüyü en derinliğine yaşadığı, siyasal keşmekeşliği, inançsızlığı iktidar ve muhalefet düzeyinde had safhada yaşadığı cumhurbaşkanlığından tutalım parlamento ve hükümete kadar, her türlü inançsızlığı, çürümüşlüğü, rüşvete battığı, tüm bu gerçeklerin bizzat burjuva basınında bile artık ayyuka çıktığı bir dönemi yaşıyor. Dışarıda emperyalist müttefiklerine o kör inkar politikasını kabul ettirmekte zorlandığı, en azından sınırlı da olsa burjuva ölçülere uyma gereğini daha da fazla duyduğu, ABD'den bile artık Kürt meselesine daha da gerçekçi yaklaşması gerektiği konusunda azarlar işittiği bir sürede bulunuyor. Kısacası '88 için dış emperyalist çevrelerden almış olduğu desteği önümüzdeki dönem fazla bulamayacaktır. NATO, ABD, Almanya, her zaman-

kinden daha fazla, Kürt meselesine siyasi çözüm bul diye ona dayatmalarda bulunacaklardır. Yine, bu konuda yeni çözümleri dayatacaklardır; bu TC'nin sağladığı dış desteğin zayıflatılması anlamına gelir. Aralarındaki çelişkinin gelişmesi anlamına gelir. Bunu yaşayacaktır. Burjuva muhalefetle ulusal sorunda sağladığı birlik de bozulacaktır. Daha şimdiden çatırdamış bulunuyor. Kızıışan sınıf savaşımı ulusal sorunda olduğu gibi, demokrasinin birçok sorununda da karşı karşıya gelmelerine yol açacak ve kendi klik savaşımalarında kızıışmayı getirecektir. Zaten özel savaş aygıtı aşılmıştır; özel tim, korucular işlemez durumdadır. Teritoryal veya mahalli savunma birlikleri adı altında yeni bir sistem geliştirmek istiyor. Bu sistemin de ne olduğunu iyi biliyoruz. Daha önce MHP eliyle örgütlediği sivil-faşist terör örgütlerini geliştirmek istiyor. Özellikle Kürdistan'da gelişen direnişin Türkiye'ye sıçramasını engellemek için ve Türkiye'deki sınıf mücadelesine karşı bir ön tedbir olarak özel savaşın bir biçimini, yani teritoryal sistemini geliştirmeyi hedefliyor. Kürdistan'da bu savaş zaten uygulanıyor, ek olarak Türkiye'de gelişecek patlamalara karşı da tedbir alıyor. Bunun için de bu faşist nitelikte yeni bir örgütlemeyi diyoruz. MHP'nin yeni koşullarda, özellikle de geliştirdiğimiz savaşıma karşı genelleştirilmesidir, resmileştirilmesidir, kanunlaşmasıdır.

Bu araçla ne kadar sonuç alabilir? Kürdistan'da zaten bu özel savaş yöntemleriyle alabileceğini alıyor. Bu süreci uzatacak; uygulamasını daha da geliştirmek isteyecek ama, bahsedildiği gibi, dışta giderek zayıflaması, yine iç politikada Evren-özal kliğinin tecritinin gelişmesi, durumunu daha da ağırlaştıracaktır. Bu tecrit bu gün %30'lara kadar düşen destekle kalmasına yol açmıştır. Bunu bir ölçü olarak belirtiyoruz. Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinde çekişmeleri daha da artacaktır. Halkın bunlara karşı direnişi daha şimdiden özellikle zindan direnişçilerinin mücadelesine sahip çıkma temelinde daha da hızlı gelişmeye adaydır. Zaten hayat pahalılığı nedeniyle kitlelerin öfkesi had safhalardadır. Yeni yılda bu kendini yer yer daha iyi açığa vuracak ve örgütlemelere yansiyacaktır. Devrimci örgütlemeler gelişecektir. Türkiye'de dayatılan tasfiyeci TKP türü uzlaşma partileri

icazet alamadığı gibi, alsalar bile devrimcilerin devrimci örgütlenmesi bundan daha fazla sonuç alabilecektir. Yine ilkel milliyetçiliğe dayanarak Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etme niyetini sürdürmek istese de, daha şimdiden korucular politikasında olduğu gibi bu yeni politikada da büyük güç kaybedecek; bilakis ulusal kurtuluşun güçlendiği bir kaynağa dönüştürülecektir. Oluşturabileceği yeni politikalar bulmak şurda kalsın, mevcut politikalar her uygulanmak istendiğinde daha fazla güç kaybına yol açacaktır. Üstelik devrimin bu politikaları daha fazla kendi lehine dönüştürme gücü sözkonusudur.

Her şeyden önce önümüzdeki dönemde, 12 Eylül faşizminin giderek daha da tecrit olması, toplumsal dayanaklarının daralması durumu yaşanacaktır. Evren-Özal kliğinin özellikle 12 Eylül'ün ilk yıllarında baskı, sindirme ve pasifikasyonla sağladığı istikrar daha sonraları Özal'ın özel savaş ekonomisini daha fazla devreye sokmasıyla belli bir süre daha sahte bir biçimde de olsa yaşayabilmiş; ancak son yıllarda kendini artık daha fazla muhafaza edemez duruma gelmiştir. Yeni yılda, krizin bütün yönleriyle kendini açığa vurması durumu alabildiğine hızlanacaktır. Emekçiler üzerindeki yoğun sömürünün bütün sosyal ve siyasal sonuçları kendini açığa vuracaktır. Özel savaş ekonomisini topluma daha rahat kabul ettirmek için, her türlü demagogik yöntemle birlikte geliştirilen sosyal-siyasal politikalar gittikçe daha çok teşhir olacak; inanırlığını tamamen yitirecek ve böylelikle düzen içinde yeni alternatifler ileri sürülmeye çalışılacaktır. Uluslararası sermayenin daha şimdiden bu durumu gördüğü, ANAP'ın yerini alacak olası düzen içi alternatifler üretmeye çalıştığı görülmektedir. Evren-Özal kliğiyle alabilecekleri sonuçların artık sınırına gelip dayandığını görüyorlar. Bunlarla görülmemiş baskı ve sömürüyü, "demokrasiyi geliştiriyoruz" maskesi altında geliştirmenin dışında Türkiye'yi daha fazla emperyalizme bağımlılaştırma biçimindeki politikalarının da sonunun geldiğini; daha da ısrarlı davranırlarsa artan toplumsal gerginliğin patlamalara dönüşeceğini, zaten istikrarını daha şimdiden yitirmiş olan ekonominin iyice altüst olacağını, bu biçimiyle zorlamanın gerek sistemin ve gerekse onun iç ve dış dengelerinin çıkarları açısın-

dan uygun olmayacağını bugün daha fazla vurgulamaktadırlar.

Alternatif olarak geliştirilmek istenen modelin sosyal-demokrat maskeli olduğu, SHP somutunda buna ulaşmak istedikleri görülmektedir. SHP'nin, özellikle MİT yönlendirmesiyle içindeki dürüst demokratları gittikçe daha zayıflattığı ve etkisizleştirdiği, bunun yerine tepeden inme devletçi, gerek ulusal sorunda ve gerekse demokrasi sorununda geri ve faşizm işbirlikçisi adımları attığı görülmektedir. Ki, bu, sermayeye daha fazla güven vermek için yapılmaktadır. SHP'nin burjuvazi ve uluslararası sermaye için tehlikeli bir aygıt olmadığı, ehlileştirildiği, güvenilebileceği dile getirilerek ve bizzat TUSİAD'ın düzenlediği toplantılarda garantiler verilerek, alternatif haline getirilmeye çalışıldığı gözlenmektedir. Eğer Evren-Özal kliği halk nezdinde kendini kabul ettirebilir, özellikle yerel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde istediği sonucu alabilir ve çeşitli sahtekarlıklarla, baskılarla ve bir de ekonomiyle oynayarak, en azından hedef olarak aldığı 1992'ye kadar dayanabilirse, kendi ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Ama eğer bu mümkün olmazsa ve zorlanırsa, sözümona demokratik mekanizmalarla, darbe dışı ve demokrasiyi sözde daha da geliştiren bir alternatif ortaya atılacaktır. Böylelikle Türkiye'nin AT ile daha iyi bütünleşmesi için demokratikleşmenin sağlandığı iddia edilebilecektir.

Önümüzdeki dönem ve özellikle de 1989 yılı bunun için kilit bir yıl olarak değerlendiriliyor. İçteki ve dıştaki gelişmelerin daha sağlam bir çözüme ulaşması gerektiği vurgulanıyor; bunun adına da demokrasi içinde bütün sorunların halledilmesi deniliyor; Avrupa ile iyi entegre olma deniliyor; bölgenin en istikrarlı ülkesi konumunu sürdürme adı veriliyor.

Açık ki, yaşadıkları ağır bir kriz var ve bütün bu iddialara kendileri de inanmakta zorluk çekiyorlar. Ama yine de düzen içi bütün olanaklarını seferber ederek, burjuvaziyi durmadan güçlendirerek, sermayeyi daha güçlü çıkararak krizden kurtulmak istiyorlar.

Açık ki, böylesi bir bunalım döneminden devrimi de güçlü çıkarmak mümkündür. Daha şimdiden halkta bir hoşnutsuzluk bir tahammülsüzlük gelişmektedir. Bütün emekçi sınıfların, ay-

dınların, gençliğin sistemden aldıkları ekonomik pay yükselen enflasyondan etkilenerak her gün biraz daha artan bir hızla düşerken, sosyal ve siyasal olarak da dayatılan politikalarla sürekli geriletilmeye çalışılmaktadırlar.

İşte bu krizli durum tepkinin daha bilinçli, daha örgütlü bir hale gelmesini ve özellikle 89'da daha da tırmandırmasının objektif koşullarını yarattığı gibi, bilinç ve örgütlenme düzeyinin geliştirilmesini de mümkün kılmaktadır. Her ne kadar bu durumdan en çok yararlanması gereken devrimci muhalefet eski alışkanlıklarını tam aşmamışsa da, hayatın zorlaması ile 80'ler öncesinin dogmatik, kendini üretemeyen, sağlam bir iktidar adayı haline getiremeyen, çözüm değil çözümsüzlükler içinde kendi kendini tüketen ve böylelikle her türlü yenilgiye açık tutan devrimci sol muhalefet yerine, kendini yenileyebilen, bütün emekçilerin çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak siyaset geliştirebilen, bunu uygun örgütlenmelerle hayata geçirebilen ve tutarlı çabalarla sonuç alabilmeyi mümkün kılan oluşumların ortaya çıkması dönemi içine girildiği açıktır. Bu dönemde dayatılması gereken, halkların kurtuluş hareketidir. Türkiye için devrimci-demokratik bir seçenek geliştirmeye gerek vardır. Partimizin, 12 Eylül faşist rejiminin bastırıldığı dönemde, yapılması gerekenin bir direniş hareketi geliştirmek olduğu düşüncesiyle buna anlam kazandırmak için, Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi silahını kullanarak tüm gücüyle destek olmaya çalıştığı bilinmektedir. Partimiz, önümüzdeki dönemde bu silahı yenileştirerek, güncel koşullara uyar hale getirerek ve giderek bir iktidar alternatifi haline gelmesi için elinden geleni yaparak, halklarımızın birleşik mücadele cephesini açmak ve giderek birleşik halk cephelerini somut bir olgu haline getirmek için elinden geleni yapacaktır. Bu dönemde, bir yandan da Kürdistan'da ilkel milliyetçilik ile her türlü yenilgiyi, işbirlikçiliği başından kabul etmiş reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin birlikte dayattıkları tasfiyeciliği tamamen boşa çıkarmaya çalışacak, bu doğrultuda atılan adımları sonuca götürmeyi bilecektir. Türkiye devrimci-demokratik mücadele gerçeğine dayatılan klasik sosyal-şoven, oportünist eğilimleri ve günümüzde özellikle Evren-Özal'la anlaşma temelinde geliştirilmek istenen icazetli

TBKP ile "Sol Birlik" biçimindeki tasfiyeciliği alabildiğine teşhir ve təcrit edecektir. Türkiye halkının devrimci-demokratik seçeneğinin güçlenmesi için her türlü enternasyonalist dayanışmayı gösterecektir. Önümüzdeki dönem bu alanlarda da önemli gelişmelerin sağlanması ortaya konulacak çabaların niteliğiyle kendini iyice hissettirecektir.

Düşman açısından önümüzdeki dönem böyle geçecekken, Partimizin çizgisinin daha da yetkinleşmesi; hem nitelik ve hem de nicelikçe sağlam bir kadro örgütü haline gelmesi kaçınılmazdır. Alınan bütün tedbirler, yüzlerce yeni kadronun eğitimini, örgütlenmesini ve mevzilendirilmesini mümkün kılmaktadır. Kürdistan devrimini her düzeyde karşılayacak bir kadro sayısı ve sağlam özellikleri sözkonusudur. Sağlam bir taktikle savaşma gücü, doğru örgüt ve mücadele anlayışı denenmiştir; sağlamlılığı kanıtlanmıştır. Kazanılan sağlam mevziler vardır. Yurt içinde, dağlardaki savaşa şehirler de ilave edilmiştir. Şehirlerin de büyük desteği ve örgütlenmesi sözkonusudur. Daha şimdiden içine girilen bu sürecin yeni yılda daha da hızlı gelişmesi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin büyük kitle gücünün ortaya çıkması, köylülüğün Partiye duyduğu büyük umut ve güvenin örgütlenmeye dönüştürülmesi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin giderek maddi bir güce dönüştürülmesi sözkonusudur. Bir yandan çok sayıda taze güç bu siyasal hareketlilikten ortaya çıkarken, gerillanın da güç alması, sağlam mevzilerini daha da sağlamlaştırması, üslenmeden tatalım lojistiğe kadar giderek yetkinleşmesi, sağlam bir komutaya kavuşması, yeni yeni gerilla üs alanlarına ulaşması ve bunu Türkiye'ye kadar yayması görevi vardır.

Önümüzdeki dönemde, Partimizin, temel mücadele biçimi olarak taktiğine yansıttığı gerilla daha iyi oturtulacaktır. Gerek örgütlenme ve gerekse hedefler düzeyinde giderek daha etkili adımlar atması sözkonusudur. Gerillanın hem nicel ve hem de nitelik olarak gelişmesini sürdürmesi, şimdiye kadar sağlamlaştırdığı mevzilerini daha da güçlendirerek yenilerini ilave etmesi kaçınılmazdır. Daha sağlam bir hedefler programına ve bu programların daha gerçekçi hayata geçirilişine tanık olacağız. Gerilla sadece dağlık, kırsal alanda değil, ovalık kırsal alanlarda

ve kentlerde de mücadeleyi tırmandıracaktır. Özellikle, özel savaşın o sınır tanımaz ve kendini hiçbir ahlaki kurala bağılı hissetmeyen özelliğine karşı, devrimci yöntemleri alabildiğine çeşitlendirerek geliştirecek; yine, özellikle zindanlardaki yoldaşlara dayatılan idam tehditleri ve onları direnişçi-militanlıktan uzaklaştırmak için provokasyonlarla içiçe olan politikalara karşılık verecektir. Her gün Demoklesin kılıcı gibi, başta Partimizin kahraman direnişçileri olmak üzere, bütün zindan direnişçilerine dayatılan bu hunhar politikayı sert bir biçimde cezalandıracaktır. İdamları ister gündeme soksun, isterse sokmasın bu alçakça tehdit politikası karşılığını bulacaktır. Sömürgecilerin daha şimdiden PKK dosyalarını diğerlerinden ayırdıkları, bazı generallerin idamlardan bazılarının yapılmasını istediği biçiminde bazı tehditleri ileri sürdükleri görülmektedir. Biz ölümden korkmayız; ölünmesi gereken yerde ölmesini de biliriz. Ama idamdan daha beter olan bu durumun ortadan kaldırılması için özel savaşın bu tehlikeli yönlerine acımasız darbeler indireceğiz. Kendi hukukuna bile bu kadar saygısız olan bu rejim ya en azından burjuva hukuku ölçüleri içinde kalmasını bilecek, ya da eğer ısrarla bu tutumunu sürdürürse hakkettiği ve hiç beklemediği darbeleri peşisıra yiyecektir. Önümüzdeki dönem bu yönden de güçlü bir atılımın ortaya çıkarılmasına tanık olacaktır. Hedeflerimiz her düzeyde daha çeşitlendirilecektir. Özellikle, yerli işbirlikçilik ve teritoryal savunma dedikleri milisi daha da güçlendirerek ve resmi bir kılıf giydirerek geliştirmek istedikleri iç savaş daha da acımasız bir devrimci savaşla karşılayacak; ve yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye'de diğer özel savaş taktiklerinde olduğu gibi bu taktiğini de daha doğmadan boşa çıkarmak için elimizden geleni yapacağız. Bu temelde, Kürdistan'da geliştirilen bu direnme olanaklarını Türkiye'nin devrimci-demokratik güçlerine destek olarak sunacak; bir yandan ilkel dayanışma birlikleri geliştirirken, aynı zamanda eylemde de Kürdistan'ın üs olanaklarından Türkiye halkını sonuna kadar yararlandıracak, onun da omuz omuza kutsal bir emek kavgasına girmesine sonuna kadar kendimizi görevli hissedecek; ona karşı görevlerimizde gerekeni yapacağız.

Halkımız kendi siyasal ordulaşmasını en çok bu dönemde somut bir biçimde yaşayacaktır. Her düzeyde bütün halk kesimlerimiz kendi kurtuluş cephelerinde örgütleneceklerdir. Düzen partilerinin etkilerinin daha da sınırlandırılması, pasifikasyon yöntemlerinin daha da etkisiz kılınması ve özel savaşın özellikle geliştirmek istemediği, sürekli tahrip ettiği örgütlenmesinin daha da hızlandırılması için büyük çabalar harcanacaktır. Halk komiteleri her düzeyde geliştirilmeye çalışılacaktır. Halkımız kendi öz birliklerinde birleşmenin gereğine derinden inanacak ve kendi savunma savaşını tarlada, fabrikada, okullarda, mahallelerde, kısacası her yerde geliştirecektir.

Halk savunma birlikleri, düşmanın teritoryal savunma birliklerine karşı daha şimdiden hazırlanarak hayata geçirilmeye çalışılacaktır. Halk savunma birlikleri bir yandan emeği korumak, yani halkın ekonomik olarak daha da sömürülmesine olanak vermemek için bir ekonomik mücadeleyi bu dönemde daha da hızlandırırken, aynı zamanda bunun güçlü bir siyasal mücadeleyle mümkün olacağını da görecek, dolayısıyla ekonomik ve siyasal mücadeleyi örgütlü bir biçimde sürdürme gereğini duyacak ve gereklerini yapacaktır. Yine, kendisine dayatılmak istenen, düzen içi burjuva partilerine bağlama politikalarının ve bu konuda ara bir kayış rolünü oynayan, daha şimdiden tüm hedeflerine icazetli bir sahte Kürt partisi ile komünist parti kurmayı koyanların teşhir ve tecritini yapacak; bunun da hayati bir sorun olduğunu bilecektir. Kendi devrimci seçeneğini her zaman bu iç işbirlikçilere karşı da sağlam bir biçimde hazırlayıp, bundan asla vazgeçmeyecektir. Kürdistan halkı ilk defa kazandığı direnme temelindeki mevzilerini daha iyi savunacak, daha fazla yeni mevzi kazanmaya çalışacak, ideolojik ve siyasal bağımsızlığını hayati bir konu olarak değerlendirip giderek daha güçlü bir halk hareketine ulaşılacaktır. Daha şimdiden bu konuda halkımızın yaşadığı büyük tartışma, kendi gerçeğini değerlendirme ve bunu kurtuluşa götürme konusundaki kararlılığı büyük bir yürütme gücüne, bir halk özgürlük yürüyüşüne dönüştürülecektir. Partimizin kadrolarıyla şimdiye kadar yürüttüğü özgürlük hareketine, halkımız kendi savaşımını ileri bir özgürlük yürüyüşüne dönüştürerek eşlik

edecektir. Bu duruma ulaşılmasının her türlü zaferin temeli olduğunu bilecek, öyle değerlendirecek ve öyle yürütülecektir.

O halde, bütün bunlar daha şimdiden içine girdiğimiz gelişme yönelimleridir. Ulusal kurtuluşta Kürdistan genelinde Partinin artan itibarı sözkonusudur. Her tarafta yüksek ilgi ve destek gelişmektedir. Yalnız aydınlardan değil, bütün sınıf ve tabakalardan Partiye yönelim ileri düzeydedir. Partinin kitle desteğinde ve savaş gücünde muazzam bir gelişme ve buna önderlik edecek Partinin çekirdek gücünde bir gelişme vardır. Bütün bunlar daha şimdiden ulaştığımız sonuçlardır ve eğer doğru yolda ısrarla dayatılırsa bu gelişmelerin katbekat daha fazla olması işten bile değildir. İşte ulusal kurtuluş saflarında ve öncü örgütün durumunda ortaya çıkan gelişmelere dayanarak diyoruz ki, önümüzdeki dönem gerçekten halk savaşımızın tarihinde giderek yükselmenin sağlandığı bir dönem olacaktır.

Stratejik gelişmeyi bu yakın geçmişte yaşadığımızı belirttik. Bu olumlu etkisini önümüzdeki döneme de yayacaktır, ama bu kendiliğinden olmayacaktır. Buna söylediğimiz biçimde yoğun bir çaba ve doğru yolda bütün yeteneklerin sergilenmesiyle ulaşılacaktır. Bu konuda Partinin yeteri kadar gücü vardır. Mevziler sağlamdır. Karar düzeyi güçlüdür. Düşmanın dıştan her türlü baskı ve imhalarına geçmişte karşıladığımızdan daha fazla başarıyla karşı koyacak ve boşa çıkarabileceğiz. Ulusal kurtuluş saflarında her türlü ilkel milliyetçi, küçük-burjuva dayatmaları geçmişte zaten önemli oranda teşhir ve tecrit etmiş bulunuyoruz. Daha şimdiden bunlar nefes alamaz duruma getirildiklerine göre, önümüzdeki dönemde onları etkisiz duruma getirebilme, kazanılabilecek olanı varsa kazanıp ulusal kurtuluşa katma, iflah olmazları da silip süpürme yolunda adımlar daha da gelişecektir.

Partimizin saflarını arındırma, netleştirme, çözömlmeler temelinde özellikle son iki yıllık süreçte muazzam arınmaya ulaşma, bunu güçlü önderlikseel çözömlmelerle sağlama gerçekteştirilmiştir. Bu konuda daha da yürütölüp geliştirilecek çalışmalar iç Parti politikamızı da, kadro politikamızı da çok güçlü kılacak; sağlam kadrolar ve onların sağlam örgütlendirilmesi hiçbir dönemde tanık olmadığımız bir biçimde gelişecektir. Bu

kadro, savaşı yine hiçbir dönemde görmediğimiz biçimde geliştirip yönetebilecektir. İşte tüm bunlar önümüzdeki dönemin yüksek başarılarla dolu geçeceğini göstermektedir.

Bu kısa değerlendirmelerden de iyi göreceğimiz gibi, eğer kazanımlarımızı temel alıp; yine kayıplarımızın nedenlerini asgariye indirirsek; sadece gelişme sağlamakla kalmayacak; nihai başarıya doğru gidişte, düşmanı askeri ve siyasi alanda başarısızlığa uğratmada da büyük mesafeler alacağız. Yine, halkımızı ayağa kaldırmada, onu savaşan bir halk gerçeğine ulaştırmada bir daha geriye döndürülemez, diz çöktürülemez ve boyun eğdirilemez bir konuma getirmede büyük ilerlemeler kaydedeceğiz. Bütün bunlar elimizdedir, öncünün tarihi sorumluluğundadır. Böylesi bir sorumluluğu biz, Parti Önderliği olarak, büyük bir şerefle ve hiçbir engelden, zorbalıktan, bozgunculuktan yılmadan bugüne kadar getirdik. Başta şehitlerimiz olmak üzere, zindan direnişlerine bağlılık temelinde, onların davasını her koşul altında tüm gücümüzle başarıya götürmek için ne lazımsa onu yaptık. Yine, halkımız desteğine layık olmak için ne gerekiyorsa ona kendimizi kattık. Ve görüyoruz ki, halk doğru bir önderliğe kavuşabilir. Doğru bir önderlik halkımızın davasını daha dün hayalimizden bile geçiremediğimiz bir tarihi aşamaya getirebilir. Parti Önderliği olarak biz bu konuda büyük bir hizmetkarlık görevi içindeyiz, en büyük hizmetle önderliğin yürüyebileceğini çok iyi biliyoruz. Önderlik en yüce emekle yapılan hizmetkarlıktan başka bir şey değildir. Bu temelde PKK Önderliği gelişecektir, bu temelde PKK'nin ulusal kurtuluş önderliği gelişecektir. Önümüzdeki dönemi ve yılı da böyle karşılamaya, böyle kazanmak için tüm halkımızın yurtsever kesimlerini, yine geçmişte ulusal kurtuluşa ilişkin rollerini yerine getirememiş, o iddiada olan tüm kişileri, güçleri yeniden durum değerlendirmesi yapmaya, doğrulardan yana tavır almaya çağırıyor, Ulusal Kurtuluş Cephesinden birleşmeye bir kez daha çağırımızı tekrarlıyoruz.

Halkımızı, Ulusal Kurtuluş Cephesinde bütün olanaklarını ederek, tartışma durumundan karar gücü haline gelmeye ve karar gücünden de bir yürütme ve örgütleme gücü düzeyine ulaşmak için daha ileri bir adım atmaya çağırıyoruz. Bunun için de, ülke içinde

ve dışında, koşullar ne olursa olsun, sıradan aile içi yurtsever çalışmalarından tutalım; köy, mahalle, okul, fabrika, kahve, kısacası her alanda tartışma, karar gücü olma ve örgütlemeye alabildiğine yönelmeye kadar her türlü göreve sahip çıkmaya, bu konuda önüne çıkan sorunları kararlılıkla aşmaya, kendisine gerek faşist rejim tarafından dayatılan, gerekse onun dolaylı işbirlikçileri tarafından bir kurtuluş yolu olarak, yeni bir yol olarak dayatılmak istenen her şeye kararlılıkla karşı durmaya ve Partimizin ulusal kurtuluş siyasetine bütün gücüyle katılıp bu yılı kendisini en çok konuşturacağı bir yıl haline getirmek için her şeyini ortaya koymaya çağırıyoruz. Partimizin doğrulan siyasetine her gün daha da artan desteğini sunmaya çağırıyoruz.

Partimizin içindeki kadroları büyük çabalar pahasına sağlanan netliği esas almaya, Partinin örgüt politikasını her düzeyde temsil etmeye, bu konuda her türlü ikirciklik, kararsızlıktan uzak durmaya, kararlı, yüksek bir sorumlulukla üstün çabaların sahibi olmaya çağırıyoruz.

Önder bir güç olan Partimizin en çok kadrolara dayanarak bu gelişmeyi sürdürebileceği çok açık olduğuna göre, bütün Partili militanlarımızın geçmişte bize pahalıya maleden hatalı, yetersiz ve yanılığlı yaklaşımlardan alabildiğine sıyrılmaya; netleşmiş, çözümlenmiş, zafer için bütün olanakları önümüze seren doğrudan doğruya Parti çizgisinde yoğunlaşmaya; çabalarını derinleştirmeye; dönemin emrettiği komutanlık ve halk önderliği rollerini sonuna kadar oynamaya, bu konuda devrimin önlerine koyduğu bütün görevleri gerçekleştirebilecek düzeye ulaşmaları için tüm güçlerini ortaya koymaya ve bunu başarmaya çağırıyoruz.

Parti Önderliği olarak, önümüzdeki yılı ve dönemi kazanmak için; şimdiye kadarki tecrübemize dayanarak, kazandığımız mevzileri esas alarak, halkımızın desteğini, özgücünü bütün gelişmelerimizin özü bilerek daha da geliştirmek mevzileri daha da sağlamlaştırıp geliştirmek, dostlukları daha da iyi değerlendiren geliştirmek için tüm gücümüzü kullanacağımızı, en sınırlı olanakların en sağlam değerlendirmesini yapmaktan tutalım karışımıza çıkabilecek her türlü engellemelere karşı kararlılıkla, ustalıkla durup aşacağımızı ve nihai zafer yolunda bu dönemi

kazanmak için umut kadar onun gerçekleşmesini de bileceğimizi tüm halkımıza ve bütün Partililere söz veriyoruz.

Şimdiye kadar olduğundan daha fazla devrimci kurtuluş siyasetimizin içte ve dışta temsilini yaratıcı bir biçimde ve hiçbir engelden çekinmeyerek, en akılcıca ve ustaca bir şekilde bu çizgiyi nihai zafere daha da yaklaştırmak için büyük çabamızı alabildiğine geliştireceğimizi bir kez daha belirtiyor; tüm halkımızı, dostlarımızı ve Partimizin değerli militanlarını bu çabaya yaratıcı biçimde katılmaya; engel tanımadan, sonuna kadar beyinle, yürekle ve nihai zaferi esas alan bir yaklaşımla katılımlarını azamileştirerek karşılık vermeye çağırıyoruz.

1989 her yıldan daha fazla Partimizin önderliğindeki halkımızın olacaktır.

TALİMATLAR

SIYASAL GELİŞMELERİN TAKİPÇİSİ OLALIM, HALK SAVAŞI TAKTİKLERİNİ YARATICI UYGULAYALIM!

Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşımız; Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci savaşın geliştirilmesinde ve giderek Kürdistan genelinde siyasi ve askeri ordulaşmasında belirleyici bir duruma girmiş bulunmaktadır. Gerek Kürdistan'ın tarihsel ve özgül koşullarından kaynaklanan olumsuzluklar ve gerekse günümüzde yürürlükteki statükonun korunmasında çıkarı olan çevrelerin sömürgecilerle birlikte, statükonun bozulmaması için elden gelen tüm güçlerini seferber etmelerine rağmen, özenle hazırlanan Parti çizgisi temelinde devrimci durumun gelişmesi daha da yoğunca yaşanmakta, savaşın derinliğine ve genişliğine gelişme şansı her zamankinden daha fazla olmaktadır. Dolayısıyla da Partinin kendi taktiğini genele dayatması büyük önem arz etmektedir.

Artık Partimize karşı özel savaşı yürüten uzmanlar bile, Partimizin gelmiş olduğu mücadele aşamasını başarı olarak değerlendirmektedirler. Yine, objektif gerçeklere bağlı burjuva çevreler

bile, PKK'nin yükselttiği devrimci mücadelenin büyük bir tehlikeli durum yarattığını, eğer tedbirlerde yetersiz kalınırsa önünün alınamayacağını ve hatta '88 yılının kader belirleyici bir yıl olduğunu yazmakta ve ona göre de politikalarını gerekirse yeniden gözden geçirerek, çizilmesini önermektedirler. Fakat bu haliyle bile, gidişatın pek de düzenin lehine olmadığını ayan-beyan belirtmektedirler.

Diğer bir gerçek de şudur ki, bu ortamda Partimiz de zorlanıyor. Partimiz, büyük çabalara rağmen, taktığını ülke zeminine hakim kılmaktan halen uzak bulunmaktadır. Çizgimizin devrimde zaferi getireceğine dair geniş kesimlerde umut ve inanç gelişmiştir ve gelişmektedir. Ne var ki, uygulamadaki büyük yanlışlar ve yetersizlikler yüzünden de endişelerimiz halen sürmektedir. Bunun içindir ki, halk savaşı yolunda kesin zaferi mümkün kılacak bir çalışma düzenine geçme sorunlarımız hayli ağırdır. Bunun için büyük çaba, yaratıcı çalışmalar gerekiyor. Ancak bu yolda büyük hatalar yapılmaktadır. Bütün savaş kurallarını ve de özellikle halk savaşı kurallarını altüst eden, son derece sorumsuz, amaçtan yoksun, iddiadan yoksun ve ısrar edildikçe sinsice ve kurnazca yapılan, hatta bir anlayış düzeyine çıkarıldığından düşmana en büyük hizmeti sunan durumlar sık sık ortaya çıkmaktadır.

Nitekim düşman da bu durumu çok iyi bilerek, buna göre savaşı içten çökertme primlerini dağıtmaya çalışıyor. Burada düşmanın bizi kendi zayıflıklarımız içerisinde yenilgiye uğratma çabaları sözkonusudur. Ama buna rağmen Partimizin mesajları kesinlikle kitleye ulaşmış, ulusal ve toplumsal kurtuluşa kimlerin çıkarının esas alındığını anlaşılır kılmıştır. Temel demokratik bir güç olarak Partimiz, tüm önemli siyasal gelişmelerin temelinde olduğunu göstermiştir Türkiye'deki demokrasi mücadelesinde ve giderek Ortadoğu'daki gerici halkaların parçalanmasında PKK'nin büyük devrimci özü görülebilmekte ve bu tabii ki her geçen gün muazzam bir etkiye ve itibara yol açmaktadır. Bu gelişmelerle Partimizin potansiyel haklılığı ve doğruluğu açığa çıkmakta ve her geçen gün güçlülüğe dönüşmektedir.

Düşmanın özel savaşı daha da geliştirmesi mücadelemiz açısından ikinci planda bir engeldir. Daha çok, iç çözümlemeyi

gerçekleştirmede içine düşülen tıkanıklık ve çözümsüzlük savaşın gelişmesini engelleyen belirleyici engel konumundadır. İççe geçen bu iç ve dış engeller bizi büyük başarıların içine girmekten alıkoymaktadır. Özellikle son dönemlerde yaşanan bazı pratikleri değerlendirdiğimizde bunu çok açıkça görmek mümkündür. Diğer yandan esas olarak gelişmeyi hızlandıran genel siyasi gelişmeler lehimize geliyor. Ancak Parti kadrolarımız içinden geçtiğimiz süreci yeterince kavrayamama durumunu yaşıyorlar. Gerek iç ve dış siyasi gelişmeler ve gerekse de diğer gelişmeler açısından bu böyledir. Biz bu durumları her yönüyle açmaya çalıştık. Son değerlendirmeler tümüyle bu amaca yönelikti. Sorun sadece günceli kurtarmak değildir. Geleceğin zafer yolunda, doğru temellerde kazanılması için ne lazımsa onu ortaya çıkarmaya çalıştık. Tabii ki, Partimizin günümüzün darboğazlarından çıkmasının da bu durumda ortaya çıkan görevlere hakkıyla sarılmak ve başarmakla mümkün olduğu ortaya çıkarılmıştır. Şunu unutmayalım ki, yakın siyasi zeminde TC, özellikle hükümetin iç ve dış politikasında, PKK'nin ilerleyişini durdurmak ve giderek onu tasfiye etmek gibi gizli, açığa vurulduğunda ise son derece küçük düşürücü, psikolojik savaşım yönüyle izah edilebilecek yaklaşımlarla Partimize yönelik tüm gücünü kullanmış ve özellikle bunu Evren-Özal kliği eliyle uygulamaya koyarak 84'lerle beraber Partimizin gerek içerde halk kitleleriyle ilişkiye geçmesini engellemek için, gerekse de dışarda, özellikle Ortadoğu'daki anti-empyrist, ilerici devlet ve yönetimlerden yararlandırmamak için bütün diplomatik, siyasi ve ekonomik gücünü, hatta askeri gücünü kullanmak durumuna gitmiştir.

Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, son üç yıl, savaşımızın gelişim yıllarıdır. TC, 15 Ağustos Atılımına hazır değildi. Kendi tedbirlerine dayanarak böyle bir atağı beklemiyordu. Yani böyle bir gelişmeye ve atığımıza hazır değildi. Ama adımın atılmasıyla birlikte, tasfiyeyi '85'e kadar başaramamaları, onları ciddi bir politik, diplomatik, ekonomik tedbir paketine götürdü. İşte o zaman bizim olası güç alma kanallarımıza yönelme taktiklerine başvurular. İlkın Güney Kürdistan'daki ilişkilerimizi bozmak için hemen

görüşme ve uzlaşma toplantılarına giderek, bu konuda özellikle ilkel milliyetçilikle ilişkilerinde epey mesafe kaydederek, hatta PKK'ye karşı görüş birliğine kadar gittiler. Zaman zaman İran'ı da bu konuda ikna etmişler veya İran'ı da biraz oyalayarak, tecritimizi hedefleyen pratikleri geliştirmişler. Ancak bununla da yetinmemişlerdir. Libya'nın konumunu da değerlendirerek onlara verdikleri birçok tavizleri sözkonusudur. Libya'nın bütün ulusal kurtuluş hareketlerine verdiği desteği, lafta çok söylemesine rağmen bize bir nefeslik de olsa sunmamasının kesin olarak Türkiye ile içine girdiği ilişkiler sonucu olduğu ortaya çıkıyor. Büyük ihtimalle Libya bir arabulucu gibi hareket ediyor. Görüldüğü kadarıyla, Güney Kürdistan'daki ilişkileriyle, Türkiye arasında bir arabulucu gibi giriyor. Bu arabuluculuğu tamamen bizi durdurmak, TC'ye karşı bir tehlike olmaktan çıkarmak temelindedir. Bunun karşılığında ise TC'nin, Libya'nın ilkel milliyetçilik ve hatta İran'la oluşturduğu cepheyi desteklemesi sözkonusudur. Bu arada TC'yi de Saddam yönetimiyle kurduğu ilişkilerinden uzaklaştırmak istemişlerdir. Türkiye bu durumu farkediyor ve bunun için son derece oyalamacı ve kendisi açısından da başarılı bir uzlaşmacı politikayı izliyor. İran'ı oyalıyor, ilkel milliyetçiliği oyalıyor, Libya'yı da oyalıyor. Tabii bunu en son olarak da Suriye ile geliştiriyor.

İşte 1985-86-87 yıllarında bizim tüm gelişmelere rağmen içine düştüğümüz büyük psikolojik baskı var. Ki, bu tam bir tasfiyeyi amaçlıyor. Aslında bu, Özal'ın demeçlerinde açıkça, "Tüm kanalları tıkadık" diye ifade ediliyor. Ve bir anlamda da öyledir. Aslında çok akıllıca bir direnme olmasaydı, Parti Önderliğinin bu sahada hareketi geliştirmesi çok zor olurdu. Ki, PKK'yi ısrarla bu mevzilerde tutmak, büyük bir dirayettir. Tüm bunlar sabır ister, olanak ister. Bir yandan da tahrik vardır, kaçırma ve sindirme gibi yöntemlerle hareketin üzerine saldırılar vardır. Hatta o dönemde ülkeye gidiş bilinir. "Nereye giderseniz gidin" gibi dolaylı politik tavır da bize yansıtılmıştır. Aslında bu önemli bir olaydır. Fakat bizim buna karşı direnmemiz de çok önemli bir olay olmaktadır.

Daha sonraları ise, TC'nin verdiği tavizler vardır. "Güney Kürdistan'daki güçlerle anlaştık", "İran'la ilişkileri dengeledik", "Suriye ile dengeledik", "Libya ile dengeledik" demektedirler.

Tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Yine bu güçlerin de Türkiye'den bazı istemleri vardır. En azından Türkiye'nin Saddam yönetimine arka çıkmasını ya da Kerkük üzerine yüründüğünde Türkiye'nin açık tavır koymasını istemektedirler. Yani Saddam ayakta kalmalı ve bu temelde bir barış gerçekleşmelidir. Ve Türkiye'nin bu tavrını hem İran'a ve hem de Güney Kürdistanlı güçlere kabul ettirmesi; Özal'ın son Bağdat gezisi ve Saddam'ın kimyasal silah kullanmasını onaylaması, yani birlikte daha büyük çaplı katliamlara ve hainane komplolara girileceğini onaylaması açıkça ortaya çıkmıştır. Tabii bununla birlikte Özal'ın oyalamacı politikası da görülmüştür.

Esas itibarıyla Arap gericiliği, Saddam vb. politikacılar arkalarındaki ABD ile birlikte bunların yaptıklarını açıkça görüyorlar. Bu, özünde böyle olan bir tecrit ve baskı altına alma durumunun da aşılmasına yol açıyor. Güney Kürdistan'daki güçlerin neredeyse imhayla yüzyüze gelmeleri onları müttefik aramaya, bize yaklaştırmaya (tabii ki, İran da büyük bir darboğazda kalıyor) götürüyor. Kısaca savaşın kaderi Kürdistan'daki gelişmelere bağlı oluyor. Kürdistan'daki gelişmelerin kaderi de bize bağlı hale geliyor. Çünkü Türkiye, Kerkük petrollerine ve ana ulaşım yollarına karşı girişilecek gerilla eylemlerini kabul etmeyeceği doğrultusunda açık tavır koyuyor. Durum böyle olunca da bunlar Türkiye'yi dizginleyecek bir güce ulaşmak istiyorlar. Bu olunca da Libya'nın arabuluculuğu artık para etmiyor. Bunun için bizim gücümüz burada önemli bir rol oynuyor.

Bu gücün gerçekten olağanüstü cesaret ve fedakarlığıyla bizim mücadelemiz olduğu açık olduğundan ve İran için savaş hayati bir mesele teşkil ettiğinden, o da en azından bunlarla birlikte TC'yi frenlemenin yolunu PKK'nin üzerindeki o baskı ve tecrit durumuna son vermekte gördüğünden, en azından TC'ye biraz geri adım attırmak için böylesi bir tavra yöneliyor. Ve bu bizimle en son geliştirmek istedikleri ilişkilerin gerekçesi olmaktadır. Ki, bu durumu Evren-Özal kliği de farketmiş durumdadır. "Bazı güçler bizim birliğimizi bozamazlar, buna girişmesinler" diyorlar. Ki bu aslında duyulan korkudan ötürüdür. Hatta Özal'ın Libya gezisi de bu amaçlıdır. Ama sanıyoruz ki, durumu kurtarması

çok zordur. Çünkü Türkiye'nin tercihi statükonun korunmasından yanadır. Eğer iflas etmek istemiyorlarsa, Güney Kürdistanlı güçler, İran ve hatta Suriye bu dengeyi mutlaka kendi lehlerine bozmak zorundadırlar ki, bunun da önemli oranda bizimle ilişkilerinin gelişmesine bağlı olduğu açığa çıkıyor. Böylelikle yeni bir politik durum sözkonusudur. Bu, yakın mücadelemizin ve özellikle Botan zemininde ve hatta Kürdistan'ın birçok alanı açısından ulusal kurtuluş savaşımızın bugünkü gelişiminde yeni bir durum yaratmaktadır.

Bu durum özellikle İran ve Suriye'den daha rahat ikmal, daha rahat siyasi destek ve hatta askeri destek görme durumuna kadar götürür. Güney Kürdistanlı güçlerin cepheleşmesi sözkonusudur. Ve bu cepheleşmeye destekleyicilerin zorlamasıyla girmekteler. Bu güçlerin bunun ardından bizimle ilişkileri düzeltmeleri sözkonusudur. Kötü durumdan onlar çıkıyor. Bu ne anlama gelmektedir? Bu açıkça Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadeleyi, rahat nefes alma, daha rahat ikmal, daha rahat siyasi destek vb. yollardan daha fazla geliştirme anlamına gelmektedir. Zaten TC'nin son telaşı da bundandır. Tabii ki, buna bir de denk düşen bizim yoğun hazırlığımız sözkonusudur. Yine Ortadoğu'daki bu dengede, Filistin hareketinde bir tırmanma vardır. En azından bir ayaklanma durumu sürmektedir. Arafat'ın sağ, tasfiyeci hattan çekilmesi sözkonusudur. Bölge çapında böylesi bir çekişme de vardır ve ABD'nin dayattığı barış planı tutmayarak, ona karşı gelişen bir tavır sözkonusudur. Sahte barış planlarıyla fazla gelişmenin sağlanamayacağını ortaya çıkmasından ötürü devrimci yöntemler gelişme göstermektedir. İşte, Filistinlilerin tekrar devrimci yöntemlere sarılmaları, yine Güney Kürdistan'da gerilla savaşının geliştirilmesi, İran'da bundan başka seçeneğin kalmaması, bizde de devrimci savaşın geliştirilmesinin yedekleri olarak iş göreceklere açık bir işarettir. Buna bir de son Türkiye'deki öğrenci-işçi grevlerini, hareketlerini eklemek gerekiyor. Genelde bir hareketlenme durumu yaşanmaktadır. Ve daha da önemlisi, Özal rejiminin sekiz yıllık karşı-devrimci savaş ekonomisi ve politikalarının feci sonuçlarını '88 sürecinde çok yüksek dozajda ortaya çıkarması sözkonusudur. Enflasyon, işsizlik, yatı-

rım yokluğu, dış borçlanmalar meselesi haddinden fazla bir darboğaza götürüyor. Muhalefetin gelişmesi için önemli bir ortam yaratıyor. Nitekim, Demireller bile bu konuda öne fırlayabiliyorlar. Halkın muhalefetinde kesin bir yükseliş var. Devrimci safların yeniden güç çekme durumu, objektif durumunun geliştiği çok açıktır. Bunlar objektif durumdaki son gelişmelerdir. Bu da '88'in başından itibaren gittikçe yoğunlaşan yeni bir siyasi durum demektir. Her ne kadar Partimizin daha önceki öngörülerine uygun ise de, bu kadar hızlı gelişmelerindeki yeniliği de görmek gerekir. Buna bir de Partimizin baştan beri planlı ideolojik ve gide-rek eylemsel mücadelesinin ardı arkası kesilmeden sürdürülmesini eklemek gerekiyor. Yani subjektif koşullar bizde gelişme göstermiştir.

Gerek grup temellerini atma ve gerekse Partiyi inşa dönemindeki isabetli adım, kitleselleşmeye zamanında yönelmemiz, sert baskı yıllarında sağlıklı geri çekiliş, güçlerimizi yeniden oluşturma ve bu temeller üzerinde '84'lerden itibaren açık eylemlerle yeni bir dönemin içine girmemiz, özellikle '86 pratiğiyle de mücadelemizin kendisini yenileyebilecek kudrette olduğunu kanıtlamamız büyük önem taşıyor. Unutmayalım ki, '84 Atılımı '85'te önemli oranda tıkanmıştı. Özel savaş, ama daha çok da içteki yönetim yetmezliği ve taktiğin tamamen tasfiyeye uğratılması, '85'lerin sonlarında mücadeleyi son derece tehlikeli bir konuma getirmiştir. Biz adeta '85 sonlarında ve '86 başlarından itibaren Partiyi, yeniden ve özellikle de uygulama esaslarını düzeltmek açısından bir eğitim, bir yetkinleşme sürecine aldık ve III. Kongre gerçeği bunun en önemli bir evresidir. Çok çeşitli yollarla yapılan müdahalelerle özellikle Partinin kadro yapısına hakim olan ve ağır bir biçimde köylü özellikler taşıyan, proleter devrimciliğe ulaşmamış ve ulaşmadığı için de amatör, sol sekte, sağ tasfiyeci, özellikle yetmez bir yığın eksiklikle dolu bir devrimcilikte ısrarın yol açabileceği bütün sonuçlar ve bunun sınıf zemini, yine politikada ve örgütlenmede nasıl darboğazlara getirebileceği ortaya konulmuştur.

Sonuçta Partiyi nasıl tasfiyeye götürebileceği ortaya konularak yapılan kapsamlı tartışmalar, çözümlemeler ve eğitim Partiyi

adeta yeniden kendine getirmiştir. Bu konuda büyük bir altüst oluşun yaşandığını yakın sürece katılanlar çok iyi bilmektedirler. Ve bu, gerçekten hayati bir süreçtir. Gerçek PKK'nin temellerinin atılması, Partiyi yenilgiden kurtaracak, zafere götürecektir. Özellikle somutlaşması; uzun ve sabırlı devrimciliğin nasıl gelişebileceğinin ortaya konulması; bunun yanında kısa soluklu amaçlar, taktikler ve önemli oranda subjektif niyetlerle yüklü köylü kurnazlığı, hilekarlığı, liberalizmi ve yenilgiye açık bir ruh halinden ibaret olan ortamın teşhir edilmesi; bunun yerine sağlam dayanaklı, her koşul altında gelişmeyi mümkün kılan yapısal özelliğın ortaya konulması ve bunun da hem eğitimle, hem de ülkedeki pratiklerle daha da yetkinleştirilmesi en önemli kazanımımız olarak değerlendirilmelidir. İşte '86-'87'de gerçekleşen biraz da budur. Ve bu gerçekleşmenin her bakımdan öğretici olduğunu, bundan sonraki gelişmelerin esasını oluşturduğunu unutmamak gerekir.

Parti Önderliğinin '86'daki Kongre Çözümlemeleri ve onların daha da derinleştirildiğı '87 yılı boyunca yapılan konuşmaların hemen tümü yazılı belgelere kavuşturulmuştur. Bu gerçeklerin bilince çıkarılması ve özümşenmesi, Partileşmenin bu temelde yükseltilmesi anlamına gelmektedir. Bunu, özgürlüğe yürüyüş grupları biçiminde ülkeye yansıtmaya kararlılığını ortaya koyarak önemli oranda yürüttük. Nitekim, yine çok ağır yetmezliklerle ve daha önce bahsettiğimiz köylülüğün ağır etkisi altındaki özelliklerle, çizginin doğru raya oturtulması engellenmek istendiyse bile, kadrolara zafer yolunu gösteren aydınlatılmış Parti yolu, görmüş oldukları eğitimle, iç ve dış olumsuzluklara rağmen, direnebilme, yürüme gücünü verdi. Ve bu, '87'de önemli bir eylemliliğın yaşanmasına yol açıyor. Bunun böylesine bir gelişmeyle yakından bağlantısı vardır. Eylemlerin sayısında ve niteliklerinde önemli bir kabarma söz konusudur. Ve yine, PKK'nin gelişmeyi derinleştirdiğı ve sürekli hale getireceğine dair halkta güçlenen umut ve inanç yüksektir. Dış alanlarda Partiye dayatılan teşhir ve tecrit politikasının özellikle de Özal'ın giriştiğı o her türlü uzlaşmacı görüşmelerin sonuç vermeyeceğı, ilkel milliyetçiliğın bu konuda Partiye dayattığı tasfiye ve hatta imhanın sonuç ala-

mayacağı ve bizi koz olarak bölgenin denge hesaplarında kullanmak isteyenlerin de kesinlikle amaçlarına ulaşmadığı, ucuz politikacılıkla bir şeyin kurtarılamayacağı ortaya çıktı. Avrupa sosyal demokrasisinin, özellikle Palme olayını ortaya atarak geliştirmek istediği teşhir ve tecrit tutmadı. O sahada da bu politikaları boşa çıkmıştır. En son olarak giriştikleri ucuz tutuklama ve benzeri baskılar da sonuç vermeyince başka yollara yönelmişlerdir. '88'in artık PKK için nihai bir dönemeç veya kader belirleyen bir yıl olduğunu söylemektedirler. Bu şu anlamda doğrudur: PKK gelişen bir harekettir, yükselen bir harekettir; ama asıl taktiğini uygulama, asıl halk savaşının bir evresini gerçekleştirme anlamında belirleyici önemde bir dönemin içindedir. Bu döneme girilmiştir. Savaşma cesareti halka, kadrolara verilmiştir. Yine küçümsenmeyecek müdahaleler yapılmış ve başarı kazanılmış, savaşan bir Kürdistan gerçeği ortaya çıkarılmıştır. Bunun giderek de derinleşmesi, yoğunlaşması sözkonusudur. İşte bu günümüzün en belirleyici yanıdır.

Biz bunu tekrar ortaya koymayı şu nedenle uygun görmekteyiz: Halen hareketle oynama vardır. Özellikle Partimiz açısından büyük bir önemi olan Mardin eyaletindeki olup-bitenler, eğer Parti taktiğinde ısrarlı olunmazsa, bütün kadro yapısı görevleri açısından sağlam hareket etmezse ve sıradan bir sınıfdışı davranış özellikle yönetimde ortaya çıkarsa nasıl felaketli sonuçlara götürebileceğini ortaya koymuştur. Düşman bile bu durumu çok iyi farkedebiliyor. Yönetimin aymazlığını, gafletini, kendine düşkünlüğünü görüyor. Parti taktiği bir tarafa itilmiş, adeta Partiye karşı bir savaşım sözkonusu. Ve düşman çağrı yapıyor; "örgütten çık gel, bize sığın" diyor! Belli ki taktik doğru uygulanmadı mı, çok tehlikeli sonuçlara yol açıyor. Bu orta sınıfın çizgisidir, ve sınıf savaşımının bir sonucudur dedik. Bu konuda da çözümler ve değerlendirmeler yaptık.

Partiye geçmişte bu konuda dayatılan anlayışları ortaya koyduk. En son bir örneğini de biraz açmaya çalıştık. Açık bunlar, belgelere yansıdı ve Botan pratiğinde biz bunu biraz koyduk. Adam rahatlıkla, "proleter çizgi yürümez, aydınlar alev gibi tutuşup sönmekten kurtulamazlar, ağırlıklı yapı yoksul köylü-

lktr ve bu yoksul köylülüğü de orta köylülük biraz da aşiret kabile bağlılarıyla kontrolünde tutuyor" diyor. "Yapılması gereken, ilkel milliyetılığın yaptığına benzer bir hiyerarşi geliştirmektedir" diye devam ediyor. Ve böylece yarı ağa, yarı aydın da diyemeyeceğimiz, Güney Kürdistan'da geçerli olan ilkel milliyetçi ekillenmeyi Partiyeye de bulatırmak istediler. Tabii bu hemen yenilgi ve kayıptır. Nitekim bunun böyle olduğu ortaya ıktı. Parti bunu gördü ve üzerine gitti; teşhir ve tecrit etti. Bu durum hem Güney'de ve hem de Kuzey'de yaşandı. Ve bu tutumda ısrar edildiğinde nasıl teslim olacakları ve düşmanın da bunu lehine nasıl kullanacağı ortaya ıktı. Son tahlilde ilkel milliyetılığın, orta sınıf köylülüğün kendi başına Partiye karşı dürüst davranamayacağını, Partiye karşı sıkıtığında düşmana kadar gidebilecek konumlara girebileceğini ortaya koyduk. Esasında Parti değerleri üzerinde oynadığının, direnmesi urda kalsın, mevcut direnii ögeleri tahrip etmekle uğratığının; objektif olarak dürüst de olsa, böyle olduğunu; Parti içindeki durumlarının isyancılıktan öteye gidemediğini —ki bu isyan bilinçli bir halk savaılığı, isyanı değil; yani anarşizm ve umutsuzluk kokan bir çabadan öteye gidemezler— ve tabii ki bunun da yenilgiye gitmesinin kaçınılmaz olduğunu örnekleriyle ortaya çıkardık.

Özellikle son Mardin pratiği bu konuda oldukça öğretici dersler ortaya çıkardı. Yani Kürdistan'da silahlı savaşın birinci derecede yaşandığı bu alanımızda bu durumlar ortaya ıktı. Partimizin bir yıldır bunlarla mücadelesi sözkonusudur. Ve bu mücadeleden Parti güçlenerek çıkmıştır. Gerçekten yenilgiye açık, hayalci, sık sık tasfiyeye girmekten çekinmeyen, tasarrufu, kendiliğindenci, sıkıtı mı kaçan, Partiye karşı dürüst olmamayı politika sanan ve böyle hayallerle hem kendisini hem Partiyi aldatan bu yaklaşımlar anlayış düzeyinde ve pratik tedbirler düzeyinde açığa çıkarıldı. Bunların kısa zamanda n alındı ve Parti daha rahat hareket etme imkanına ulaştı. Bunu belirtirken, engeller kalmadı demiyorum. Ama, eğer doğru-devrimci anlayışa tam hakim olunursa ve tüm kadrolar ortaya çıkan dersleri iyi zmsەرlerse, açık ki, bu Partimiz açısından büyük bir kazanımdır.

Pratik uygulamada da doğru proleter ölçülerin egemen kı-

linmasının en verimli bir dönemine girmiş durumdayız. Bu çok önemlidir. Bu daha önce ideolojik-siyasi anlamda gelişen, başarısını sürdüren Parti çizgisinin pratik uygulamada nasıl yaşana-
cağını ve savaşılabileceğini ve hem de engellerle uğraşarak geliş-
ceğini kanıtlıyor. Ve sonuçta doğru uygulama ve bunun yolaçabi-
leceği gelişmeler örnekleriyle daha da kesinleştiriliyor. İşte bu
temelde gruplarımızın yeniden ve çok yetkinleşmiş olarak ülkeye
yönelmeleri sözkonusudur. Bu sadece dışardan giren gruplar için
değil, ülkenin içindeki grupların da kendilerini gerek sayı ve
gerekse niteliksel olarak geliştirmeleri açısından da böyledir.
Yeni alanlar yaratmaları, bölgeler, mntikalar yaratmaları, geniş
sempatizan grupları oluşturmaları, onları savaşa çekmeleri söz-
konusudur. Her gün yeni mücadele alanları açılmaktadır. Özellikle
Partinin temel eğitim okulunda görülen eğitimin belirleyici rol
oynayacağını belirtmek gerekiyor. Çizginin en yetkin uygulan-
ması konusundaki eğitimin de hayli ilerlemesi sözkonusudur.
Bunun ülkeye bu dönemde taşırılması büyük öneme haizdir.
Zaten TC'nin son dönemlerde içine girdiği çıkmaz ve telaş biraz da
bunu iliklerine kadar duymasından ötürüdür. Çizginin ayrın-
tılarına dek geliştirilmiş biçimleriyle ülkeye aktarılması ve uygu-
lanmasının sonuçlarını kestirmek zor değildir. Düşman bunu
engellemek için büyük çaba harcadı. Yeni pişmanlık yasalarının
ömrünü iki yıl daha uzatmak için, özel savaşım tekniklerinde ciddi
gelişmeleri gündemleştirmesi sözkonusudur. Bunun için para
harcama, yeni araç-gereç donanımına gitme, yeni yasalar çıkar-
ma yoluna gitti. Ve bunlar hep üç-dört aylık süreç içerisinde
yapıldı. Büyük yığınak yaptı, ancak bize birkaç darbe vurmakla
beraber amacına ulaşmak şurda kalsın, bizim daha da gelişme-
mizin önünü alamamıştır.

Bugün ülkenin dört bir yanına ulaşıyoruz. Hemen hemen
bütün bölgelerde yalnız silahlı grup düzeyinde bulunmak değil,
geniş bir ağı içerde örmüş bulunuyoruz. Yeni birçok güce
ulaşmaya çalışıyoruz. Bunlar ister silahlı mücadele için, ister
örgütlenme için çıkıyorlar. Şehir ve kırsal alanlara ulaşmaya çalış-
ıyorlar. Ve bu da dengeli olarak bütün ülke sathında birden geli-
şiyor. Türkiye'den de geniş bir destekleme durumu ortaya

çıkıyor. Güney Kürdistan'da da benzeri bir durum yaşanıyor. Yine, tüm yurt dışındaki Kürt emekçilerinin Partinin etrafında kenetlenmesi önemli oranda zaten gerçekleşmiş durumdadır. Bu durum savaşı geliştirmede son derece avantaj sağlıyor. İşte gruplarımızın içinden geçtikleri dönem ana hatlarıyla böyledir.

Partimizin büyük tecrübesinin özü; eğer iyi kavranılırsa her bakımdan başarıya giden yolu adım adım nasıl alacağımızı ve küçümsenmeyecek başarılarla nasıl ulaşabileceğimizi açık olarak göstermektedir. Biz bütün teorik ve pratik çabalarımızla bunu ortaya koyduk. Ve denilebilir ki, bizim için en büyük kazanım; eğitimle iyi özümsemişimiz çalışmalarımızın bu seviyesidir. Bu eğitimin de özü, Parti gerçeğine ulaşmak ve onu uygun koşullara doğru biçimde uygulayacaktır. Bu insanı bin defa daha güçlü olmaya götürür. Tüm tarihi eylemler, kesinlikle gerçekliklerini böylesine kavrayan ve uygulayanların eseri olmuşlardır. Bunun için başlangıçta ne sayı ne de teknik belirleyicidir. Bütün önemli insanlık atılımlarına damgasını vuran büyük hakikata göz dikmek, gerçeğe-doğruya göz dikmek ve onun için büyük bir coşkuyla sınırsız çabaların sahibi olmak belirleyicidir. Evet, belirleyici olan daima bu oluyor. İşte davamızın böylesine tarihsel bir niteliği ve çabalarımızın özünde de bu coşku ve sınırsız fedakarlıklar vardır. O halde, bütün gelişmelerimizin veya bütün davamızın temsilcileri de bulundukları her yerde böyle yaşamalıdır. Tabii bu aynı zamanda halk savaşıdır. Bu da bizde kendi başına büyük bir sanattır.

Halk savaşının incelikleri üzerine çok çaba harcadık ve güçlü sonuçlara ulaştık. Parti okulunda bu konularda küçümsenmeyecek bir eğitim faaliyetimiz oldu. Halk direniş hareketi her düzeyde nasıl geliştirilebilir; uygun örgütlülük, eylemlilik ve yönetim düzeyi adım adım nasıl hazırlanır; basitten karmaşığa doğru TC egemenlik sistemi altında uzun vadede ne yapılabilir, kısa vadede ne yapılabilir konuları, dolayısıyla durumun siyasal değerlendirilmesi ve bundan çıkarılan sonuçlarla kendi pratiğimizde ne sağa ne de sola yalpalamadan, sekterizme düşmeden ilerlemenin nasıl mümkün olacağı oldukça kavrandı. Şimdi ülkenin her alanında bunu pratiğe aktarmakla yüzyüze bulunuyoruz. Şunu

unutmayalım ki, şimdiye kadarki atılımlarımızdaki büyük amatör-lüğün, halk savaşı sanatında amatörlüğü aşamama, derinleşe-meme ve yüzeyselliğe takılıp kalmanın tarihimize ve güncel somut gerçeklerimizle bağlantısı vardır. İnsanımızın muazzam yüzeyselliği, siyasi savaşım sanatında adeta körlüğü, inkarcılığı ve de tecrübesizliği ya da hiçliği yaşadığı bilinmektedir. Biliyoruz ki, askeri savaşım sanatı; siyasi savaşım sanatının bir uzantısıdır. Siyasi savaşım sanatına hakim olamayanlar, askeri çizgiye hakim olamazlar. İşte bizim tüm gücümüzle doğru bir siyasi savaşım sanatını özümsetebilmemiz çok önemliydi. Fakat birçok izah edilebilir nedenlerden dolayı, gruplarımız bu savaşım sanatını hakıyla kavrayıp uygulamaktan çok uzak düştüler. Geline aşamada da en çok eleştirdiğimiz ve tartıştığımız husus, savaşı bütün yönleriyle nasıl yürütebilir, nasıl yönetebilir ve sonuçlandırabiliriz olayıdır. Bu en canalıcı bir sorundur. Eğer bugün çok gelişkin komutanlarımız çıkmıyorsa veya sınırlı bir direniş ruhuna daha ileri bir adımla karşılık verilemiyorsa bilinmektedir ki; bunun objektif nedenleri yanında, subjektif kökenlerinin, yani kendimizi eğitime ve gittikçe tecrübeyle güçlendirmedeki zayıf kalışımızın rolü büyüktür. Eğitim ve tecrübeyle büyümemiz gerekirken, bu konuda militanlarımızın militanca çabalarımızın gerçekten o asırlık yüzeyselliğe ve darlığa çarptığı bilinmektedir. Eskide ısrar edilirse, kayıplarımızın, başarısızlıklarımızın ve de devrimimizin olası bir yenilgisinin tohumlarını, bilakis yüzeyselliği ve geriliği aşabilirsek zaferin temellerini atmış olabileceğiz.

Bugün Partimiz aslında birçok yönüyle zaferin temellerini teşkil eden anlayış, ruh ve doğru çalışma tarzına ulaşmıştır. Ancak Parti için gerçekleşen bu durum, her militanımız için henüz başarılı olmaktan uzaktır. Militanlarımızın Parti gerçeğine ulaşmada ve uygulamada zayıflıkları sözkonusudur. Tabii ki, halk bu konuda daha geri ve zayıftır. O halde militanlığın tümüyle baş görevi, savaşı bu ağır, amatör, kendiliğindenci ve sık sık sağa-sola yalpalayan özelliğinden koruyup, doğal gelişim ruhuyla oturtmak, sürekli denetlemek ve güçlendirmek; zafere kadar bu konuda yetkili, etkili ve sorumlu olmaktır. Kısacası, savaşı daha ileri atılımlara dönüştürebilir miyiz? Bu soruya evet diyoruz.

Dikkat edilirse, son dönemlerdeki çabalarımız savaşı bir adım daha ileriye fırlatmak içindi ve mevcut gruplarımızın kayıplarını bol bol eleştirdik. Neden? Çünkü her savaş, içinde bulunduğu aşamanın özelliklerine layıkıyla cevap verilmezse tıkanır ve geriye saymaya başlar ki, bu da yenilgi demektir. Onun için her aşamanın hakkını vermek ve her aşamayı bir sonrakinin temeli haline gitirmek gerekir. Bugün baş döndürücü bir gelişmeyi yaşıyoruz. İşte bu gelişmenin böyle bir temelde sağlanması gerekir. Yani biz herhangi bir aşamayla yetinmiyoruz. Her aşamayı bir sonrakinin temeli haline getiriyoruz. Bu da belirtildiği gibi, sürekli bir gelişmeye yol açıyor. Bunu devam ettireceğiz. İçinde bulunduğumuz aşama '84'lere göre, aslında çok ileri bir aşamadır; buna dikkat edelim.

Düşman üç ordusunu, muazzam sivil polis teşkilatını, MİT'ini vd. bu tür güçlerini harekete geçiriyor; fakat yine de başarılı olmaktan çok uzaktır. Gelişen ise, ulusal kurtuluş direnişimiz ve demokratik savaşımız oluyor. Bu, Türkiye tarihinde görülmemiş bir olaydır. Gerçekten de insanlığın şeref hanesine yazılacak bir direnişi sürdürüyoruz. Ve bunu inanılmaz ölçüde kendi özgücümüzle yürütüyoruz. Burada büyük bir insani ayaklanış vardır. Soyluluk çıkacaksa burada çıkacaktır. Ve bu da çok önemlidir. Ne mutlu denilir bu yolun yolcusuna ama aynı zamanda da bu değerlerle yüklü olanlara. O halde, bu konuda gerçekten hakkını vermek, bunu çok önemli bir dava kişiliğiyle birleştirmek veya yaşam konusu olarak görmek, tüm benliğini katmak, hayati önemdedir. Bu başarılırsa, bizi yeni gelişmelere götürür. Yeni gelişmeler, yeni bir aşamayı mümkün kılar.

Bugün savaşı geliştirmek hepimizin görevidir. Her görevlimiz bu konuda kendini yoklar ve yeniden yeniden gözden geçirirse, savaşı bir adım daha ileri götürebiliriz. Militanlarımız bu konularda kendilerini etkili, yetkili ve görevli hissetmeli ve tabii ki gerekli ruh ve çaba büyüklüğünü de göstermelidirler. Aksi halde denildiği gibi, bir aşamaya takılma olur ki, bu durumda da düşman hamleleri karşısında geriye düşeriz. Bugün biz bu aşamayı ruhumuzla ve sonsuz çabamızla daha ileri götürmek için yönetmezsek, bilinmelidir ki, düşman sonuç alabilir ve kayıplarımız

yenilgiye de götürebilir. Ancak kayıplarımızın nedenleri izah edilirse ve zayıflıkların giderilmesi sağlanırsa, başarıya da götürebilir. Biz başarıya götürmek için, görüyoruz ki, her gün kendimize yöneliyoruz ve yükleniyoruz. İşte tüm militanlarımızın örnek almaları gereken çalışma tarzı da budur. Peki bu bütün yapıya mal edilebilir mi? Hayır, özellikle ülkede, ülkenin derinliklerinde uzun süredir bizden kopuk olan gruplarımız aslında çok geridedirler. Gruplarımızın bünyesinde bir-iki arkadaşın rolünü belirtilen ölçülerde oynaması, büyük gelişmeler için yeterlidir. Tabii ki, bu anlayışı uygulamak uğruna yüksek bir savaşım sürdürmekle mümkündür. Bu nedenledir ki, yeni gruplarımızın buna ulaşmaları ve ülke koşullarına adapte olmalarını büyük bir mesele olarak görüyoruz.

Beş-on kişilik bir grup bir bölgede ulusal kurtuluşun kaderini gerçekten değiştirebilir. Bu konuda roller çok önemlidir. Onun için rolleri mutlaka oynamak gerekir. Birçokları dağda adeta Parti çizgisinden kopmuş, son derece amatörce bir savaşım yürütüyor. Oysa ki, bahsettiğimiz şeyler gerillanın alfabesidir; düşman genel bir operasyona kalkıştığında sayını küçülteceksin, üç-dört kola ayrılacaksın ve şartlar daha neyi emrediyorsa, yaratıcı bir şekilde yerine getireceksin. Sürekli gizleneceksin. Ne zamana kadar? Düşmanın o hamlesini boşa çıkarıncaya kadar. Bu üç gün sürer, bir ay sürer, mühim değildir. Ancak o sürede düşman mutlaka yıpranır. Düşman dağa çıkmış geniş bir sahayı tarıyor, taş çatlasa on gün veya bir ay dayanır. Sonra geri çekilecektir. O geri çekildi mi yine vur; geri mi döndü, sen yine kaç! Bu, şuna benzer; ağır gövdesiyle bir canavarı düşünelim. Canavar pençelerini kaldırmış, ağzını açmış, dişlerini gösteriyor ve biz onun önündeyiz. O düz yürüyerek üzerimize mi geliyor, bu durumda "buna bir yumruk sallayayım, dişlerini dökeyim ve bir bıçak da karnına saplayayım, belki öldürürüm" diyerek ona yönelirsen, bu akıl kârı olur mu? Hayır olmaz! Dikkat edelim: Canavar ayağa kalkmış üzerimize geliyor, üstelik yol da düzdür. İstedğin kadar yumruğunu sık, hançerini çek ve tekmelerle ona saldır, yenilirsin. Aslında biz ona saldırırken çatışmaya girmişiz. İşte son çatışmalara ilişkin haberler gruplarımızın durumunun böyle olduğunu

doğruluyor. Şimdi diyelim ki, ona büyük kayıp verdirdin, belki de yüzlerce verdirdin; ama dikkat et, düşman o anda saldırı halindedir. Yani yüz kişiyi de gözden çıkarmış, sırf senin bir grubunu imha etmek için gerçekten de tüm gücünü ortaya koymuş, beşyüzbin kişiyle geliyor. Mardin-Bagok'daki çatışmayı da biliyoruz; düşmana iki yüz kayıp verdiriliyor. Fakat o çekirge sürüsü gibi üzerine geliyor. Grubumuz ise, düşen helikopterin içindekini de gidip vuralım diyor. İşte orada bir yanlışlık var. Halk savaşının önemli bir kuralının ihlali var. Ve burada kaybedersin. Ne kadar kahramanca saldırırsan saldır, yine de kaybeden sen olursun. Nitekim olan da bu olmuştur. Kiği'da dört yoldaşın şahadetiyle sonuçlanan eylemde de bu durum yaşanmıştır. Düşman saldırı halinde büyük güçle mi geliyor; hiç ses çıkarma, sürekli kaç! Güç büyükse, beş parçaya böl! Bagok'da ne yapılıyor? Güç ikiye bölünüyor ve bir parça kurtuluyor. Beşe bölünseydi, dördü kurtulur ve belki birisi imha olabilirdi. Yine Şemdinli dağlık bir yerdir, yüksek dağlıktır. İstenilirse, düşman rahatlıkla atlatılabilir. Ama grubumuz, "biz onu ezeriz" diyor, bomba ve silahlarla saldırıyor. Fakat düşman teyakkuzdadır ve mutlaka senden de düşürür. Burada bizim taktiğimiz sürekli geri çekilmektir. O saldırıyorsa, sen geri çekileceksin, o kaçıyor veya geri çekiliyorsa sen vuracaksın. İşte halk savaşının özü de budur. Aktif savunma döneminin taktiği böyledir. Mesela Kiği'da düşman yüzbinlerce kişiyle dağı tarıyor; sen eylem yapmış ve ormanlık sahaya çekilmişsin, düşman ise ormana asker doldurmuş; ondan beşini, yirmi veya otuzunu vurdun, sonunu getirebilir misin? Yok! Köpek sürüsü gibi geliyor. O halde, vurmuyacaktın ve gizlenecektin. Kaldı ki orada sığınaklar da boldur ve yürüyerek de geri çekilebilirdi. Yıllardır da böyle yaşanıyor. Ama, işte fırsat düştü imha edelim deniliyor. Oysa senin yerin bellidir. Düşman üç-dört, hatta yüzlerce askerini gözden çıkarır ve en son gelir seni imha eder. Onun amacı budur. O halde, burada bizim halk savaşı sanatının bu önemli ilkesini uygulamamız gerekiyordu. Bu yalnız askeri alanda değil, örgütlenmede de böyledir. Bakarız polis örgütün üzerine mi geliyor, veya ilişkilerimizin üzerine mi geliyor, o zaman biz çekilmeli ve biraz yeraltına kaymalıyız veya başka bölgelere çekilmeliyiz.

Polis üzerimize geliyor; biz de saldıralım anlayışı doğru değildir. Dikkat edelim, kayıplarımızın yüzde doksanı örgütsel ve askeri olarak bu temelde olmaktadır. Değişik alanlarda haberler alınmaktadır. Deniliyor ki, köylüler direniyor, Avrupa'da da böyle oluyor, direniyorlar. Fakat düşmanın istediği zaman ve alanda bu oluyor. Ve sonuçta da biz zarar görüyoruz. Oysa ki, o anda direnmek değil, geri çekilmek, yeraltına girmek gerekir. Çünkü, biz her yer ve zamanda savaşı kabul etmeyiz.

Dikkat edilirse bizim tüm maharetimiz, yapımıza, TC'nin istediği her yerde savaşı kabul ettirmemektir. Mesela Özel Vali, gruplarımız için, "Teması girmekten çekiniyorlar" diyordu. Bundan ne sonuç çıkıyor? O, temas noktası istiyor. Yani grupla örgütsel, askeri çatışmalı teması geçti mi, sonuç almak için bu ona yetiyor. O zaman bu teması imkanını düşmanın elinden alacaksınız. Bunu neyle sağlayabiliriz? Açık ki, iyi bir yeraltı üslenmesiyle. O halde, açık yüzyüze gelinmemeli, düşman uykudayken vurmak gerekir. Ve bu temas değil, onu gafil avlayarak ezmektir. Biz bütün eğitim süreçlerimiz boyunca işte yukarıdaki örnekleri izah etmeye çalıştığımız durumlara düşmemek için çok geniş kapsamlı açıklamalar yaptık. Gruplarımız ise daha kapsamlı sonuçlara ulaşabilirlerdi. Çünkü, pratik faaliyet içindedirler. İdeolojik, örgütsel, siyasal ve askeri yönden düşmana nasıl karşı konulur? Biz aktif savunma dönemindeyiz; o her düzeyde saldırırken, biz geri çekiliyoruz-kaçıyoruz, ama, bu kaçma görevden ve işlerimizden vazgeçiyoruz anlamına gelmiyor. Bilakis, daha güçlü bir atağın ve atılımın temellerini hazırlamak içindir. O her zaman saldıramaz. Çünkü, gövdesi iridir. Yani sömürgecilik çağı geçmiş ve soyu tükenmiş bir hayvan fosili gibidir. Heybetli görünür, çok debdebelidir. Ama yürüyemez, halk savaşına karşı manevra gücünden yoksundur. Peki halk savaşı nedir? Onu her taraftan vurmaktır. Ve bugün her kentte, her köyde; ideolojik, siyasal ve askeri olarak her yönden vuruyoruz da. Gerçekten de görüyoruz ki, ne hale geliyor. Bu, halk savaşı sanatının uygulanmasına bağlıdır. Halkın elinde olanak çoktur. Savaşa katılmak, halk savaşında yer almak için o kadar insan geliyor. Her kesimden bir tane iş yapabilecek çıkıyor. Her yerde bunu geliştirelim. Sömürgecilik bitmiştir. Halk savaşını

geliştiremezsen bu canavar karşısında bir kuş, ayakları dibinde bir karıncasın; önünde bir karınca gibi durursan hiç güç sarfetmesine de gerek yoktur. Bir ayağıyla basar ve bitersin. Karınca başka türlü sokabilir mi? Evet, arkasından, gözünden, gövdesinden, şurasından-burasından girer bitirir. İşte, bizde meşhur Nemrut-sivrisinek olayı vardır. O da aslında zalim bir iktidardır. Bu olay, diktatöre karşı halkın direnişini sembolize ediyor. Sivrisinek halktır. Ve halk Nemrut'la savaşıyor. İşte o zaman burnundan beynine giriyor ve orada korkunç vızıltılar çıkarıyor. En sonunda adamı delirtiyor ve düşürüyor. Bu yöntem doğru halk savaşım ilkesidir ve çok önemlidir. Yani böyle yapmazsan, Nemrut'un karşısına o zaman geçemezsin. Çünkü, silip-süpürür. O zaman sinek ol, burnuna gir! Diken ol, bir yerine bat; yara yap ve bu yara kangren olsun! Halkın çocuklarısınız, halk savaşında derinleşeceksiniz! Başka türlü kazanma şansınız yok! Örgütlenme de büyük bir silahtır. Size silah vereceğiz ama, bizce bu silahları siyasi amaçlar için kullanabilirsiniz. Ve gerçekten de azılı bir haini cezalandırmak için, faşist bir düşman subayını, polisini ezmek için kullanabilirsiniz. Silahı böyle kullanmak için alabilirsiniz. Ama bunu gösteri için kullanırsanız, canavar karşınızda duruyorken, "haydi hançeri sallayalım" derseniz bu olmaz. Yani, nerede kullanacağını bilemezseniz, çok iyi bilinmezse gerçekten bu silahlara yazık olacaktır. Bunu öğretmeye çok çalışıyoruz. Siz de tabii ki, bunu bütün çalışmalara uygulayacaksınız, öğreteceksiniz.

Arkadaşlarda halen önemli bir yüzeyselliği görüyoruz. Biz bunun giderilmesi için bıkmadan-usanmadan büyük çaba harcıyoruz. Çünkü, kaybetmek istemiyoruz. Çünkü böylesi bir canavarın her şeyi yerle bir etmesini kabul etmek istemiyoruz; parçalayacağız diyoruz. İşte bu temelde her bir arkadaşına görevler düşüyor. Halk savaşımı sanatını bu biçimde uygulayacağız. Silahı çok az ele alırsınız. Asıl büyük silah, dediğimiz gibi, onunla örgütsel şavaşımdır. Halkımızı örgütlemektir. Halkı örgütleyip, bitmiştir düşman... Silahlı faaliyet, faaliyetlerimizin yüzde beşidir. Yüzde doksanbeşi örgütseldir. Bu orantıların iyi tutturulması gerekiyor.

Biz bu taktik özellikleri belirlerken, sizin de çok iyi bildiğiniz bu

kuralları şimdiye kadar yaratıcı uygulayamamanız bizi endişeye düşürüyor. Diyelim ki, kritik noktaları atladınız, geçtiniz ve çalışmaların bazı halkalarını yakaladınız; o zaman çok önemli bir konumdasınız. Ve ondan sonrasını belirleyecek olan doğru çalışma tarzıdır. Bir-iki köy yakaladınız, bazı ilişkileri yakaladınız, biraz gizliliği yakaladınız; bu, önemli bir hamle imkanını yakaladınız anlamına gelir. Bundan sonrası derinleştirilir ve gittikçe yoğunlaştırılır. Tabii bu süreçte eylem de yapılır, örgüt de kurulur. Bu süreçte gücünüzü arttırırsınız. Ama kendiniz karar vereceksiniz; acaba yapacağım eylemin, attığım adımın altından kalkabilir miyim, üzerime gelirlerse boşa çıkartabilir miyim diye ölçüp biçeceksiniz. İşte yaratıcı militan budur. İşte taktik önderlik budur. Bunu yapın, iki basamak sonrasında çok ciddi görevleri başarabilirsiniz. Biz bunu istiyoruz militanlarımızdan. Bu noktalarda dirayetli olun. Başarılı olmak için kendinizi zorlayın, aceleniz yok ama, bir saniye kaybedilecek zamanımız da yoktur. Ve bu konuda hayatınızı ortaya koyuyorsunuz. Bu konuda hiçbir düşman subayının ve askerinin cesaret edemeyeceği bir fedakarlık ve cesaretle ortaya çıkıyorsunuz. Bı büyük bir güçtür ve halkımızın bağrına oturuyorsunuz. Haklı ve büyük bir davanın takipçisisiniz. İşte güç kaynağımız! Hepsinin hakkını verin!

Dediğimiz gibi, düşmanın ordusu canavar tipi bir ordudur. Ve siz de her taraftan onu kemiren güç olursunuz. Halk savaşçıları böyle çalışır, böyle yaşar ve böyle kazanır. Biz kendi payımıza her zaman küçük bir örnek olmaya çalıştık. Evet, dikkat edilirse, biraz da sonuç aldık. Siz bizden daha fazla alabilirsiniz. Bunu mübalağa olarak da söylemiyoruz. Kesinlikle daha fazlasını başarabilirsiniz. Ama bunun da kural ve kaideleri vardır. Biz boşuna olgunluğu, alçakgönüllülüğü, elimizden gelen her şeyi yapmayı, sürdürmeyi sergilemiyoruz. Evet, boşuna bu konuda çaba harcamıyoruz. Bilakis, her şeyi yapıyoruz. Bunları biraz esas alacaksınız. Yurtseverlik ruhudur bu. Örgütlenme ve yoldaşlık ruhudur bu. Siz de bunu yaşayacaksınız. Başka ruhu kendinize yakıştırmayın. Bizim temsil ettiğimiz ruh, şehitlerin müşterek ruhudur. Bunu esas alacaksınız ve bundan bir milim bile sapmayacaksınız ki, doğru önderlik gerçeğine ulaşsınız. Ve önderlik hattından koptunuz mu, taktik hattan çıktınız mı,

bittiniz. Bunun için de, önderlik hattından, ruhundan ve pratiğinden kopmayın. Önder ise, gücümüze bire bin katar.

Bireyciliğe fazla dalmayın. Bireycilik ne kadar gurur verici olursa olsun, veya egonuzu tatmin ederse etsin, kesinlikle felakete götürür. Bireyciliğin amansız düşmanı olun! Bireycilik kişinin kendisini abartması, kendisini küçültmesidir. Onun için kişiliğinizi ne abartın, ne de küçültün. Mesela, biz önderlik olayında kendimizi konuşturmuyoruz; halkın genel müşterek iradesini, onun öncülerinin ve mücadeleci yaşamın sonuçlarını, özelliklerini, dünya halklarının bu konudaki engin mücadeleci deneyimlerini birleştirip, örgütlü ve gerekirse tek kişide öyle birleşecek engin dayanma gücü, savaşma gücünü, temsil gücünü ortaya çıkarmaya; onu her gün yaşamaya ve bütün örgüte hakim kılmaya çalışıyoruz. Bu, milyonların en soylu emeklerinin bir sentezidir. Onun için çok gereklidir. İlk çağdan günümüze kadar böyledir. Önderliği olmayan, otoritesi olmayan bir halk, köledir, düşkündür ve ayak altında ezilmeye mahkumdur. Bugün bizim önderliğimiz biraz Kürdistan halkını canlandırıyorsa, biraz sebat, onur kazandırıyorsa, bu temeldedir. Onun için sizin de önderlik olayına çok güçlü adapte olmanız, onu uygulamanız gerekiyor. Biraz eksikliğini, bazı yanlışlıkları bile görseniz, —kaldı ki bu bizim şahsımızla ilgili bir olay değildir— bir kişiyi aşan, kollektif bir olay olarak anlayacaksınız. Bunu bugün biz temsil ediyoruz, yarın başkası eder ve hatta kişilerle bile izah edilmeyen bir özelliği vardır. Önderlik nedir? Doğru düşüncedir, halkın doğru siyasetidir, ahlaktır ve savaşımın kendisidir. Onun için kendinizi önderlik-sel değerlere ayrılmaz bağlarla sürekli bağlı göreceksiniz. Burada, dediğimiz gibi, insanlık vardır, tarih ve gelecek vardır; yurtseverlik ve demokrasi vardır. Bütün bunları doğru yaşıyorsanız, göreceksiniz ki, tek başınıza bile çok iş yapabiliyorsunuz. Veya kişisel gücünüz bin katına çıkmış olarak yaparsınız. Bütün bunları biz size öğretmeye çalıştık. Kürdistan halkı önderliksizdir, önemli oranda ve sizler de önderlik denilen bir gerçeği yaşamamışsınız. Alabildiğine kendinize yükleniyorsunuz, dayanamadınız mı çatlıyorsunuz, yoldan sapıyorsunuz. O halde, bireysel gücünüzü önderlik-sel güçle birleştireceksiniz. Çok uyumlu, olgun bir

yaşamla bunu sağladığınızda göreceksiniz ki, birçok şeye kadir olabiliyorsunuz, hizmet edebiliyor ve başarabiliyorsunuz.

Bütün bunları daha derince ele almak sizin görevinizdir. Halkımızın huzuruna çıkıyorsunuz, önemli görevler başarmak istiyorsunuz. Uzun vadeli yaşamının tedbirlerini alacak ama bir saatin de kıymetini çok iyi bilmekle birleştireceksiniz. Başka türlü sizden tarihin eylem adamları çıkmaz, soylu militanlar çıkmaz. Ama bizim de en çok tercih edeceğimiz budur. Düşeceğimiz kadar düşmüşüz, parçalanacağımız kadar parçalanmışız, adam yerine koyulmayacak kadar kovulmuşuz. O zaman bize tam da gerekli olan nedir? Bize bunu layık gören bütün nedenleri ve sahiplerini karşımıza almak, kendi özgürlük ve kurtuluş gereklerimizi dayatmak, bunu hiçbir şeyle değiştirmemek, işte siz bunu temsil ediyorsunuz. Onun için öyle bireysel hesaplara düşmeyin, subjektif niyetlerle yaşamayın. Bunlar gerçekten adamı büyütmez. Belki kişisel planda sizin gururunuzu tatmin edebilir, okşayabilir; fakat, tarihi ve siyasi anlamda bir hiçtir. Ama siz akıllı insanlarsınız, gençsiniz ve kendinizi çok yüce amaçlar uğruna verebilecek duruma getirmişsiniz. O halde, doğru yürüyün, doğru yapın, doğru öğretin, bu konuda sürekli disiplinin ta kendisi olun. Disiplin nedir? Amaçlarınızla çelişmemektir. Ve bütün yaşamımızı bu temelde yürütmektir. Onun için disiplin demek yaşam demektir. O da amaçlarımızla yüzde yüz uyum halinde yaşamak demektir. Bunu yapanlar büyür, halk saygı gösterir ve dünya saygı gösterir. Bunun dışındaki yollara saparsanız, demagojiyle saptırmak isterseniz, mümkün değildir. Düşmana da sığınsanız, ona hizmet de etseniz, sonuç yoktur. İhanetin sonu yoktur. Ama ilerlemenin sonsuz bir değeri vardır. Doğru yolda yürümenin sonsuz bir büyüme imkanı vardır. Elbetteki siz bunu tercih edeceksiniz.

Önünüz açılmıştır. Son derece eğitilmişsiniz ve gerçekten de görevlerinizin büyüklüğüyle orantılı yürürseniz, kesinlikle hareketin sağlam bir militanı ve iyi bir görevlisi olarak çalışabilirsiniz. Ki bizi rahatlatacak tek şey de budur. Biz bundan başka bir şey istemiyoruz. Altından çıkamayacağınız eylemlerle, dediğimiz gibi, sürekli saldırı ile sonuç alamazsınız. Onu biz de istemiyoruz.

Kahramanca eylemler de olsa istemiyoruz. Bizim nasıl bir çalışma tarzını istediğimizi sanıyoruz biliyorsunuz. Yine sanıyoruz ki, siz de bunu herkese gücünüz oranında doğru bir biçimde kavratacaksınız. Devrimci görevlere bir adım daha yaklaştığımız için elbetteki hep birlikte memnun kalacağız ve rahatlayacağız. Çünkü, bir devrimci, görev içindeyken, kendisini rahat hissedebilir. İşte bu şansı yakalamışsınızdır. Hiçbir maddi tatminin bizi mutlu edemeyeceği kadar bu şans değerli bir armağandır. Aslında görevlerin üzerine gidişi kesinlikle böyle görmek gerekir. Ama çok derin ve sabırlı olacaksınız. Yine, çok çare geliştireceksiniz. İşte meselenin özü budur. Biz sizi yakaladığınız bu şansa layık gördük. Parti silahını verdik. Yetkileri ve sorumlulukları verdik. Bunları gözbebeğiniz gibi koruyacaksınız. Dikkat edelim, bunları koruduğunuz oranda tarihi korumuş olursunuz. Ülkemiz dünyanın en güzelim yerlerinden biridir. Ona tümüyle sahip çıktığınız oranda büyük bir insanlık görevine de sahip çıkıyorsunuzdur. Ve bunlar da öyle basit görevler değildir. Onun için çok olgun olacaksınız, alçakgönüllü olacaksınız; sonuna kadar görevlerin adamı olarak, ölüm pahasına da olsa görevlerin başında kalacaksınız. Tarih bu temelde özgürlük tarihi haline getirilir. Ve halklar da ancak bu temelde özgürlüğü, onuru ve ekmeği elde edebilirler. Başka yolun da kalmadığını hepimiz iyi biliyoruz. O halde, bu şansı iyi kullanalım, iyi kullandıralım. Bundan başka bir ahlakımız olmayacak, başka şeyler için nefes tüketmeyeceğiz. Böyle yapılırsa başarı imkanlarınız artar ve bir ay da savaşsanız değer artar veya yüksek değeri vardır. Şahadet en büyük sonuçtur ama, çok yaşamaya çalışacaksınız. Pratik zaferi de yine bu temelde sağlayabilirsiniz. Biz de böylelikle görevlerimizi size karşı yerine getirebildik.

Şu anda özgürlük, sizin karakterinizin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Kimse bunu zedeletmemelidir. Uygunsuz adımlarınızla bunu zedeletmemelisiniz. O halde, bu yepyeni bir yaşamı size mümkün kılar. Buna dediğimiz gibi çok değer biçecek ve başka bir şeyle asla değiştirmeyeceksiniz. Tabii ki, bu temelde birbirimize güveniyoruz. Halk da güvenecektir. Eğer bu temelde şaşmadan çalışır ve yaşarsanız, göreceksiniz ki, hayat da budur.

Bunun dışında hiçbir şey bize layık değildir. Biz hep bunu bekleyeceğiz. Haberler, çalışmalar, başarılar bu temelde yerine geldikçe biz de sizi hep bu biçimde takviye edeceğiz. Yeni yoldaşlarla, yeni ilişkilerle, bizim önderliğimiz ister fiziki olarak yaşayalım, ister yaşamayalım hep bu temelde sizi güçlü kılacaktır. Sahibi ve layık olmasını bilerseniz yıllarca bu güç yeter. Biz burada olsak da olmasak da, siz kendiniz bir önder olarak, eğer bu çerçeveyi aşmazsanız, kesinlikle zafere kadar götürebilirsiniz. Bunun da ne kadar değerli bir olay olduğunu tartışmaya gerek yoktur. Baktınız önderlik görevi size düşüyor; bölgesel olur, eyaletsel olur, genel olur, tüm doğru kuralları esas alıp, o göreve ölüm pahasına da olsa sahip çıkacaksınız. Tabii ki, biz yanlış yapanlara çiğnetmeyeceğiz. Örgütle oynayanları gördünüz, onlara aman vermeyeceğiz. Baktınız zararı biz veriyoruz, kendimizi de affetmeyeceğiz. İşte bu, halk önderlerinin de nasıl ortaya çıkacaklarını açıkça göstermektedir. Ve bu konuda da yarış olmalı ama, bu olumlu yönde olmalıdır. Ve biz, bir yığın öndere yol açmalıyız. İşte tarihe katkımız da böyle olur. Bu temelde tekrar sizlere sürekli başarı dileyeceğiz. Ve biz de bu temelde bundan böyle sonuna kadar elimizden geleni daha büyük bir azimle yerine getireceğiz. Ve inanıyoruz ki, bu temelde halkımızın birliği ve örgütümüz gelişecektir.

Bugünleri ayrılmaz bir bütün halinde, bugünleri son derece örgütlü, bilinçli çabalarımızla yaratıyoruz. Bu temelde tüm faaliyetlerinizde tekrar tekrar üstün bir sorumlulukla başarılar beklerken, halkımıza ve Partimizin bütün taraftarlarına, buluştuğunuz hepsine candan selam ve sevgilerimi sunuyorum.

28 Mayıs 1988

HALK KOMİTELERİ, HALKIN SAVAŞIM ORGANLARIDIR **(Parti faaliyetlerine yaklaşım üzerine)**

Cephe meselesini biz çeşitli konuşmalarda tanımlamaya çalıştık. PKK ile bu olgunun ilişkisini ortaya koymaya çalıştık. Onları tekrar etmeyeceğiz. Soruna daha çok güncel, somut görevler gereği bakmaya çalışacağız. Bir kez daha tanımlamalıyız ki; cephe, ağır ulusal ve sınıfsal baskı ve sömürü altında bulunan —ki bunlar faşist baskı ve sömürülerdir—, bu düzenleri yaşayan halkları, siyasi uyanışa, başkaldırıya geçtikleri dönemde içine girdikleri hareketliliği, bunun için örgüt ve mücadeleyi isimlendirmek için kullandıkları kavramdır. Genelde anti-faşist cephe, demokratik cephe, ulusal kurtuluş cephesi ve hepsi de halk cepheleri kavramıyla somutlaştırılır. Bizde de böylesi bir cepheleşme olgusu gelişim gösteriyor. Kürdistan halkının derinden yaşadığı ulusal ve sınıfsal baskılar; onun uyanır-uyanmaz, harekete geçer-geçmez, kendi öz siyasal örgütlülüğünü bulmasını gerektiriyor. Siyasal örgütlenme, hiçbir şart ileri sürülmeksizin, içinde bulunulan koşulların şöyle ya da böyle olduğuna sınırlı-

maksızın, yerine getirilmesi gereken görevdir. Halkın siyasi birliği, cephesi, ilk iŖe baŖlandığında bile, kendini dayatan bir sorundur. Biz bu temelde PKK'nin ortaya çıkışının cephesel çıkışlı olmak durumunda olduğunu da belirttik; tarihi, somut nedenlerini koyduk. Bu tip ölkelerde devrimci bir parti olmak isteniliyorsa; halkın demokratik, ulusal kurtuluŖçu eylemine daha baŖlangıçtan itibaren öncölük etmesini, örgütlemesini bilmek gerektiğini söyledik. Partimizin de daha baŖtan itibaren salt bir ideolojik sınıf hareketi olarak doğmasının yeterli olmadığını, aynı zamanda halkın bütün sınıf ve tabakalarının ulusal kurtuluŖ ve toplumsal özgürlüğünü programlaŖtırıp, baŖtan itibaren buna gereken örgütlölüğü, hareketliliği, gücü oranında vermesi gerektiğini söyledik. Ve Partimiz bunu yarattı, örneklerini de sundu. Parti ilanıyla birlikte, hatta grup aŖamasındayken, kitleye açılmayla PKK'lileŖmeyi içiçe sürdürdük. Sosyalist faaliyeti —ki bu Parti faaliyettir— yine, demokratik, ulusal kurtuluŖçu faaliyeti —ki bu da kitle faaliyeti— içiçe yürüttük. Bu doğru bir faaliyet tarzıdır ama gerek sosyalist kadro örgütlenmesi, gerekse yurtsever kitle örgütlenmesinde sınırlı kalındı. İçiçe olmalarına rağmen, ikisinin de yetersiz kaldığını, yetkince yerine getirilemediğini görmekteyiz. Zaten ilk kıpırdanışların askeri sıkıyönetimle nasıl ezdirilmek istendiğini biliyoruz. Bu ilk dönemin bu biçimde '78-79-80'lerde gelişmesine dayatılan askeri faŖist yönetimin baskılarını, bu baskılar altında Partinin ve halkın uyanışının ezilmesi için neler yapıldığını biliyoruz. Bu konudaki Parti tarihimiz bir anlatıma kavuŖturulmuŖtur. Özellikle bu dönemde, halkımızın tarihinde önemli olan bu ulusal uyanışı boğmak için düşman her Ŗeyini ortaya koydu. Özel savaşıyla kesin sonuç almak istedi. Parti öncölüğünün öncüye dayalı savaşını —ki bu demek değildir ki, halkın katılımı yok, her zaman halkın katılımı önemlidir ve esastır—, daha çok aktif düzeyde savaşan öncünün bu umutlarını daha canlı tutmak, daha örgütlü tutmak için nasıl hareket ettiğini biliyoruz. 15 Ağustos Atılımıyla, bunun hemen hemen her yılını baŖarılı yürütmek için nelerimizi ortaya koyduğumuz iyi dile getirilmiŖtir. Bu aynı zamanda, halkın uyanışının bastırılammaması ve halkın giderek devrimci-yurtsever politikaya çekilmesi için ön-

cünün nasıl fedakarlık göstermesi gerektiğini de ortaya koyan bir mücadeledir. Bu arada resmen cephe adıyla hareket edilmeye çalışıldığı biliniyor. Ve günümüze kadar adım adım nasıl geldiğimiz anlatılmıştır. Onu da tekrar etmeyeceğiz. Fakat burada geldiğimiz yeni aşama, halkımızın direniş tarihinde gerçekten kendi çıkarlarını temel alan, Parti öncülüğü etrafında ilk defa derli-toplu, genel, bütün ülke çapında bir ulusal uyanışı yaşadığı bir aşamadır. Partinin, özellikle süreklilik kazanan örgütlü mücadelesi, halka gittikçe derinliğine umut aşılması ve kazanacağına tamamen inandırması halkın geniş katkısına, atılımına yol açıyor.

Günümüzde hemen her düzeyde, halk, gerçekten sadece Partiyi ilgiyle izlemek, sempatisini göstermekle kalmıyor. Gerçekten ezici bir biçimde örgütlenmesini ve somut konumuna denk gelen bir mücadelenin görev olarak önüne konulmasını istiyor. Bu tam da, cephe için koşulların olgunlaştığını gösteriyor. Gerçekten hemen hemen bütün kent, köy, dağ, kır, yurt içi, yurt dışı halkın geniş kesimlerinin cephe örgütlenmesine hazır hale geldiğini gösteriyor. Bu konuda istekler yaygındır. Kime ne kadar görev vermek istersek, kaldırmak isteyenler milyonlardır. Dolayısıyla mesele, şimdi bunun değerlendirilmesidir. Ve bu da halkın siyasi örgütlülüğünün sağlanmasıdır; diğer bir deyimle, halkın öz örgütlenmelerinin; halkın birliklerinin oluşturulması dönemindeyiz. Halk birliklerinin, halk komitelerinin yaratılması günümüzün canalcı sorunudur ve kitle politikamızın, halka yaklaşımımızın, halka karşı örgütsel görevlerimizin temelini oluşturmaktadır. Bugün halk komitelerini, halk birliklerini örgütlemekten biz Partinin etkinliğini daha fazla geliştiremeyiz. Öncünün savaşıyla ideolojik-politik etki geliştirileceği kadar geliştirilmiştir. Mesele şimdi, bu etkinin halk birliklerinde, halk komitelerinde ifadesini bulmasıdır. Yani bu birliklerin programlarıyla, örgütlenmesiyle, mücadele tarzlarıyla somutlaştırılmasıdır. Halk komiteleri, halkın savaşım organlarıdır. Halkın günlük ekonomik isteklerinden tutalım, siyasal gösterilere kadar dayanacağı temel araçlardır. Halk komitelerini geliştirmeden ve burada halkın aktif güçlerini örgütlendirmeden, halkın hiçbir hakkını elde etmesi, bunun için ayağa kalkması mümkün değildir. O halde, kitle faa-

liyetimizin temeline bu tip komiteleri uygunca, koşullara bağlı olarak oturtmak büyük önem taşıyor. Halkın içinde bulunduğu ekonomik-sosyal, hatta siyasal koşullara uygun olarak, gücü oranında, yaşamını fazla altüst etmeden görevlere çekilmesi gerekirdi. Çünkü herhangi sıradan bir kişiden biz Partili fedakarlığı isteyemeyiz. Ancak bu yanlışlık çokça yapılıyor. Bunu işleyeceğiz biraz. Halka yaklaşımda dikkat edeceğimiz hususlar; ne altından kalkamayacağı bir işi ondan istemek, ne de fazlasıyla yapacağı halde çok azını önüne koymaktır. Tam aksine kaldırılabileceği işe onu sürmek, o temelde örgütlendirmesini bilmek gerekiyor. Bu önemlidir ve bu konuda Parti politikamız zorlanıyor. Parti politikasını hayata geçirmekten sorumlu olan kadrolar, özellikle onu halka taşırmaktan sorumlu olan kadrolar; Parti militanlarından beklenen fedakarlığı bütün halktan istiyorlar. Bu mümkün değil. Mevcut sosyo-ekonomik yaşam, yine yasalar, siyasal durum buna imkan vermez.

Parti kadrosu günün 24 saatinde gizlidir ve yer altında çalışır. İdeolojik-politik seviyesi yüksektir. Yıllarca bunun için hazırlanmıştır. Halk ise, günlük olarak maaşını temin etmek için geç-gündüz kan-ter içinde boğuşur. Sıradan bir gazeteyi bile okuyamıyor. Hiçbir eğitimden geçmemiştir. Öfkelidir, kinlidir, ancak kendi ayağına gidilecek, öfkesini dile getirebilecek ve önce bir-iki Partilinin öncülük edebileceği komitelerde, kendi öz birliklerinde biraraya getirilebilirse, iş yapabilir. Ondan, bir Partiliden istendiği gibi ideolojik-politik seviye istenemez. Yine, günün 24 saatini mücadeleye veremez. Çünkü günün 16 saatini çalışarak, geçirmek ve zor-bela kendisini geçindirmek durumundadır. Bunu gözönüne almayan bir kitle politikası açık ki, iflas etmeye mahkumdur. Ve böyle de oluyor. Dolayısıyla, Parti kadroları halka giderken, onun somut durumundan kalkarak, onun sosyal ve ekonomik yaşam koşullarını zorlamadan hareket etmek durumundadırlar. Bu temelde içine girebilecekleri görevler —ki bunlar da çok çeşitlidir— kendi kendilerini bilinçlendirme, örgütlendirme, kendi aralarındaki hainleri teşhir ve tecrit etmek, sınırlı hak istekleriyle yola çıkmadır ve giderek bir halk ayaklanmasına kadar yürümek bu temelde mümkündür. Halkın somut

birlikleri, halk kesimlerince yaratılır. Halk, çeşitli kesimlerden oluşur, ve hepsinin özel, somut durumları, buna dayalı sorunları, çıkış yolları vardır.

Gençliğin durumu ve içinde bulunduğu koşullar özgüldür. Bir defa okulda eğitim faaliyetlerinde bulunuyorlar. Sömürgeci koşullarda da olsa buralar toplanma yeridir; aydınlanma yeridir. Üretimden kopukturlar. Aynı nitelikleri hızlı gelişmeye adaydır. Dolayısıyla bilinçlenmeye ve örgütlenmeye yatkındırlar. Yine aktif militanlaşmaya, Partilileşmeye oldukça yatkındırlar. Partiye yakın bir örgütlülük bunlara dayatılabilir. Böylesi bir örgütlenme içinde bunlar gelişebilir.

İşçi kesiminin durumu bizde biraz daha değişiktir. Hele hele iyi bir işe yerleşenler düzen sınırları içinde kendilerini biraz da mutlu sayıyorlar. İşsizler, sağlam işi olanlara göre katbekat daha fazladır. Dolayısıyla işçi birlikleri ağırlıklı olarak işsizleri, işsiz gençleri kapsamalıdır. Bunlar da öfkeli dirler; devrime en çok katılmak isteyenler, dolayısıyla mücadeleci özellikleri gelişkin olanlardır. İyi, oturmuş bir ücrete sahip olanlar biraz tutucu davranırlar, ama bu demek değildir ki, bunlar da örgütlenemez. Bunlar da sendikalarda örgütlenebilir. Kürdistan'da biraz tutucu da olsalar, içlerine nüfuz ettikçe bunların da yurtsever mücadeleye en radikal devrimci sınıf üyeleri olarak katılmamaları için bir neden yoktur. Kürdistan toplumunun bel kemiğini köylülerin oluşturduğunu söyledik. Köylülüler çeşitli sınıf özelliklerini, yani yoksul, orta, zengin köylülük özelliklerini içiçe yaşamakla birlikte, benzer ortak özellikleri olan bir kesimdir. Ortak özellikleri, dolayısıyla bir kütleyi oluştururlar. Aralarındaki sınıf farklılıklarını gözdardı etmeyen, ama ortak özelliklerini de gözönünde bulunduran bir köylü birlikler politikası, özellikle yurtsever temelde bir köylü komiteleri sistemi bizde çok gereklidir. Ve bunlar cephenin de bel kemiğini oluşturacaklardır. Dolayısıyla, köylüler hareketini yaratmak; emekçi kesimlerin çıkarlarını öne alan, ama zengin köylülüğün, orta köylülüğün yurtsever özelliklerini de gözönünde bulunduran, yine sert faşist sömürgeci baskılar ve gelişmelerine olanak vermeyen, tekelci kapitalizm karşısında onları koruyan, bu birlikleri de örgütlemek büyük önem taşır. Bu birliklerin geliştiği

oranda cephenin gelişeceğini bilmeliyiz.

Toplumun en zor koşullarında yaşayan geniş kadınlar kesimi de ulusal kurtuluş sũrecinde hızla harekete geğirilebilme özelliklerine sahiptirler. İş koşulları gereği, ülkemizin erkek nũfusunun önemli oranda dışarıya taşırılması, metropollere taşınması, nũfusun çok geniş bir kesiminin, yarıdan fazlasının bu kesim tarafından oluşmasını zorunlu kılmıştır.  lke nũfusunun yarısını; belki de %60'a yakın bir kesimini söz konusu kadın kesimi oluşturduğundan; bu kesimin  zg n  rg tlendirilmesini bilmek de önem taşıyor. Kaldı ki bunlar, sadece sömürgeci değil, feodal baskıları da en yoğun bir biçimde yaşayan bir kesimi oluşturmaktadır. Kadın hareketi daha radikal bir görünümde olabilir. Dolayısıyla bu temelde kadın birlikleri de geliştirilmeye değer bir halk birliği kesimini oluşturuyor.

şehirlerde ise geniş esnaf toplulukları vardır. Çoğu tekelci kapitalizm karşısında iflasa uğruyorlar. Kinleri,  fkeleri şiddetlidir. Bunların bugün birçok kentte —daha şimdiden gördüğümüz gibi— ulusal kurtuluş saflarına ilgileri günden güne artmaktadır. Bunlara kendi öz birlikleriyle işlerlik kazandırmak önem taşıyor. şehir kitlesinin esnaf birliklerini oluşturmak gerekiyor. Bunların çoğu küçük-burjuvadır ama, gittikçe yoksullaşan kesimlerden-dirler. Bunları da kendi birliklerinde biraraya getirmek önem taşıyor. Daha şimdiden bunun işlerliğe kavuşturulmasının zemini vardır, çünkü bu kesimler ileri düzeyde ve biraz da bilinçli olduk-ları için; radyo, TV, gazete ile daha içiçe yaşadıkları için, Partinin etkisini daha kolay duyuyorlar.  rg tlenmeleri de dolayısıyla daha kolay gelişebiliyor. Onun için de bunların kendi öz  rg tlen-melerinde, komitelerinde bir araya getirmek önem taşır.

Bütün bu halk birlikleri ve halk komiteleri oluştuğunda bunla-rın toplu ifadesi ve genel komitesi alanın cephe komitesidir. Bu alanın cephe komitesi, bölge komitesi olur, mıntıka komitesi olur, köy komitesi olur veya kent komitesi olur. İşe mıntıkadan başlanır ve bölgeye kadar çıkarılır. Bölgeden bir komiteyle başlanır, alta doğru gelinir. Bunlar biraz da teknik örgütlenme meseleleridir. Mühim olan işin özünün bu biçimde ele alınması gerektiğidir. Bu temelde örgütlülüğe yaklaşılırsa, önce bir kesim  rg tlendirilir;

örneğin, gençlikle işe başlanır; bir yanda koşullar elverişliyse, esnafla başlanır; bir yerden de köye daha kolay ulaşmışsak, köyle başlanır. Daha sonra bunların her birisi belki dengesiz bir biçimde gelişir ama, faaliyetler yoğunlaştıkça biraraya gelirler. Ve bundan bölge çapında cephe komiteleri, mıntika komiteleri oluşur. Onun için mühim olan, nerede nasıl gelişme varsa, oradan işe başlamak ve daha sonra bütün birliklerin teşkiline gitmek, bu konuda en yaratıcı yöntemi uygulamayı bilmektir. Tabii ki, bu da yaratıcı kadroların işidir. Partinin kadroları da yaratıcı olması gereken kişilerdir.

Partiyle bu cephe birliklerini karıştırmamak gerekir. Hiç şüphesiz, cephe birliklerinin gelişiminde Partinin öncüleri rol oynar. Onlar bu işi başlatır, geliştirir ve korur. Ama bu demek değildir ki, Parti komiteleri kendilerini olduğu gibi cephe komiteleri yerine koyarlar. Parti komitelerine cephe komiteleridir dememek, bu duruma düşmemek için özen göstermek gerekiyor. Karıştırıldı mı, Parti eşittir cephe veya Parti komitesi eşittir cephe komitesi demektir. Ki, bu da daralmaya veya sekte rizme, dolayısıyla halkın örgütlenmemesine yol açar. Yaygınca düşülen bir hata budur. Bütünüye Parti kadroları olarak kalınmak isteniliyor; geniş halk birliklerine açılmak istenilmiyor. Onbinlerce Parti taraftarı olmasına karşın, bunların cephesel örgütlenmesine hiç girilmiyor. Ama bir avuç kadro, aylarca, hatta yıllarca o bölgede olduğu gibi kalabiliyor. Bu, doğru değildir. Parti kadrosu ancak binleri, onbinleri örgütlemek için bir bölgede bulunabilir. Yoksa, halkın desteğine dayanarak, ama onu örgütsüz bırakarak, kendisini yıllarca yaşatmak düşkünlüğünde bulunmamalıdır. Yurt dışında da, Avrupa'da da bu, uzun süre böyle olmuştur. Kendini devrimci sayan, hem de profesyonel sayan bizim bir avuç grubumuz; profesyonel grup diyelim buna, yıllardır halkı orada örgütsüz ve basit taraftarlar durumunda tutarak, onun sırtında adeta ucuz bir devrimcilik tutturarak yaşamak istedi. Biz buna çok müdahale ettik. Halkın üzerinde böyle kalınamayacağını, halk ilişkimizin böyle olamayacağını söyledik ve halen de söylüyoruz. Parti kadrolarının halk karşısındaki konumunun bu olmaması gerektiğini, halk için var olduklarını, bunun da yolunun

halkı örgütlemekten geçtiğini söylüyoruz. Bu durum ülkede daha yakıcı bir konum arzetmiştir. Bölgelerde hem de silahlı bir biçimde dolaşan çok sayıda Parti kadrosu olmasına rağmen, yıllarca sıradan birkaç ilişkiden öteye gidemiyorlar. Halbuki altı ay bir bölgenin bu gruplarca örgütlenmesi için yeterli olmalıydı. Halkın bu duruma hazır olduğunu bilmemize rağmen, kadrolarımızın cephe ölçülerini Parti ölçüleriyle bir tutmaları, dolayısıyla açılma göstermemeleri, açılmak istediklerinde de çok açık vermeleri; kısaca, Parti-Cephe ilişkisini doğru kavramamaları, uygulayamamaları çok önemli sakıncaları beraberinde getirmektedir. Parti kadrosu gizli kalır ve dar çalışır; ama, dışarıya, halka açıldığında geniş, lose (gevşek) gruplaşmalar, yani cephesel nitelik örgütlemelere gitmekten çekinmez. Bilakis, Bolşevik tipte örgütlemenin belirli ilkeleri olarak, çekirdek faaliyetinin, kadro faaliyetinin daha sıkı korunması ve gizli tutulması, geniş halk kitlelerinin gevşek örgütlenmesine bağlıdır. Halkın geniş örgütlenmesini sağlamayan bir kadro örgütlemesi daha rahat açığa çıkar ve ezilir. Ama bu demek değildir ki, halk örgütlemesi gevşektir diye kadro örgütlemesi de öyle olur. Hayır, Lenin'in koyduğu bir ölçü vardır. Lenin, halk örgütlemeleri ne kadar geniş ve lose (gevşek) geliştirilirse, kadro örgütünün de o kadar sıkı, gizli ve dar tutulması lazımdır der. Ve bu, doğrudur. Bizim için de son derece canalcı bir ilkedir. Uygulanması gerekir.

Halkın siyasal birliği, cephesi, gerillayla da karıştırılmamalıdır. Gerilla da, şüphesiz halk birliklerinin gelişmesine, korunmasına hayati destek sunar. Hatta gerillanın varlığının olduğu yerde, halk birliklerinin gelişimine cesaret edilebilir; halk kendi öz siyasi faaliyetine girmeye cesaret eder. Yani gerillanın boygöstermediği alanda halkın siyasal birlikleri zor gelişir ve zor korunur. Çünkü buna saldıran çoktur. Bunun için gerilla, halk birliklerinin gelişimine göz-kulak olmalı, onlara gereken ivmeyi vermeli, korumaya çalışmalı ama, kendisini de bunlarla karıştırmamalıdır. Halk birlikleri içinde boğulmamalıdır. Özellikle onların gevşek, yarı açık özellikleri, düşmanın, gerillayı bulmasına yardımcı olabilir. İşte bu duruma düşmemek için gerillanın daha sıkı gizlenmesi, kendi öz savaşım kurallarından hiç taviz vermemesi büyük önem

taşıyor. Demek ki, gerillayla halk birliklerinin karıştırılmaması; bu anlamda, aralarındaki ilişkinin ve farkın özenle korunması gerekiyor. Bu konuda geçmişte içine düşülen yanılgıların bir daha yaşanmaması önem taşıyor. Dolayısıyla, ne halk birliklerinin oluşumundan habersiz, o konuda rolünü ve fonksiyonunu icra etmeyen bir gerillacılıktan bahsedebiliriz, ne de gerillayla halkın adeta birbirleri içinde eridiği ve gerillanın halkın kuyrukçusu olduğu bir durumu kabul edebiliriz. Gerilla halk kuyrukçusu oldu mu, gece-gündüz onun olanakları üstünde yaşad mı, kendi yaratıcı ve geliştirici fonksiyonunu gözardı etti mi, o gerilla boğulur, soysuzlaşır, ve halkın başına bela olur. Nitekim bu konuda örnekler az değildir. Bunun için gerilla, gerilla olduğunu bilmelidir. Askeri birliktir; en gizli ve en savaştan birliktir. Üslenmesiyle, hareket tarzıyla, komutasıyla, en gelişmiş savaş birliğimizdir. Halkın birlikleri ise, tam tersine, gevşek, fazla gizli olmayan veya ancak yarı gizli koşulları olabilen, fazla bilinçlilik istemeyen; basit, uzun vadeli olmayan, kısa süreli ve geçici birliklerdir. Yine, içinde emir-komuta zincirinin değil, biraz da demokrasinin işleyebildiği, yani biraz da halkın en uygun görüş seçtiği kimseler tarafından yönetilen birliklerdir. Dolayısıyla örgütlenmesiyle, işleyişiyle, gerillanın örgütlenmesi ve işleyişine çoğunlukla terstir. Demek ki, aralarındaki ilişki ve farklılıkları iyi bilirsek; halk birlikleri gerillayı besler, gerilla da halk birliklerini besler. Tabii bütün bunlar bizde, Parti-Cephe-Ordu ilişkilerinin sağlam ele alınması anlamına gelir. Biz, bu silahları halkımıza armağan etmek isterken, doğru armağan etmesini bilmeliyiz.

Bir militan, bir Parti kadrosu hem halk birliklerinin geliştiricisi ve hem de gerilla savaşının kurucusu olabilir. Ama bu, üçlü görevini somut koşullara göre, yerinde ve zamanında yürütür; birbirine karıştırarak, altından çıkamayarak değil. Hepsinin hakkını verir. Bunlar, Partinin halk önder kadrolarıdır. Böyle kadroyum diye, Parti işlerini cephe işleriyle, gerilla işini cephe işiyle karmakarışık edip, hiçbirisinin altından çıkmadan, hepsini de altından çıkılmaz bir karmaşalar yığını haline getirmek elbette akıl kârı değildir. Böylesi kadro olmamak gerekir. Parti-Cephe-Ordu ilişkisini bu biçimde düşünmemek gerekir. Kendine güvenen

kadro; Parti çekirdeğini korur ve kitle örgütlenmelerine yol açar. Önüne plan koyar ve örgütlenmesini yapar. Ama biraz da ondan uzak durmasını bilir. Yoksa bizzat kendisi gidip bütün bu işlerin önüne düşerse; ben önderim deyip, her türlü açıklığı gösterir ve olduğu gibi açığa çıkarsa, yine bu konuda gizliliğe önem vermezse, dar çalışmayı bilmezse, faydadan çok zarar getirecektir. Ben, gerilla komutanıyım deyip, her şey bana bağlıdır diyerek, her gün kitlenin ortasında boy gösterirse; gerillanın içinden geçtiğimiz dönemde nasıl kurulacağını, nasıl idare edileceğini bir tarafa bırakıp gecesini-gündüzünü köylerde geçirirse —ki, birçok bölgelerde böyle örnekler ortaya çıkmıştır— silahıyla bir gün şurada, bir gün burada arz-ı endam ederse; bu gerilla komutanı kendi birliğinin imhasını hazırladığı gibi halkın da başına bela olur. Bu konuda da bazı örnekler yaşandığı için, kesinlikle bundan sonrasını doğru ele almak gerekiyor. Özellikle, bir Mardin pratiği bu konuda hayli öğreticidir. Parti çekirdeği olması gerekenler, kendilerini sıradan cephe üyeleri gibi yaşattıkları gibi, ellerinde silah, gerillacılık da oynamaya kalkıştılar. Gerillacılığı halkın sırtında uzunca yaşamayla karıştırdıkları gibi, çok önemli Parti görevlerini de bir kenara bıraktılar. Ne yaptılar, ne de yaptırıldılar. Sonuç; hiç de hakketmediğimiz bir sürü kaybımızın olması; hem de bu kayıplar yüzünden çok tehlikeli bir sürecin, bölge ve giderek ulusal çapta kendini göstermesi oldu. Özellikle, pratik, somut bir görev olarak, Parti görevlerini halkın kendi birliklerinde örgütlenmesini ve gerillaya yaklaşımı bundan sonra ilkeli ve pratikte de gereklerini en iyi bir biçimde karşılayacak tarzda ele almalıyız. Sonuca böyle gitmeliyiz. Bu konuda eğer tartışmalar geliştirilebilecekse; katılmak isteyenler daha çok sorunun pratik ve somut yanlarına; yani, günlük olarak nasıl gerçekleştirilebileceği yönüne ağırlık vermelidirler. Bu konuda bir Partilinin nasıl hareket etmesi gerektiğini, işe nereden nasıl başlaması gerektiğini bilmesi gerekir. Ve yine şunu da bilmelidir ki, her Partili, üç görevi birden götüremez. Bir Partili, cephe-halk birliklerini iyi bir şekilde kurabilir. Yine, bir Partili, bütünüyle kadro çekirdeğini yönetebilir. Bir Partili, gerilla birliğinde inşa ve komutanlık görevini görebilir. Bunlar böyle olacak diye, Parti

kadrosunun eksikliklerle dolu olduğunu da söyleyemeyiz. Birisi üç görevi de şahsında somutlaştırabilir. Bu konularda yapay ayrımlar koymak yerine, işin özelliklerine göre ne kadar yeterli olup olmadığını bakmanın bir işe göre yeterliyse, onu da sağlam görmenin iyi bir Partili olmak için yeterli olabileceğini; ama üç işe bulaşp, üç önemli göreve bulaşp, hiçbirisini de sağlam geliştirmemiş ise; çok çaba bile harcamış olsa, kendini etkili-yetkili sanmanın sağlam bir pratiklik olamayacağını söylemek gerekiyor. Geçmişte bu konularda düşünülen yanlışın yaşanmaması gerekiyor. Dolayısıyla Parti önderliğinin, halk birliklerinin örgütlendirilmesi ve mücadelemizdeki yerini çok iyi koymalıyız. Bütün bunların; birbirlerinin karşısındaki konumunu, ilişkilerini, birbirlerinin gelişimindeki rollerini, birbirlerini geliştirme, yetkinleştirme ve korumadaki rollerini iyi özümsemeliyiz. Sadece özümsemeyle kalınmamalıdır. Dediğim gibi, bu konuda sağlam bir uygulamaya yönelmeyi de becermeliyiz. Bundan sonra sorun, pratik bir sorun olduğuna göre, görevlerin üzerine yürüyenin, bu konularda görevlere el attı mı, sağlam el atması gerektiğini, çok lafazanlık değil, çok iş bitirmek durumunda olduğunu bilerek hareket etmesi gerektiğini bilmesi önem taşıyor. Bu konuda, cephe lafını çokça edip de, pratikte iş geliştirememeye söz konusu olamaz. Halkla sağlam ilişkilere nasıl sahip olunur? Halk, öz birliklerinde nasıl biraraya getirilir? Bunu bilmek gerekiyor.

Halk, sömürgeci faşist koşullarda olduğu için, bu durum halk birliklerinin kendi kendini savunma görevini de ortaya çıkarır. Halk birlikleri savunma durumuna, hele hele gerektiğinde silahlı savunma durumuna geçtiler mi, bu halk milisi olur.

Halkın öz savunması, halk milisleriyle yerine getirilir. Ve bu hemen hemen bütün birliklerde söz konusu olabilir. Fakat bunu da gerilla ile birbirine karıştırmamak gerekir. Halk savunma ve millis birlikleri üretimden kopmazlar. Yani bunlar, çalışan köylüdür, işçidir, esnaftır, gençtir. Ama diyelim bir faşist vardır, bir ihbarcı vardır, başına bela olan bir engel vardır. Onu tasfiye etmek için bir bakarsın, gece kamuffajını yaptı, yürüdü ve hedefi temizledi. Daha sonra tekrar geldi, işinin başına geçti. Yani, halk milisinin, halk birliklerini koruma; halkı faşizme, işbirlikçilere, ajan-

lara karşı savunma gibi bir yükümlülüğü vardır. Ama bu, gizli ve gerçekten de öz savunmanın bir gereği olarak anlaşılmalıdır; gerillayla karıştırılmamalıdır. Şüphesiz ki halk birliklerinden gerilla saflarına çok sayıda katılım olacaktır. Parti saflarına da katılım olacaktır. Zaten, halk birliklerinin diğer bir anlamı da budur. Biz bu halk birliklerine Kürtçe olarak KOMELA YEKÎTIYA GEL diyebiliriz. Daha pratik bir isim vererek, bu sloganlar altında geniş halk birliklerine gidilmesi gerektiğini söylüyoruz. Bu sloganları hızla hayata geçirip, gevşek, tabandan tepeye, tepeden tabana doğru değişik alanlardan, değişik kesimlerden, artık önümüze imkan arz eden ne çıkarsa öyle başlanabileceğini söylüyoruz. Çalışma tarzımızın da böyle olması gerektiğini söylüyoruz. Başta merkezi olmayabilir, gevşek bir grup olabilir. Veya başlangıçta bir komiteyle de işe başlanabilir. Daha sonra geniş gruplara açılabilir. Demek istediğim bunlar için hazır reçeteler yoktur. Somut koşulların somut tahlili neyi nasıl yapmamız gerektiğini ortaya koyarsa öyle yapmak gerekiyor. Zaten Parti çizgisine hakim olan birisinin, bu konularda yaratıcılık göstermesi gerektiği de açıktır. Çalışma tarzını yaratıcı bir biçimde şekilcilikten ve şemacılıktan uzak ele almak gerekiyor. Bu konuda somut koşulların kitle politikamıza nasıl işlerlik kazandırdığı görülmelidir. Bu konularda daha fazla yoğunlaşmalı, daha fazla iş bitirici olmak için, pratiğe daha fazla hükmedilmelidir. Bunun için daha fazla yaratıcılık esas alınmalıdır. Basmakalıpcılıkla, hep üstten emir beklemekle bu işlerin yürütülemeyeceğini bilmek gerekiyor. Çünkü, bu işler anlık işlerdir, günlük işlerdir. Hep üstten emirlerle geliştirilemez. Parti politikasına hakim olan devrimciliğin yaratıcı faaliyeti sonucu gelişebilecek ve başarılacak bir görevdir.

Sonuç olarak, günümüzde halkımızı yaygın cephe birliklerine, kendi öz birliklerine kavuşturma dönemindeyiz. Bu birliklerin ortaya çıkış koşulları son derece olgunlaşmıştır. Partimiz bu konuda ideolojik-politik düzeyde gelişkin hazırlıkların sahibidir. cephe için program geliştirilmiştir. Fazla başarıya gitmemiş de olsa, bazı pratik adımların sahibidir. Mesele, programsal düzeyde ve tüzüksel değil; daha çok uygulama meselesidir. Günümüzde kitlelerin içine açıldığımızda, bu uygulamayı gündem-

leştirmek gerekiyor. Gündemin bir temel çalışma maddesi olarak ele almak gerekiyor. Bu yurt dışında da, ülke içinde de böyledir ve bu konuda da hemen tüm kitlemizi katmayı bilmek gerekiyor. Herkese Parti ölçülerine göre değil, içinde bulunduğu koşullara göre, sıradan bir destek sunmaktan tutalım, aktif bir savaşçı olmasına kadar görev vermesini bilmek gerekiyor. Bu dayatma biçiminde değil, kendi isteğini, arzusunu uyandırarak olmalı; onu örgütlemeye çekmelidir. Cephe faaliyetlerinin özü böyle gelişir. Zorlayarak, Parti yetkisini ona dayatarak, "yapacaksın, edeceksin" diyerek değil de, neden günümüzün direnme günü olduğu, neden buna kendisinin de bir şeyler verebilmesi gerektiği konularında iknayla üzerine giderek ve neyi nasıl başarabileceğini iyi tayin ederek, bir fabrikadaysa fabrika komitesinde, bir köydeyse köy komitesinde görevlendirmek gerekir. Hem de fazla zorlamadan bir örgütsel faaliyet içine çekmek gerekir. İkna edilir ve biraz da deney kazandırılırsa, o zaman görülecektir ki, halkımızın her bir bireyi, bu konularda bitmez-tükenmez bir enerji ve çaba sahibidir. Bunları iyi bir şekilde kendisine gösterdiğimizde; çok rahatlıkla hayata geçirebilir. Bazen uğruna kocaman bir birliği feda ettiğimiz bir görevi, bunlar rahatlıkla kendi öz birlikleri içinde yerine getirilebilirler. Düşman hakkında geniş istihbarat ve ulaşımı sağlamaktan tutalım gerilla birliğimizin lojistik desteğine kadar, silahlanmadan tutalım kendi içindeki hainleri teşhir-tecrit etmeye kadar çok sayıda sağlam Parti adayları ortaya çıkarmaktan tutalım, sağlam gerilla üyelerine kadar, halkımız bitmez-tükenmez bir devrimci kaynaktır. Bu kaynağı biz işletmedikçe, harekete geçirmedikçe ciddi hiçbir eylemden bahsedemeyiz. Ve bu kaynak harekete geçirildi mi, hiçbir engel halkın devrimci hareketinde başarıya ulaşmasını engelleyemez.

Halkın, kendi öz birliklerinde örgütlenmesinin, basitten karmaşığa doğru savaşmasının varacağı doğal yer, genel, ulusal bir halk ayaklanmasıdır. Halkın örgütlülüğu geliştiği oranda, basitten karmaşığa, bölgeselden ulusal alana doğru bir halk hareketi gelişir ve bu hareket işte bugün Filistin'de olduğu gibi, bir patlamaya dönüşür. Çoğunlukla devrimlerde zafer böylesi halk hareketlerinin içinde ve sonrasında gerçekleşir. Hiç şüphesiz bizde

birçok ülkede olduğu gibi gelişmeyecektir. Bizde gerillanın rolü vardır, garilla halk hareketinin gelişiminde çok önemli bir role sahiptir. Bu, "Kürdistan'da Zorun Rolü" kitabında dile getirilmiştir. Burada buna yeniden değinmeyeceğiz. Fakat gerillanın yalnız başına kurtuluşu sağlayamayacağı, halkı harekete geçirdiği oranda, halkı kendi öz ayaklanmasına götürerek zaferi sağlayabileceği kesindir. O halde, gerillayı bu aşamada geliştirirken, en az onun kadar önem vermemiz gereken, zafer için vazgeçilmez olan halk ayaklanmasına gitmek için; halk birliklerini, halk komitelerini oluşturma politikamıza ağırlık vermeli ve geçerlilik kazandırmalıyız. Bunları içiçe götürmeliyiz. Bu konudaki görevleri başarıyla yerine getirdiğimizde, çok zor olan bazı görevler rahatlıkla yerine getirilebilir. Yalnız başına gerillanın karşılaştığı muazzam zorlukların birçoğunun halk birliklerimiz tarafından aşıldığını; yine, halk birliklerimizin kendi başına altından çıkamayacağı birçok Parti ve gerilla görevinin de gerilla tarafından, Parti çekirdeği tarafından yerine getirilebildiğini göreceğiz. Dolayısıyla burada Partinin rolü, halkın siyasal birliği olan cephenin rolü, gerillanın ve ordunun rolü daha da netleşir ve birbirini güçlendiren silahlar olduğu kesinleşir. Roller ve görevler belirginleşmiştir. Bu konuda çabalar anlam kazanmıştır.

Benim bundan sonraki tartışmalarınız için belirleyeceğim ana hususlar bunlardır. Arkadaşlar aydınlanmak için, kendi tartışmalarını geliştirebilirler. Bu konuda özellikle daha somut konulara yaklaşabilirler. Örgütlenme meseleleri, eylemler, bunun için bir planın nasıl geliştirilebileceği konuları üzerine yoğunlaşabilirler. Tartışmalar cephe planlamamıza daha bir somutluk kazandırmalıdır. Bu konuda her arkadaş biraz daha somut olabilmeli; bu işlerin nasıl geliştirileceği konusunda, bakış açısıyla ve önerileriyle katkı sağlamalıdır. Dolayısıyla tartışmayı size bırakacağım, siz bundan sonrasını sürdürebilirsiniz. Çalışmalarınızda başarılar...

20.08.1988

BOTAN EYALETİ, TARİHİMİZDE BELİRLEYİCİ OLACAK ROLÜNÜ MUTLAKA OYNAMALIDIR!

Botan Bölgesi; siyasal konumu, devrimci hareketin durumu, önündeki sorunlar ve görevler

Botan bölgesi Kürdistan'ın kalbi durumundadır. Hem tarihi açıdan ve hem de güncel siyasi gelişmeler açısından böyledir. Kürdistan halkının tarihi olarak belirmesinde ve yurt tutmasında önemi büyük olan Botan'ın tarihi, Kürdistan tarihi kadar eskidir. Kürtlük biraz burada şekillendi, burada yayılma imkanı buldu. Kültürü, etle-tırnak gibi bu alandaki coğrafyayla bağlılık içinde ortaya çıktı. İnsanlık tarihi kadar eski bir ulus burada böyle şekillendi. Kahramanca insani değerlere son derece güçlü tanık olan ve yine özgürlüğü burada halen en ileri düzeyde yaşayan halk gerçekliğimizin, ulusal gerçekliğimizin bugün de en çok dayana-bileceği bir alandır. Bütün tarihi boyunca bu alanımızın doğusunda, güneyinde, batısında, kuzeyinde büyük istila seferleri gelişmiştir. İşgaller yapılmıştır, ama bu alanın dağlık kesimi her zaman halkımızın kendini korumak için, özgürlüğünü sürdürmek için yerleştiği, günümüze kadar geldiği bir alandır. Tarihin tanıdığı birçok istilacı gücün ulaşmaya çalıştığı, kenarından geçtiği, fakat

bir türlü tam fethedemediği bir alandır. Ortadoğu'nun her tarafında kurulmuş bütün o köleci, feodal ve günümüzde kapitalist sömürgeci devletler, bu alana tam nüfuz edememişler, ulusal kimliğini ortadan kaldırmamışlardır. İşte bugün de bu özelliğini halen sürdürüyor. Hareketimiz bugün halkımızın bu tarihi kimliğine uygun bir karşılık vererek, çok dumura uğramış ve çok az gelişmiş ulusal yapısından, bağımsız ve özgür bir ulus ve halk yaratmak istiyor. Alanın ulusal gerçekliğimiz içindeki yeri budur. Ulusal gerçekliğimizin halen en diri ve ayakta kalan kesimi oluyor. Her ne kadar geri ve atıl bırakılmışsa da, yetenekleri fazla açılmamışsa da bu böyledir. Tabii ki, bunun coğrafyasıyla ilişkisi vardır. Kürdistan'ın ortasında yer alması itibarıyla böyledir. Kapsamlı bir tarihi değerlendirme yapmak zor değildir, fakat bu bizim için, konumuz itibarıyla, fazla önemli değildir.

Biliyorsunuz, bölge Kürdistan'ın parçalanmışlığını yaşıyor. Özellikle I. Dünya Savaşı sonrasındaki parçalanma bu orta kesimde hudut değişikliklerine yol açmıştır. Bunun dezavantajları kadar, bazı avantajları da sözkonusudur. Fakat esas itibarıyla alan —eyalet— Türk egemenliği altındadır. İran egemenliği altındaki sahası bir uç noktasıdır. Irak egemenliği altındaki saha da giderek düzleşen ve fazla derinliği olmayan uç kısım oluyor. Diğer yönleriyle tümüyle Türk egemenliği altında kalıyor. Alan, Cudi Dağı ile Dicle, Botan, Zağros silsilesi ve güneyde de giderek düzleşen kısmı içine alıyor ki, en sarp dağlık, gerçekten zapt ü rapt altına alınması olanaksız; bitki örtüsü ve yerleşim düzeniyle sömürgecilerin en çok korktuğu bir coğrafya parçasıdır.

Son zamanlardaki İran-Irak savaşının sonuçları halen yaşanıyor. Biz bu savaşın sonuçlarını daha önceden değerlendirmiştik. Doğru yolu da gösterdik. Aslında bu tespitlerimiz ve önerdiğimiz yol gerçeğin ifadesiydi. İşte, bugünlerde de gördüğünüz gibi, en azından partizan savaşımızın, gerillamızın hudut boylarına yakın yer alması, düşmanın korkulu bir rüyası haline geliyor. Doğru savaş yolunu göstermemiz, doğru siyasetin buna önderlik etmesi ve her an burada halk ordusunun inşasının yükselebileceği korkusu düşmanı taviz vermeye zorlamıştır. TC '75'lerde o büyük bozgunun, Barzani ailesinin bu geri çekilişine benzer bir bozgunun

yaşandığı sırada tek bir kişiyi kabul etmedi. Şimdi, "yüzelli bine yakın insan kabul edilecek" diyor. Hem de "vatandaşlarımız gibi bakmalıyız" diyor; yiyecek, giyecek vb. ihtiyaçları şimdiden dağıtıyor. Ve hatta şimdi biraz da yarış edecekler. Güya merhamete geldiler! Sorun, bu değil; sorun, tamamen Partinin taktiklerine bağlıdır. Taktiklerimiz bu konuda tutmuştur. Çünkü biz burayı dört yıldır bir üs alanı haline getirdik. Elli bin kişiyle de gelse, biz burayı, bu alanı koruyarak savaşı geliştirebiliriz. Bunu ABD de çok iyi biliyor, Türkiye de çok iyi biliyor. Bunu önlemek için peşmergelere, "en azından silahlarınızı alırsız ama çocuklarınız, kadınlarınız kalsın" diyor. Bu bir tavizdir.

KDP önderliği, ilkel milliyetçi önderlik —yalnızca KDP önderliği değil— bir bütün olarak diğerleri de bu politikanın kuyrukçusudur. Bu önderlik tarihe karşı son derece suçludur. Ve gerçekten bu halkın katliamından sorumlu tutulması gereken bir önderliktir. Doğru-devrimci önderliğimiz çok az olanaklarına rağmen, bugün bunların tahribatının önüne geçmeyi biliyor. Bunlar çok iyi biliyorlar ki, kendileri çok aşağılık bir durumdadırlar. TC de bunları çok iyi bilir ki, değil böylesi bir gelişmeyi önleyememek, fiilen hudutlarının tasfiyesi olacağı için, istese adım bile attırmazdı. Ancak, böylesi bir durumda ilkel milliyetçiliğin şunu söyleyeceğini çok iyi biliyor: "TC bize yer vermezse PKK ile birlikte savaş geliştireceğiz." Barzani kliğinin bunu söyleyeceği çok açık; işte TC'yi son gelişmelere götüren gerçek de buradan ortaya çıkıyor.

Peki, şimdi ne oluyor? Biz bütün halkımızın üzerindeki olası tehlikeleri ortadan kaldırmak için yol açmış oluyoruz. Bunların şantaj yapıp yapmamaları pek o kadar önemli değil. Önemli olan, bizim önemli bir rolü başarıyla oynama durumunda olmamızdır. TC, sınırları tümüyle kapatırsa ne olacak? Yaygın bir biçimde bize katılacaklar, kapatmasa da bu sonuç doğacak. Fiilen aslında huduta devrimi dayattık; ve devrim sonuç alıyor. Türkiye hudutları kapatırsa sonuçları kendisi için kötü, kapatmasa yine kötü. Aslında öyle merhametle izah edilecek bir durum değildir; insani bir yaklaşım da değildir. Her ne kadar öyle diyorlarsa da doğru değildir. Yapmazsalar, dediğim gibi, biz güçleneceğiz. Eğer

burada bizim etkimiz olmasaydı, kesinlikle bir kişiyi bile sınırdan içeri koymazdı. Birkaç ajanı belki kabul ederdi ve diğerleriyle işbirliği edip, katliamı sonuna kadar sürdürürdü. Fakat biz savaşın doğru yolunu açtığımız için —ve de tedbirliyiz, ilişkiler var— bu durum TC'yi dize getiriyor. Başka çaresi de yok. Biz daha önce şu saptamayı yapmıştık; burada savaş geliştirmemiz önemli sonuçları ortaya çıkaracaktır. Savaş kesinlikle ulusal kurtuluşun gelişimine dönüştürecektir.

Eğer ilkel milliyetçi önderlik daha iyi karşılık verseydi; bu dar görüşlü, bu hainane ve işbirlikçi konumunu terketmiş olsaydı, bugün yüzbinlerce kişilik ordular olurdu burada. Ne Irak bugün Kürtlere saldırabilirdi ve ne de Türkiye bu hudutları tutabilirdi. Tam denetim elimizde olurdu. Eğer bugün bu sınırlı oluyorsa, bunun sorumlusu, suçlusu ilkel milliyetçi önderliktir. Bunlar bu anlamda suçludurlar. İşte en önemli siyasi gelişme budur. Biliyorsunuz, basına bir şeyler yansıyor. Nedir o yansıyan? "GAP yapıldı, bu Apo primidir" deniliyor. O bildiğiniz her türlü muazzam kolaylıklar sağlanıyor, maaşlar arttırılıyor, hepsi bizim primimiz olarak değerlendiriliyor. Şimdi gidin, bunu sorun oradaki halka, daha şimdiden —o da bizim diğer primimiz oluyor— halk çok iyi bilecek ki, PKK'ye can borçludur. Tabii bu, PKK'nin etkinliğini, siyasi itibarını arttırdıkça arttıracaktır. Fakat işbirlikçilik de geri durmayacak; Türkiye burada yine uşaklarını harekete geçirmek isteyecektir. Ama belirleyici olan siyasal gelişmelerin yönüdür. Ve bu da bizden yana geliyor.

Bu siyasal gelişmeden, bölge faaliyetlerinin planlanması doğrultusunda çok iyi yararlanmak gerekecektir. Bir defa doğudan sağlıklı müdahaleler, çalışmalar yolu açılıyor. Güney Kürdistan'a şimdi daha iyi girebiliriz. Irak rejimi ve oradaki Kürtler kesinlikle daha hareketli, Kuzey Kürdistan'la daha ilişkili bir durumu yaşayacaktır. Daha çok kaderleri Türk egemenliği altındaki kesime, yani bizim bugün mücadele yürüttüğümüz sahaya bağlı olarak hareket edecekler. Önderliğimize daha fazla ihtiyaç duyacaklar, bizden daha fazla ilgi bekleyecekler. Ve işbirlikçilik, sanıyorum daha fazla daralacak, halkın artık ona gereksinmesi yok. Halk bilecek ki, canını PKK önderliğine borçludur. Halk bile-

cek ki, klasik önderliği kırk yıldır çıkmaz yoldadır, haindir, bu nedenle de ona değer vermeyecektir. Bazıları da Türkiye'ye iltica etmek istiyormuş! Resmen uşaklığa soyunuyorlar. Türkiye kabul etmez, çünkü bizim mücadelemiz vardır. Bizim mücadelemiz üzerinde çılgınca oynamak istiyorlar. Eminim ki, Ankara'ya gelecekler, Diyarbakır'a da belki gelecekler, kelimiz üzerinde belki oynamak isteyecekler, fakat Türkiye ciddiye almayacak. Çünkü burada belirleyici olan, doğru siyasettir, doğru mücadele tarzıdır. Onlar hiçbir zaman bunu anlamadılar. Belki anlamak istemeyecekler de ama şimdi biz halka daha iyi anlatacağız. Güney Kürdistan halkına da daha iyi anlatacağız. Ve göreceksiniz, çok yakında —eğer görevler doğru yerine getirilirse—, kesin bu önderlik bitmiştir diyecek. Daha şimdiden sağdan, soldan duyuyoruz; geliyorlar, lanet okuyorlar böyle bir önderliğe. Kendilerini bu durumda bırakanları lanetliyorlar. Öyle ki, görseler vuracaklar.

Ama Partimiz için öyle değil; "PKK bize de sahip çıksın", "PKK bizim için de bir örgütlemeyi gerçekleştirsın" diyorlar. Demek ki, siyasi gelişmeler PKK önderliğine olan ihtiyacı arttırmıştır. PKK'ye saygınlığı, PKK'nin güvenilir bir güç olduğunu kesinkes bir kez daha kanıtlamıştır ve Kürt halkının üzerindeki büyük bir katliam tehlikesinin bertaraf edilmesinde PKK'nin varlığı, mücadelesi kesinkes belirleyici bir rol oynamıştır. İşte; bölgedeki bu gelişmelerin bazı dezavantajları olsa da avantajlı yönü ağır basmaktadır. Bu bir gelişme anlamına geliyor. Dediğim gibi, ilgilerin merkezi Partimizedir. Bütün güçler Partiyi tartışacaklar. Bu tartışmadaki bazı işbirlikçiler şüphesiz TC ile işbirliğini geliştirecektir, ama, halkın ezici, yoksul kesimi güvenceyi PKK'nin yurtsever-direnış mücadelesinde bulacaktır. Hudutlar fiilen aşılmış durumdadır. İstedikleri kadar asker yığsınlar; ki, o iki tarafın askerleri de işbirliği yapacaktır. Türk ordu birlikleri ile Irak ordu birlikleri arasındaki işbirliği sıklaşacaktır. Ama her iki tarafın halkı da bundan kurtuluşun yolunun boyun eğme değil, direnme olduğunu görecektir. Oraya yerleşen yüzelli bin kişi nereye gidecek? İran'a mı, Avrupa'ya mı? Mümkün değil. Dönmek isteyeceklerdir ama dönmek için önderlik gerekli; oysa ilkel milliyetçiler buna güç yetiremez. Çünkü teslim olmuşlardır, Türkiye'ye silahlarını

teslim etmişlerdir. Silahlı olan biziz. Oradaki halktan vatana sahip çıkmak isteyenler bize gelecektir. Karşı tarafta direnmek isteyenler, ilkel milliyetçiliğin kendilerini yüzüstü bıraktığını gördükleri için, Partiye davetiye çıkaracaklardır. Yani nereden bakılırsa bakılsın başlangıçta zor da olsa, siyasal önderlik anlamında, çıkış yolu anlamında Parti siyasetinden başka sığınılacak bir yerin olmadığını her zamankinden daha fazla, daha net ve daha da yakıcı bir biçimde göreceklerdir. Hudut boylarındaki yığılmalar kesinkes ulusal direnişin devrimci direnişçi temelde gelişmesiyle işbirlikçi çizgi arasındaki çekişmeyi daha da hızlandıracaktır. Aramızda bir çizgi çekişmesi zaten vardır; şimdi bu daha somut, daha açık bir hale bürünecektir. İşbirlikçi önderlik daha şimdiden TC'nin emrine girmiştir. Gazeteler yazıyor, basın-yayın bahsediyor. Ve yine direnmek isteyen halk tümüyle Parti Önderliğini esas alıyor. Demek ki, bağımsızlıkçı, direnişçi çizgiyle, işbirlikçi bağımlı çizgi arasında gittikçe keskinleşen, gittikçe Partimizin lehine dönen bir gelişme sözkonusu. Eğer bu doğrultudaki siyasal mücadeleyi akıllıca yürütürsek eminim ki, birçok alanda olduğu gibi burada da işbirlikçi ilkel milliyetçiliği, önderliği teşhir ve tecrit edeceğiz. Belki bu bazı kayıplara yolaçacaktır, belki biraz yavaş olacaktır; ama sonuçta göreceğiz ki, ya bunlar düzelecekler, —ki bu biraz zor görünüyor— veya ayrışacaklar, bu da kolay gerçekleşecek bir durumdur. Bazıları mülteci yığını olacaklar. Bunun tarihte örneklerini gördük. Bizde de var, Barzani önderliği bunun sayısız örneğini vermiştir. Yirmi yıldır, kırk yıldır dışarıya mülteci yığmaktan, en kokuşmuş biçimde bir sonuca yolaçmaktan başka bir şey yapmamışlardır.

Barzani '75'de Amerika'ya kaçtı, İran'a kaçtı, şimdi de bugünkü basın-yayın kuruluşlarının söylediğine göre, Talabani Türkiye'den sığınma hakkı istiyormuş! Barzani belki de gizlice Hakkari'de Türk karargahlarında bulunuyor. Bu ne anlama gelir? Bunların da sonunun geldiği anlamına geliyor. Türkiye'yle işbirliği bunları fazla kurtaramaz. Halk bunu kabul etmez, Güney halkı da bunu kabul etmez. Kabul etseydi, Saddam'a sığınarlardı; hem de "özgürlük vaadini" gözönüne getirerek. Yani sonuç olarak, alandaki koşullar, Partinin siyasetinin tek çıkış yolu olduğunu kanıtlamaktan,

esas itibarıyla böylesi bir gelişmeye yol açmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Daha şimdiden bu çok iyi bilindiği için birçok tedbir geliştirmeye çalışıyorlar. Türkiye, İran ve Irak bölgenin statüsünün değişmemesi için bir anlaşma taslağını geliştirmişler ve bu eski Bağdat Paketi'nin güncelleştirilmesi anlamına geliyor. '75'lerde de bunun bir küçük denemesini yapmak istedikler. Şimdi de aynı çabalar içindedirler ki, bu tamamen Partimizin buradaki statüyü zorlaması ve Kürdistan halkının bağımsızlığını güçlü bir seçenek olarak bölgenin gündemine sokma mücadelesinden ileri gelmektedir. Yoksa bunlar birbirlerinin can düşmanıdır. Bu sınırlar üzerinde içişlerine karışmama temelinde bir anlaşma imzalama çabası neden kaynaklanıyor? Zaten ilkel-milliyetçiliğin böyle bir çabası yok, niyeti de yok. Partimiz bu çabanın önderidir. Ve demek ki siyaset olarak bunun yolunu açtığımızı göre, olası gelişmelerden korkuyorlar, şimdiden tedbir almak istiyorlar. Aralarındaki çelişkilerden dolayı her ne kadar bu girişimler tutmasa da mücadelemizin onlarda yarattığı endişeyi yansıtmaları bakımından anlamlıdır. Bunların Kürdistan sorunu etrafında tekrar bir ittifak kurabileceklerini sanmıyoruz, bu yakın dönemde gerçekleşemez.

Bilakis, üç parçada da, Kürt halkının Parti siyaseti etrafında dengeli siyasallaşması söz konusu olabilir. Aralarındaki çelişkiler bunu mümkün kılıyor. Irak'ta Kürt hareketi daha değişik gelişecektir, İran'da daha değişik gelişecektir, zaten bizde önderlik düzeyinde gelişiyor. İşbirlikçilik aşıyor, bağımsızlık çizgisi gelişiyor. Belki yakında bir devletle sonuçlanmaz ama, güçlü bir ulusal kurtuluş akımıyla sonuçlanacaktır. Bütün gelişmeler bunu gösteriyor. Yeter ki, Partinin ölçüleri bu konuda yeterli olsun, yeter ki biz her tarafta bu tip gelişmelere yeterli karşılığı verelim. İşte önümüzdeki en önemli görevlerden birisi de bu oluyor. Devrimci hareketin durumu bu gelişmelerle bağlantılıdır. ilkel-milliyetçilik çözülme halindedir. En son temsilcilerinin müşterek heyetleri en karamsar dönemi yaşadıklarını söylüyorlar. "En umutsuz dönemdeyiz" diyorlar. Bizzat kendileri, "bittik, tükenedik" diyorlar. Yenileri şunu söylüyor: "Bunlar aşıldıktan sonra PKK tipi bir gelişme çıkar." Ve güzel tespitler yapıyorlar. Dikkat

ederseniz bizde de ilkel milliyetçilik isyanlar döneminde kısmen kendini çok cılız da olsa yansıtmak istiyordu, ama ezildi. Küçük-burjuva reformizmi veya reformizmin uzantısı, gölgesi biçiminde bir şeyler yapmak istedi; onun da ne olduğu ortada. Yani kısaca bu tip gelişmeler sonrası tek seçenek PKK hareketi oluyor. Bunlar da kendi koşullarında böyle bir hareketin tek kurtuluş yolu olabileceğini düşünüyorlar. Şüphesiz bunu hızlandıracağız biz, çünkü PKK yaratılmıştır. Yeni bir PKK yaratılamaz; PKK'nin seksiyonları doğabilir veya PKK'nin bölümleri gelişebilir. Bundan sonra klasik KDP'ler aşıyor, şimdi de zaten varlıklarıyla-yoklukları birdir. Türkiye'de aşılmıştır, Suriye'de aşılmıştır, işte Irak'ta darboğaza girmiştir, İran'da hakeza o durumdadır, yurt dışında da öyledir. O zaman gelişen nedir? Açık ki, PKK çizgisidir. İlkel-milliyetçilik en kritik anını, çöküş anını yaşarken, yükselen PKK siyaseti oluyor. Devrimci hareketin durumunun en belirleyici yanı budur. Bağımsızlık çizgisi kesin gelişme sağlayacağına benziyor. Sancılı da olsa, ilkel milliyetçiliğin komplolarıyla içiçe de olsa, bu kesin böyle olacaktır. Ve dediğim gibi bütün kitlelerin de daha şimdiden içine girdiği akım budur. PKK çizgisinin etkilerinin zannedildiğinden daha fazla olduğu bu son gelişmelerle de ortaya çıkmıştır. Düşmanı bir yığın taviz vermeye zorluyor. Belli bir dönem sonra bir de bakacağız ki, işte kültür özerkliğiyle, kültürel otonomiyle bir adım daha attı. Şimdi bundan sonrası o olabilir. Bütün bunlar bize karşı, devrimci savaşımızı önlemek için emperyalizmin de onayıyla gerçekleştirilmek istenen yöntemlerdir. Ama eğer doğru çalışırsa, devrim bunlardan her zaman yararlanmasını bilir. Tümüyle gelişen Kürt ulusal kurtuluş hareketi oluyor. Düşmanın bütün bu hile ve tertiplerine rağmen doğru devrimci taktiklerde ısrar edilirse, varılacak sonucun bundan başka olamayacağı da bir kez daha doğrulanıyor.

Ulusal kurtuluş akımı en hakim yön olarak ortaya çıkarken, elbette bu kendiliğinden gelişmeyecektir. Bu, ulusal kurtuluşun ortaya çıkardığı görevlerin yerine getirilmesiyle gerçekleşecektir. Ve elbette bu görevlerin en yakıcısı bugün ulusal kurtuluş hareketinin yoğunlaştığı bu alanda ortaya çıkacaktır. Biz bu alana ilişkin görevleri daha önce ortaya koymuştuk. Ulusal kurtuluş

siyasetimiz burada kendi ulusal kurtuluş savaşını gündeme getiriyor. Ulusal kurtuluş savaşı burada halen her boyutuyla sürmektedir. Ve bütün kitleleri kucaklamaktadır. Bu, önemlidir. Ulusal kurtuluş savaşımız henüz gerillanın cılız, zayıf bir aşamasında da olsa, başlamıştır ve yürüyor. Bölge ulusal kurtuluş siyasetinin savaşa dönüşmesiyle en canalcı, en kritik, en anlamlı ve tarihi rollerinden birisini oynayabileceği bir dönemin içine girmiştir.

Ana hatlarıyla bölgenin stratejik ve siyasal konumunu böyle belirledikten sonra; bölgenin sadece Kürdistan'ın diğer parçaları açısından taşıdığı önemden ziyade, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin genel gelişimi açısından oynayacağı tarihi rol üzerinde durmamız gerekmektedir. Ki, tarihi rolünü ortaya çıkaran tüm gelişmeleri ana noktalarıyla belirledik. Yine; bölgede en ciddi tehlikeli konumu oynayan ve iflas eden ilkel-milliyetçiliği de geçmişiyle ve günümüzdeki son anına kadarki durumuyla ortaya koyduk.

Kısaca; Kürdistan'ın ulusal kurtuluş mücadelesi şimdi bu bölgede yoğunlaşmıştır. Artık eski klasik yaşamı, köleci yaşamı kabul etme sona ermiştir. İşte bu kadar yığılma, bu kadar kan ve barut kokusu kitlenin hepsini politize edecektir. Kesinlikle başka bir seçeneğe yol bırakmıyor; "Ya ulusal kurtuluş, ya ölüm!" İşler gelip bu noktaya dayanmıştır. Biz bunu hızlandıracağız. Buna siyasal biçimi vereceğiz, buna örgüt biçimi vereceğiz, buna gerillayı dayatacağız. Şimdi burası Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının bir karargahı durumundadır. Kürdistan ulusal kurtuluş ordusunun, yani gerillasının artık geliştiği, peşpeşe birliklerin olduğu, o deneme-sınamayla güçlendiği bir konumdadır. Bundan sonra daha fazla hızlanacağına benziyor.

Bu kadar insan kontrol altında tutulabilir mi? Mümkün değil, üstelik bunların büyük kısmı da silahlıdır. Gerçi "her adım başı bir karakol kurduk" diyorlar ama, bunlar sadece bizim için silah kaynağı olabilir. Düşmanın bu kadar tedbiri kesinlikle gerillanın gelişmesine yolaçar. Halk daha fazla silaha sarılarak ölüm çemberini kıracağını düşünecektir.

Demek ki, ulusal kurtuluş savaşı, burada ana bölge olarak

ifadesini bulacak, bütün bölgeleri burası etkileyecektir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin orduları burada kuruluşlarının denemesini yapacaklar ve artık buradan İran'a, Irak'a, Türkiye'ye yayılacaklardır.

Esas itibarıyla bu ana karargahda ulusal kurtuluş hareketi beslenecektir. Buradaki siyasetin ordulaşması esastır. Eskiden ilkel milliyetçilik "Peşmergecilik" türü bir şeyler ortaya koymak istedi. Bunu yüzüne-gözüne bulaştırdı. Peşmergelerin sonunu işte gördünüz, görüyorsunuz; o ideolojiyle, o politikayla daha fazlası da yapılamazdı. İşte, teslimiyete uğramaktan kurtulamadılar. En sonunda, ulusal kurtuluş siyasetinin ya karşısında olmak ya da içinde erimekten başka bir seçenekleri de kalmadı. Şimdi onlar başka bir şey yapıyorlar mı? Hayır; "ya teslimiyet ya da Parti çizgisi içinde erimek", çizgi bağımsızlığı da yoktur. O halde, ulusal kurtuluştaki PKK'nin stratejisi kadar taktiği de oturmuştur. Partinin taktiği gerilladır. Şimdi bu siyasi gelişmeleri yönlendiriyor ve bu alanda karargah kuruyor kendisi için.

Kürt hareketi bundan sonra yaygın mülteci yığınlarına dayalı olarak yaşayabilir mi? Filistinliler gibi, yakın tarihte Ermeniler gibi olabilir mi? Hayır, olmaz ve bu tehlikelidir. İran'a ve hatta her tarafa yayılmış mülteci yığınları kurtuluşu sağlayabilir mi? Bilakis, çöküşü derinleştirir. Ama sınırlı bir gücümüzün bu alanda olması bile, ulusal kurtuluş hareketini besliyor, en olumsuz gelişmeleri ortadan kaldırıyor ve katliamı önüyor. İşte gerçekler gözönündedir.

Demek ki, ulusal kurtuluşun kaynağı Parti siyasetinin bu alandaki yoğunlaşması oluyor. Bunun sınırlı etkileri daha şimdiden ortaya çıkmıştır. Ve asıl büyük etkileri bundan sonra ortaya çıkacaktır. Burada gelişecek savaş birlikleri her tarafı etkileyecektir ve şimdiden dört tarafı etkiliyor. Dikkat edilirse, dört ülkeyi de yakından etkiliyor. Her taraftan buraya gerillalar gelecektir. Daha şimdiden bunun ilk adımları atılmıştır. Eğer biz önünü sağlam açar, iyi planlarsak, ulusal birlik sağlanmış demektir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunun koşulları ve olanakları her tarafta vardır. İran egemenliğindeki Kürtlerin yüzbinlercesi bu tarafa göç etmiştir, Van'a sığınmışlardır. Bunların silahlı birlikleri vardır. Bradost

mıntıkasından, Behdinan bölgesinden gelmişlerdir. Aralarında binlerce peşmergenin de bulunduğu yüzelli bin kişi akın etmiştir. Suriye egemenliğindeki Kürtlerden oraya gidenler vardır. Tüm bunlar görülüyor. Türkiye egemenliğindeki Kürtler de buradadır. Yani her parçadan halkımızın buraya gelip yoğunlaşması ve burada kendilerini çözümlemeleri sözkonusudur.

O halde, Parti siyasetimizin kendi taktiğini burada hayata geçirmesi kadar anlamlı ve yerinde bir başka uygulamadan bahsedilemez. Şimdi biz bu taktik çabaların tam başarısı için, sökülmemecesine yerleşmesi için çalışmalarımızın temelini bunu alarak faaliyeti geliştirmek istiyoruz. Sizler, bu grubumuz, bu temelde alan faaliyetlerine ve görevlere yöneliyor. Bu grubumuzun içerisinde hareket edeceği bu alanımızın tarihi önemlidir ve aynı şekilde kendisine yüklenen rol de tarihidir. Grubun, ulusal kurtuluş savaşımızdaki yeri böyle olabilir, önemi bundan kaynaklanmaktadır. Bir anlamda, grubumuzun rolünü oynamaması kabul edilmezken, grubun rolünü oynaması ise her yönüyle anlamlı, yerinde bir görev olacaktır.

Gerek yeni müdahaleler, gerekse orada bulunan yoldaşların durumu, onları bekleyen tarihi görevler sözkonusu edildiğinde, bu temel gerçeklerle karşılaşırız. Bölgenin mücadelemiz açısından taşıdığı tarihi rolü ve bu rolü yerine getirecek olan yoldaşların görevleri en açık ve net bir şekilde ortadadır.

Bu tarihi rol, sadece tarafımızdan bilinmemekte olup; bölgenin rolünü oynarsa nelere yolaçabileceğini tüm düşman ve dost güçler de bilmektedir. Bu yüzden, çok yönlü engelleme faaliyetleri özenle geliştirilmekte; hem Partimize ve hem de kadrolarımıza bu tarihi rolü oynatmamak için yoğun saldırılar her yönüyle geliştirilmektedir.

Mücadelemizin gelişimiyle birlikte bu yönlü engellemeler ve tasfiye etme çabaları olmuştur, fakat bunlar giderek daha çok ince ve sinsi planlarla hayata geçirilmektedir. Başta TC ve onun işbirlikçileri olmak üzere, askeri, siyasi vb. ilişki ve yöntemlerle, bu tarihi atılımı önleme çabalarına girilmiştir. Bunun için diğer parçalardaki ve Kuzey Kürdistan'daki tüm işbirlikçiler harekete geçi-

rilmiş, bunlar vasıtasıyla mücadeleyi bastırma, geriletme, önleme faaliyetleri hızlandırılmıştır.

Gerek İran'dan gelen, gerekse Irak'tan gelen bu işbirlikçiler, MİT'in yönlendirmesi altındadırlar. O temelde bizim hareket alanımızı daralttılar. Ama siyasal etkinliğimizin artmasını hiçbir şekilde önleyemediler; önleyemeyecekler de. Geçmişten günümüze kadar yapılan saldırıları Partimiz en güçlü şekilde karşılamasını bilmiş ve boşa çıkarmıştır. Onlar üzerimize ne şekilde gelirlerse gelsinler, bizi fazla etkileyemeyeceklerdir. Aksine, biz de onların çelişkilerinden en iyi bir şekilde yararlanmasını bileceğiz. Üzerimize hangi saldırılar ve engelleme çabaları ile gelmiş olurlarsa olsunlar, arkadaşlarımız tüm bunların üstesinden gelmesini bilmişlerdir.

Oradaki gruplar her şeye rağmen, dört sene gibi uzun bir süredir savaşı kesintisiz sürdürüyorlar. Bundan sonra gerileme olur mu? Hayır, tam tersine, dört taraftan artan sayıda katılımlar olacaktır.

Burada yığınla tecrübemiz var. Bunlar, hareketin tasfiye olması veya geri konuma düşmesi bir yana, giderek gelişebileceğini ortaya koyuyor.

Önümüzdeki belli başlı sorunlar bellidir. Bunlar ilkel-milliyetçiliğin ortaya çıkardığı sorunlardır. Korucular, bizim kitlelere hatalı yaklaşımımız, aşiret-kabile yapılarının ortaya çıkardığı sorunlar, ve en başta da bizim gerillayı rayına oturtmama sorunlarımız vardır. Gerilla savaşını alanın koşullarına denk bir biçimde oturtamamanın yarattığı sorunlar vardır. Gerilla hareketinin tüm yönlerden ele alınmasını biliyoruz. Genelde silahlı mücadele sorunlarımızı ortaya koymuşuz, bu konuda değerlendirmeler vardır, belgelendirilmiştir, tekrar etmeyeceğiz. Gerilla savaşımını geliştirirken içine düştüğümüz yanılgılar ve hatta kural dışına çıkma durumları vardır. Düşmanın bundan yararlanarak vurduğu darbeler sözkonusudur. Bunları aşmak gerekir. Biz bu konuda bazı değerlendirmeler yaptık. Ama, somut mücadeleyi yürütenler bunu daha iyi yapacak durumdadırlar. Bu alandaki güçlerimiz, gerilla savaşının, savaş tarzının düzeltilmesini, gerillanın yetkinleştirilmesini önemli bir görev olarak önlerine koyacaklardır. Bu

konuda olanaklar az değildir. Oradakiler bizden sıradan savaşçı değil de, kadro istiyorlardı. İşte biz bir grubu başarıyla ulaştırdık, şimdi iki-üç grubu daha ulaştırabilecek durumdayız. Bunlar kadro ihtiyacını fazlasıyla karşılıyor. Kendileri de kadrolaşabilirler. Bir gerilla ordusunun kuruluşu için küçümsenmeyecek bir taban vardır. Yeni katılımlar da kesinlikle artıyordur. Böyle olunca da gerillanın inşa görevi başarılabilecek bir görevdir. Yapılması gereken, geliştirmeyen ve hatta tıkayan o eski savaşım tarzlarını düzeltmek, giderek genişliğine ve derinliğine gelişen ve işleyen bir gerilla düzenine ulaşmak için işleyiş esasları, yönetim, çalıştırma hususlarını düzeltmektir.

Genel Parti çekirdeğine ilişkin değerlendirmeler sunulmuştur. Ulusal Kurtuluş Cephesinin inşası hakkındaki değerlendirmeler sunulmuştur. Bölgede şüphesiz Parti ve Cephe görevleri sözkonusudur; bunlar somut koşullara göre yürütülür. Ama en önemli nokta burada Parti-Cephe faaliyetlerinin temelini gerilla olmasıdır. Yani, burada gerilla, Cephe ve Parti faaliyetlerinin de özüdür, odak noktasıdır. Dolayısıyla bunlar içiçedirler. Biz bunun için buraya, "gerilla bölgesi" diyoruz. Gerilla bölgesi deyince de, üslenmeden turalım birliklere asker almaya kadar, eğitimden turalım eylem planları çıkarmaya kadar, keşif faaliyetinden turalım sert eylemlere kadar hepsi geniş bir görevler paketi olarak, buradaki savaşı yürütmekten sorumlu olanların önündedir. Toplantı sistemi, tartışma düzeni, bütünüyle bu konudaki görevlere açıklık kazandırmak içindir. Sorumlu toplantılar, sorumlu tartışmalar, görevleri ortaya daha net çıkarır. Görevler ortaya çıktığında da görevlerin sahipleri ortaya çıkar, sorumlular ortaya çıkar. Sorumluluk üstlenenler bu görevlerini her zaman-kinen daha fazla çözüm araçlarıyla yerine getireceklerdir.

Oradaki yoldaşlara hitap ederek, diyoruz ki; sizin zorunlu ihtiyaçlarınızı karşılıyoruz; en başta kadro ihtiyacınız, araç-gereç ihtiyacınız karşılanmaktadır. Yayınlar küçümsenmeyecek boyuttadır. Onlar da elinize ulaşıyor. Çok sayıda genç savaşçı çıkarabilir, gönderebiliriz. O zaman oradaki yoldaşlara düşen, bunların kıymetini çok iyi bilmektir. Bunları çok candan karşılamak gereklidir. Belki bu yoldaşlar arazi tecrübesine sahip değil-

lerdir; oranın özelliklerine belki fazla adapte olamamışlardır, ama iyi yardımcı olunursa kolay adapte olabilecek, uyum sağlayabilecek ve oradaki birliklere ihtiyaç duydukları Parti siyasetini aktarmada, doğru savaşımı geliştirmede kesin bir ivme, bir katkı rolü oynayacaklardır. Buna sonuna kadar açık olmak gerekiyor. Bu konuda; "biz eskiyiz, fazla tecrübemiz vardır, üzerimize gelmeyin, düzenimizi bozmayın" demeye kimsenin hakkı yoktur. Bunlar yanlıştır. Oradakilerle yeni gelenlerin birbirlerine şiddetle ihtiyaçları vardır. Birbirlerini candan karşılayabilecekleri gibi, büyük bir kuvvet bileşimi olarak, büyük bir eksikliğin giderilmesi olarak değerlendireceklerdir. Bu konuda hemen yapılması gereken, oradakilerin tecrübeleriyle buradakilerin bilinçlerini iyi birleştirmek olacaktır. Buradan gelenlerin çoğu en azından bir mangayı, bir takımı, bir bölüğü oluşturup yönetebilirler. Bunların sıradan birer asker olarak değerlendirilmemesi gerekir. Bu kadar gelişmiş bilinç, komutanlık görevlerini yerine getirmelerini kesinlikle mümkün kılıyor. İhtiyaçları olan, eksikliklerini duydukları şey, arazi bilgisidir; bazı alan ve kitle ilişkileridir ki, bunlar da rahatlıkla aktarılabilir. Ve aktarılırken de oradaki savaşçılarla buradaki savaşçılar kaynaştırılır. Bir komutan oradan olursa, bir yardımcı buradan olur. Dört kişisi oradan olursa üç kişisi buradan olur. Ve bu sağlıklı bileşim giderek hızla intibakı sağlar ve savaşın bir adım daha ileri gitmesine yolaçar. Bu tip bileşimleri rahatlıkla halletmek işten bile değildir. Fazla sorun çıkaracaklarını sanmıyoruz. Geçmişte istediğimiz gibi bir yapı sergilenmediğini iyi biliyoruz, ama bundan sonra bu tip çocuklukların yapılacağını da sanmıyoruz. Yetki tartışması, kariyerizm, birbirinden rahatsız olma asla yaşanmamalı! Bunda kim ısrarlı davranırsa, o, savaş yasalarına göre yargılanır.

Bütün bu çabalar görülmemiş kollektif emeklerimizin ürünüdür. Hiç kimse, "benim bölgem", "benim yetkim", "benim kariyerim" diyemez. Elden gelen sonuna kadar yoldaşça sunulacaktır. Bu konuda bireycilik, tasarrufçuluk, bastırmacılık dayatan, bilmelidir ki, bunlar en ağır yargılamaları gerektirecektir.

Geçmişte tu tip durumlara düşüldü. Çok değerler yitirildi. Bundan sonra bu tip yanılgılara düşülmemelidir. Gün o gün

değildir. Dönem o dönem değildir. Büyük uyumun, büyük işbölümü ruhunun, olumlu doğrultuda yoldaşça rekabetin yürütülmesi gereken bir görevin sahibiyiz. Her birlik komutanı, ben düşmana karşı diğerinden daha fazla başarılı olacağım; her birlik komutanı, ben daha üstün başarı sağlayacağım demelidir ama, yanındaki yoldaşı bastırmak, işlemez duruma getirmek için değil, düşmandan parça parça özgür vatan parçaları koparmak için. Büyüklüğün ölçütü bu olacaktır. Bunun dışında ölçü tanımıyoruz. Halktan parça parça Partiye katılımı sağlayacak, yoldaşların eğitilmesi ve örgütlendirilmesinde sonuç alacak olandır büyük komutan. Yoksa, kişi yanındakilerin yetkisini aşındırıp gaspederse, onları bastırırsa, buna biz büyüklük demeyeceğiz. Böylesi er-geç ya kendi sonunu getirir, ya da Parti hesap sorar ki, dediğimiz gibi, şimdiye kadar içine girilen bu tür tutumlara asla düşmeyelim ve bunlara müsaade etmeyelim.

Elbetteki, giden gruplarımız son derece dikkatli ve duyarlı hareket edeceklerdir. Bu konuda son derece uyanık davranacaklardır. Eski gruplarla birleşmeyi ustaca gerçekleştireceklerdir; "işte biz Parti Önderliğinin yanından geliyoruz, şöyle yetkiliyiz, böyle yetkiliyiz" demeyeceklerdir.

Ustaca sızmak nedir? Yeni gidenler eski grupların ve faaliyetlerin özelliklerini kavrayacaklar, zayıf-güçlü yanlarını görecekler, kendilerinin neleri nasıl geliştirebileceklerini hissettirebilecekler ve fazla kargaşaya yolaçmadan en verimli bileşimi yapacaklardır. Hedef en azından bir manga, giderek çoğunun bir takım düzenini, çok kısa sürede içinde tutturmalarıdır. Bu konuda kaydedilmiş gelişmeler vardır ve buna yetişmek gerekiyor. Savaşı genişliğine de yayabilirler. Yeni mintikalar açabilir, Botan'dan taşabilirler de. Nitekim, ülkenin dört bir tarafına açılım sözkonusudur. Zaten son derece hareketli bir savaş tarzı tutturuluyor; savaşımız hareketli savaştır. Yani sabit cephe savaşı yok, sabit üslere yerleşmiş gerillalar yok. Hepsi de tümüyle hareketli birliklerdir. Elbette geçici olarak şurada veya burada üslenme oluyordur ama, bunlar kalıcı değil, geçicidir.

Bu sağlıklı bileşimden sonra, yani bileşim olduktan, orada birlikler tam teşekkül ettikten ve harekete hazır hale getirildikten

sonra, nasıl yayılacaklar? Yayılma iki temelde olur, genişlik ve derinlik biçiminde. Bu, birliklerin altüst ilişkilerini geliştirmektir; yani mangadan takıma, takımdan bölük düzeyine çıkarmaktır. Bu tabii ki, genişlemeye de yol açar. Bölük durumuna gelmek demek, bir mıntıkadan kurtulup bir bölgeye; tabur durumuna gelmek ise, bir-iki bölgeye yayılmak demektir. İşte bu yayılmayı dört bir tarafa doğru geliştirmek gereklidir.

Devrimci birliklerimizin önünde kapsamlı görevler var. Eğitim, örgütlenme, savaş, silahlanma, birlikleri genişletme, daha sonra birlikleri yayma, tam bir savaş kurmayı haline gelme görevleridir bunlar. Artık onlarla değil, yüzlerle konuşmak gerekir. Savaşı geliştirmek ancak buna cesaret etme, bu konuda güç getirme ve etkin görevlere sahip olmakla mümkündür. Buna cesaret edilecek; gerçek bir komutan gibi, gerçek bir halk önderi gibi hareket edilecektir. Ya biz savaşı böyle kavrar ve bu temelde geliştiririz, ya da gelişmeler bizi aşar ve tabii ki, zarar görürüz.

Bu sahada geliştirilecek sistem gerçekten yayılmaya müsaittir. Burada çok sağlam gerilla birliklerinin sürekli savaşımı mümkün olduğu gibi, yayılma da mümkündür. Yani derinliğine gelişme kaçınılmazdır. Öyle hudutların mayınlanmasıyla, hudutlara adım başı bir karakol kurmakla önlenebilecek değildir.

Biz bu alanı, ülkemizin dört bir tarafından gelinip eğitim görülecek, örgütlenilecek bir alan olarak değerlendiriyoruz. Bu bölgeyi bir kampa dönüştürüyoruz. Burada savaş deneyimi kazanılıp daha sonra ülkenin diğer alanlarına yönelinecektir. Artık Güney'i biz besleyeceğiz. Güney'in gerilla birlikleri artık buradan modern ideolojik-politik bilgiyi alacaklar ve küçük birlikler halinde de olsa, yeni yurtseverlik hareketini başlatacaklardır. Doğu'yu etkileyeceğiz, zaten buralar şimdiden etkilenmiştir. En büyük görev olarak da, Kuzey-Batı Kürdistan buradan boydan boya beslenecektir. Hem buraya güç verecek, hem buradan güç alacaktır. Dikkat edersek, bu alan savaşımızın temel kaynağı durumuna geliyor. TC de bunu bildiği için özel savaşı burada daha sinsi geliştirmek isteyecektir. İşbirlikçilerini koçbaşı olarak kullanmak isteyecektir. Biraz daha korucu oluşturayım diyecektir, bu halk yığınları ile işbirlikçiler arasındaki çelişkiyi kızıştıracaktır. Biz işbirlikçilere

daha fazla vurmak durumunda kalabileceğiz. Zaten bu kadar gerilla buraya oturduktan sonra burada kızıl bir bölge doğacaktır.

Bu ne anlama gelir? Her şeyden önce köyler düşürülecektir. Yani, düşmanın garnizonlarıyla bizim denetimimiz altındaki bir yerleşim sistemi ortaya çıkacak, artık orta yerde hiç kimse kalmayacaktır. Daha fazla bizim denetimimiz olacak ve düşmanın garnizonlarının çevresi sarılmış olacaktır. İşte kızıl bölgenin anlamı budur. Bu kadar gücü bu bölgeye yerleştirdikten sonra gerilla denetimi sağlanır. Biz acımasız bir gerilla savaşımını dayattıktan sonra düşman o kadar küçük karakolu tutamaz. Demek ki, o küçük karakollar politikasını geriletmek, özel savaş geriletmektir. İşbirlikçileri, korucuları geriletmektir. Bunun için ya köyleri boşaltacak, yaşanmaz duruma getireceğiz, ya da tam kontrolümüze alacağız. Düşmanın denetimindeki kırsal yerleşim alanlarını mümkün olduğu ölçüde daraltacağız. Hatta kentleri tehdit edeceğiz, kentler de büyük köy durumundadır zaten. Geriye tam bir askeri bölge kalacak, nasıl ki, Güney'de böyle bir durum meydana geliyorsa, burada da daha şimdiden bu durum olacaktır. Askeri bölge zaten şimdiden başlamıştır. Bundan sonra daha çok böyle olacaktır. Askeri bölge lehimize dir. Eğer burada bazı aileler sıkışmışsa, onlar da Güney'e, Batı'ya, Kuzey'e geçerler. Halk buna da alışmış durumdadır. Bunun için, bölgenin kızıl bölge, askeri bölge olma özelliğine dikkat edeceğiz. Artık burada kolay kolay sivil yaşam gelişemez. Nitekim, Güney Lübnan'da da bu böyledir. Orada köyler gerillalarla içiçedir. Oradaki köyler de gerillayla içiçe olacaktır. Askeri bölgenin anlamı budur. Böylesi bir bölge oluşumuna gidiliyor, geliştiriliyor. Bu kadar askerileşen bu bölgede de ordular, gerilla ordusu hareket eder.

Bu başlangıç aşamasıdır. Mühim olan, nasıl geliştireceğimiz ve ülkenin dört bir yanını buradan nasıl besleyeceğimizdir. Bu konuda ortaya çıkacak görevlerin kestirilmesi zor değildir. Bu konuda gücümüz az değildir. Bu görevlere göz dikmek, savaş yasalarımızı bu temelde bu bölgeye uygulamak, gücümüzü bu temelde en uygun bir işbölümüne tabi tutmak gerekiyor. Bunları kesinlikle başarmalıyız. Bu grubun bu konuda ileri bir katkıyı ger-

çekleştirmesi gerekiyor. Biz tek tek, her yoldaş hangi görevi almalıdır ayrımını yapmayı gerekli görmüyoruz. Bu, daha çok yerinde halledilecek bir sorundur. Ama yoldaşların, burdaki eğitimle belli bir denemeden sonra en azından manga düzeyinden tatalım takım ve bölük düzeyine kadar, çeşitli görevlere kendilerini hazır tutmaları; oradakilerin bunlara, buradan gidenlerin de oradakilere yardımcı olmaları gerekir. Önlerinde kapsamlı siyasi görevler vardır; bunlara hazır olmaları gerekir. Gerillayı oluşturup geliştirme görevleri vardır; bunu çok işleyen bir mekanizma biçiminde yürütmeleri gerekir. Kendi aralarında bir çekirdektirler. Parti birliğini çok iyi kurmalı, aralarında çokça ortaya çıkan bireysel, kariyerist ve bastırmacı tutumlara asla ne düşmeli ne de buna müsaade etmelidirler.

Parti içi uyum, birliği çözümlemeler temelinde en yüksek bir biçimde yaşamak, yoldaşlığın en seçkin örneklerini kendi aralarında yaşamak hayati önemdedir. Buna halkın da ihtiyacı vardır. Halk, Parti içindeki işbirliğini gördükçe, biraraya gelir; burdaki düzeni gördükçe umuda kapılır ve kendisi de büyük birlik taraftarı durumuna gelir. Bunları çok iyi işledik. Sanırım çözümlemeler kapsamlıdır. Hepsı büyük bir destektir ve de bağlayıcıdır. Parti Önderliğinin konuşmaları, kendini gerçekten Partiye, Parti Önderliğine bağlı sayanların kitabıdır. Bağlılık, bundaki içeriği sonuna kadar özümsemek ve uygulamaktır. Bunu tekrarlamaya da gerek yoktur.

O halde, görevler net, başarı imkanı yüksektir. İlk defa böyle derli-toplu bir yaklaşım sözkonusudur. '82-83'lerde böyle bir imkan olmadığını biliyorsunuz. '85-86'da da durumlar çok kritikti. En olgun ve en rahat savaşı sürdürebilme durumunu bu yıl yaşıyoruz. Dolayısıyla bunu değerlendireceğiz ve şüphesiz siz de bunu daha da geliştireceksiniz. İçinizden bazıları çeşitli bölgeleri tanıyor. Baharla birlikte koşullar elverirse ayrılırsınız. Hatta bazıları daha kışa girmeden de, koşullara göre, başka alanlara yönelebilir. Kuzeye bir müdahale birliği çıkabilir. Eğer orada da yolu bilen yoldaşlar varsa, keşifle ta kuzeye kadar ulaşabilecek durumdaysak, bir birliğimiz harekete geçebilir. Orayı beslemek de yararlı olur. Zaten bu yolu öz gücümüzle geliştirmeliyiz. Gar-

zan bölgesine de çıkış yapılabilir. Nitekim bu temelde giden arkadaşlar vardı. Belki kış orada geçirir, baharla açılırlar. Olanaklar olursa, güzün de açılırlar. Mardin bölgesine de açılım olur. Daha şimdiden bu açılımlar vardır. Baharla da olur. Bölgenin içlerinde zaten geçiş imkanları vardır. Kuzeye geçiş olur; Kars ve Ağrı'ya daha şimdiden vardır; daha da güçlendirilmelidir.

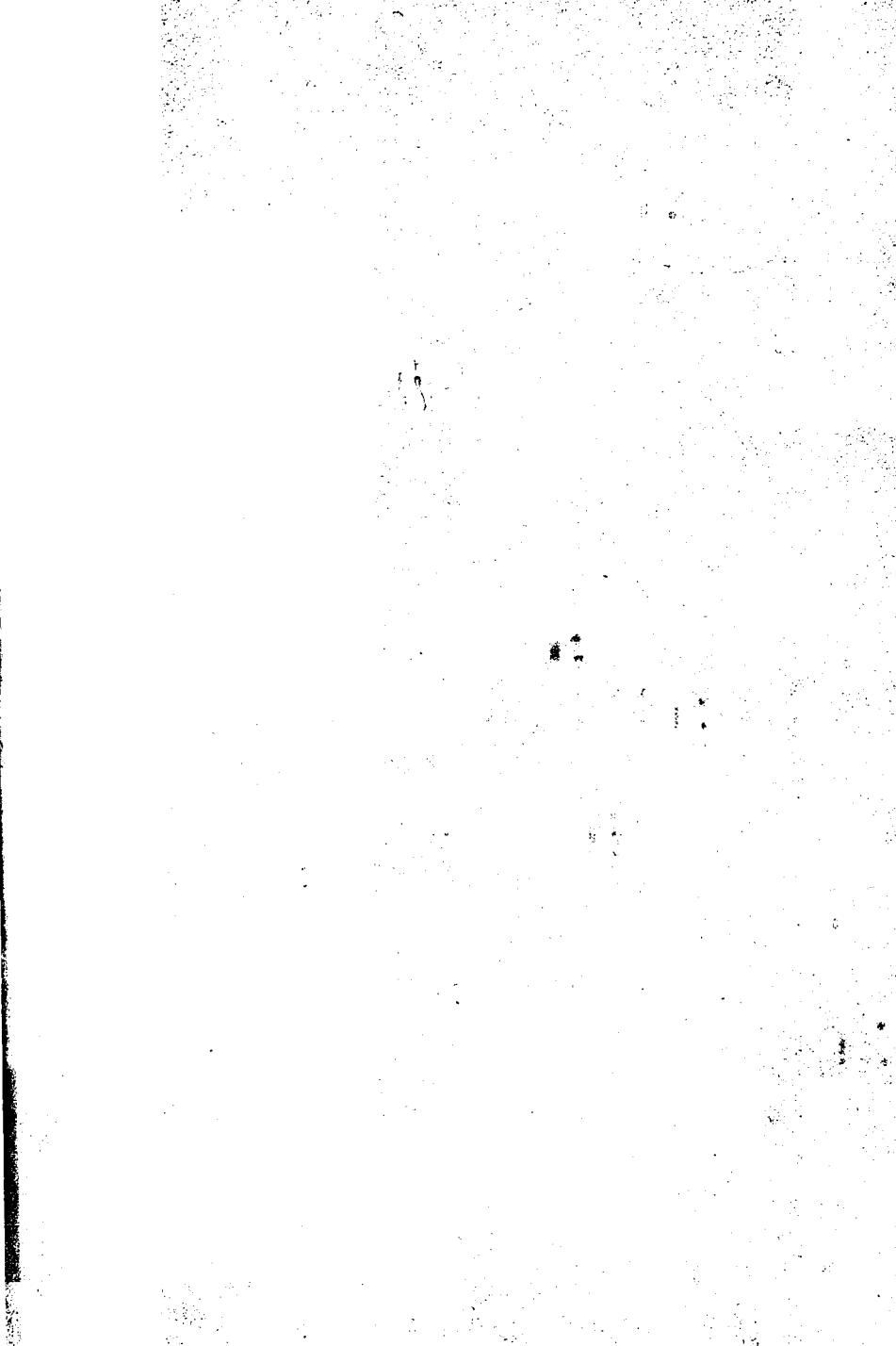
Bunun için kesin ne tarih verebiliriz, ne de sayı ama bu yöreleri tanıyan arkadaşlar, yolu çıkarabilecek olanlar bulduktan ve belli bir pişmeden sonra gidebilirler. Kılavuzlarla da yola çıkılabilir. İçinizden bazıları bir kimlik bulup İstanbul'a kadar da gidebilir. Ta kuzeye kadar da gidebilir ve yolu açarlar, ki, bu basittir de. O konumda olan çok sayıda arkadaş vardır. Sistem oturtulur, yürüyüşle de olur. Yani eskisi kadar hareketsizlik mümkün değil; kılavuzlar çoktur, olanaklar çoktur. Bütün bunları gözönüne getireceksiniz. Diğer bölgelerin ihtiyaçları olabilir. Elimizde imkanlar var, silah da bulmuşuz ve son derece tecrübe de kazanmışız. O halde, biz nasıl buradan Botan'a müdahale birlikleri gönderiyorsak oradan da Mardin'e, Garzan'a, Serhed'e, Dersim'e, Adıyaman'a, Bingöl'e müdahaleler yapılmalıdır. Demek ki, oradaki askeri savaş komitemizin, Parti komitemizin, önemli bir görevi de bu dağılımı zamanında, uygun bileşimler halinde ve önceden hazırlıklarla yürütmesidir. Hatta buradan birkaç kişi Türkiye'ye de yollanabilir. Örneğin, İstanbul'a giderler, ki bu konuda da daha şimdiden irtibatlar vardır, oradan yüzlerce savaşçı getirirler. Türkiyeli birçok savaşçı grup gelmek istiyor. Onları da getirir, orada eğitiriz. Bunlar mümkündür. Daha 12 Mart'ta Türkiyeli birçok devrimci gelip burada üslenmek istiyordu, ancak başaramadılar. Bugün biz burayı bir karargaha dönüştürdük. Şimdi binlercesi gelsin. Nitekim, Türkiye'de demokrasi hareketi geliştikçe buralara insan akacaktır. Bunlara hazır olacağız. Ve burayı Türkiye'nin güçlü bir demokratik platformu haline de getireceğiz. Devrimcileri burada eğitip Türkiye'ye göndereceğiz. Uzun vadede kesinlikle bunlar da olacaktır. Irak muhalefeti için de aynı şeyi yapacağız. Onları burada eğiteceğiz, yollayacağız. Daha şimdiden bu görev bizden isteniyor. Yarın İran için de isteyecekler. Buradaki savaşımız aynı zamanda çok kapsamlı bir enternas-

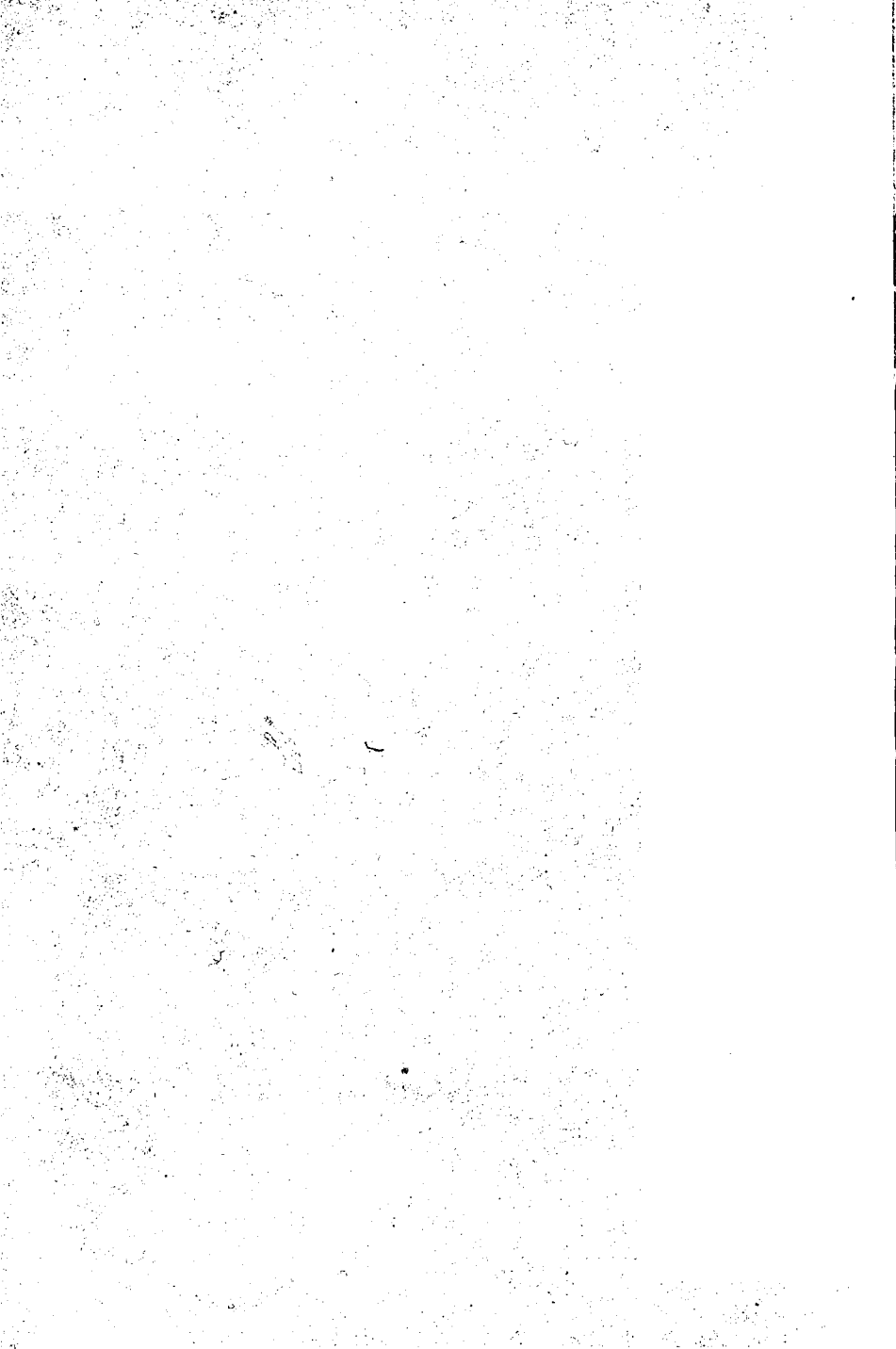
yonalist görevdir.

Bunlara da güç getireceksiniz, dediğim gibi, burada da tam bir devrimci gibi hareket edilecektir. Roller, yetkiler son derece açıktır. Kimler neyi ne kadar başarabilir? Toplantılarımız bunların saptanmasına imkan hazırlıyor. Tartışma özgürlüğü olacak, işbölümü kişilerin kabiliyetine göre gelişecektir. Bir kişinin yeteneklerini en uygun bir tarzda değerlendireceğiz. Bu konuda tutuculuk olmaz, bastırmacılık olmaz, yetki gaspı olmaz, kariyerizm yapılmaz. Bu konularda sağlam bir Parti işleyişi için ne lazımsa biz verdik. Geriye, değerlendirme kalıyor. Değerlendirmeyi de siz kendiniz yapacaksınız. Bu kadar önü aydınlanmış bir çalışmayı yürütmezseniz, elbette kaderinizle başbaşa kalırsınız. Ve çoğunlukla bunun sonu iyi olmaz. Bu kadar aydınlatmadan sonra işleri iyi yürütmek tamamen kişinin sorumluluğundadır. Mükemmel bir önderlik yapılmıştır, mükemmel bir donanım sağlanmış, sağlam bir üslenmeye adım atılmıştır. Gerisi kişinin kendisine kalmıştır.

İşte size ve oradaki tüm yoldaşlara bunun gibi çok şeref veren, çok tarihi, aynı zamanda halkımızın varlık-yokluk meselesi haline gelmiş en yüce devrimci faaliyeti başarıyla yürütme şansı ve rolü verilmiştir. Her savaşımcımız, her Parti görevlimiz bu şansı sonuna kadar değerlendirecektir. Ve bunu bir yük olarak değil coşkuyla, kıvançla yerine getirmesi ve yarışircasına zaptetmesi gereken bir çalışma olarak karşılayacaktır. Biz bu temelde ortaya çıkan sorunlara ana hatlarıyla çözüm bulmada, görevleri gerçekleştirmede tüm yoldaşlara üstün başarılar diliyoruz. Bu konuda tarihi rollerini üstün sorumlulukla ve her geçen gün artan başarılarla dolu olarak yerine getirmelerini bekliyoruz. Ve tüm yoldaşlara bu temelde saygı ve selamlarımızı, sevgilerimizi sunuyoruz.

31.8.1988

«Zamanı durdururcasına bütün duygu ve düşüncelerimizi bir noktada yoğunlaştırdık; Parti siyasetimizin uygulanması için ne lazımsa ona kendimizi adadık; yenilmemek, aksine kazanmak için ne gerekirse onun düşünce ve pratiğini tüm yönleriyle geliştirdik. Partimizin 10 yılını geride bırakırken, bırakalım ezilme ve imha olmayı, aksine mücadelemiz için bu yılı muazzam bir patlama yılı haline getirdik. Milyonların kesin desteğini kazandık. Savaş ülkemizin her alanına yaydık...

«Bundan sonra eğer bir 10 yıl daha yürürsek, inanıyorum ki bu yıllar ulusal kurtuluşa zaferin kazanıldığı 10 yıl olacaktır. Biz bu sözü veriyoruz. Bizim geçmiş 10 yılımız gelecek 10 yılda ne yapacağımızın en iyi aynasıdır. Bu aynaya bakanlar, geleceği daha iyi görebilirler. Biz bunun için her şeyi yapacağız. Bunun için, halkımızın da her zamankinden daha fazla bugün artık daha iyi bilince çıkarılan, daha doğru yürüme şansı açılmış olan yolda yürümesini isteyeceğiz. Bütün Partililerin de bu doğrultuda sağlam yürümelerini isteyeceğiz. Ve bu temelde hep birlikte önümüzdeki 10 yılı nihai zafer yılları haline getireceğiz.»

Institut Kurde de Paris

IKPLIV107052

15.-DM